KŐGAZDAG barátnő

Ki gondolná, hogy
a gazdagság mércéje
nem ismer határokat?
Vannak mocskosul gazdagok,
nak

Kevin Kwan

4 4 4 4 7 2 4 2 4 2 0 2 1

Kevin Kwan

Kőgazdag barátnő

Kossuth Kiadó

Tartalom

Prológus: Peking, nemzetközi repülőtér
Első rész
1 A mandarin
2 Cupertino, Kalifornia
3 Scotts Road
4 Ridout Road
5 Tyersall Park
6 Morton street, New York
7 Belmont Road
8 A Ritz-Carlton Hotel Gyémánt bálterme
9 A Locke Klub
10 Arcadia
11 Four Seasons Biltmore
12 Arcadia
Második rész
1 Ko-Tung Consulting Group Társasági Hatásvizsgálat
2 Rachel és Nick
3 Astrid
4 Baóék
5 Charlie
6 Carlton és Colette
7 Nick és Rachel
8 Colette
9 Michael és Astrid
10 Bingék
11 Corinna és Kitty
12 Astrid
13 A „mentsük meg a varrónőket!” Divatbemutató
14 A trenta
15 Cluny Park Road 28.
16 Párizs
17 A Mandarin Oriental
18 A Shangri-La Hotel
Harmadik rész

1 Shek O
2 Changi Repülőtér
3 Csinhszien Lu
4 Riverside Victory Towers
5 Pulau Klub
6 Imperial Treasure Étterem
7 West Lake
8 Kínai Nemzeti Könyvtár
9 Ridout Road
10 Queen Mary Kórház
11 Bukit Brown Temető
12 Mar Vista
13 Triumph Towers
14 Központi rendőrőrs
15 Ridout road
16 188 Taiyuan Road
17 Újságok a világ minden tájáról
Köszönetnyilvánítás
Impresszum

Bátyáimnak és unokatestvéreimnek

LONDON, 2012. SZEPTEMBER 8., 9:00 GMT

Tegnap hajnali 4 és 4:30 között egy vörös Ferrari 458 Italia hajtott bele Jimmy Csu cipőboltjának kirakatába a Sloan Roadon. A balesetnek nem volt szemtanúja. A rendőrség tájékoztatása szerint két utast vittek a paddingtoni St. Mary Kórházba, mindketten súlyos, de nem életveszélyes sérüléseket szenvedtek. A jármű tulajdonosának nevét – a folyamatban lévő nyomozás érdekeire való tekintettel – nem közölték.

– SARAH LYRE, *The London Chronicle*

PROLÓGUS:
PEKING, NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR
•
2012. SZEPTEMBER 9., 19:45

– Várjunk csak! Én első osztályon utazom! Kísérjen az első osztályra! – közölte gőgösen Edison Cseng az előtte lépkedő utaskísérővel.

– Ez az első osztály, Mr. Cseng – válaszolta a sötétkék egyenruhás férfi.

– És hol vannak a kabinok? – kérdezte Eddie, még mindig értetlenkedve.

– Mr. Cseng, attól tartok, hogy a British Airways járatain nincsenek magánkabinok az első osztályon.[{1}] De ha megengedi, megmutatom, milyen különleges funkciói vannak az ülésének…

– Nem, nem kell, rendben – vágott közbe Eddie, és úgy dobta le osztrigaszínű táskáját az ülésre, mint egy durcás kisfiú. *Bassza meg! Micsoda áldozatokat kell hoznom ma a bankért!* Edison Cseng, az elkényeztetett „magánbankárok gyöngye” – akit nagyvilági életmódjáról, elképesztő ruhatáráról, elegáns feleségéről (Fionáról), fotogén gyerekeiről és híres rokonairól ismert a hongkongi társasági élet (anyja a híres Alexandra Young, a szingapúri Youngok családjából) – nem volt hozzászokva ilyesféle kényelmetlenségekhez. Öt órával korábban félbeszakították a Hongkong Klubban felszolgált ebédjét, ő kirohant a cég Pekingbe induló repülőjéhez, majd sietve átszállt erre a Londonba tartó gépre. Már évek óta nem esett meg vele olyan szemérmetlenség, hogy menetrend szerinti járaton kellett utaznia, de Mrs. Bao is ezen a nyomorult gépen ült, és neki gondoskodnia kellett róla.

De hol van pontosan a hölgy? Eddie arra számított, hogy valahol a közelben fog ülni, de a steward közölte vele, hogy nincs az első osztályon ilyen nevű utas.

– Az nem lehet, biztos, hogy itt van valahol. Megnézné az utaslistát, vagy valamit? – kérdezte Eddie.

Pár perccel később odavezették a 37-es sor E jelű üléséhez, a turistaosztályra. A két szélső utas között egy apró termetű hölgy ült fehér teveszőr pulóverben és flanelnadrágban.

– Mrs. Bao? Bao Shaoyen? – kérdezte Eddie mandarin nyelven.

A nő felnézett, és halványan elmosolyodott.

– Maga Mr. Cseng?

– Igen. Nagyon örülök, hogy megismerhetem, és elnézését kérem, amiért ilyen körülmények között kell találkoznunk – mosolygott megkönnyebbülve Eddie. Az elmúlt nyolc évben a Bao család offshore számláit kezelte, de olyan titokzatos emberek voltak, hogy a mai napig nem találkozott velük személyesen. Bár a nő elég fáradtnak tűnt, Bao Shaoyen sokkal csinosabb volt, mint ahogy elképzelte. Alabástrom bőre és hatalmas szeme volt, amely sarka felfelé kanyarodott kissé, kiugró arccsontját kihangsúlyozta szoros lófarokba kötött, éjfekete haja. Nem tűnt olyan idősnek, hogy egyetemista fia lehessen.

– Miért ültették ide? Valami tévedés történt? – kérdezte azonnal Eddie.

– Nem, mindig turistaosztályon utazom – válaszolt higgadtan Mrs.

Bao.

Eddie nem tudta leplezni megdöbbenését, ugyanis Mrs. Bao férje, Bao Kaoliang az egyik legbefolyásosabb pekingi politikus, sőt mi több, ő örökölte Kína egyik legnagyobb gyógyszergyárát. A Baók nem csupán Eddie régi ügyfelei, hanem HNWI-k (high-net-worth-individuals, azaz vagyonos magánszemélyek) is voltak.

– Csak a fiam repül első osztályon – mondta Bao Shaoyen, amikor elkapta Eddie pillantását. – Carlton meg tudja enni a puccos nyugati ételeket, és mivel diákként nagy a nyomás rajta, a lehető legtöbbet kell pihennie. De az én esetemben nem éri meg. Én nem eszem a repülőn, és úgysem alszom soha ezeken a hosszú járatokon.

Eddie-nek nagyon vissza kellett fognia magát, hogy ne kezdje el forgatni a szemét. *Tipikus kínaiak! Minden fillért a kis trónörökösre költenek, miközben ők csendben szenvednek. Meg*

lehet nézni, hova jutottak! A huszonhárom éves Carlton Baónak Cambridge-ben kellene írnia a diplomamunkáját, ehelyett előző este – Harry herceget utánozva – a londoni kocsmákat járta, 38 ezer fontos számlát csinált, összetörte a vadonatúj Ferrariját, hatalmas kárt okozott a közvagyonban, miközben majdnem meghalt a balesetben. És volt még ennél rosszabb is, de határozottan megmondták neki, hogy ne árulja el a legrosszabbat Bao Shaoyennek.

Eddie előtt egy megoldhatatlan probléma állt. Sürgősen át kellett beszélnie a terveket Mrs. Baóval, de előbb ment volna végbéltükrözésre, mint hogy a következő tizenegy órát itt töltse a turistaosztályon. *Te jó ég! Mi lesz, ha valaki meglátja?!* Eddie Cseng a turistaosztályon nyomorog! Egy ilyen fotó másodpercek alatt elterjedt volna az interneten! Ugyanakkor vonakodva bár, de kénytelen volt azt is belátni, hogy elfogadhatatlan lenne, ha a bankja egyik legfontosabb ügyfele itt maradna, miközben ő az első osztályon utazik, kinyújtózik egy hátradöntött, lábtámlás széken, és francia konyakot kortyolgat. Végigmérte a Mrs. Bao két oldalán ülő utast: az egyik egy tüskehajú fiatalember volt, aki el-elbóbiskolt, és néha veszélyesen közel hajolt Mrs. Baóhoz, a másik pedig egy idősebb hölgy, aki két kézzel kapaszkodott a hányászacskóba. Hirtelen eszébe jutott valami, és halkan így szólt:

– Mrs. Bao, természetesen szívesen itt maradnék Önnel, de miután vannak rendkívül bizalmas ügyek is, amelyeket meg kell beszélnünk, megengedné, hogy szerezzek Önnek egy ülést az első osztályon? Biztos vagyok benne, hogy a bank is ragaszkodna a kiegészítő szolgáltatás megvásárlásához – természetesen a saját költségünkön. Ott nyugodt körülmények között beszélgethetünk.

– Nos, ha a bank ragaszkodik hozzá… – válaszolta Bao Shaoyen egy kis gondolkodás után.

A felszállás után felszolgálták az aperitifet, és amikor mindketten kényelmesen elhelyezkedtek egymással szemben az óriási, kagyló alakú ülésekben, Eddie késlekedés nélkül beszélni kezdett.

– Mrs. Bao, a beszállás előtt beszéltem Londonnal. A fia állapota stabil. A kilyukadt lépét sikeresen megműtötték, most pedig következhet az ortopédorvos-csapat.

– Ó, hála istennek! – sóhajtott Bao Shaoyen, és először dőlt hátra.

– Már beszéltünk a legjobb londoni plasztikai sebésszel – dr. Peter Ashley-vel –, aki végig ott lesz a fiát operáló team mellett, Mrs. Bao.

– Szegény kisfiam – mondta Mrs. Bao, és elhomályosult a tekintete.

– A fia nagyon szerencsés volt.

– És az a brit lány?

– A lányt még műtik. De biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz vele is – mondta Eddie, és bizakodóan mosolygott.

Alig harminc perccel korábban Eddie egy másik repülőgépen ült a pekingi nemzetközi repülőtér egyik külön hangárjában. A sebtében összehívott válságstáb másik tagját, Mr. Tint hallgatta, aki megismertette a részletekkel. A Bao család ősz hajú biztonsági főnökén kívül ott volt még Nigel Tomlinson is, a bank ázsiai vezetője. A két férfi leszállás után felment a Learjet fedélzetére, és Nigel laptopja fölé hajolva meghallgatta a londoni munkatársukat, aki egy biztonságos videocsatornán keresztül mondta el a legfrissebb híreket.

– Carltont kihozták a műtőből. Elég rosszul nézett ki, de a vezetőülésben ülve a légzsákkal meg mindennel együtt mondhatjuk, hogy őt érte a legkisebb sérülés. De ami az angol lányt illeti, az már veszélyesebb ügy. Még mindig kómában van. Csökkent ugyan az agyi duzzanat, de egyelőre nem tudnak mást csinálni vele.

– És a másik lány? – kérdezte Mr. Tin az apró, felugró ablakra hunyorogva.

– Úgy tudjuk, ő a helyszínen meghalt.

Nigel felsóhajtott.

– És ő kínai volt?

– Úgy tudjuk, uram.

Eddie megcsóválta a fejét.

– Micsoda kibaszott zűrzavar! Azonnal fel kell kutatnunk a legközelebbi rokonát, mielőtt a hatóságok találják meg.

– Hogy fér bele egyáltalán három ember egy Ferrariba? – kérdezte Nigel.

Mr. Tin idegesen pörgetni kezdte a telefonját a lakkozott diófa asztalkán.

– Carlton Bao apja a kínai miniszterelnök kíséretében hivatalos látogatáson van Kanadában. Semmi sem zavarhatja meg. Mrs. Bao azt az utasítást adta, hogy a botrány legkisebb morzsája sem juthat a fülébe. Egyszerűen nem tudhatja meg, hogy meghalt az a lány. Értik? Túlságosan sok forog kockán – tekintve a politikai pozícióját –, és mivel éppen most változik a párt vezetőségének összetétele, ez az időszak különösen érzékeny.

– Hogyne, természetesen – nyugtatta meg Nigel. – Azt fogjuk mondani, hogy a *fehér* lány volt a barátnője. Ami az apját illeti, neki csak *egy* lány volt az autóban.

– Miért kell Mr. Baónak egyáltalán tudnia a fehér lányról? Ne aggódjon, Mr. Tin. Ennél sokkal nehezebb helyzeteket is megoldottam már, a sejkeknek is vannak gyerekeik – dicsekedett Eddie.

Nigel Eddie-re villantotta a szemét. A bank messzemenően diszkrét volt, és most a munkatársa összevissza blablázik a többi ügyfélről.

– Van Londonban egy taktikai csapatunk, amelyet személyesen irányítok, és biztosíthatom, mindent megteszünk, hogy elrendezzük ezt az ügyet – mondta Nigel, majd odafordult Eddie-hez. – Mit gondolsz, mennyibe kerül elhallgattatni a sajtót?

Eddie nagyot sóhajtott, és megpróbált gyors számításokat végezni.

– Nem csak a sajtóról van szó. Ott vannak a rendőrök, a mentősök, a kórházi személyzet, a családok. Egy jó csomó embert el kell hallgattatni. Kezdetnek tízmillió fontot mondanék.

– Amikor leszálltok Londonban, el kell vinned Mrs. Baót az irodába. Alá kell írnia a papírokat, mielőtt bemegy a kórházba. Azt mondjuk… nem tudom, mit mondunk neki, ha megkérdezi, mire kell ennyi pénz…

– Mondják azt, hogy a lánynak új szervekre van szüksége – javasolta Mr. Tin.

– Mondhatjuk azt is, hogy ki kellett fizetni a boltos kárát – tette hozzá Eddie. – Tudják, a Jimmy Csu cipők veszettül

drágák!

HYDE PARK 2.

LONDON, 2012. SZEPTEMBER 10.

Eleanor Young a reggeli teáját szürcsölte, miközben egy kis füllentésen törte az eszét. A három legjobb barátnőjével nyaralt Londonban – Lorena Limmel, Nadine Shaw-val és Daisy Fooval –, de miután két napja éjjelnappal együtt volt velük, nagyon szeretett volna néhány órát egyedül eltölteni. Az utazás mindannyiuk számára kapóra jött, mert ki akartak zökkenni egy kicsit a keserű valóságból. Lorena botoxkezelése nem sült el túl jól: allergiás reakció lépett fel, és tele lett sebekkel. Daisy megint összeveszett a menyével azon, milyen óvodába járjanak az unokák, Eleanor mély depresszióba süllyedt, amiért a fia, Nicky már több mint két éve nem beszélt vele. Nadine pedig – hát, Nadine felháborodott a lánya vadonatúj lakásán.

– *Alamaaaaak!* Ötvenmillió dollár, és még a vécét se tudom lehúzni! – kiáltott fel, amikor belépett az étkezőbe.

– Mire számítottál, amikor minden olyan rohadt high-tech? – nevetett Lorena. – Legalább kitörölte helyetted a seggedet?

– Dehogyis! Összevissza hadonásztam a szenzorok előtt, de semmi se történt!

Nadine megtörve roskadt le egy ultramodern székbe, amelyet első ránézésre egy nagy csomó összegabalyodott, vörös bársonymadzag alkotott.

– Nem akarok mindent megkritizálni, de szerintem a lányod új lakása nemcsak veszélyesen modern, de elképesztően drága is volt – jegyezte meg Daisy két falat darált húsos pirítós között.

– Ajjaj, a nevet és a környéket fizette meg, semmi egyebet – finnyáskodott Eleanor. – Én személy szerint egy olyan lakást választottam volna, amely a gyönyörű Hyde Parkra néz, nem pedig a Harvey Nicholsra.

– Ugyan, ismered Francescát, *lah!* Őt aztán nem érdekli a park! Ő úgy akar elaludni, hogy a kedvenc áruháza fényeit lássa! Hála istennek, végül olyan pasashoz ment férjhez, aki ki tudja fizetni a túlköltekezéseit! – sóhajtott föl Nadine.

A hölgyek csendben ültek tovább. Az élet nem bánt kesztyűs kézzel Nadine-nal, amióta az apósa, Sir Ronald Shaw hat év után felébredt a kómából, és elzárta a pénzcsapokat. Tékozló lánya, Francesca (akit egyszer a *Singapore Tattle* az „Ötven legjobban öltözött nő” közé választott), nem reagált túl jól arra, hogy lecsökkent a ruhatárára fordítható összeg, ezért úgy döntött, az lesz a legjobb megoldás, ha pimaszul viszonyt kezd Roderick Lianggal (a Liang Pénzügyi Csoport egyik tulajdonosával), aki nem sokkal korábban vette feleségül Lauren Leet. A szingapúri felső tízezer felháborodott, Lauren nagymamája pedig, a tiszteletre méltó Mrs. Lee Yong Csien sajátságos bosszút állt: gondoskodott róla, hogy Délkelet-Ázsia minden nagy múltú családja becsukja az ajtót a Shaw-k és a Liangok előtt. Végül a súlyosan kiábrándult Roderick inkább visszakúszott a feleségéhez, és nem szökött el Francescával. A társadalom kitaszítottja, Francesca Angliába menekült, de hamarosan talpra állt, és feleségül ment „valami iráni zsidóhoz, akinek félmilliárd dollárja van”.[{2}] Amióta beköltözött a Hyde Park 2 alatti, szemérmetlenül drága luxuslakásba, amelyhez a katari királyi családnak is köze volt, végül újra beszélőviszonyba került a nagymamájával. Ez természetesen jó apropó volt a hölgyeknek arra, hogy meglátogassák az ifjú párt, de persze csak a saját szemükkel akarták látni a híres-neves lakást, és ami még ennél is fontosabb, a szállás is ingyen volt.[{3}]

Miközben a hölgyek a napi bevásárlókörút részleteit egyeztették, Eleanor belekezdett a magán hadműveletébe.

– Ma délelőtt nem tudok vásárolni menni veletek – azokkal az unalmas Sangokkal reggelizem. Legalább egyszer találkoznom kell velük, amíg itt vagyok, különben rettenetesen megsértődnek.

– Nem kellett volna megmondanod nekik, hogy itt vagy – korholta Daisy.

– *Alamak,* tudod, hogy Cassandra Sang úgyis megtudja előbb-utóbb! Esküszöm, annak a nőnek valamilyen különleges radarja van. Ha megtudná, hogy itt voltam Angliában, és nem tettem tiszteletemet a szüleinél, nem állnék meg a lábamon! Mit tegyünk, *lah?* Ez az átka, ha valaki egy Younghoz megy férjhez – mondta Eleanor, és úgy tett, mintha szomorkodna a sorsa miatt.

A valóság azonban az volt, hogy bár már három évtizede volt Philip Young felesége, a férfi unokatestvérei – a királyi Sangok, ahogy mindenki hívta őket – soha nem tettek udvarias gesztusokat Eleanor irányába. Ha Philip is eljött volna vele, biztosan meghívták volna őket a Sangok birtokára Surrey-be, vagy legalább egy londoni vacsorára, de amikor Eleanor egyedül ment Londonba, a Sangok némák voltak, mint a sír.

A nő természetesen már réges-rég feladta a küzdelmet, hogy beilleszkedjen a férje sznob klánjába, de muszáj volt a barátnői előtt hazudnia róluk, máskülönben túlságosan sokat kíváncsiskodtak volna. Ha megtudnák, hogy valaki mással találkozik, a *kaj poh*[4] barátnői tuti le nem szállnak a nyakáról, de így, hogy megemlítette a Sangokat, máris meghunyászkodtak, és nem kérdezősködtek túl sokat.

A hölgyek elhatározták, hogy a Harrods'ba mennek, és a híres élelmiszerrészlegen kóstolják végig az összes finomságot. Eleanor eközben felvette teveszínű Akris nadrágkosztümjét, zöld MaxMara félkabátját és aranykeretes Cutler and Gross napszemüvegét.[5] A Knighstbridge felé lépett ki a házból, és két háztömböt legyalogolt a Berkeley Hoteltől keletre. Egy ezüstszínű Jaguar XJL várta a tökéletesre nyírt sövény mellett. Eleanor még mindig attól tartott, hogy a barátnői esetleg követik, ezért újra körülnézett, mielőtt gyorsan becsusszant volna a kocsiba.

A Mayfairben lévő Connaught Streetre érkezve egy csinos sorház előtt szállt ki a Jaguarból. A vörös-fehér téglás, György korabeli homlokzat és a fényes fekete bejárati ajtó nem utalt arra, mi van odabent. Eleanor megnyomta a kaputelefon gombját, és szinte azonnal megszólalt egy hang:

– Segíthetek?

– Eleanor Young vagyok. Tíz órára jöttem egy megbeszélésre – mondta olyan akcentussal, amely hirtelen britebb volt a britnél. Még szinte be sem fejezte a mondatot, amikor zárak kattanása hallatszott, és egy megdöbbentően testes, hajszálcsíkos öltönyös férfi nyitotta ki az ajtót. Eleanor egy világos, patyolattiszta előtérbe lépett, ahol egy vonzó külsejű, fiatal nő ült a kobaltkék, Maison Jansen íróasztal mögött. Negédesen elmosolyodott, és így szólt:

– Jó reggelt, Mrs. Young. Egy perc, és feltelefonálok.

Eleanor bólintott. Nagyon jól ismerte a szokásokat. Az előtér hátsó falát fémkeretes üvegajtók alkották, amelyek egy belső kertre nyíltak. Eleanor észrevette, hogy egy kopasz, fekete öltönyös férfi közeledik az épület felé. A hajszálcsíkos öltönyös biztonsági őr egyszerű szavakkal odakísérte őt a kopasz férfihoz.

– Mrs. Young Mr. D'Abóhoz.

Eleanor észrevette, hogy mindkettőjük fején alig látható fülhallgató van. A kopasz férfi végigkísérte az üvegtetős ösvényen, amely kettészelte a belső udvart. Elhaladtak néhány tökéletesre nyírt bokor mellett, majd eljutottak a szomszédos ultramodern épületig, amely fekete titánból és füstüvegből készült. Eleanor úgy érezte, leginkább egy bunkerhez hasonlít.

– Mrs. Young Mr. D'Abóhoz – szólt bele a férfi a fejmikrofonjába, majd egy újabb biztonsági ajtó nyílt ki előttük hangtalanul. Eleanor a rövid liftezés után először érzett aznap reggel némi megkönnyebbülést, amikor végül kilépett a Liechtenburg Csoport gazdagon berendezett fogadóhelyiségébe. A világ egyik legexkluzívabb magánbankjánál volt.

Mint olyan sok magas jövedelmű ázsiai, Eleanor is több különböző pénzintézetnél tartotta a pénzét. A szülei első vagyonuk nagy részét akkor vesztették el, amikor Szingapúr második világháború alatti japán megszállásának idején az endaui koncentrációs táborba vitték őket. Ők plántálták bele a gyerekek fejébe azt a gondolatot, hogy ne tegyenek fel mindent egy lapra. Eleanor jól emlékezett erre, amikor a következő évtizedekben felhalmozta saját vagyonát. Nem számított, hogy szülővárosa, Szingapúr gyakorlatilag a világ legbiztonságosabb pénzügyi központjává nőtte ki magát. Eleanor – a barátaihoz hasonlóan – a világ számos bankja között osztotta meg a vagyonát, amelyek lehetőség szerint a névtelenség homályában akartak maradni.

A Liechtenburg Csoportnál vezetett számla azonban a korona ékköve volt számára. Ők kezelték Eleanor vagyonának nagy részét, és Peter D'Abo, a magánbankárja mindig a legmagasabb hozamot biztosította számára. Eleanor évente legalább egyszer talált valamilyen ürügyet arra, hogy Londonba jöhessen, ahol élvezettel nézte át Peterrel a portfólióját. (Az sem rontott a

helyzeten, hogy Peter D'Abo nagyon hasonlított Eleanor kedvenc színészéhez, Richard Chamberlainhez – a *Tövismadarak* főszereplőjéhez –, és miközben a férfi elmagyarázta neki a legújabb zseniális befektetését, Eleanor gyakorta kapta magát azon, hogy a fényes, ébenfa íróasztal másik oldalán ülve fehér papi gallérban képzeli el Mr. D'Abót.)

Miközben a fogadóhelyiségben várakozott, még egyszer megnézte a rúzsát a Jim Thompson rúzstartó aprócska tükrében, majd megcsodálta azt a hatalmas üvegvázát, amelyet rengeteg lila kálával töltöttek meg. A virágok világoszöld szárát spirálba fogták, és Eleanor azon tűnődött, vajon hány fontot vegyen ki a számlájáról ezen az utazáson. Azon a héten a szingapúri dollár gyengélkedett, úgyhogy a font költése jobb döntésnek tűnt. Előző nap Daisy fizette az ebédet, Lorena pedig a vacsorát, úgyhogy aznap rajta volt a sor. Ők hárman megbeszélték, hogy felváltva állják a költségeket, tekintve, hogy szegény Nadine sorsa immár válságossá vált.

Az ezüstkeretes duplaajtó kinyílt, és Eleanor felállt. De Peter D'Abo helyett egy kínai nő lépett ki rajta, nyomában Eddie Csenggel.

– Te jó ég! Elle néni! Mit keresel te itt? – bukott ki Eddie-ből, mielőtt fékezhette volna a nyelvét.

Eleanor természetesen tudta, hogy a férje unokaöccse a Liechtenburg Csoportnál dolgozik, de a hongkongi iroda vezetője volt, és nem gondolta volna, hogy itt fut össze vele. Direkt azért nyitott számlát a londoni fióknál, hogy *soha* ne fusson össze senkivel, akit ismer. Elvörösödött, és dadogva válaszolt:

– Ó… hát én… csak… szia! Egy barátommal reggelizem együtt. *Ajjajjajjajjajj! Lebuktam!*

– Ja, persze, reggeli – ismételte Eddie, és maga is rájött a helyzet kínosságára. *Naná, hogy a ravasz vén boszorkának van nálunk számlája.*

– Két napja jöttem. Nadine Shaw-val – tudod, Francescát látogatjuk meg. *Remek! Most az egész hülye család megtudja, hogy Angliában rejtegetem a pénzemet.*

– Á, igen, Francesca Shaw. Nem valami arabhoz ment férjhez? – kérdezte Eddie udvariasan. *Ah Ma mindig azon*

aggódik, hogy Philip bácsinak nincs mit a tejbe aprítania. Na, majd ha EZT megtudja!

– Iráni zsidó. Nagyon jóképű. Nemrég költöztek be a Hyde Park 2-be – válaszolta Eleanor. *Hála istennek, sosem tudhatja meg a tizenhat jegyű számlaszámomat.*

– Hú, akkor biztos jól megy neki – mondta Eddie tettetett csodálkozással a hangjában. *Úristen, ki kell szednem Peter D'Abóból a számlaszámát, persze úgysem árulja el, az a merev farok!*

– Gondolom, igen. Bankár, mint te – vágott vissza Eleanor. Aztán észrevette, hogy a kínai nő már szeretne indulni, és azon tűnődött, vajon ki lehet. Anyaországbeli kínainak túlságosan elegáns és visszafogott volt. Biztos Eddie egyik nagymenő ügyfele. Eddie természetesen helyesen járt el, amikor nem mutatta be őket egymásnak. *Mit csinálnak ezek itt ketten Londonban?*

– Hát, remélem, jó lesz a reggeli – mondta Eddie vigyorogva, majd elindult a kínai nővel együtt.

* * *

Később, miután Eddie elment Bao Shaoyennel a paddingtoni St. Mary Kórház intenzív osztályára, hogy találkozhasson Carltonnal, elvitte vacsorázni a Queenswayn lévő, Mandarin Konyha nevű étterembe. Úgy gondolta, a homáros tészta[{6}] talán felvidítja, de úgy tűnt, ha a nők sírnak, akkor elmegy az étvágyuk. Shaoyent teljesen felkészületlenül érte a fia látványa: Carlton feje akkorára dagadt, mint egy görögdinnye, és minden testrészéből csövek lógtak ki – az orrából, a szájából, a nyakából. Mindkét lába eltört, másodfokú égési sérülések voltak a karján, és azok a területek, amelyek nem voltak bekötve, úgy néztek ki, mint a laposra taposott műanyag palackok. Vele akart maradni, de az orvosok nem engedték. A látogatási idő véget ért. Senki sem figyelmeztette arra, hogy ilyen szörnyű lesz. Miért nem szólt valaki? Például Mr. Tin? És hol van ilyenkor a férje? Mérges volt rá. Dühös volt, amiért ezzel az egésszel egyedül kell megbirkóznia, miközben a férje szalagokat vág át, és kanadaiakkal parolázik.

Eddie kínosan feszengett a székén, miközben Shaoyen feltartóztathatatlanul zokogott. Miért nem szedi már össze magát? Carlton *él!* Pár plasztikai műtét, és jobb lesz, mint új korában. Sőt talán klasszisokkal jobb! Peter Ashley-nek, a Harley Street Michelangelójának köszönhetően a fia valószínűleg úgy fog kinézni, mint a kínai Ryan Gosling. A londoni út előtt Eddie azt hitte, hogy egy-két nap alatt elrendezi az ügyet, és még lesz elég ideje szabatni egy új, tavaszi Joe Morgan öltönyt, és talán néhány pár új Cleverley-t is csináltathatna. Azonban a terve lassan, de biztosan léket kapott. Valaki adott egy tippet az ázsiai sajtónak, és az újságírók szagot fogtak. Beszélnie kell a Scotland Yardnál lévő kapcsolatával, és fel kell keresnie a Fleet Street-i belső emberét. Nagy volt a veszélye, hogy a dolgok nyilvánosságra kerülnek, és igazán nem volt most ideje hisztérikus anyákra.

És amikor elérkezett a mélypont, Eddie ismerős alakot pillantott meg a szeme sarkából. Megint az az átkozott Elle néni volt az. Mrs. Q. T. Fooval, azzal a hogyishívják nővel a L'Orient Jewelry családból és azzal a modortalan Nadine Shaw-val volt együtt. *Bassza meg, miért kell minden, Londonba látogató kínainak ugyanabban a három étteremben ennie?*[7] *Pont ez kellett még! Ázsia legnagyobb pletykafészkei végignézik, ahogy Bao Shaoyen összeomlik. De várjunk csak! Ez talán nem is akkora katasztrófa…* A ma reggeli banki találkozás után Eddie tudta, hogy bármilyen furcsán is hangzik, a markában tartja Eleanort. Bármire rá tudja venni őt. És ebben a pillanatban pont olyan valakire volt szüksége, aki segíthet neki Bao Shaoyen problémájában, amíg ő a többit intézi. Ha a hölgyet Ázsia egyik legelőkelőbb társasági alakjával látják együtt vacsorázni, csak előnyére válhat. A dögszagra gyülekező riportereket ez el is térítheti a helyes nyomról.

Eddie felállt, és odaballagott az étterem közepén álló kerek asztalhoz. Eleanor vette észre elsőként, és szemmel láthatóan dühösen összeszorította az állkapcsát. *Naná, hogy Eddie Cseng is ide jön vacsorázni! Jó lenne, ha ez a hülye nem említené meg, hol találkoztunk ma reggel, különben a végítélet napjáigperelni fogom a Liechtenburg Csoportot!*

– Elle néni, te vagy az?

– Ó, te jó ég! Eddie! Mit keresel te Londonban? – kiáltott fel, és igyekezett meglepettnek látszani.

Eddie szélesen elmosolyodott, és lehajolt, hogy puszit adjon Eleanornak.

Jaj, istenem, valaki adjon már neki egy Oscar-díjat!

– Üzleti úton vagyok itt. Milyen kellemes meglepetés, hogy éppen itt találkozunk!

Eleanor megkönnyebbülve felsóhajtott. *Hála az égnek, Eddie felfogta a dolgot.*

– Hölgyek, ismeritek a hongkongi unokaöcsémet, ugye? Az édesanyja Philip nővére, Alix, és apja a világhírű szívsebész, Malcolm Cseng.

– Hát persze, hogyne. Milyen kicsi a világ, *lah* – csicseregték a hölgyek izgatottan.

– Hogy van a kedves édesanyja? – kérdezte Nadine lelkesen, bár soha életében nem találkozott még Alexandra Csenggel.

– Jól, nagyon jól. Anya Bangkokban van, épp Cat nénit látogatja meg.

– Ja, igen, a thai nagynénijét – felelte Nadine csodálattal a hangjában, mert tudta, hogy Catherine Young a thai arisztokrácia egyik prominens tagjához ment feleségül.

Eleanor fegyelmezte magát, és nem vágott pofákat. Naná, hogy Eddie nem hagyott ki egy alkalmat sem, hogy dicsekedjen az előkelő rokonsággal.

Eddie mandarin nyelvre váltott:

– Drága hölgyeim, bemutathatom önöket Mrs. Bao Shaoyennek?

A hölgyek udvariasan biccentettek az ismeretlen nő felé. Nadine azonnal megjegyezte magában, hogy Shaoyen asszonyon egy Loro Piana kasmírkardigán, egy gyönyörű, szűk szabású Céline szoknya, lapos sarkú Robert Clergerie körömcipő és egy meghatározhatatlan márkájú lakk-retikül volt. Az ítélet: *unalmas, de egy anyaországbeli kínai nőhöz képest meglepően stílusos.*

Lorenát a gyémántgyűrűje igézte meg. Az a gyönyörűen csiszolt kő legalább 8–8,5 karátos volt, D (kitűnő fehér) színű, és

ami a tisztaságát illeti, VVS1 vagy VVS2 besorolású. Mindkét oldalon két háromszög alakú, darabonként háromkarátos sárga gyémánt szegélyezte a platinakeretben. Csak a hongkongi Ronald Abramnek vannak ilyen különleges darabjai. Az ítélet: *nem túl vulgáris, de ha a L'Orinenttől vásárol, jobb követ is kaphatott volna.*

Daisy, akit egyáltalán nem érdekelt, ki hogy néz ki, és akit inkább a családfa és a vérvonal izgatott, mandarin nyelven megkérdezte:

– Bao? Talán a nandzsingi Baók rokona?

– Igen, a férjemet Bao Kaoliangnak hívják – mosolygott kedvesen Mrs. Bao. *Végre valaki, aki rendesen beszéli a mandarint. Valaki, aki tudja, kik vagyunk.*

– Jaj, hát milyen kicsi ez a világ – amikor legutóbb Szingapúrban volt a férje egy kínai delegációval, találkoztam vele! Hölgyek, Bao Kaoliang Csiangszu tartomány volt kormányzója. Jöjjenek, jöjjenek, csatlakozzanak hozzánk mindketten! Épp most akartunk rendelni! – ajánlotta fel Daisy nagylelkűen.

Eddie ragyogott az örömtől.

– Milyen kedves! Igazából ránk férne egy kis társaság. Tudják, Mrs. Baónak eléggé nehéz napja volt. A fia két nappal ezelőtt megsérült egy londoni autóbalesetben…

– Ó, te jó ég! – kiáltott fel Nadine.

Eddie folytatta.

– Sajnos én nem maradhatok, mivel néhány nagyon fontos ügyet kell elintéznem a Bao családnak, de biztos vagyok benne, hogy Mrs. Bao nagyon jól fogja érezni magát ebben a kellemes társaságban. Nem ismeri túl jól Londont, úgyhogy egy kicsit elveszettnek érzi magát.

– Ne aggódjon, majd mi gondját viseljük – ajánlotta fel Lorena.

– Nagy megkönnyebbülés ez nekem. Elle néni, meg tudnád mutatni, hol kaphatok gyorsan egy taxit?

– Hát persze – mondta Eleanor, és kisétált az unokaöccsével az étteremből.

Miközben a hölgyek Bao Shaoyent vigasztalták, Eddie az étterem előtt eligazította a nagynénjét.

– Tudom, hogy ez óriási szívesség a részedről. Számíthatok rá, hogy egy kicsit foglalkoztok Mrs. Baóval és szórakoztatjátok pár napig? És ami még fontosabb, számíthatok az abszolút diszkréciótokra? Gondoskodnunk kell róla, hogy a barátnőid ne beszéljenek a sajtóval Mrs. Baóról, legfőképp az ázsiai sajtóval ne. Lekötelezel, ha ezt sikerül elintézned.

– Ugyan, száz százalékig megbízhatsz bennünk. A barátnőim sem fognak pletykálni – nyugtatta meg Eleanor.

Eddie aggódva bólintott, de persze pontosan tudta, hogy minden nő azonnal SMS-ezni fog a hírrel Ázsiába, amint kiteszi a lábát az étteremből. Azok az idegesítő firkászok pedig azonnal teleírják az újságokat a történtekkel, és mindenki azt fogja hinni, hogy Shaoyen vásárolni és éttermezni jött Londonba.

– És én is számíthatok a *te* diszkréciódra? – kérdezte Eleanor az unokaöccsét, és mélyen a szemébe nézett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy értelek, Elle néni – válaszolta mosolyogva Eddie.

– A mai… *reggelimről* beszélek.

– Ó, amiatt ne aggódj, már el is felejtettem. Amikor a magánbankok világába kerültem, titoktartási esküt tettem. Soha eszem ágában se lenne megszegni. A Liechtenburg Csoport elsősorban diszkréciójáról és megbízhatóságáról híres.

Eleanor visszament az étterembe, és az események alakulása megkönnyebbüléssel töltötte el. Kiegyenlítette az erőviszonyokat Eddie-vel. Az asztal közepén már ott várta egy hihetetlen méretű homár tésztaágyon. Senki sem evett. A hölgyek várakozón tekintettek Eleanorra. Nagyon szerették volna tudni, mit mondott neki Eddie odakint.

Amikor Eleanor leült, Daisy rámosolygott, és így szólt:

– Mrs. Bao épp most mutatott nekünk a jóképű fiáról néhány képet a telefonján. Aggódik az arca miatt, de mi biztosítottuk, hogy a londoni plasztikai sebészek igazán világhírűek.

Daisy átadta a telefont Eleanornak, akinek elkerekedett a szeme az elé táruló látványtól.

– Ugye, milyen jóképű?

Eleanor felnézett, és közömbösen megjegyezte:

– Ó, igen, nagyon jóképű.

A többiek a vacsora alatt nem tettek több megjegyzést Mrs. Bao fiára, de mindannyiuknak ugyanaz járt a fejében. Nem lehetett véletlen. Bao Shaoyen balesetet szenvedett fia pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az a nő, aki Eleanort és a fiát, Nicholast eltávolította egymástól.

Igen, Carlton Bao *Rachel Csu* kiköpött hasonmása volt.

Első rész

„Manapság mindenki azt állítja magáról,
hogy milliárdos.
De amíg el nem költöd a milliárdjaidat,
nem vagy igazi milliárdos.”

(A HONGKONGI ZSOKÉKLUBBAN
MONDTA VALAKI)

1

A MANDARIN

•

HONGKONG, 2013. JANUÁR 25.

2012 elején egy hampsteadi testvérpár az elhunyt anyjuk padlását takarította, amikor egy ócska hajóláda alján rábukkant néhány régi kínai tekercsre.

A lánynak véletlenül volt egy ismerőse a Christie's aukciósháznál, ezért négy nejlonszatyorban elvitte őket az Old Brompton Roadon található üzletbe, mondván, „nézzék meg, és mondják meg, érnek-e valamit".

Amikor a régi kínai festmények egyik vezető specialistája kihajtogatta az egyik selyemtekercset, csaknem szívinfarktust kapott. Az elé táruló látványtól elállt a lélegzete. A függőtekercsekről úgy tudták, megsemmisültek. Lehetséges, hogy *A tizennyolc ékesség palotájá*t látja maga előtt? Jüan Csiang, a Csing-dinasztia korabeli festő 1693-ban festette őket, és szakmai körökben úgy hitték, a műalkotásokat az 1860-as második ópiumháború idején kicsempészték az országból. Ez volt az az időszak, amikor sok királyi palotát kifosztottak.

Amikor a szakértők kibontották az összes tekercset, huszonnégy, tökéletes állapotban lévő, egyenként kétméteres darabot találtak. Egymás mellé helyezve őket egy tizenegy méteres műalkotást kaptak, amely csaknem két helyiség padlóját elfoglalta.

Végül a szakértő megerősítette, hogy ez az a hiányzó mű, amelyet számos kínai szöveg megemlít. Ő maga szinte egész életében ezeket a szövegeket tanulmányozta.

A tizennyolc ékesség palotája egy 8. századi, fényűző királyi palota volt a mai Hsziantól északra elterülő hegyekben. Állítólag a valaha volt legpompásabb királyi rezidenciának tekintették, termei olyan hatalmasak voltak, hogy lóháton kellett egyik épületből a másikba átmenni. A selyemtekercseken tökéletesen kidolgozott pavilonokat, udvarokat és az álomszerű, zöld és kék

hegyi tájban kialakított kerteket festették meg. A színek élénken megmaradtak, szinte vibráltak a tekercseken.

Az aukciósház szakértői és dolgozói némán álltak a mestermű fölött. A felfedezés felért azzal, mintha egy eltűnt Leonardo- vagy Vermeer-festményre bukkantak volna. Amikor az Ázsiai Művészet igazgatója is odasietett, hogy megtekintse a leletet, úgy érezte, menten elájul, ezért néhány lépést hátrált, nehogy kárt tegyen a festményekben. Végül könnyeivel küszködve szólalt meg:

– Hívják fel François-t Hongkongban. Mondják meg neki, hogy a következő géppel küldje Oliver Csient[8] Londonba.

Majd így folytatta:

– Mindenhol be fogjuk mutatni ezeket a csodálatos műalkotásokat. Genfben kezdjük, aztán következik London, majd a New York-i Rockefeller Center. Hadd lássa minden fontos gyűjtő a világon. Csak ezután visszük el Hongkongba, és adjuk el közvetlenül a kínai újév előtt. Addigra a kínaiaknak már csöpögni fog a nyáluk a várakozástól.

Corinna Ko-Tung pontosan ilyen érzésekkel ült a hongkongi Mandarin Hotel halljában egy évvel később, és türelmetlenül várta Lester és Valerie Liut. Gazdagon díszített névjegykártyáján az állt, „műkereskedő”, de néhány kiválasztott ügyfél számára jóval több volt annál. Corinna Hongkong egyik legősibb származású családjába született, aki kiterjedt kapcsolatait – titokban – igencsak jövedelmezően használta ki. A Liukhoz hasonló ügyfelei számára Corinna többféle szolgáltatást is nyújtott: tanácsot adott a falaikat díszítő műalkotások és a ruhadarabjaik megvásárlásával kapcsolatban, tagsági jogot szerzett nekik a legelőkelőbb klubokban, felíratta a nevüket a megfelelő vendéglistákra, és bejuttatta a gyerekeiket a legjobb iskolákba. Röviden, a társadalmi ranglétrán felfelé igyekvők különleges tanácsadója volt.

Corinna észrevette Liuékat, akik a hall és a félemelet közötti lépcsősoron igyekeztek lefelé. A pár elég különös látványt nyújtott, és Corinna gondolatban vállon veregette magát ezért. Amikor először találkoztak, tetőtől talpig Pradában voltak. Az újonnan érkező kuang-tungiak számára ez maga volt a kifinomultság és az elegancia, de Corinnának csupán értelmetlen

rongyrázás. Áldásos tevékenységének köszönhetően Lester különösen jól öltözöttnek tűnt, amikor belépett a hallba: mellényes, mérték után készült öltöny volt rajta a Savile Row-i Kilgourtól, Valerie pedig egy ezüstös perzsa báránypárkát (J. Mendel), egy megfelelő méretű fekete gyöngysort és egy galambszürke velúr bokacsizmát (Lanvin) viselt. De mégis volt valami oda nem illő a külsejében... A fényes, színátmenetes táska nyilvánvalóan egy kihalás szélén lévő hüllőfaj bőréből készült, de Corinnát azokra a retikülökre emlékeztette, amiket csak a kitartott szeretők hordtak. Magában megjegyezte, hogy majd tegyen rá egy megjegyzést a megfelelő pillanatban.

Valerie sűrűn elnézést kérve közeledett az asztalhoz.

– Nagyon sajnálom, hogy késtünk. A sofőrünk tévedésből a *Landmark* Mandarin Orientalba vitt minket.

– Semmi gond – válaszolt nagylelkűen Corinna. A pontatlanság volt az, ami mindig felbosszantotta, de amennyit Liuék fizettek neki, inkább nem panaszkodott.

– Meglepődtem, hogy itt akar találkozni. Nem gondolja, hogy a Four Seasons teázója sokkal kellemesebb? – kérdezte Valerie.

– Vagy a Peninsula – szólt közbe Lester, végigpillantva a hetvenes éveket idéző, négyszögletes csillárokon, amelyek a hall mennyezetén függtek.

– A Peninsulában túl sok a turista, a Four Seasons pedig az a hely, ahol minden újonnan érkező megfordul. A Mandarin az a hotel, ahol a *valódi* hongkongi családok már generációk óta teáznak. A nagymamám, Lady Ko-Tung havonta legalább egyszer elhozott ide kislány koromban – magyarázta Corinna türelmesen. – Az Oriental szót ki is hagyhatják. Mi, helyiek egyszerűen csak „A Mandarinnak” hívjuk.

– Ó – felelte Valerie, és egy kicsit úgy érezte magát, mintha megdorgálták volna. Körülnézett, végigpásztázta a tölgyfával borított falakat, a fotelek ülőpárnáinak tökéletes süppedését, és a szeme hirtelen elkerekedett. Közelebb hajolt Corinnához, és izgatottan suttogta:

– Látja, ki van ott? Nem Fiona Tung-Cseng és az anyósa, Alexandra Cseng teázik ott?

– Kik azok? – kérdezte Lester egy kicsit túl hangosan.

Valerie idegesen pisszegett a férjére mandarin nyelven.

– Ne bámuld őket – majd később elmondom!

Corinna helyeslően mosolygott. Ez a Valerie gyorsan tanul. A Liuk viszonylag új ügyfelek voltak, de Corinna ezt a típust kedvelte a legjobban – *Vörös Fenségek*nek hívta őket. Az anyaországból épp megérkező milliomosokkal ellentétben, a kínai uralkodó osztály örököseinek – akiket Kínában *fuerdaiok*nak vagy „másodgenerációs gazdagoknak" neveztek – jó modoruk és jó fogaik voltak, és nem ismerték a szüleik generációjának nélkülözését. Ami őket illette, a Nagy Ugrás és a kulturális forradalom tragédiája régi történet volt. Könnyen jutottak hatalmas vagyonokhoz, úgyhogy készen álltak arra, hogy ezektől a hatalmas vagyonoktól meg is szabaduljanak.

Lester családjának kezében volt Kína legnagyobb biztosítótársaságainak egyike, és akkor ismerkedett meg Valerie-vel, egy aneszteziológus sanghaji születésű lányával, amikor mindketten a Sydney Egyetemre jártak. A harmincas éveiben járó házaspár vagyona egyre nőtt, az ízlése is egyre finomodott, és nagy vágyuk volt, hogy letegyék névjegyüket Ázsia fontos embereinek klubjában. Volt házuk Londonban, Sanghajban, Sydney-ben, New Yorkban, sőt a legújabb szerzeményük Hongkong Deep Water Bay nevű öblében ringatózott, és sokkal inkább hasonlított egy óceánjáróra, mint egy épületre. A házaspár előszeretettel díszítette ezeknek az épületeknek a falait múzeumokba illő műalkotásokkal abban a reményben, hogy a Hongkong *Tattle* esetleg beszámol róla.

Lester egyenesen az üzletre tért:

– Szóval, mit gondol, mennyi lesz azoknak a tekercseknek a végső ára?

– Nos, éppen ezt szerettem volna megbeszélni Önökkel. Tudom, hogy korábban azt mondták, ötvenmillióig hajlandók elmenni, de van egy olyan érzésem, hogy ma minden rekordot megdöntünk. Készek lennének hetvenötöt is adni értük? – kérdezte Corinna óvatosan próbálgatva a határokat.

Lester meg se rezzent. Elvett egy virslis falatkát a kis asztalkára helyezett ezüsttálcáról, és azt mondta:

– Biztos benne, hogy megér annyit?

– Mr. Liu, ez a legfontosabb műalkotás, amely valaha megjelent a kínai piacon. Ilyen lehetőség egyszer adódik az

életben…

– Olyan jól fog kinézni a rotundában![9] – kiáltott fel Valerie, mert már nem tudta türtőztetni magát. – Úgy fogjuk felakasztani őket, hogy az egész sorozatot panorámában lehessen látni, és átfestetem az első és második szinten a falakat is. Imádom a türkiz árnyalatait…

Corinna nem foglalkozott Valerie fecsegésével.

– A műalkotástól magától eltekintve felbecsülhetetlen érték már az a tény is, hogy a tulajdonosa lehet. Gondoljon bele, milyen módon emeli majd az Ön társadalmi státuszát és a családja pozícióját, ha kiderül, hogy Ön vásárolta meg. A világ legnagyobb gyűjtőit is legyőzi ezzel. Tudomásomra jutott, hogy a Binek, a Wangok és a Kouk is licitálni fognak. A Huangok épp most repültek ide Tajpejből – érdekes időzítés, nem gondolja? Biztos forrásból tudom, hogy a múlt héten Colin és Araminta Khoo a tajpeji Nemzeti Palotamúzeum különleges kurátorait küldte ide, hogy nézzék meg a festményt.

– Ó… Araminta Khoo. Olyan gyönyörű és elegáns. Mindent elolvastam arról a hihetetlen esküvőről. Ön ismeri őket? – kérdezte Valerie.

– Ott voltam az esküvőn, igen – válaszolta Corinna röviden.

Valerie csodálattal nézett rá. Megpróbálta elképzelni a középkorú, egérke külsejű Corinnát, aki mindig ugyanazt a három Giorgio Armani nadrágkosztümöt hordta, amint részt vesz Ázsia valaha volt legfényesebb társasági eseményén. Egyesek milyen szerencsések, hogy a megfelelő családba születtek.

Corinna folytatta az előadást.

– Hadd mondjam el tehát a részleteket. Az aukció pontban nyolckor kezdődik, biztosítottam a belépőnket a Christi's VVIP-helyiségébe. Önök itt lesznek a licitálás idején, én odalent leszek a licitteremben, és csak Önöket fogom képviselni.

– Akkor nem leszünk együtt? – kérdezte zavartan Valerie.

– Nem, nem. Önök odaföntről nézik majd az egész eseményt.

– De nem lenne sokkal izgalmasabb, ha mi is ott lennénk lent? – próbálkozott tovább Valerie.

De Corinna megrázta a fejét.

– Higgyen nekem, nem akarják, hogy odalent lássák magukat. A VVIP-helyiség az, ahol lenni szeretnének. Ott vannak a leggazdagabb gyűjtők, és tudom, hogy élvezni fogják…

– Várjon csak – szólt közbe Lester. – Mi az értelme akkor az egész vásárlásnak? Hogy fogja bárki is megtudni, hogy mi ajánlottuk a legtöbbet?

– Először is mindenki látni fogja önöket a VVIP-szobában, úgyhogy az emberek máris gyanakodni fognak. Holnap reggel pedig az egyik ismerősöm, aki a *South China Morning Post*nál dolgozik, kiad egy „meg nem erősített” forrásból származó információt arról, hogy Mr. és Mrs. Lester Liu, a Harmony Insurance céget birtokló család részéről megvásárolta a festményt. Higgyék el, ezt így szokták elegánsan elintézni. Azt akarjuk, hogy az emberek találgassanak. Önök akarják, hogy az a hír így jelenjen meg.

– Ó, maga olyan okos, Corinna! – sikította Valerie izgatottan.

– De ha „meg nem erősített forrásból” származik a hír, akkor honnan fogják biztosan tudni az emberek? – aggodalmaskodott tovább Lester.

– Jaj, te lassú csiga! Hát mindenki látni fogja a jövő hónapban, amikor házavatót tartunk! – torkollta le a férjét Valerie, és rácsapott a térdére. – A saját irigykedő szemük fogja megerősíteni a hírt!

* * *

A hongkongi kongresszusi palota és kiállítóközpont közvetlenül az öböl partján áll, és habokat szelő, óriási ördögráját formázó dizájnja messze földön híres. Aznap este több tucat sztár, celeb, milliárdos és egyéb, Corinna Ko-Tung által jelentéktelennek titulált ember vonult át a nagytermen. A legjobban látható üléseket akarták elfoglalni, ahonnan végignézhetik az évszázad licitjét, míg a helyiség hátsó részét a nemzetközi sajtó és a bámészkodók töltötték meg. Odafent, a bársonyüléses VVIP-helyiségben Valerie és Lester a hetedik mennyországban érezte magát összezárva a nagypénzű kiválasztottakkal. Az úri közönség Laurent-Perrier pezsgőt iszogatott és a Café Gray szendvicseit eszegette.

Amikor a kikiáltó végre fellépett a fényesre lakkozott pódiumra, a fények lassan elhalványultak a teremben. A színpaddal szemben lévő falon egy hatalmas, aranyozott csipkeparaván jelent meg, majd adott jelre lassan szétnyílt, és a felfüggesztett tekercsek teljes pompájukban tárultak fel a közönség előtt. A páratlan megvilágításban úgy tűnt, mintha önmagukban is ragyognának. A tömeg felmorajlott, és amikor ismét felkapcsolták a fényeket, a kikiáltó – minden további ceremónia nélkül – belekezdett az árverésbe.

– Különlegesen ritka darab, huszonnégy függő selyemtekercs a Csing-dinasztia korából, tintával és vízfestékkel festve, amely *A tizennyolc ékesség palotája* címet viseli. A művész, Jüan Csiang aláírásával, a dátum 1693. Legyen a kikiáltási ár – egymillió?

Valerie érezte, hogy az ereiben dübörög az adrenalin, amikor meglátta, hogy Corinna felemeli a kék számmal ellátott tárcsát. A helyiségben többen követték a példáját, és az ár megkezdte hihetetlenül gyors emelkedését. Ötmillió. Tízmillió. Tizenkétmillió. Tizenötmillió. Húszmillió. Pár perc leforgása alatt máris negyvenmillióra ugrott az összeg. Lester előrehajolt ültében, és úgy figyelte a lenti eseményeket, mintha egy bonyolult sakkjátszmát nézne. Valerie rendszeresen belemélyesztette a körmét a férje vállába, valahányszor az izgalma a tetőfokára hágott.

Amikor a licit elérte a hatvanmilliót, Lester telefonja megcsörrent. Corinna izgatottan szólt bele a készülékbe.

– *Szuej doh szej,*[{10}] túlságosan gyorsan emelkedik! Perceken belül átlépünk a hetvenötmillión. Akarja folytatni?

Lester nagyot sóhajtott. Ha ötvenmilliónál többet költ, az apja könyvelői biztosan észreveszik, és akkor magyarázkodnia kell.

– Folytassa, amíg nem szólok – utasította Corinnát.

Valerie szinte megrészegült az izgalomtól. Olyan közel voltak! Hamarosan olyasmije lesz, amit Araminta Khoo szeretett volna megszerezni magának! A licitálás nyolcvanmilliónál hirtelen lelassult. Corinna tárcsáján kívül nem emelkedett a magasba semmi, és úgy tűnt, már csak két-három telefonos licitáló maradt a Liukkal szemben. Az ár már csak félmilliónként emelkedett, és Lester a szemét behunyva fohászkodott, hogy kilencven alatt álljon meg. Megéri. Megéri a szidás is, amit majd

az apjától kap. Elmondhatja, hogy *egymilliárd* dollár értékű hírnevet vásárolt a családnak potom *kilencvenmillióért*.

Egyszer csak nyugtalanság ütötte fel a fejét a teremben. Izgatott suttogás és pusmogás kezdődött a hátsó részben, és az álló tömeg utat nyitott valaki előtt. A helyiségben nem kevés gazdag ember és még több elegáns hírresség gyűlt össze, de még így is megdöbbenést keltett az az elképesztően vonzó, koromfekete hajú kínai nő, aki hófehérre púderezett bőrrel, vörösre festett ajkakkal, fekete, váll nélküli nagyestélyiben – gyémántokkal kirakott pórázon – két hófehér orosz agarat vezetett maga mellett. A hölgy lassan sétált végig a széksorok között, miközben minden szempár őt követte a teremben.

A kikiáltó diszkréten köhintett a mikrofonba, és megpróbálta visszaszerezni a figyelmet.

– Nyolcvanöt és fél milliónál tartunk, ki mond nyolcvanhatot?

A telefonokat kezelő egyik munkatárs bólintott. Corinna azonnal felemelte a tárcsáját. És ekkor az ismeretlen, bársonyruhás hölgy is ugyanezt tette. A Christie's igazgatója a VVIP-helyiségből lenézve döbbenten fordult oda a kollégáihoz:

– Azt hittem, csak feltűnési viszketegsége van…

Aztán előrehajolt, hogy jobban szemügyre vehesse a nőt.

– A száma 269. Valaki tudja meg gyorsan, ki ez. Egyáltalán piacképes?

Oliver Csien, aki az egyik magánügyfél képviseletében licitált, elővett egy színházi távcsövet, és figyelmesen megnézte az ezüstszőrű kutyákkal bevonuló hölgyet. Aztán felnevetett.

– Ne aggódj. A hölgy piacképes.

– És ki ez? – kérdezte az igazgató.

– Hát, az orrát és az állát átszabatta, és úgy nézem, arcimplantátuma is van, de biztosan tudom, hogy a 269-es szám nem másé, mint Mrs. Tajé.

– Úgy érted, Carol Tajé, Taj Toh Luj *dato* özvegyéé? Azé a pénzmágnásé, aki tavaly halt meg?

– Nem, nem, ő a *dato* fiának, Bernardnak a felesége. A fiú örökölte az egész vagyont. Az a fekete ruhás nő pedig a korábbi szappanopera-színésznő, közismert nevén Kitty Pong.

VÁNCAJ, HONGKONG, 20:25

Sunny Csojt hallják, a CNN International riporterét. Élőben jelentkezem a hongkongi Kongresszusi Palotából, ahol a világ legjelentősebb műgyűjtői izgatottan licitálnak A tizennyolc ékesség palotája *című festménysorozatra. A licit épp most érte el a kilencvenmillió dollárt. Hogy érzékeltessem a helyzetet, egy Csien-lung-váza 2010-ben Londonban rekordösszegért, 85,9 millió dollárért kelt el. De az London volt. Ázsiában a valaha kifizetett legnagyobb összeg 65,4 millió amerikai dollár volt, amit egy Csi Paj-si*[11] *alkotta tintafestményért fizettek ki 2011-ben.*[12] *Tehát ez a festmény máris két világrekordot megdöntött. Tíz perccel ezelőtt Kitty Pong, korábban színésznő, ma Bernard Taj milliárdos felesége megállította az árverést, amikor két, gyémántpórázon vezetett, hatalmas kutyával jelent meg a helyszínen, és licitálni kezdett. Jelenleg még négyen vannak versenyben. Úgy tudjuk, egyikük a Los Angeles-i Getty Múzeum képviselője, a másik Araminta Lee Khoo, a híres Khoo család tagja, a harmadik – meg nem erősített források szerint – a Liu biztosítótársaság nevében eljáró személy. A negyedik licitáló személyéről nem tudunk semmit. És most visszaadom a szót, Christiane.*

FELSŐ GUDAURI, GRÚZIA, 12:30

– Valami nevetséges, fekete ruhás nőszemély két óriási döggel nem hagyja abba a licitálást – csattant föl Araminta a laptopjára nézve, mert nem ismerte fel Kitty Pongot az aukcióról készült élő közvetítésen. Miután egész nap a Kaukázus csúcsai között helisízett,[13] minden izma sajgott, és az aukció miatt nem tudott belemerülni az alpesi házuk süllyesztett fürdőkádjának vizébe.

– Most hol tart az ár? – kérdezte Colin álmosan a kandalló elé terített fekete-fehér jakszőrön heverve.

– Nem mondom meg, tudom, hogy úgyse értenél vele egyet.

– Na, Minty, ne csináld! Mennyi?

– Pszt! Épp licitálok! – intette le a férjét Araminta, és visszatért a Christie's munkatársával folytatott beszélgetéshez.

Colin feltápászkodott a kényelmes szőnyegről, és odasétált az íróasztalhoz, ahol a felesége bevette magát a telefon és a laptop

mögé. Amikor ránézett a monitorra, pislogni kezdett. Nem volt benne biztos, hogy elhiheti, amit látott.

– Elment az eszed? Tényleg ki akarsz fizetni kilencvenmilliót egy pár régi tekercsért?

Araminta jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– Én se szólok semmit, amikor ronda, nagy vásznakat veszel, amiken elefántszar van, úgyhogy ne gyere most ezzel.

– Na, várjunk csak. Az én Chris Ofilisem csak két-hárommillió volt darabonként. Gondold meg, mennyi elefántszaros képet vehetnénk…

Araminta befogta a mikrofont.

– Tedd magad hasznossá, és csinálj nekem egy forró csokit. Sok pillecukrot kérek bele. Addig nem lesz vége ennek az árverésnek, amíg én azt nem mondom, hogy vége van.

– És egyáltalán, hova akarod felakasztani őket? Nincs már több szabad falfelület a lakásban – folytatta Colin.

– Szerintem nagyon jól mutatnának annak a szállodának a halljában, amit az anyám most épít Bhutánban. A ROHADT ÉLETBE! Az a fekete ruhás ribanc nem adja fel! Ki a franc lehet? Úgy néz ki, mint egy kínai Dita von Teese![14]

Colin megrázta a fejét.

– Minty, nagyon felizgatod magad. Add ide a telefont. Ha tényleg annyira szeretnéd, majd én tovább licitálok. Sokkal több a tapasztalatom az ilyesmiben, mint neked. A legfontosabb az, hogy szabd meg a saját határaidat. Mi a legnagyobb összeg, ameddig elmész?

COLD STORAGE JELITA, SZINGAPÚR, 20:35

Astrid Leong épp a boltban volt, amikor megcsörrent a telefonja. Valami vacsoránakvalót próbált vásárolni, mivel a szakácsa másnap szabadnapos volt. Ötéves fia, Cassian a kocsi elején állt, és Leonardo di Capriót utánozta a *Titanic* híres jelenetéből. Mint mindig, Astrid most is szorongott, amikor nyilvános helyen kellett telefonálnia, de amikor látta, hogy az unokatestvére, Oliver Csien az Hongkongból, muszáj volt felvennie. A fagyasztott zöldségek felé irányította a bevásárlókocsit, és felvette a telefont.

– Mi a helyzet?

– Lemaradsz az árverés legjobb részéről – jelentette Oliver vidáman.

– Ja, az ma van? Na, mesélj, mi történt?

– Még tart! Nem fogod elhinni, de Kitty Pong bevonult, és úgy veri fel a festmény árát, mintha holnap eljönne a világvége.

– *Kitty Pong?*

– Igen, egy Madame X koktélruhában jelent meg, és két szőrmók kutyát vezetett gyémántpórázon. Nem semmi látvány volt!

– És mióta gyűjt ő műalkotásokat? Bernard is ott van? Nem is gondoltam volna, hogy drogokon és hajókon kívül bármi másra is hajlandó költeni a pénzét.

– Bernard nincs sehol. De ha Kittynek sikerül megszereznie a festményt, egy csapásra ők lesznek a világ első számú, ázsiai műalkotásokkal foglalkozó gyűjtői.

– Hát… akkor tényleg lemaradok a legjobb részről.

– Úgyhogy most már csak Araminta, Kitty, valami kínai házaspár, akiknek Corinna Ko-Tung licitál és a Getty Múzeum van versenyben. Pillanatnyilag kilencvennégymilliónál tartunk. Tudom, hogy nem adtál meg felső határt, de biztos akartam lenni benne, hogy folytatni akarod.

– Kilencvennégy? Folytasd csak. Cassian, ne játssz a fagyasztott borsóval!

– Már kilencvenhat. Hoppá! Szűzanyám! Épp most értük el a százmilliót. Tartod?

– Persze.

– A kínaiak feladták. Szegények, úgy néznek ki, mint akik most vesztették el az elsőszülött gyermeküket. Százötnél vagyunk…

– Cassian, nem érdekel, akármennyire is könyörögsz, nem ehetsz mikrózható minihamburgert. Gondolj bele, mennyi tartósítószer van abban a marhahúsban, és tedd vissza!

– Astrid, most már mindjárt belekerülünk a Guinness-rekordok könyvébe. Soha senki nem fizetett még ennyit egy kínai festményért. Száztíz. Száztizenöt. Araminta Kitty ellen. Továbbmegyünk?

Cassian beszorult a fagyispultok közé. Astrid feldúlva nézett rá.

– Most mennem kell. Szerezd meg. Ahogy mondtad, ez olyasmi, aminek a múzeumban van a helye. Nem igazán érdekel, mennyit kell fizetnem érte.

Tíz perccel később Astrid a kasszánál állt, amikor újra megcsörrent a telefonja. Bocsánatkérőn pillantott a pénztárosra, és megnyomta a gombot.

– Bocs, hogy megint zavarlak, de most vagyunk százkilencvenötnél – ez a te licited – mondta Oliver egy kissé elcsigázva.

– Tényleg? – kérdezte Astrid, és elvett Cassiantól egy Mars csokit, amit a kisfiú megpróbált becsempészni a pénztáros kezébe.

– Igen, a Getty százötvennél adta fel, Araminta száznyolcvannál. Már csak Kitty maradt és te, és úgy tűnik, az életét tette fel arra, hogy megszerezze. Ezen a ponton már nem tudom jó lelkiismerettel ajánlani a folytatást. Tudom, hogy Csor Ling elborzad, ha megtudja, mennyit fizettél érte.

– Soha nem tudja meg – névtelen adakozó leszek.

– Ennek ellenére sem. Astrid, tudom, hogy ez nem a pénzről szól, de ezen az áron már hülyeség lenne.

– De bosszantó. Igazad van – százkilencvenötmillió ostobaság. Hadd vigye el Kitty Pong, ha annyira szeretné – mondta Astrid. Kihalászott egy kupont a pénztárcájából, és átnyújtotta a pénztárosnak.

Harminc másodperccel később a kalapács lecsapott. *A tizennyolc ékesség palotája* százkilencvenötmillió dollárért elkelt, és ez lett a legmagasabb összeg, amit valaha árverésen kifizettek egy kínai műalkotásért. Az elegáns közönség fülsiketítő tapsviharban tört ki, amikor Kitty Pong odafordult a fényképezőgépek felé. A vakuvillanások betöltötték a termet. Az egyik orosz agár ugatni kezdett. Az egész világ megtudta, hogy Kitty Pong – vagy ahogy most már hívatta magát, Mrs. Bernard Taj – megjelent a színen.

2

CUPERTINO, KALIFORNIA

•

2013. FEBRUÁR 9. – A KÍNAI ÚJÉV ESTÉJE

– A fiúk visszajöttek a meccsről. Tartsd magad távol Jasontől, egy merő izzadság lesz – figyelmeztette Samantha Csu az unokatestvérét, Rachelt, amint meghallotta a garázs felől érkező hangokat. Ők ketten Walt bácsi és Csin néni konyhájában üldögéltek két faszéken, és tésztát készítettek a kínai újévi vacsorához.

Samantha huszonegy éves bátyja Nicholas Young előtt viharzott be az üvegajtón.

– Földbe döngöltük a Lin testvéreket! – jelentette be diadalittasan, majd kivett két üdítőt a hűtőből, és az egyiket odadobta Nicknek. – Hé, hová mentek az ősök? Azt hittem, hisztérikus nagynénik harcolnak majd a konyhapult minden négyzetcentiméteréért.

– Apa elhozza Louise nénit az öregek otthonából, Anya, Flóra néni és Kerry néni a 99-es Ranchbe ment – válaszolta Samantha.

– Már megint? Örülök, hogy most nem nekem kellett őket elvinni – az a hely folyton tele van friss bevándorlókkal. A parkoló úgy néz ki, mint egy Toyota-kereskedés. Ezúttal mi fogyott el? – kérdezte Jason.

– Minden. Ray bácsi telefonált, és végül elhozza az egész családot. Tudod, mennyit tudnak enni azok a fiúk – mondta Samantha, miközben egy kis darált húst halmozott a tésztagöngyölítőre, és odaadta Rachelnek.

– Készülj fel rá, Jase, hogy Belinda néninek biztosan lesz valami megjegyzése az új tetkódról – ugratta Rachel a fiút, majd a tésztát feltekerve szabályos kis félholdat gyártott belőle.

– Ki az a Belinda néni? – érdeklődött Nick.

Jason elhúzta a száját.

– Haver! Még nem is találkoztál vele, igaz? Ő Ray bácsi felesége. Ray bácsi szupergazdag szájsebész, van egy elképesztően nagy házuk Menlo Parkban, úgyhogy Belinda néni

leginkább úgy viselkedik, mintha ő lenne Downtown Abbey úrnője. Elképesztően előkelő, és minden évben az őrületbe kergeti anyát, mert csak az utolsó pillanatban dönti el, hogy a hihetetlenül elkényeztetett gyerekeivel együtt megtisztel-e minket a jeles eseményen.

– Down*ton* Abbey, Jase – javította ki Samantha. – És ne túlozz, nem olyan rossz ő. Éppen csak Vancouverből származik, ennyi.

– Úgy érted, Hongcouverből? – felelt meg neki Jason, és az üres üveget a konyhapult végéről a hatalmas méretű piros szemeteszsákba dobta. – Belinda néni *imádni* fog téged, Nick, különösen, ha meghallja, hogy úgy beszélsz, mint az a fickó a *Sztárom a párom*ból!

Hat óra harminc percre a kiterjedt Csu klán huszonkét tagja gyűlt össze a házban. Az idősebb nagynénik és nagybácsik nagy része a hatalmas rózsafa ebédlőasztal körül ült, amelyre műanyag védőterítőt helyeztek, a fiatalabb generáció tagjai és a gyerekek pedig három összecsukható madzsongasztalnál foglaltak helyet, amely benyúlt a nappaliba. (A kamaszok és az egyetemista Csuk a nagyképernyős tévé előtt heverésztek, kosárlabdameccset néztek, és hihetetlen mennyiségű húsos táskát faltak fel.)

Amikor a nagynénik behozták a megpúpozott sültkacsás-tálakat, a tésztában sütött garnélarákokat, a feketegombás brokkolit és a kínai üvegtésztát grillezett disznóhússal és kagylókkal, Csin néni körbenézett a vendégseregen.

– Ray még nincs itt? Nem várunk tovább, különben elhűl az étel.

Belinda néni valószínűleg most próbája eldönteni, melyik Chanel ruháját vegye fel – kottyantott közbe Samantha.

Ebben a pillanatban csöngettek, majd Ray és Belinda Csu viharzott be a házba négy kamaszgyerekükkel. Mindegyik gyereken különböző színű Ralph Laurent póló volt. Belinda egy magas derekú, krémszínű nadrágot, narancssárga, bő szabású organza blúzt, egy Chanel övet (nem meglepő módon) és egy pezsgőszínű, túlméretezett fülbevalót viselt, amely jobban illett volna a San Franciscó-i Opera nyitóbáljára.

– Boldog újévet mindenkinek! – kiáltott vidáman Ray bácsi, majd átadott Walt öccsének egy doboz japán körtét, a felesége pedig óvatosan Csin néni kezébe helyezett egy lefedett Le Creuset edényt.

– Lennél kedves ezt megmelegíteni nekem? 115 fokon, húsz percig.

– Jaj, nem kellett volna ennivalót hoznotok! – mondta Csin néni.

– Nem, nem, ez a vacsorám, ugyanis nyersdiétán vagyok – közölte Belinda.

Amikor végül mindenki elhelyezkedett, és jó étvággyal hozzálátott a temérdek finomsághoz, Walt bácsi Rachelre mosolygott.

– Még mindig nem szoktam meg, hogy ilyenkor is látlak. Általában csak hálaadáskor szoktál hazajönni.

– Azért sikerült így, mert Nicknek és nekem az utolsó pillanatban még maradt egy kis elintéznivalónk az esküvővel kapcsolatban.

Belinda néni felháborodva felkiáltott.

– Rachel Csu! Nem hiszem el, hogy már tíz perce itt vagyok, és MÉG MINDIG NEM MUTATTAD MEG AZ ELJEGYZÉSI GYŰRŰDET. Azonnal gyere ide!

Rachel felállt, engedelmesen odament a nénikéjéhez, és kinyújtotta elé a kezét.

– Nahát… ó… hát ez nagyon szép! – jegyezte meg Belinda harsányan, alig leplezve a megdöbbenését. *Nem arról volt szó, hogy ez a Nick gyerek valami gazdag családból jön? Hogy tudta beérni ez a szegény Rachel egy ilyen kis kővel? Nem lehet több másfél karátnál.*

– Nagyon egyszerű gyűrű, pont, amilyet szerettem volna – mondta szerényen Rachel, rápillantva a nagynénje ujján ékeskedő hatalmas köves gyűrűre.

– Igen, nagyon egyszerű, de tökéletesen illik hozzád – közölte Belinda néni. – Hol találtál ilyen gyűrűt, Nick, Szingapúrban?

– Az unokatestvérem, Astrid segített. Egy Joel nevű barátjától érkezett Párizsból[15] – válaszolt udvariasan Nick.

– Hmmm… ezért elutazni egész Párizsig – mormogta magának Belinda néni.

– Ti nem Párizsban jegyeztétek el egymást? – kérdezte Vivian, Rachel egyik idősebb unokatestvére, aki Malibun élt. – Azt hiszem, anyám azt mondta, hogy valami pantomimtársulat csak nektek játszott.

– *Pantomim?* – nézett döbbenten Nick Vivianre. – Biztosíthatlak, hogy szó sem volt pantomimról!

– Jaj, akkor mondjátok el az egészet! – követelte Csin néni.

Nick Rachelre pillantott.

– Miért nem te mondod? Sokkal jobb vagy mesélésben.

Rachel vett egy nagy levegőt, és az asztalnál ülők kivétel nélkül mind őt nézték.

– Jól van, legyen… Amikor utolsó napunkat töltöttük Párizsban, Nick szervezett egy titkos vacsorát. Nem mondta meg, hova megyünk, úgyhogy éreztem, hogy valami készül. Végül egy gyönyörű, történelmi épületnél kötöttünk ki a Szajna közepén…

– Az Hôtel Lambert-nél, az Île Saint-Louis felső spiccén – segítette ki Nick.

– Igen, és a tetőteraszon ott várt minket egy két személyre megterített asztal gyertyákkal. A holdfény gyönyörűen tükröződött a folyó vizén, a sarokban egy csellista Debussyt játszott, szóval minden tökéletes volt. Nick hívott egy francia–vietnámi séfet az egyik legjobb párizsi étteremből, aki fantasztikus ételeket készített, de én olyan izgatott voltam, hogy egyáltalán nem volt étvágyam.

– Visszatekintve, a hatfogásos menü talán nem volt a legjobb döntés… – kuncogott Nick.

Rachel pedig bólintott.

– Valahányszor a pincér felemelte az ezüstkupolát a következő fogásról, arra számítottam, hogy egy gyűrűt találok a tányéron. De semmi ilyesmi nem történt. Mire végeztünk a vacsorával, és a csellista is összecsomagolta a hangszerét, mondtam is magamban, hogy *a ma este nem az az este*. De amikor már épp menni készültünk, kürtszót hallottunk a folyó felől. Egy Bateaux Mouches[16] turistahajó közeledett, és mindenki a fedélzeten gyűlt össze. Amikor a bárka elhaladt az épület előtt, az emberek hirtelen ugrálni kezdtek, mint a gazellák, és a hangszóróból felcsendült a zene. Kiderült, hogy a

párizsi Opera balettkarát látjuk, és Nick szervezte meg, hogy előadjanak nekünk egy különleges táncot.

– Milyen kedves! – lelkesedett Belinda néni, és úgy tűnt, végre meg van elégedve. – És Nick utána megkérte a kezedet?

– Neeem! Az előadás véget ért, mi pedig elindultunk lefelé a lépcsőn. Én teljesen fellelkesültem a pazar látványtól, de azért egy kicsit csalódott is voltam, hogy elmaradt a lánykérés. Mire leértünk, már kihalt volt az utca, csupán egy férfi állt egy fa alatt, és a folyó felé bámult. Aztán egyszer csak elkezdett gitározni, és én fel is ismertem a dalt. A Talking Heads *This must be the place* című száma volt. Ezt a dalt hallgattuk először együtt a Washington Square-en, amikor megismerkedtünk. Amikor a pasas elkezdett énekelni, hirtelen rájöttem, hogy *ez ugyanaz az ember*.

– Komolyan?! – csapta össze a kezét Samantha, a többiek pedig lélegzetvisszafojtva hallgatták a történetet.

– Nick valahogy kinyomozta, hol van most az a srác, és elhozatta Austinból Párizsba. Már nem volt rasztafrizurája, de a hang összetéveszthetetlen volt. Aztán mielőtt felocsúdtam volna a meglepetésből, Nick letérdelt, és egy kis bársonydobozzal a kezében nézett fel rám. Abban a pillanatban valahogy minden elhomályosult a szemem előtt. Elkezdtem kiabálni, és Nick még be sem fejezhette a lánykérést, én már mondtam is, hogy *igen, igen, igen*. A táncosok kiabáltak, éljeneztek, észvesztő hangulat kerekedett!

– Ez a legfantasztikusabb lánykérés, amit valaha hallottam! – mondta Samantha könnyekkel a szemében. Amikor megtudta, mi történt Rachellel Szingapúrban, nagyon mérges lett Nickre. Hogy lehetséges az, hogy nem vette észre, milyen csúnyán bántak a lánnyal? Amikor hazatértek, Rachel azonnal kiköltözött Nick lakásából, és Samantha örült, hogy az unokatestvére megszabadult ettől az érzéketlen fiútól. De ahogy teltek-múltak a hónapok, és a két fiatal újra találkozgatni kezdett, Samantha érezte, hogy ő is másképp kezd Nickre gondolni. Végül is megmentette Rachelt, és kockára tette a családjával való viszonyát, csak hogy vele lehessen. Türelmesen várt az

oldalvizeken, és adott a lánynak időt a gondolkodásra. Most pedig végre összeházasodnak.

– Ügyes voltál, Nick! Mind nagyon várjuk a nagy napot a jövő hónapban Montecitóban – közölte Ray bácsi.

– Úgy döntöttünk, eltöltünk még pár napot az Ojai Valley Innben – dicsekedett Belinda néni, és körbenézett, hogy lássa, mindenki hallotta-e a bejelentést.

Rachel magában kuncogott, mert tudta, hogy a többi rokonának fogalma sincs, miről beszél Belinda néni.

– Nagyszerűen hangzik! Bárcsak nekünk is lenne időnk valami hasonlóra. De még a szemeszter végét is meg kell várnunk, és csak júniusban mehetünk nászútra.

– De nem épp most jöttetek vissza Kínából? – kérdezte Ray bácsi.

Rachel nagynénje, Csin figyelmeztetően nézett Rayre, megpróbálva jelezni neki, hogy ejtse a témát, miközben Belinda az asztal alatt belecsípett a férje combjába.

– Aúúú! – kiáltott fel Ray bácsi, mielőtt felfogta volna, hogy kényes témát érintett.

Belinda külön megmondta neki, hogy Rachel és Nick Fucsouban járt nemrég, egy újabb hamis nyomot követve a lány apja után kutatva, de ez újabb tétel lett a családi titkok hosszú listáján, amiről nem illett beszélni.

– Igen, tettünk egy rövid utazást – mondta Nick gyorsan.

– Ti ketten aztán nagyon bátrak vagytok. Én először is nem állhatom az ottani kosztot. Nem érdekel, mennyire „gourmet” az egész, minden állat tele van karcinogénnel. Nézzétek csak meg ezt a kacsát is! Fogadok, hogy növekedési hormonokkal tömték – fintorgott Belinda néni, és egykedvűen rágcsálta a zöldségeit.

Rachel ránézett az aranybarnára sült kövér kacsára, és hirtelen elment az étvágya.

– Igen, a hongkongi ételek megbízhatók, de Kínában ez nem így van – mondta Csin néni, és ügyesen piszkálgatta le a húsáról a zsírosabb részeket.

– Ez nem igaz! – mondta Samantha. – Miért vagytok még mindig annyira az anyaország ellen? Amikor tavaly ott jártam, életem legjobb ételeit ettem. Amíg nem kóstoltátok meg a sanghaji *hsziao long baót,*[17] nem tudjátok, milyen az igazi.

Az asztal végén Louise néni, a Csu klán legidősebb tagja hirtelen felkiáltott.

– Rachel, mi hír az apádról? Megtaláltad már?

Dave bácsi úgy megdöbbent, hogy ijedtében kiköpte a félig megrágott sült húst. Az ebédlőben halotti csend lett, néhányan jelentőségteljes pillantásokat váltottak. Rachel arca elborult kissé, majd nagy levegőt vett, és válaszolt:

– Nem, még nem találtuk meg őt.

Nick megfogta a kezét, és biztatóan így szólt:

– Múlt hónapban úgy tűnt, van egy nagyon biztató nyomunk, de aztán kiderült, hogy mégsem az.

– A helyzet nem túl egyszerű arrafelé – jegyezte meg Ray bácsi, és épp el akart venni még egy óriásgarnélát, amikor a felesége rácsapott a kezére.

– De legalább azt tudjuk, hogy Rachel apja megváltoztatta a nevét. Ugyanis minden hivatalos nyilvántartás lezárult 1985-ben, vagyis nem sokkal azután, hogy végzett a pekingi egyetemen – mondta Nick.

– Ha már az egyetemekről beszélünk, tudjátok, hogy Penny Si lánya, aki Los Gatosban az évfolyam kiválósága volt, nem került be *egyetlen* borostyánligás egyetemre sem? – csacsogta Csin néni, hogy megpróbáljon témát váltani. Olyan szomorú volt, amikor Kerry előtt Rachel apjáról beszéltek. Rachel anyja, aki egyedül nevelte fel a lányát, épp eleget szenvedett már az elmúlt három évtizedben.

Henry bácsi azonban nem vette a lapot, és folytatta a megkezdett témát:

– Tudjátok, a cégemnek van egy fantasztikus ügyvédje, aki Sanghajban dolgozik. Az apja magas kormánykörökben is jártas, és remek kapcsolatai vannak. Akarjátok, hogy megkérdezzem, tud-e segíteni?

Kerry, aki eddig csöndben ült, ekkor lecsapta az evőpálcikáit.

– Szerintem ez csak időpocsékolás. Nincs értelme szellemek után kutatni.

Rachel az anyjára nézett, aztán felállt az asztaltól, és szó nélkül kiment az ebédlőből.

Samantha szólalt meg helyette, és látszott rajta, hogy felindult.

– Ő nem egy szellem, Kerry néni. Az a férfi Rachel apja, és neki joga van arra, hogy valamiféle kapcsolatba kerüljön vele. Én el se tudom képzelni, milyen lenne az életem az apám nélkül. Nem hibáztathatjuk ezért Rachelt.

3
Scotts Road
•
SZINGAPÚR, 2013. FEBRUÁR 9.

– Amikor ideér, csak hajtson fel egyenesen a garázshoz – mondta Eleanornak a telefonba Bao Shaoyen. Eleanor követte az utasításokat, és megállt egy őrbódé mellett, ahol közölte, hogy látogatóba érkezett Baóékhoz, akik nemrég béreltek ki egy vadonatúj lakást a Scotts Roadon.

– Ó, igen, Mrs. Young. Kérem, tartson balra, és kövesse a nyilakat – mondta a sötétszürke egyenruhás őr. Eleanor lehajtott a rámpán, egyenesen a makulátlanul tiszta föld alatti parkolóba, amelyben érdekes módon egy autó sem volt. *Biztos az elsők között költöztek be* – gondolta, majd balra tekerte a kormányt, és közeledett egy fehér fémkapuhoz. Fölötte felirat informálta az érkezőket: 01-ES EGYSÉG, CSAK LAKÓKNAK. Az ajtó felemelkedett, és villogni kezdett egy zöld lámpa. Eleanor behajtott a kivilágított kabinba. A vörösen pulzáló STOP jelzésnél megállt. PARKOLÁSI POZÍCIÓ RENDBEN közölte egy újabb digitális felirat. *Milyen furcsa… tényleg itt kell leparkolnom?*

Hirtelen mozogni kezdett alatta a talaj. Eleanor megijedt, és reflexszerűen megragadta a kormányt. Csak pár másodperc elteltével jött rá, hogy egy tárcsán áll, amely lassan elfordítja a kocsiját 90 fokkal. Amikor ismét megállt a tárcsa, az egész padló emelkedni kezdett. *Te jó ég! Ez egy lift!* Tőle jobbra üvegfal állt, és ahogy a lift emelkedett, az esti Szingapúr csodálatos látványa tárult elé.

Ez a szuper lakás biztos Carlton ötlete volt – gondolta Eleanor. Amióta előző év szeptemberében, Londonban megismerkedett Bao Shaoyennel, elég jól informált lett a többi családtaggal kapcsolatban is. Eleanor és a barátai támogatták Bao Shaoyen asszonyt és férjét abban a néhány nehéz hétben, amikor a fiukat, Carltont többször egymás után megműtötték a

paddingtoni St. Mary Kórházban. Amikor valamennyire jobban lett, maga Eleanor javasolta nekik, hogy a fiú inkább Szingapúrban folytassa a felépülést, mint Pekingben.

– A klíma és a levegő minősége sokkal jobb, és nálunk vannak a világ legjobb gyógytornászai. Rokonaim a legkiválóbb szingapúri orvosok, és gondoskodom róla, hogy Carlton a legjobb kezelést kapja – magyarázta, és Baóék ráálltak a dologra. Eleanor természetesen nem fedte fel nagylelkűsége igazi mozgatórugóit: ha közelebb vannak hozzá, akkor jóval többet tudhat meg a családról.

Eleanor már sok elkényeztetett fiút látott, de egyiknek sem volt olyan anyja, akit ennyire az ujja köré tudott tekerni. Shaoyen három szolgálót is Szingapúrba hozott, akik gondoskodtak Carltonról, de még így is ragaszkodott hozzá, hogy mindent maga csináljon meg helyette. Amióta az előző év novemberében Szingapúrba jöttek, már háromszor elköltöztek. Daisy Foo úgy gondolta, különleges szívességet tesz, amikor kapcsolatait bevetve rendkívül kedvező áron szerzett nekik egy Valley-szárnybeli lakosztályt a Shangri-La Hotelben – de Carlton valamilyen okból elégedetlen volt Szingapúr egyik legjobb szállodájával. Baóék csakhamar átköltöztek a Hilltops egyik bútorozott luxusapartmanjába a Leonie Hillre, de egy hónap elteltével ismét váltottak. A Grange Roadra mentek, amelyik még elegánsabb volt. Most pedig itt voltak ebben a nevetséges forgó lifttel felszerelt épületben.

Eleanornak eszébe jutott, hogy olvasott valamit a *The Business Times* ingatlanrovatában az itteni lakásokról: itt biometrikusan vezérelt autós liftek és „en suite garázsok” tartoztak minden apartmanhoz. Csak a jóisten pénzével rendelkező kivándorlók és az anyaországbeli kínaiak akarhattak egy ilyen helyen lakni, mint ez. Carlton nyilvánvalóan a második csoportba tartozott, és pontosan azt kapta, amit akart.

Ötven szinttel feljebb a lift egyszer csak megállt, és Eleanor szeme előtt feltárult egy nappali belseje. Shaoyen az üvegfal túloldalán állt és integetett. Carlton egy tolószékben ült mellette.

– Isten hozta! Isten hozta! – köszöntötte izgatottan Shaoyen, amikor Eleanor belépett a lakásba.

– A mindenit! Halálra rémültem! Azt hittem, tériszonyom lesz, amikor a padló forogni kezdett alattam.

– Elnézést, Mrs. Young, ez az én ötletem volt – azt hittem, élvezni fogja ezt az újdonságot – mondta Carlton.

Shaoyen lemondó arccal nézett Eleanorra.

– Remélem, most már látja, miért kellett ide költöznünk. A kocsi egészen idáig fel tud jönni, és Carlton minden probléma nélkül be tud gurulni a lakásba.

– Igen, ez nagyon praktikus – mondta Eleanor, de egy percig se hitte el, hogy a kerekesszék bármiféle szerepet is játszott a lakás kiválasztásában. Megfordult, hogy még egyszer megnézze a trükkös garázst, de azt látta, hogy az üvegfal máris gyöngyházszínűre változott.

– Nahát, milyen okos megoldás! Így nem kell egész nap a kocsijukat nézniük a nappaliban ülve! Ha egy régi Subarujuk lenne, az nagyon kellemetlen lenne.

– Nos, ha akarja, nézheti a kocsiját – mondta Carlton, és megérintett egy gombot az iPadjén. A fal azonnal újra átlátszóvá változott, de ezúttal mindenféle extra hangulatvilágítás is megjelent, úgyhogy a kedves vendég tizenkét éves Jaguarja úgy nézett ki, mint egy muzeális darab. Eleanor magában hálát adott az égnek, hogy a sofőrje, Ahmad előző nap letörölgette a kocsit.

– Képzelje csak el, milyen pazarul nézne itt ki egy metálszínű Lamborghini Aventador – jegyezte meg Carlton, és reménykedő pillantást vetett az anyja felé.

– Többet nem ülhetsz sportkocsi volánja mögé – horkant fel mérgesen Shaoyen.

– Majd meglátjuk – morgott Carlton a bajsza alatt, és Eleanorra kacsintott. Eleanor visszamosolygott rá, és magában megjegyezte, mennyire megváltozott a fiú. A szingapúri költözésük utáni első pár hétben Carlton totálisan depressziósnak tűnt. Alig nézett bárkire, és nem is beszélt senkihez. Ma viszont ez a tolószékben ülő fiatalember beszélgetett, sőt tréfálkozott vele. Lehet, hogy elkezdett szedni egy kis Zoloftot.

Shaoyen bekísérte Eleanort a rendes nappaliba, amely rendkívül modern helyiség benyomását keltette. Az egyik fal csupa üveg volt, a többi pedig márvány. Egy kínai szolgálólány

lépett be, és egy hatalmas tálcán Flora Danica teáskészletet hozott. Eleanor szerint ez a stílus egyáltalán nem volt összhangban a többi berendezési tárggyal.

– Jöjjön, igyunk egy teát. Olyan kedves Öntől, hogy időt szakít ránk az újév napján, amikor a férjével kellene lennie – mondta hálálkodva Shaoyen.

– Nos, Philip csak késő este érkezik, és a családunk csak holnap ünnepli az újévet. Apropó, férjek, Kaoliang is itt van a városban?

– Épp elkerülte. Vissza kellett repülnie Pekingbe. A következő pár napban nagyon sok hivatalos találkozója lesz, amelyen részt kell vennie.

– Ó, de kár. Nos, akkor néhányat ezek közül majd meg kell hagyniuk neki – mondta Eleanor, és átadott Shaoyennek egy nagy OG[18] feliratú műanyag bevásárlószatyrot.

– Ó, igazán nem kellett volna!

Shaoyen belenyúlt a szatyorba, és hat különböző dobozt vett ki belőle.

– Mik ezek a gyönyörű finomságok?

– Csak néhány hagyományos újévi sütemény, amit az anyósom szakácsai készítettek. Ananászos kosárka, szerelmeslevél, mandulás csók és különféle *nyonya* sütemények.

– Ez annyira kedves Öntől! *Hszie hszie!*[19] Várjon csak! Nekem is van egy ajándékom az Ön számára! – mondta Shaoyen, és átsietett egy másik helyiségbe.

Carlton az édességeket bámulta.

– Borzasztó kedves Öntől, hogy ennyi finomságot hozott, Mrs. Young. Melyikkel kezdjük?

– Én valami nem túl édessel kezdeném, mint például a *kueh bangkit* mandulás süti, utána fokozatosan jutnék el az ananászos kosárkákig – tanácsolta Eleanor, majd egy kis ideig figyelmesen tanulmányozta Carltont. Az arca bal oldalát éktelenítő sebhely most már csak hajszálvékony volt, és ami azt illeti, még jól is állt neki: valamiféle csibészes bájt kölcsönzött a fiúnak, és ellensúlyozta unalmasan tökéletes arccsontját. Jóképű fiatalember volt, és a sok plasztikai műtét után is annyira hasonlított Rachel Csura, hogy Eleanor néha zavarba is jött, ha ránézett. Hála istennek, elegáns brit akcentusa, amely inkább

Nickyre emlékeztette, sokkal vonzóbb volt, mint Rachel amerikai karattyolása.

– Nem bánja, ha megosztok Önnel egy titkot, Mrs. Young? – suttogta hirtelen Carlton.

– Persze hogy nem – mondta Eleanor.

Carlton a másik helyiség felé pillantott, nehogy az anyja hallótávolságon belül legyen, aztán lassan felemelkedett a tolószékből, és tett pár bizonytalan lépést.

– Már tud menni?! – kiáltott fel megdöbbenve Eleanor.

– Pszt! Ne olyan hangosan! – mondta Carlton, és újra beleült a tolószékbe. – Nem akarom, hogy anyám lássa, amíg át nem tudok menni a szobán. A gyógytornászom úgy gondolja, egy hónapon belül újra rendesen tudok majd járni, nyáron pedig már akár futni is.

– Te jó ég! Annyira örülök ennek! – lelkesedett Eleanor.

Ekkor Shaoyen lépett be a nappaliba.

– Mi ez a nagy izgatottság? Carlton talán elmondta, hogy a *mazi*ja jön látogatóba?

– Valóban? – kérdezte Eleanor, és szemmel láthatóan felkeltették az érdeklődését.

– Ő nem a barátnőm, Anya – mondta Carlton.

– Nos, Carlton *barátja* jövő héten meglátogat minket – mondta végül Shaoyen.

A fiú zavarba jött, és nagyot sóhajtott.

– Jaj, hát Carlton olyan okos és olyan jóképű, hát persze, hogy van *barátja!* Kár érte, olyan sok megfelelő fiatal lányt tudnék felsorakoztatni előtte *gaj sziju*[{20}] – mondta Eleanor huncut mosollyal az arcán.

Carlton egy kissé elpirult.

– Hogy tetszik innen a kilátás, Mrs. Young? – kérdezte, mert témát akart váltani.

– Igen, nagyon szép. Tudják, innen látszik az én lakásom is.

– Tényleg? Melyik az? – kérdezte Shaoyen érdeklődve, és odament az ablakhoz. Már három hónapja voltak Szingapúrban, és különösnek tartotta, hogy Eleanor még nem hívta el magához.

– Az ott, annak a dombnak a tetején. Látják azt a tornyot? Amelyik olyan, mintha annak a régi kúriának a tetejére építették

volna?

– Igen, igen!

– Melyik emeleten lakik? – kérdezte Carlton.

– A legfelsőn.

– Fantasztikus lehet! Mi is megpróbáltuk itt megszerezni a legfelső emeletet, de már foglalt volt – nyafogott Carlton.

– Ez is elég nagy, nem gondolja? Az egész szint az önöké, nem?

– De igen. Háromszázhuszonöt négyzetméter, négy hálószoba.

– Te jó ég, a bérleti díj egy vagyon lehet.

– Hát, úgy döntöttünk, inkább megvesszük, mint hogy bérleti díjat fizessünk – mondta Carlton önelégült vigyorral.

– Ó, értem – felelte Eleanor meglepve.

– Igen, és most, hogy beköltöztünk, annyira megkedveltük, hogy a fölöttünk és az alattunk lévő lakást is meg akarjuk venni, hogy háromszintes legyen…

– Nem, még csak gondolkodunk róla… – vágott közbe gyorsan Shaoyen.

– Hogy érted ezt, Anya? Két napja aláírtuk a szerződést. Most már nem hátrálhatunk ki belőle.

Shaoyen összeszorította a száját, és hosszú ideig tartott, mire annyira összeszedte magát, hogy elmosolyodjon. Szemmel láthatóan kényelmetlenül érintette, hogy a fia olyan sokat fecseg.

Eleanor megpróbált segíteni rajta.

– Shaoyen, azt hiszem, nagyon bölcs döntést hoztak. Ebben a kerületben folyamatosan mennek fel az árak. A szingapúri ingatlanok kelendőbbek, mint a New York-iak, a londoniak vagy a hongkongiak.

– Én is pont ezt mondtam anyámnak – szólt közbe Carlton.

Shaoyen nem szólt semmit, csak kitöltötte Eleanornak a teát. Eleanor elvette a csészéjét, és elmosolyodott. Agya villámgyors kalkulálásba kezdett. Ezen a környéken egy ilyen lakás legalább 15 millióba fájhatott Baóéknak – a garázzsal együtt talán még többe –, most pedig kiderült, hogy még két szintet vásároltak. Ha Eddie Cseng személyében magánbankárjuk volt, Eleanor már eleve úgy gondolta, hogy rendesen ki vannak tömve pénzzel, de úgy tűnik, kissé alábecsülte a mértéket.

Daisy Foonak megint igaza volt. Miután Londonban találkoztak Shaoyennel, Daisy így szólt:

– Fogadni mernék, hogy ezek a Baóék mocskosul gazdagok. Fogalmatok sincs, milyen tehetősek lettek ezek az anyaországbeli kínaiak. Mintha csak tegnap lett volna, hogy Peter és Annabel Lee milliárdos lett, most pedig több száz van belőlük. A fiam azt mondja, öt éven belül Kínában több milliárdos lesz, mint Amerikában.

Mr. Wong, az a magánnyomozó, akihez Lorena irányította, az elmúlt hónapban beutazta Kínát Baóék piszkos ügyei után szimatolva, Eleanor pedig egyre kíváncsibb lett a dossziéjára.

Miután Carlton és Shaoyen tekintélyes mennyiséget elfogyasztott az újévi édességekből, Shaoyen átadott Eleanornak egy vörös-arany bevásárlószatyrot.

– Csak egy kis semmiség az újév alkalmából. *Hszin nian kuai le.*[{21}]

– Jaj, nem kellett volna, *lah!* Mi ez? – kérdezte Eleanor, amikor kihúzott egy azonnal felismerhető narancssárga-barna dobozt a szatyorból. Amikor felemelte a tetejét, egy Hermès Birkin táskát pillantott meg benne.

– Tetszik? Tudom, hogy inkább a semleges színeket kedveli, úgyhogy a fehér matt krokodilbőrt szereztem meg – mondta Shaoyen.

Eleanor tudta, hogy ez a táska, amelyet a himalája macska csokoládé, bézs és fehér színében készítenek, legalább százezer dollárba került.

– Jó ég! Ez túlságosan bőkezű ajándék! Nem fogadhatom el!

– Csak egy kis apróság, igazán – mondta Shaoyen nyugodtan.

– Nagyra értékelem a gesztust, de nem fogadhatom el. Tudom, mennyibe kerülnek ezek a holmik. Inkább tartsa meg saját használatra.

– Nem, nem, nem, már késő – mondta Shaoyen, kinyitotta a táskát, és megmutatta, hogy a felhajtható fedélbe Eleanor nevének kezdőbetűit préselték – E. Y.

Fogalmad sincs, mi jár a fejemben – gondolta Eleanor, majd odafordult Carltonhoz:

– Kérem, segítsen, ez igazán képtelenség!

– Nem nagy ügy – mondta Carlton.

– Dehogynem! Értse meg, hogy nem fogadhatok el ilyen nagylelkű ajándékot az édesanyjától.

Carlton gúnyosan felnevetett.

– Jöjjön, Mrs. Young. Hadd mutassak valamit.

Azzal kikerekezett a nappaliból, és intett Eleanornak, hogy kövesse. A folyosó végén kinyitotta az egyik vendégszoba ajtaját, és felkapcsolta odabent a villanyt. Eleanor bekukkantott a helyiségbe. Odabent nem sok bútor volt, de szinte lehetetlen volt beljebb lépni.

A padlón rengeteg Hermès táska és hozzájuk tartozó doboz hevert: minden doboz tetején egy ugyanolyan színű Birkin vagy Kelly táska állt, a szivárvány minden színében, mindenféle fajta egzotikus bőrből. A falak mentén polcos szekrények sorakoztak, amelyeken megszámlálhatatlan mennyiségű, lágy fénnyel megvilágított táska sorakozott. A helyiségben legalább száz kézitáska volt, és az Eleanor fejébe épített számológép kezdett túlmelegedni.

– Ez az anyám ajándékosztó szobája. A Camden Egészségügyi Központ minden orvosának, nővérének és gyógytornászának ilyen táskát ad, aki csak segített nekem az elmúlt hónapokban.

Eleanor csak bámulta azt a rengeteg táskát, és tátva maradta a szája.

– Anyámnak egy gyengesége van. Most már tudja, mi az – nevetett fel Carlton.

Shaoyen megmutatott Eleanornak néhány nagyon különleges darabot, amelyet neki személyesen készítettek. Ami azt illeti, Eleanor magában megállapította, hogy mindez hatalmas pénzpocsékolás. *Hány Noble Group vagy CapitaLand részvényt lehetne ebből vásárolni!* De hangosan persze lelkesen ó-zott meg á-zott Shaoyennek.

Eleanor még egyszer megköszönte a pazar ajándékot, és indulni készült. Carlton odagurult a bejárati ajtóhoz, és így szólt:

– Ezúttal menjen le lifttel, Mrs. Young. Én majd leküldöm a kocsiját. Ott fogja lent várni, mire leér.

– Ó, köszönöm szépen, Carlton. Úgy éreztem, pánikrohamot kapok, ha még egyszer be kell szállnom az autós liftbe!

Shaoyen és Carlton az előtérben búcsút intett a vendégeknek. Az ajtók becsukódtak Eleanor mögött, de egy pillanatig még egy

helyben állt a szerkezet. Eleanor jól hallotta, mi történik odakint.

– Aúúú! Ez fájt, Anya! Mit csináltam?

– *BAJCSI!*[{22}] Hogy mersz ilyen sokat elárulni Eleanor Youngnak az üzletünkről? Hát semmit sem tanultál? – kiabált Shaoyen mandarin nyelven.

Aztán elindult a lift, és Eleanor mást már nem hallott.

4
RIDOUT ROAD
•
SZINGAPÚR

---

feladó:
Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>
2013. február 9., 22:42
címzett:
Charlie Wu<charles.wu<wumicrosystems.com> tárgy: BÚÉK!

Helló! Csak boldog új évet akartam kívánni! Az anyósoméknál voltam az évi rendes jiszang[{23}] vacsorán, és amikor hazaértem, hirtelen eszembe jutott, hogy egyszer átmentem hozzátok vacsorázni, és az egyik hozzávaló 24 karátos aranyforgács volt. Amikor elmeséltem anyámnak, tudtam, hogy fel fog háborodni. („Te jóságos ég, azok a Wuk már azt se tudják, mire költsék a pénzüket! Most meg megeszik!" – ezt mondta szó szerint.)

Ne haragudj, hogy sokáig nem írtam, de az elmúlt pár hónapban őrültekháza volt itt. Tulajdonképpen állásom van… A Szépművészeti Múzeumnak segítek a háttérből, mert terjeszkednek, bővülnek, és szükségük van stratégiai tanácsokra. (Kérlek, erről ne beszélj másnak. Hivatalosan is kurátorrá akartak választani vagy egy szárnyat elnevezni rólam, de én mindkettőt visszautasítottam. Nem akarom egy falon látni a nevemet – tulajdonképpen azt hiszem, az egy kicsit morbid lenne.)

Ha már a felvásárlásokról beszélünk, Michael új cége hasít! Két amerikai tech start-upot is felvásárolt tavaly, így volt indokom, hogy néhányszor elkísérjem a tengerentúlra.

Kaliforniában lakik a bátyám. Alexnek és Salimahnak már három gyereke van, és egy szép brentwoodi házban laknak. Idén anya is beleegyezett végre, hogy eljön velem Los Angelesbe, hogy lássa végre az unokáit (Apa továbbra sem hajlandó elfogadni Salimaht és „azokat" a gyerekeket). Anya persze egyből megszerette őket – imádnivalók.

Ugyanezt nem mondhatom el Cassianról. Túljutottunk az első dackorszakon, de senki sem mondta, hogy rögtön jön a következő! Szerencsés csillagzat alatt születtél, hogy lányaid vannak. Azon gondolkodunk, hogy egy évig még visszatartjuk, utána menne az angol–kínai iskolába. (Michael persze nem akarja oda íratni, inkább egy nemzetközi iskolába küldené. Te mit gondolsz?)

Októberben új házba költöztünk, ide, a Ridout Roadra. Igen, végre! Habár most, hogy Michael a saját pénzéből tudott házat venni, nem kellett sokáig győzködni, hogy eljöjjünk abból a kis lakásból. Az 1990-es években épült, az egyik helyes Kerry Hill-féle családi ház, klasszikus trópusi épület három belső udvarral, medencékkel stb. Egy fiatal helyi építész, Peter Zumthor tanítványa alakította át egy kicsit, és jött egy fantasztikus olasz kertépítő is, aki a balis kertből inkább szardíniás látványt alakított ki. (Igen, még mindig emlékszem, milyen csodálatos volt az az utazásunk Cala di Volpéra sok évvel ezelőtt!)

Úgyhogy minden időmet elvette a költözéssel és a berendezkedéssel járó sok feladat, habár egy egész csapat állt rendelkezésemre. És tudod, mi történt? Már kezdjük kinőni a több mint 800 négyzetmétert, mivel Michael szenvedélyesen gyűjti a történelmi ereklyéket és a régi Porschékat. Ami a földszinti nappali lett volna, az most gyakorlatilag egy autószalon. Hitted volna? Két évvel ezelőtt még arra se tudtam rávenni a férjemet, hogy egy új öltönyt vegyen.

Na, mindegy. Te hogy vagy? Láttalak a *Wired* legutóbbi számának címlapján a múlt hónapban – nagyon büszke voltam rád! Hogy vannak a lányok? És Isabel? Az utolsó e-mailedből úgy tűnt, hogy ti ketten nagyon jó kis helyre mentetek. Mit mondtam? Egy hét a Maldív-szigeteken telefon és wifi nélkül, és minden házasság megújul!

Ha idén valamikor Szingapúrba jössz, feltétlen szólj – megmutatom az autószalonunkat!

xo,
A.

feladó:
Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>
2013. február 10., 1:29
címzett:
Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>
tárgy: Re: BÚÉK!

Szia, Astrid!
A múzeumi munka tökéletes számodra – mindig is úgy gondoltam, hogy sokat segíthetnél valamilyen kulturális területen. Örülök, hogy végre van egy megfelelő méretű otthonotok. Abban viszont nem vagyok biztos, hogy tényleg szerencsésnek kell tartanod a lányok miatt. A kisebbik, Delphine (4) exhibicionista korszakát éli. (A minap levette az összes ruháját, és meztelenül szaladgált a Lane Crawfordban. A dadusok csak tíz perc után tudták elkapni. Szerintem túlságosan lefoglalta őket az újév előtti leértékelés, ezért nem vették észre.) A nővére, Chloe (7) pedig fiús korszakát éli. Megtalálta a régi *Miért éppen Alaszka?* DVD-ket, és valamilyen oknál fogva teljesen odavan a sorozatért (szerintem ugyan még túl kicsi ahhoz, hogy bármit is értsen belőle). Isabel ettől nem túl boldog, de velem legalább boldogabbnak tűnik mostanság. Boldog Kígyó évét kívánok neked és a családodnak!

Üdv,
Charlie

Ez az üzenet vagy bármelyik csatolt dokumentum a Wu Microsystemstől vagy leányvállalataitól származó információkat tartalmaz, amely bizalmas vagy/és magántulajdon lehet. Ha nem Ön a címzett, nem olvashatja el, másolhatja le, terjesztheti vagy használhatja ezt az információt. Ha véletlenül jutott Önhöz ez az üzenet, haladéktalanul értesítse a feladót, majd törölje a levelet.

-

---

feladó:
Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>
2013. február 9., 22:42
címzett:
Charlie Wu<charles.wu<wumicrosystems.com>
tárgy: Re: Re: BÚÉK!

Úristen, emlékszem, mekkora tivornyákat rendeztünk a *Miért éppen Alaszká?*-t nézve, Londonban! Teljesen bele voltam zúgva John Corbettbe. Vajon manapság mi lehet vele? Emlékszel, milyen jó ötletünk volt, amit Adam, a filmbeli séf figurája inspirált? Próbáltál találni egy lepukkant útszéli étkezdét a semmi közepén, az Orkney-szigeteken vagy valahol Kanada-külsőn. Szerezni egy zseniális szakácsot, aki a legjobb párizsi éttermekben tanulta a szakmát. És ott a legfinomabb ételeket kínáltuk volna, de nem akartuk átalakítani a helyet egyáltalán. Olcsó lett volna minden, és műanyag tányérokban szolgáltuk volna fel a kaját. Én lettem volna a pincérnő, és csak Ann Demeulemeester ruhákat hordtam volna. Te akartál lenni a pultos, és a legfinomabb skót whiskyt és a legritkább borokat akartad felszolgálni. De persze leszedtük volna a címkéket, és senki se tudott volna semmit. Az emberek nagy néha betértek volna oda, akár véletlenül is, és a világ legfinomabb ételeit kapták volna. Szerintem még mindig fantasztikus ötlet! A lányok miatt ne aggódj túlságosan. Az unokatestvérem, Sophie is átment egy fiús korszakon. (Ja, várj csak! Már elmúlt harminc, és még sosem láttam, hogy ki lett volna festve. Szoknyát sem láttam rajta soha. Hoppá.)

xo,
A.

Ui.: Mi az oka az egyre rövidebb válaszoknak? Az utóbbi pár e-mailed fájdalmasan rövid volt az én litániáimhoz képest. Ha nem tudnám, milyen elfoglalt és fontos vagy, miközben meghódítod a világot, sértőnek érezném!

---

feladó:
Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>
2013. február 10., 9:04
címzett:
Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com
tárgy: Re: Re: Re: BÚÉK!

John Corbett 2002 óta Bo Derekkel él. Szerintem biztos jól van.

Üdv,

C.

Ui.: Én nem hódítom meg a világot. A férjed viszont igen. Az utóbbi időben azzal voltam elfoglalva, hogy egy olyan zseniális séfet találjak, aki hajlandó Patagóniában élni, és havi hat vendégre főzni.

Ez az üzenet vagy bármelyik csatolt dokumentum a Wu Microsystemstől vagy leányvállalataitól származó információkat tartalmaz, amely bizalmas vagy/és magántulajdon lehet. Ha nem Ön a címzett, nem olvashatja el, másolhatja le, terjesztheti vagy használhatja ezt az információt. Ha véletlenül jutott Önhöz ez az üzenet, haladéktalanul értesítse a feladót, majd törölje a levelet.

5
Tyersall Park
•
SZINGAPÚR, A KÍNAI ÚJÉV MÁSNAPJÁN

Három egyforma, ezüstszínű Mercedes-Benz S-osztály vesztegelt a reggeli csúcsforgalomban a Tyersall Park felé araszolva. Az autók rendszáma is hasonló volt: TAN01, TAN02 és TAN03. Az első kocsiban Lillian Maj Tan – a járművek rendszámában mindenki számára nyilvánvaló Tan klán legidősebb nőtagja – ült. A vörös-arany újévi dekorációt nézegette, amely az Orchard Road minden épületének homlokzatán ott díszelgett. A motívumok egyre aprólékosabbak, de egyre ízléstelenebbek is lettek.

– Te jó ég, az meg mi?

Az első ülésen ülő Eric Tan felnevetett a tízemeletes LED hirdetőtáblát nézve, amelyen egy epilepsziás roham kiváltására is alkalmas animáció futott.

– Nagymama, azt hiszem, az egy vörös kígyó akar lenni… amint épp… valamilyen aranyszínű alagútfélébe csúszik bele.

– Elég furcsán néz ki kígyónak – jegyezte meg Eric új felesége, Evie jellegzetes visító hangján.

Lillian Maj nem akart belemenni, mire emlékeztette a lángoló fejű, vérbő lény, de eszébe jutott egy emlék, ami réges-rég történt vele, amikor még megboldogult férje – nyugodjon békében – egy nagyon különleges műsorra vitte el Amszterdamban.

– A Clemenceau Avenue-n kellett volna mennünk. Most itt ragadtunk az Orchard Roadon – mondta inkább mérgesen.

– Azt hiszem, teljesen mindegy, melyik úton megy az ember, mindenféleképpen dugóba keveredik – mondta Geraldine, a lánya.

A kínai újév első napján a szingapúriak egy nagyon különös szertartáson vesznek részt. Az emberek lázasan elindulnak a rokonaik és a barátaik otthonába, hogy köszöntsék őket az újév

alkalmából, kicseréljék az ajándékokat, és behabzsoljanak egy csomó ételt.

Az *angpaw*-k[24] átadásának ideje is ez. Az újév első két napja a legfontosabb, és az emberek szigorú protokoll szerint látogatják meg egymást, általában kor szerint: először a legidősebb, leginkább tisztelt (és többnyire leggazdagabb) rokonok jönnek sorra. A már nem otthon élő gyerekeknek meg kell látogatniuk a szüleiket. A fiatalabb gyerekek az idősebbektől a fiatalabbak felé haladva meglátogatják a testvéreiket, a másod-unokatestvérek az elsőket, és miután egész nap a várost rótták és tiszteletüket tették ezeknél az embereknél, ugyanezt meg kell tenniük az anyai ágon is.[25] A nagyobb családokban a menetrendet gyakran bonyolult Excel táblázatokban tudják csak megtervezni, sőt vannak *ang paw*-követő appok is, és ha végképp semmi sem segít, akkor marad a nagy mennyiségű orosz vodka a zűrzavar okozta fejfájás csillapítására.

A Tanok mindig nagyon büszkék voltak arra, hogy elsőként érkeztek a Tyersall Parkba újév napján. Bár a 19. század nagy gumimágnásának, Tan Wah Winek a családja csak harmadfokon volt rokonságban a Youngokkal, így technikailag nem nekik kellett volna az elsőknek lenniük, a maguk teremtette hagyomány szerint az 1960-as évek óta mindig pontban 10 órakor jelentek meg (elsősorban azért, mert Lillian Maj néhai férje nem akart lemaradni a VVIP-személyekről, akik jellemzően korán érkeztek).

Amikor a konvoj végre eljutott a Tyersall Avenue-re, és rákanyarodott a hatalmas birtok kavicsos magánútjára, Geraldine még egyszer utoljára összefoglalta Evie-nek a rokonokkal kapcsolatos legfontosabb tudnivalókat:

– Tehát, Evie, Szu Jit hokkien nyelven üdvözöld, ahogy tanítottalak, és ne szólítsd meg addig, amíg ő nem beszél hozzád először.

– Oké – bólintott Evie, és a méltóságteljes épület felé vezető pálmasort csodálta. Percről percre idegesebb lett.

– És semmiképp se teremts szemkontaktust a thai társalkodónőivel. Szu Ji néni körül mindig ott van ez a két szolgáló, akik csúnyán fognak rád nézni – jegyezte meg Erik.

– Te jó ég…!

– Jaj, ne ijesztgessétek már szegény lányt – szidta meg őket Lillian Maj.

Amikor a család kiszállt a kocsikból, és elindult a ház felé, Geraldine még egyszer az anyja füléhez hajolt:

– Ne felejtsd el, hogy NE EMLÍTSD MEG Nickyt! Amikor tavaly megkérdezted, hol van, Szu Ji néni majdnem agyvérzést kapott.

– Miből gondolod, hogy Nicky idén sem lesz itt? – kérdezte Lillian Maj, miközben lehajolt a Mercedes oldalsó tükréhez, hogy elrendezgesse nyakába omló tincseit.

Geraldine körülnézett, és csak azután folytatta:

– Jaj, te még nem is tudod a legújabb fejleményeket! Monica Lee mondta nekem, hogy az unokahúga, Parker Jeo hallotta a legszenzációsabb hírt Teddy Limtől: Nicky a jelek szerint jövő hónapban elveszi azt a lányt. De nem itt lesz az esküvő, hanem Kaliforniában, *a tengerparton*. El tudod képzelni?

– Ajjaj, micsoda szégyen! Szegény Szu Ji. És szegény Eleanor. Micsoda blamázs – minden erőfeszítése, amivel azt akarta elérni, hogy Nicky legyen a legkedvesebb unoka, csődbe ment.

– Ne felejtsd el, Anya: *um ngoj hoj szeh, ah*.[{26}] Ne mondj semmit!

– Ne aggódj, egy szót se mondok Szu Jinek – ígérte meg Lillian Maj. Örült, hogy végre ott lehet a Tyersall Parkban, az elegancia oázisában, messze az újévi giccsektől, amelyek a sziget többi részét elborították. Lillian számára megállt az idő, amikor belépett az épület bejáratán. Olyan kastély volt ez, amely csak a szigorú úrnője által meghatározott hagyományoknak hajolt meg, és saját, kifinomult módján alakult át az ünnepre. A fehér orchideákat – amelyek általában az előtérben álló régi kőasztalon üdvözölték az érkezőket – hatalmas gúlába rendezett, rózsaszín bazsarózsákra cserélték. A fenti szalonban egy hatméteres, kézzel írt tekercs függött az ezüst- és kék mintás falon. A ráírt szöveg a híres költő, Hszü Csi-mo újévi verse volt, amelyet Szu Ji néhai férje, Sir James Young tiszteletére írt. A verandaajtókra tett fehér fátyolfüggönyök helyett most halvány rózsaszín gyűrt selyemleplek lengedeztek.

A napsütötte télikertben épp kezdődött a teaszertartás. Szu Ji magas nyakú, türkizkék selyemszövet ruhában és egy gyönyörű,

hosszú gyöngysorban ült a teraszajtó melletti párnázott széken, miközben két hűséges thai társalkodónője ünnepélyes arccal állt mögötte. Három középkorú gyermeke egy sorban állt előtte, mint azok az iskolások, akiknek be kell mutatniuk a házi feladatukat. Felicity és Victoria figyelte, ahogy testvérük, Philip szertartásosan, két kézzel átnyújt egy kis csésze teát az anyjának, majd jó egészséget és bőséget kíván az új évre. Miután Szu Ji belekortyolt a szárított vörös datolyával ízesített oolong teába, Eleanor következett. Éppen önteni kezdte a gőzölgő italt a gazdagon díszített Csing sárkányos kancsóból, amikor meghallották, hogy megérkeztek az első délelőtti vendégek.

– Jaj, ezek a Tanok minden évben egyre korábban jönnek! – morgott Felicity ingerülten.

Victoria is rosszallóan ingatta a fejét.

– Az a Geraldine mindig aggodalmaskodik, hogy nem jut neki ennivaló. Minden évben egyre kövérebb – ijesztő belegondolni, mennyi lehet a koleszterinje.

– Az a semmirekellő Eric Tan nem most vett el valami indonéz lányt? Kíváncsi vagyok, mennyire lesz sötét – tette hozzá Felicity.

– Indonéz–kínai – az anyja az egyik Liem lány, szóval fogadok, hogy világosabb bőrű lesz, mint mi együttvéve. Nehogy szóljatok egy szót is, de Cassandra figyelmeztetett, hogy Lillian Maj néni most jött vissza Amerikából, és új parókája van. Úgy gondolja, fiatalabbnak látszik tőle, de Cassandra szerint úgy néz ki, mint egy pontianak[{27}] – súgta Victoria.

– Jóságos ég! – kuncogott Felicity.

Lillian Maj ebben a szent pillanatban viharzott be a helyiségbe, mögötte a fiai, lányai, a házastársaik és az unokák. A Tan család nagyanyja odalépett Szu Jihez, kissé meghajolt, és elmondta a hagyományos újévi köszöntést: *Kung hej fat csoj!*[{28}]

– *Kung hej fat csoj*. És Ön kicsoda? – kérdezte Szu Ji, és bifokális szemüvegén át sűrűn pislogott a vendégre.

Lillian Maj megrökönyödve állt ott.

– Szu Ji, *én* vagyok, Lillian Maj Tan!

Szu Ji várt egy röpke pillanatot, majd mint aki mély álomból vagy bűvöletből ébred, megszólalt:

– Ó, nem ismertelek meg ezzel az új frizurával. Azt hittem, hogy az a gonosz nőszemély látogatott el hozzánk a *Dinasztia* című sorozatból.

Lillian nem tudta, hogy elégedett legyen, vagy sértődjön meg. A helyiségben mindenki felnevetett.

Hamarosan újabb családtagok érkeztek a kiterjedt Young–Csien–Sang klánból, és mindenki eszeveszetten körbegratulálta a többieket, kiosztották a gyerekeknek az *ang pow*-kat, megdicsérték egymás ruháját, megjegyezték, ki hízott meg, ki fogyott le, kölcsönösen bejelentették, ki mennyiért adta el a házát, megmutogatták a közelmúlt nyaralásainak/unokáinak/orvosi beavatkozásainak képeit, miközben rengeteg ananászos sütit kebeleztek be.

Amikor a vendégek szállingózni kezdtek a főlépcső és a felső szinten lévő szalon felé, Lillian Maj megragadta az alkalmat, hogy üdvözölje Eleanort.

– Nem akartalak Victoria és Felicity előtt megdicsérni, úgyis mindig féltékenyek rád, de meg kell mondanom, hogy ez a lila ruha mindent visz! Messze te vagy a legelegánsabb nő a jelenlévők között!

Eleanor nagylelkűen elmosolyodott.

– Te is csodásan nézel ki. Ez aztán igazán pompás ruha… a kaftán külön van?

– Akkor vettem, amikor a nővéremet látogattam meg San Franciscóban. Felfedeztem egy csodálatos új tervezőt. Mi is a neve? Hadd gondolkozzam… Eddie Fisher. Nem, nem az… Eileen Fisher! A Nyugati parton hihetetlenül hideg volt a tél. Csomagolnod kell majd meleg holmikat is az útra!

– Milyen útra? – húzta fel a szemöldökét csodálkozva Eleanor.

– Kaliforniába!

– Én nem megyek Kaliforniába!

– De hát biztosan mentek Philippel a… – kezdte Lillian, de aztán hirtelen elhallgatott.

– Miért?

– Jaj, nekem! Olyan ostoba vagyok! Ne haragudj, összetévesztettelek valaki mással – habogott Lillian. – *Gejk toh szej!*[{29}] Egyre szenilisebb vagyok. Nézd csak! Itt van Astrid és

Michael! Hát nem isteni, ahogy Astrid kinéz! És a kis Cassian is olyan édes abban a kis csokornyakkendőben. Muszáj megcsipkednem azt a kis pofikát!

Eleanor összeszorította az állkapcsát. Ez a Lillian Maj olyan rosszul hazudik. *Valami történik Kaliforniában* – gondolta, és agyában végigpörgette az összes lehetséges variációt. Mi az ördögért menne ő és Philip az istenverte Kaliforniába? Hacsak nem valami olyasmiről van szó, ami Nickyt érinti. Végül meg fog nősülni? Igen, igen, ez lesz az a nagy esemény. Természetesen Astrid az egyetlen személy, akinek biztosan tudnia kell az igazságot, és aki ebben a szent pillanatban a lépcső mellett állt, miközben Lillian Maj bizarr módon simogatta a ruháját. Amennyire abból a távolságból meg lehetett ítélni, Astrid egy elég egyszerű fehér ingruhát viselt, amelynek kék díszítés volt az ujján és az alján. De amikor Eleanor közelebb ért hozzá, akkor látta csak, hogy a kék mintázat igazából selyemhímzés, amely delfti porcelánmintákat formált.

– Jaj, Astrid, minden évben azért jövök el ide, hogy lássam, milyen csodálatos új ruhát fogsz viselni. És most sem csalódtam – messze te vagy a legelegánsabb nő a jelenlévők között. Ki a tervező? Balmain? Chanel? Dior? – lelkendezett Lillian Maj.

– Ó, csak egy kis kísérleti darab, amit a barátom, Jun[30] dobott össze nekem – felelte Astrid.

– Istenien néz ki! Na és te, Michael – Toa Pajohból micsoda karriert futottál be! A fiam azt mondja, hogy te vagy a szingapúri Steve Gates!

– Ha-ha-ha! Nem, *lah,* nénikém – válaszolt Michael, de túl udvarias volt ahhoz, hogy kijavítsa az idős hölgy tévesztését.

– De igen, igaz! Akárhányszor kinyitom a *Business Times*t, a te arcodat látom. Van valami jó tipped számomra? – kérdezte Eleanor, és csatlakozott a kis társasághoz.

– Elle néni, abból, amit a barátom a G. K. Gohnál mondott nekem, arra a következtetésre jutottam, hogy inkább *te vagy az,* aki el tudna látni minket némi hasznos tőzsdei tanáccsal – nevetett Michael, és szemmel láthatóan élvezte a felesége családtagjainak újsütetű elismerését.

– Butaság, *lah!* Én csak egy kis hal vagyok hozzád képest! Ne haragudj, de el kell rabolnom a feleségedet egy pillanatra –

mondta aztán Eleanor, majd megfogta Astrid könyökét, és elirányította a hosszú, képtárra hasonlító szalon egyik sarkába, a hangversenyzongora mellé. A fiatal zongorista úgy nézett ki, mint aki elsőéves a Raffles Zeneművészeti Egyetemen. Rendkívüli módon izzadt az öltönyében, miközben egy Chopin-etűdöt játszott.

Astrid a nagynénje erős szorításából érezte, hogy valami fontos dolgot akar. Eleanor a zenét túlkiabálva beszélt:

– Azt akarom, hogy mondd meg az igazat. Nicky nősülni készül Kaliforniában?

Astrid vett egy nagy levegőt.

– Igen.

– És mikor fog erre sor kerülni?

– Nem akarok hazudni neked, de külön megígértem Nickynek, hogy nem mondok el neked semmilyen részletet, úgyhogy neked magadnak kell megtudnod tőle.

– Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy a fiam több mint két éve nem veszi fel a telefont, ha felhívom.

– Nos, ez a ti ügyetek. Kérlek, ne tegyél engem a tűzvonalba kettőtök közé.

– Mindenképpen a tűzvonalban vagy, akár tetszik, akár nem, mert ti ketten titkolóztok – füstölgött Eleanor.

Astrid felsóhajtott. Utálta az ehhez hasonló konfrontációkat.

– A körülmények ismeretében szerintem pontosan tudod, miért nem mondhatok többet.

– Ugyan már! Jogom van tudni!

– Igen, de ahhoz nincs jogod, hogy szabotáld az esküvőjét.

– Én nem szabotálok semmit! Meg *kell* mondanod! AZ ANYJA VAGYOK, A FENE VIGYE EL! – csattant föl Eleanor, elfelejtve, hol is van. A megdöbbent zongorista abbahagyta a darabot, és hirtelen minden szempár rájuk szegeződött. Astrid észrevette, hogy még a nagymamája is rosszallón pillantgat feléjük.

Összeszorította a száját, és nem volt hajlandó többet mondani.

Eleanor haragosan nézett rá.

– Ez hihetetlen!

– Nem, ami hihetetlen, az az, hogy elvárod Nickytől, hogy meghívjon erre az esküvőre – mondta Astrid remegő hangon, majd elsétált.

* * *

A Young, Sang és Csien család séfjei három héttel Újév előtt összegyűltek a Tyersall Park óriási konyhájában, hogy megkezdjék az ünnepi finomságok elkészítésének maratoni munkáját. Marcus Szim, a Sang család méltán híres cukrásza a klán angliai birtokán dolgozott, azért repült Szingapúrba, hogy a *nyonya* sütemények és más desszertek sokaságát elkészítse: a szivárványszínű *kueh lapis*t, a finoman felépített *ang koo kueh*et, és természetesen a híres *kueh bangkit* mandulás süteményeket. Ah Lian, a Csienek régi szakácsa irányította azt a csapatot, amely az ananászos pitékért, a bűnös módon édes *nien gaó*ért és az ízletes *caj tao kueh*ért volt felelős. Végül Ah Csing, a Tyersall séfje felügyelte az újévi ebéd elkészítését, amelynek során egy gigantikus méretű sült sonka is minden évben megjelent az asztalon (természetesen a híres ananászos brandyszósszal).

De Eleanor ebben az évben először valahogy nem tudta élvezni az ételt. Alig nyúlt a sonkához, amit Geraldine Tan azonnal a „sokkal szaftosabb, mint a tavalyi” címkével látott el, és rá se tudott nézni a kedvenc *nien gaó*jára sem. Szerette, ahogy itt a ragacsos rizstortát készítik – félhold alakra vágva, tojásos tésztába mártva és aranybarnára sütve. A sütemény kívül könnyű és ropogós volt, de amint az ember beleharapott, szétolvadt a szájában. De ma egyszerűen nem volt étvágya. A szigorú ültetési rendnek köszönhetően, See Bej Szien püspök mellé került, és a férjét bámulta, aki az asztal túloldalán épp egy újabb darab sonkát vett a tányérjára, miközben élénken beszélgetett a püspök feleségével. *Hogy képes ilyenkor enni?* Egy órával ezelőtt kérdezte meg Philipet, hallott-e valamit Nickyről és az esküvőről, és legnagyobb megdöbbenésére a férje azt válaszolta, hogy persze.

– MICSODAAA?! És miért nem szóltál nekem, *lah?*

– Nincs miről beszélni. Tudtam, hogy úgyse akarsz elmenni.

– Hogy érted ezt? MONDJ EL MINDENT! DE AZONNAL! – követelte Eleanor feldúlva.

– Nicky felhívott Sydney-ben, és megkérdezte, hogy el akarok-e menni az esküvőjére. Megkérdeztem, hogy téged is meghívtak-e, mire ő azt mondta, hogy nem. Úgyhogy mondtam neki, hogy sok szerencsét kívánok, de ha az anyja nem megy, én sem megyek – válaszolt higgadtan Philip.

– Hol lesz? És mikor?

– Nem tudom.

– *Alamak!* Hogy lehetséges, hogy nem tudod, amikor meghívott?

Philip felsóhajtott.

– Nem gondoltam rá, hogy megkérdezzem. Nem volt fontos, mivel úgyse megyünk.

– És miért nem beszéltél nekem erről a telefonhívásról?

– Mert tudtam, hogy esztelenül fogsz reagálni.

– Neked elment az eszed? Nem hiszem el! – visította Eleanor.

– Látod? Mondtam, hogy esztelenül fogsz reagálni.

Eleanor a tányérjára szedett tésztát turkálta, és magában fortyogott, miközben úgy tett, mintha odafigyelne, amint a püspök valami másik pap feleségére panaszkodott, aki több milliót költött arra, hogy híres popsztár legyen. A gyerekek asztalánál Cassian dadusa megpróbálta rávenni a kisfiút, hogy fejezze be az ebédet.

– Nem akarok tésztát! Fagyit akarok! – hisztizett a gyerek.

– Ma van a kínai újév. Ma nem ehetsz fagyit – mondta a dadus határozottan.

Eleanornak hirtelen eszébe jutott valami. Odahívta az egyik szolgálólányt, és a fülébe súgta:

– Megmondaná Ah Csingnek, hogy megfájdult a torkom ettől a sok forró ételtől, és nagyon szeretnék egy kis fagylaltot?

– Fagylaltot, asszonyom?

– Igen, mindegy, milyen. Bármi jó, amit találnak. De ne ide hozza, hanem a könyvtárba.

* * *

Tizenöt perc múlva Eleanor öt ropogós százdolláros bankjeggyel lefizette a dadust, majd a fekete lakozott íróasztalnál ülve figyelte, ahogy a kisfiú falja a hatalmas ezüstkehelyben elé tett fagylaltot.

– Cassian, amikor a mamád nincs otthon, csak szólj Ludivinenek, hogy hívjon fel. A sofőröm elhoz, és bármikor elvisz fagyizni, rendben? – mondta Eleanor a gyereknek.

– Tényleg? – kérdezte tágra nyílt szemmel Cassian.

– Abszolút. Ez lesz a mi kis titkunk. Mikor megy el a mamid? Megmondta neked, mikor megy Amerikába?

– Aha. Márciusban.

– És azt is mondta, hova megy? Cupertinóba? Vagy San Franciscóba? Los Angelesbe? Disneylandbe?

– Los Angelesbe – mondta tele szájjal Cassian.

Eleanor hatalmasat sóhajtott. Márciusig még rengeteg idő van. Megsimogatta a kisfiú fejét, és elmosolyodott, amikor Cassian az egész karamellaöntetet rázúdította a Bonpoint ingére. *Úgy kell Astridnak! Miért titkolt el előlem dolgokat?!*

6

MORTON STREET, NEW YORK

•

2013. FEBRUÁR 10., 18:38

SMS Nicholas Young titkos telefonjára (amelynek a számát a szülei nem tudták)

ASTRID: Mamád megtudta. Újévkor.
NICK: WTF!!! Hogyhogy?
ASTRID: Nem tudom, ki volt. Ah Mánál nekem ugrott. Csúnya volt.
NICK: Tényleg?
ASTRID: Ja. Kiborult, és hisztizett, amikor nem mondtam meg a részleteket.
NICK: Akkor nem tudja, hol és mikor?
ASTRID: Nem, de tuti kitalálja vhogy. Készülj fel.
NICK: Megduplázom a biztonsági készültséget. Vki a Mossadból?
ASTRID: De Tel-Avívból jöjjenek. Szép barnák, kockahas, borosta.
NICK: Nem, keményebb fickók kellenek. Ha felhívnám Putyint? Kit ajánlana?
ASTRID: Hiányzol. Mennem kell. Ling Csö vacsoragongja.
NICK: Boldog új évet Ling Csönek, és hagyj egy kis caj tao kuehet nekem is.
ASTRID: A ropogós része a tiéd lehet.
NICK: Az a kedvencem!

FEBRUÁR 10., 9:47

Hangüzenet Nicholas Young telefonján

Nicky? Ott vagy? Boldog új évet! New Yorkban ünnepelsz? Remélem, csinálsz valamit. Ha nem találsz Chinatownban yee szangot, legalább egyél egy tányér tésztát. Egész nap Ah Mánál voltunk. Mindenki ott volt. Az összes unokatestvéred.

Eric Tan új, indonéz felesége elég csinos és nagyon fehér a bőre. Szerintem fehéríti. Hallottam, hogy borzalmasan csicsás esküvőt tartottak, Colint és Aramintát akarták utánozni, csak éppen Dzsakartában. A menyasszony szülei fizették az egészet, persze. Szerintem mostantól amúgy is hozzászokhatnak, hogy ők finanszírozzák Eric összes ráfizetéses filmjét. Nicky, légy szíves, hívj fel, ha ezt meghallgattad. Van valami, amit meg szeretnék beszélni veled.

FEBRUÁR 11., 8:02

Hangüzenet Nicholas Young telefonján

Nicky, ott vagy? *Alamak,* ez már nevetséges. Nem csinálhatsz úgy, mintha nem léteznék. Kérlek, hívj vissza! Valami nagyon fontosat akarok mondani neked. Ígérem, olyasmi, amit te is tudni szeretnél. Kérlek, hívj minél előbb!

FEBRUÁR 12., 11:02

Hangüzenet Nicholas Young telefonján

Nicky, te vagy? Nicky? Nincs otthon… itt apád beszél. Kérlek, hívd fel anyádat. Sürgősen beszélni akar veled. Szeretném, ha félretennéd az érzéseidet, és felhívnád. Újév van. Légy jó fiú, és telefonálj haza!

* * *

Rachel hallgatta meg az üzeneteket először. Akkor értek haza Kaliforniából, és miután letették a csomagjaikat, Nicky leugrott pár szendvicsért a La Panineriába. Rachel ezalatt kipakolt, és meghallgatta az üzeneteket a vonalas telefonon.

– Nem volt mortadella, úgyhogy prosciuttót és fontinát hoztam fügemustárral, mozzarellával, paradicsommal és pestóval… gondoltam, megfelezzük mindkettőt – jelentette be Nick, amikor belépett a lakásba. Amikor átadta Rachelnek a papírzacskót, érezte, hogy valami nem stimmel.

– Minden rendben?

– Hát… meg kellene hallgatnod az üzenetrögzítőt – felelte a lány, és átadta Nicknek a vezeték nélküli telefont. Miközben Nick figyelt, Rachel kiment a konyhába, és kicsomagolta a szendvicseket. Észrevette, hogy remeg a keze, és úgy érezte, képtelen eldönteni, hogy a papíralátéten hagyja-e a szendvicseket, vagy kitegye őket egy-egy tányérra. Egy pillanatig dühös volt magára. Nem gondolta volna, hogy Eleanor Young hangja még ennyi idő múlva is ilyen sokkoló lesz számára. Mit érzett ezzel kapcsolatban? Dühöt? Félelmet? Nem tudta biztosan.

Nick is bejött a konyhába, és így szólt:

– Tudod, szerintem ez az *első* alkalom, hogy apám hangüzenetet hagyott nekem. Mindig én szoktam felhívni. Anyám biztos halálra szekálta.

– Úgy tűnik, kiderült a titok – mosolygott erőltetetten Rachel, és próbálta titkolni, milyen ideges.

Nick vágott egy grimaszt.

– Astrid tegnap küldött egy SMS-t, amikor a nagybátyádéknál voltunk, de nem akartam megemlíteni, amíg tartott az újévi ünnepség. Mindenki elég feszültnek tűnt így is az apád miatt. Nagyjából számítottam rá, hogy ez bekövetkezik.

– Mit fogsz csinálni?

– Semmit az égvilágon.

– Tényleg nem válaszolsz a hívásaira?

– Persze hogy nem. Nem játszom a kisded játékait.

Rachel megkönnyebbült, de később aggódni kezdett azon, vajon tényleg ez a legmegfelelőbb lépés-e Nick részéről. Amikor legutóbb nem törődtek az anyjával, abból nagy baj kerekedett. Megint csak ugyanazt a hibát készül elkövetni Nick?

– Biztos, hogy nem akarsz beszélni… legalább az apáddal? Talán egy kicsit tisztázhatnátok a dolgokat az esküvő előtt.

Nick elgondolkodott.

– Tudod, tényleg nincs mit tisztázni. Amikor a múlt hónapban beszéltem vele, már áldását adta ránk. Legalább *ő* örül nekünk.

– De mi van akkor, ha az üzeneteknek semmi közük sincs az esküvőhöz?

– Figyelj, ha valami igazán fontos dologról lenne szó, amit a szüleim el akarnának mondani nekem, akkor rámondták volna

az üzenetrögzítőre. Vagy Astrid szólt volna. Ez csak az anyám utolsó aknamunkája, amivel meg akarja akadályozni a házasságunkat. Nem veszek ebben részt – olyan, mint egy veszett kutya, amelyik beléd mar, és nem ereszt – mondta füstölögve Nick.

Rachel bement a nappaliba, és leroskadt a kanapéra. Itt volt ő, egy olyan lány, aki soha nem ismerte az apját. Bármennyire is utálta Eleanor Youngot, mégis önkéntelen szomorúság fogta el, ha arra gondolt, hogy Nick mennyire elhidegült az anyjától. Tudta, hogy nem az ő hibája, de azt utálta, hogy része volt az egész folyamatban. Összeszedte a gondolatait, majd pár perc múlva megszólalt:

– Bárcsak ne így alakultak volna a dolgok. Sosem hittem volna, hogy ilyen helyzetbe hozlak.

– Nem hoztál semmilyen helyzetbe. Ez az anyám ügye volt. Csak magát okolhatja.

– Csak nem gondoltam volna, hogy a leendő férjem szüleit nem hívjuk meg az esküvőnkre, és hogy a családja nagy része sem lesz ott…

Nick leült a lány mellé.

– Ezt már átbeszéltük. Minden rendben lesz. Astrid és Alistair ott lesz, amúgy is ők a legközelebbi unokatestvéreim. Tudod, amúgy is utáltam a hagyományos kínai esküvőket, ahova mindenkit meghívtak, aki csak él és mozog. Bensőséges hangulatú esküvőnk lesz, csak a család és a legközelebbi barátok lesznek ott. Te, én, és a választott családunk. Senki más nem számít.

– Biztos?

– Egészen biztos – mondta Nick, és finoman csókolgatni kezdte Rachel nyakát.

A lány felsóhajtott, és csak remélni tudta, hogy Nick tényleg így is gondolja a dolgot.

* * *

Néhány héttel később a diákok beiratkoztak a New York Egyetem kurzusaira. Nagy-Britannia a két világháború között: az „elveszett nemzedék” című órák a hallgatók kedvencei közé

tartoztak. Young professzor előadásának közepén egyszer csak két szőke, barna bőrű amazon lépett a terembe. Egyforma ruha volt rajtuk: tengerészkék kasmírpulóver, makulátlan, hófehér vászonnadrág, fehér tengerészsapka aranyszegéllyel. A páros odamasírozott a katedra elé, és megszólította a professzort:

– Mr. Young. Az ön jelenlétére feltétlenül szükség van. Ha lenne kedves velünk jönni – mondta az egyik lány erős norvég akcentussal.

Nick nem nagyon tudta, mire megy ki a játék.

– Az órám huszonöt perc múlva ér véget. Ha van kedvük, várjanak addig odakint.

– Attól tartok, ez nem lehetséges, Mr. Young. Az ügy rendkívül sürgős, és arra kértek minket, hogy azonnal vigyük magunkkal.

– Azonnal?

– Igen, azonnal – mondta a másik szőke, akinek afrikaans[{31}] akcentusa volt, s ettől még szigorúbbnak tűnt, mint a norvég. – Kérem, jöjjön velünk.

Nick egyre idegesebb lett, amiért így félbeszakítják az óráját, amikor hirtelen leesett neki – biztos valami esküvő előtti tréfáról van szó. Minden valószínűség szerint a legjobb barátja, Colin Khoo van a dolog mögött. Igaz, mondta Colinnak, hogy nem akar legénybúcsút vagy más hasonló cirkuszt, de ez a két bombázó szőke ciklon biztos valami átverés szereplője.

– És mi lesz, ha nem megyek magukkal? – kérdezte mosolyogva.

– Akkor nem lesz más választásunk, szélsőséges eszközökhöz kell folyamodnunk – felelte a norvég lány.

Nick alig tudott komoly maradni. Remélte, hogy a lányok nem kapnak elő valamilyen zenelejátszó eszközt, és nem kezdenek sztriptíztáncot lejteni. Az óra káoszba fulladna, és ezek az amúgy is figyelemzavaros diákok végképp elvesztenék a fonalat. Nem beszélve a nehezen megszerzett renoméjáról, hiszen alig nézett ki idősebbnek, mint a tanítványai többsége.

– Pár percet kérek, amíg összeszedem a holmimat – mondta végül.

– Rendben van – válaszolta a két nő egyszerre.

Tíz perccel később Nick kilépett az előadóteremből, az izgatott diákok pedig azonnal Twitter-üzeneteket és SMS-eket küldtek mindenkinek a tanárukról, akit két szőke, tengerésztisztnek öltözött bombázó vezetett el az óra közben. Az Egyetem téren álló épület előtt egy ezüstszínű, sötét ablakos BMW várakozott. Nick vonakodva szállt be, és amikor a kocsi a Houston Streeten végigsöpörve ráfordult a West Side Highwayre, fogalma se volt, hova vihetik.

Az Ötvenkettedik utcánál az autó besorolt az egyik lehajtósávba, amely a Manhattan hajóállomáshoz vezetett. Itt horgonyoztak a New Yorkba érkező sétahajók. A 88-as stégnél állt egy luxusjacht, aminek első ránézésre legalább öt szintje volt. *Az Odin* volt a neve. *Te jó ég, Colinnak túl sok pénze és ideje van* – gondolta Nick, és a gigantikus járműre pillantott, amelynek éjkék fedélzete csillogott a víztükörről visszaverődő napsugarak táncában. Nick felment a hajóhídon, és belépett a jacht nagytermébe, amelynek közepén egy csillogó-villogó üveglift állt. Úgy nézett ki, mintha akkor lopták volna egy Apple boltból. A szőkék odakísérték Nicket a lifthez, de csak egy szintet emelkedtek.

– Lépcsőn is jöhettünk volna – jegyezte meg Nick. Amikor kilépett a liftből, arra számított, hogy hirtelen megpillantja a barátait, Colin Khoot, Mehmet Sabançit, pár unokatestvérét, de ehelyett egyedül találta magát a főfedélzetnek tűnő szinten. A hölgyek sok pazar helyiségen vezették át, aranyló faburkolatú folyosókon, bálnabőrrel borított bárszékek között egy olyan szalonba, amely egy James Turrell-installációra hasonlított leginkább.

Nicknek kezdett rossz érzése lenni. Úgy tűnt, mintha ennek az egésznek semmi köze sem lenne a legénybúcsúhoz. Amikor már épp azt fontolgatta, hogyan fog elszökni, egy tolóajtóhoz értek, amelyet két magas, izmos matróz őrzött.[{32}] Széthúzták a tolóajtót, és egy ebédlő tárult fel Nick előtt. A helyiség másik végében ült valaki rózsaszín blézerben, fehér lovaglónadrágban, teveszínű F.lli Fabbri lovaglócsizmában. Jacqueline Ling volt az.

– Ó, Nicky, épp időben érkeztél a felfújthoz – mondta.

Nick odament régi családi barátjukhoz, miközben egyszerre találta viccesnek és ijesztőnek a helyzetet. Már rég rá kellett

volna jönnie, hogy ez az egész skandináv butaság Jacqueline-re utal, aki már régóta a norvég milliárdossal, Victor Normannel élt.

– Milyen felfújt ez? – kérdezte lazán Nick, és leült a pletykalapokban csak „kínai Catherine Deneuve”-ként emlegetett, legendás szépséggel szemben.

– Azt hiszem, ementáli és fodros kel. Nem gondolod, hogy a fodros kel körüli cirkusz most már egy kicsit túlzás? Szeretném tudni, ki promózza ennyire. Vajon ki csinálja a PR-t? Megérdemelne egy díjat. És egy kicsit sem vagy meglepve, hogy itt látsz?

– Ami azt illeti, egy kicsit csalódott vagyok. Egy ideig azt hittem, elraboltak, és arra kényszerítenek, hogy egy James Bond-filmben legyek statiszta.

– Alannah és Mette Mari sem tetszett? Tudtam, hogy nem jönnél el, ha csak úgy telefonálnék, és meghívnálak ebédelni.

– Dehogynem jöttem volna, de mondjuk egy kicsit alkalmasabb időben. Remélem, találsz majd nekem egy új állást, amikor az egyetemről kirúgnak, mert az előadás közepén eljöttem.

– Jaj, ne rontsd már el az egészet. Fogalmad sincs, mennyit kellett küzdeni, hogy lehorgonyozzunk ezzel a mamuttal. Azt hittem, hogy New York egy metropolisz, de tudtad, hogy a legnagyobb öböl is csak hatvan méter mély? Hol tartják ezek a népek a jachtjaikat?

– Hát, azt hiszem, a Lürssen tényleg meglehetősen nagy. Lürssen, ugye?

– Fincantieri. Victor nem akarta, hogy Norvégiában építsék meg, mert az a sok szemtelen újságíró minden lépését figyeli. Ezért inkább egy olasz hajógyárat választott. De természetesen ezt is Espen[33] tervezte, mint a többi hajónkat.

– Jacqueline néni, nem hiszem, hogy azért hozattál ide, hogy a hajóépítésről beszélgessünk. Miért nem térsz rá a lényegre? – kérdezte Nick, és letörte az egyik, még meleg bagett csücskét.

– Nicky, mondtam már neked, hogy ne hívj néninek. Ettől úgy érzem magam, mint egy lejárt szavatosságú árucikk – mondta Jacqueline tettetett felháborodással, miközben pompás fekete hajkoronáját hátravetette.

– Jacqueline – tudod jól, hogy egy nappal se nézel ki negyvennél többnek – jegyezte meg Nick.

– Harminckilencnél, Nicky.

– Jól van, akkor harminckilencnél – nevetett Nick. El kellett ismernie, hogy bár Jacqueline alig festette ki magát, mégis ahogy ott ült vele szemben a csillogó napfényben, a legvonzóbb nő volt, akit valaha ismert.

– Na, végre mosolyogsz! Az a híresen vonzó mosoly! Egy pillanatig attól féltem, hogy undok leszel. Nicky, soha ne legyél undok! Az nagyon nem való. A fiam, Teddy mindig olyan dölyfösen, undok módon tekinget maga köré – nem kellett volna Etonba küldenem.

– Szerintem ennek semmi köze Etonhoz – jegyezte meg Nick.

– Lehet, hogy igazad van. A volt férjem családjának sznob génjeit örökölte. A Limek ilyenek. Na, mindegy. Szóval újévkor egész Szingapúr rólad beszélt.

– Hát azt nagyon kétlem, hogy egész Szingapúr ezt tette volna, Jacqueline. Már több mint tíz éve nem lakom ott, úgyhogy nem sok embert ismerek.

– Tudod, hogy értem, Nicky. Remélem, nem bánod, ha őszinte leszek veled. Mindig nagyon kedveltelek, úgyhogy nem akarom, hogy hibát kövess el.

– És mi lenne az a hiba?

– Hogy elveszed Rachel Csut.

Nick mérgesen sóhajtott.

– Tényleg nem akarok erről vitatkozni veled. Csak az idődet pocsékolnád.

De Jacqueline meg se hallotta, amit mond.

– Múlt héten találkoztam Ah Mával. Megkért, hogy látogassam meg, és teáztunk a verandán. Nagyon el van szomorodva amiatt, hogy eltávolodtatok egymástól. De ezen a ponton még hajlandó megbocsátani neked.

– Megbocsátani *nekem?* Ó, hát ez pompás!

– Látom, még mindig nem vagy hajlandó az ő nézőpontját is megérteni.

– Nem, egyáltalán nem erről van szó. Nemhogy nem vagyok hajlandó, nem is értem az egészet. Nem értem például, hogy a nagymamám miért nem örül a boldogságomnak, miért nem

bízik abban, hogy jó döntéseket hozok, például arról is, kivel akarom leélni az életemet.

– Ennek semmi köze a bizalomhoz.

– Akkor mihez van köze?

– Ez a tiszteletről szól, Nicky. Ah Ma nagyon szeret téged, és mindig a te érdekeidet tartotta szem előtt. Ő tudja, mi neked a legjobb, és csak annyit kér, hogy tartsd tiszteletben a kívánságait.

– Régen tiszteltem a nagymamámat, de ne haragudj, a sznobságát már nem tudom tisztelni. Nem fogok elvenni valakit abból az öt ázsiai családból, aki *számára* megfelelő lenne.

Jacqueline felsóhajtott, és lassan csóválni kezdte a fejét.

– Annyi minden van, amit nem tudsz a nagymamádról és a saját családodról.

– Akkor miért nem mondod el ezeket a dolgokat nekem? Ne titkolózzunk tovább.

– Figyelj, Nicky, csak ennyit mondhatok. De egyet érts meg: ha a jövő hónapban mégis elveszed Rachel Csut, a nagymamád megteszi a szükséges lépéseket.

– Az mit jelent? Kitagad az örökségből? Azt hittem, már rég kihúzta a nevem a végrendeletéből – mondta nevetve Nick.

– Bocsáss meg, ha anyáskodásnak hangzik, de a fiatalság gőgje rossz útra vezetett. Azt hiszem, nem fogod fel, mit jelent, ha Tyersall Park kapui örökre bezáródnak előtted.

Nick felnevetett.

– Jacqueline, ez úgy hangzott, mintha egy Trollope-regény hőse mondta volna.

– Nevethetsz, ha akarsz, de ebben a dologban nagyon meggondolatlanul cselekszel. Beléd neveltek egy olyanféle érzést, hogy jogod van megtenni bármit, és most engeded, hogy ez hatással legyen a döntéseidre. Fel tudod fogni, mit jelent, ha nem kapod meg az örökséged?

– Nagyon jól elboldogulok.

Jacqueline szánakozva nézett Nickre.

– Én nem arról a húsz-harmincmillióról beszélek, amit a nagyapád hagyott rád. Az csak aprópénz. Abból még egy normális házat se lehet venni Szingapúrban manapság. Én az

igazi örökségedről beszélek. Tyersall Parkról. Készen állsz arra, hogy azt is elveszíted?

– Tyersall Parkot az apám fogja örökölni, és egy nap majd rám száll – felelte Nick tényszerűen.

– Akkor hadd világosítsalak fel valamiről, Nick. Apád már rég lemondott arról, hogy egyszer övé lesz Tyersall Park.

– Ez csak pletyka.

– Nem, nem az, Nicky. Ez *tény,* és a nagymamád jogászain és Alfred bácsin kívül valószínűleg én vagyok az egyetlen ember, aki tud erről.

Nicky hitetlenkedve csóválta a fejét.

Jacqueline felsóhajtott.

– Azt hiszed, mindent tudsz? Tudtad például, hogy én voltam ott a nagymamáddal, amikor apád bejelentette, hogy Ausztráliába költözik? Nem, mert akkor éppen bentlakásos iskolába jártál. A nagymamád nagyon mérges volt apádra, és utána nagyon elkeseredett. Képzeld el, hogy az ő korában egy nőnek, egy özvegynek ilyen méltánytalanságot kell elszenvednie. Emlékszem, akkor mit mondott nekem sírva: „Mi értelme ennek a háznak és mindennek, ami itt van, ha az egyetlen fiam elhagy?” Akkor változtatta meg a végrendeletét, és hagyta a házat rád. Átugrotta apádat, és minden reményét beléd fektette.

Nick nem tudta elrejteni megdöbbenését. A minden lében kanál rokonai éveken át spekuláltak a nagymama végrendeletének tartalmáról, de ezt a csavart ő se tudta volna elképzelni.

– Az utóbbi idők történései természetesen felülírták a korábbi helyzetet. Biztos forrásból tudom, hogy a nagymamád megint meg akarja változtatni a végrendeletét. Hogyan érzed majd magad, ha Tyersall Park valamelyik unokatestvéredé lesz?

– Ha Astrid kapja, akkor örülni fogok neki.

– Ismered a nagymamádat – azt akarja majd, hogy az egyik fiúé legyen a birtok. Nem a Leongok kapják majd, mert tudja, hogy már így is rengeteg ingatlanjuk van. De nagy esély van rá, hogy valaki a thai unokatestvéreid közül jön szóba. Vagy a Csengek. Mit szólnál hozzá, ha Eddie Cseng lenne Tyersall ura?

Nick megütközve nézett a nőre.

Jacqueline elhallgatott, és úgy tűnt, gondosan megválogatja a mondandóját.

– Az én családomról tudsz egyáltalán valamit, Nick?

– Hogy érted? Tudom, hogy a nagyapád Ling Jin Csao volt.

– Az 1900-as években ő volt a leggazdagabb ember Délkelet-Ázsiában, és mindenki tisztelte. A Mount Sophián álló háza nagyobb volt, mint Tyersall Park. Én ott születtem. Hasonló körülmények között nőttem fel, mint te, egyfajta luxusban, ami ma már szinte nem is létezik.

– Várj egy kicsit! Ugye, nem azt akarod mondani, hogy a családod elvesztette a vagyonát?

– Nem, természetesen nem. De a nagyapámnak túl sok felesége és túl sok gyereke volt. Úgyhogy a vagyon szétoszlott közöttük. A Forbes listáján együtt még mindig jó a pozíciónk, de ha egyenként nézzük a dolgokat, akkor már sokfelé oszlik a pénz. És nézz csak rám, én lány vagyok. A nagyapám hagyománytisztelő ember volt, és az olyan embereknél, mint ő, a lányok nemigen jöttek számításba az öröklésnél. Ők csak férjhez mentek, és kész. A halála előtt minden vagyonát egy családi trösztben egyesítette, és kikötötte, hogy csak a Ling nevet viselő fiúk örökölhetnek. Tőlem azt várták, hogy jól menjek férjhez, és így is tettem, de aztán a férjem viszonylag fiatalon meghalt, én pedig ott maradtam két kisgyerekkel és némi pénzzel. Van fogalmad, milyen érzés ott élni a világ leggazdagabb emberei mellett, és azt érezni, hogy semmid sincs hozzájuk képest? Hidd el nekem, Nick, fogalmad sincs arról, milyen érzés, ha jössz valahonnan, ahol mindened megvan, és aztán mindent elveszítesz.

– Azért nem szűkölködsz – mutatott körbe Nick.

– Ez igaz, bizonyos színvonalat sikerült fenntartanom, de ez nem volt olyan könnyű, mint ahogy képzeled.

– Köszönöm, hogy elmondtad a történetedet, de kettőnk között van egy lényeges különbség: nekem nem kell olyan sok. Nekem nem kell jacht, repülő vagy egy óriási birtok. A fél életemet olyan házakban töltöttem, amelyek túlságosan nagyok voltak, és nagy megkönnyebbülés számomra, hogy úgy élhetek New Yorkban, ahogy élek. Tökéletesen elégedett vagyok azzal, amim van.

– Azt hiszem, félreértettél. Hogyan fogalmazzak még egyértelműbben? – gondolkodott el Jacqueline a száját összeszorítva. Egy ideig a friss manikűrjét nézegette, és nem volt teljesen biztos benne, mit is mondjon. – Tudod, én úgy nőttem fel, hogy azt gondoltam, beleszülettem egy bizonyos világba. Az egész identitásom a köré az alapvetés köré épült fel, hogy ehhez a családhoz tartozom. Hogy *Ling* vagyok. De abban a pillanatban, amikor férjhez mentem, rájöttem, hogy már nem tartanak Lingnek. A szó legigazibb értelmében nem. Az összes fiútestvérem, a féltestvéreim, az idióta unokatestvéreim mind több milliót örököltek a Ling Trösztből. Én egy fillért se kaptam. De aztán arra is rájöttem, hogy nem is igazán a pénz az, ami a legmélyebben érint, hanem a privilegizált helyzet elvesztése. Hogy a saját családod számára is jelentéktelen vagy. Ha megkötöd ezt a házasságot, garantáltan megérzed ezt a szeizmikus változást te is. Tehetsz most előttem úgy, mint aki nagyon is magabiztos, de ha mindent elvesznek tőled, elhiheted, hogy úgy fogod érezni, mintha villám csapott volna beléd. Azok az ajtók, amelyek eddig nyitva álltak előtted, hirtelen bezárulnak. Mert a többség szemében senki leszel Tyersall Park nélkül. És én utálnám, ha ezt végig kellene néznem. Te vagy a jogos örökös. Mennyit érhet most az a birtok? Huszonnégy hektár Szingapúr szívében… mintha valaki a Central Parkot birtokolná New Yorkban. El sem tudom képzelni azt az összeget. Ha Rachel tudná, hogy miről mondasz le.

– Hát, ha nem oszthatom meg vele, akkor egyáltalán nem érdekel, mim van – mondta Nick makacsul.

– Ki mondta, hogy nem lehetsz vele? Miért nem éltek együtt úgy, ahogy korábban? Csak ne házasodj most meg. Ne dörgöld ezt a nagymamád arcába. Menj haza, és békülj ki vele. Már elmúlt kilencvenéves, meddig fog még élni? Miután meghal, azt csinálhatsz, amit csak akarsz.

Nick csendben elgondolkodott ezen. Valaki halkan kopogtatott, és egy pincér kávét és süteményt hozott be.

– Köszönöm, Sven. Kóstold meg ezt a csokitortát. Azt hiszem, nagyon érdekesnek fogod találni.

Nick beleharapott az édességbe, és azonnal felismerte az ízt: pont ugyanolyan könnyű és mégis gazdag volt, mint amilyet Ah

Ma séfje készít.

– Hogy sikerült megszerezned a receptet? – kérdezte csodálkozva Nick.

– Nem sikerült. Becsúsztattam egy szeletet a táskámba, amikor múlt héten együtt ebédeltem a nagymamáddal, elküldtem repülővel Mariushoz, ahhoz a zseniális szakácshoz, aki mindent tud. Ő három napig vizsgálgatta, míg végül húsz kísérlet után ez lett a végeredmény. Mit szólsz?

– Tökéletes.

– És mit éreznél, ha soha többé nem ehetnél ilyen csokitortát?

– Akkor újra meg kell majd hívatnom magam a jachtodra.

– Ez nem az én jachtom, Nicky. Itt semmi sem az enyém. És nehogy azt hidd, hogy erre nem figyelmeztetnek minden egyes nap.

7
Belmont Road
•
SZINGAPÚR, 2013. MÁRCIUS 1.

A géppisztolyos férfi megkocogtatta Carol Taj Bentley-jének elsötétített ablakát.

– Kérem, eressze le az ablakot – mondta mogorván.

Amikor ez megtörtént, a férfi alaposan megnézte a hátsó ülésen ülő Carolt és Eleanor Youngot.

– A meghívóikat, legyenek szívesek – mondta, és kinyújtotta kesztyűs kezét. Carol odaadta neki a gravírozott fémkártyákat.

– Ha a bejárathoz érnek, készítsék elő a kézitáskájukat az átvizsgáláshoz, kérem – mondta a férfi, és intett Carol sofőrjének, hogy hajtson tovább. Áthaladtak a biztonsági útzáron, majd sok más kocsival együtt sorban álltak a vörösre lakkozott bejáratú ház felé vezető úton.

– Jaj, ha tudtam volna, hogy ilyen *laj csaj*[34] lesz, el se jövök – nyafogott Carol.

– Mondtam neked, hogy nem ér meg ennyi macerát, régebben nem ilyen volt – mondta Eleanor a közlekedési dugóra bámulva, és felidézte Mrs. Singh egykori, ékszerbemutatóval egybekötött teadélutánjait. Gajatra Singhé, a maharadzsa legfiatalabb lányáé volt Szingapúr legendás ékszergyűjteményeinek egyike, amely állítólag Mrs. Lee Jong Csien vagy Sang Szu Ji ékszereivel vetekszik. A hölgy minden évben egy újabb adag családi ereklyével tért vissza Indiából, ahol kicsalta az ékszereket egyre szenilisebb anyjától. Az 1960-as években kezdte el azt a hagyományt, hogy meghívta teára a szingapúri elit családok leánygyermekeit, a legkedvesebb barátait, és megünnepelte velük legújabb csecsebecséit.

– Régen, amikor még Mrs. Singh szervezte az eseményt, olyan kellemes volt az egész. Csak néhány kedves, gyönyörű száriba öltözött hölgy gyűlt össze a nappaliban. Mindenki sorban megnézegette Mrs. Singh ékszereit, kicsit pletykálkodtak, és mindenféle finom indiai süteményt ettek – mesélte Eleanor.

Carol az előtte kanyargó hosszú sort nézte.

– Hát ez minden, csak nem kellemes. *Alamak,* ki ez a rengeteg nő, akik valamiféle koktélpartihoz vannak öltözve?

– Ők az új emberek. A szingapúri társasági élet leglegjei, akikről soha senki nem hallott – főleg *kindonéz*iaiak[35] – fanyalgott Eleanor.

Amióta Mrs. Singhet már nem érdekli a karátok számolgatása, és több időt tölt Indiában a védák tanulmányozásával, a menye, Sarita – korábban bollywoodi színésznő – vette át tőle az esemény megszervezését. A bensőséges teadélutánból nagyvilági társasági esemény lett, ahol jótékony célú adakozásra is sor kerül Sarita éppen esedékes ügyét támogatandó. A rendezvényről bőségesen számoltak be a legdivatosabb magazinok, és bárki, aki megfizette a borsos belépőt, végigtrappolhatott a Singhek elegáns, modern házán, és megbámulhatta az ékszereket, amelyeket néhány konkrét tematika alapján rendeztek el.

Ebben az évben az eseményt a híres norvég ékszerkészítő, Tone Vigeland munkáinak szentelték, de amikor Lorena Lim, Nadine Shaw és Daisy Foo bekukkantott a pingpongszobából átalakított terem üvegvitrinjeibe, Nadine nem tudta leplezni csalódottságát.

– *Alamak,* ki a fene akarja megnézni ezt a sok skandináv *gov szajt?*[36] Azt hittem, láthatjuk Mrs. Singh pár ékszerét is.

– Halkabban! Az az *ang moh*[37] ott a kurátor. Úgy tűnik, ő a nagy szám most a New York-i Austin Cooper Design Múzeumból – szólt neki Lorena.

– Ugyan, mit bánom én, ha ő Anderson Cooper! Ki akar 500 dollárt fizetni azért, hogy rozsdás szögekből készült ékszereket lásson? Azért jöttem, hogy licsi méretű rubintokat lássak!

– Nadine-nak igaza van. Ez pénzkidobás volt, még akkor is, ha a jegyeket az OCBC bankárom ajándékozta nekem – jegyezte meg Daisy.

Ebben a pillanatban Eleanor lépett be a kiállítóterembe, és hunyorogni kezdett az erős fényben. Azonnal fel is tette a napszemüvegét.

– Eleanor! – kiáltott fel meglepve Lorena. – Nem is tudtam, hogy eljössz!

– Nem terveztem, de Carol kapott pár jegyet az UOB bankárjától, és rábeszélt. Fel kell egy kicsit vidítanunk.

– És hol van ő maga?

– A mosdóban, természetesen. Tudjátok, milyen gyenge a hólyagja.

– Hát, itt egyébként semmi sincs, ami felvidíthatná. Hacsak nem akar olyan ékszereket látni, amiktől tetanuszmérgezést kap az ember – közölte Daisy.

– Én mondtam Carolnak, hogy felesleges időpocsékolás idejönni! Sarita Singh csak a szaros külföldi barátait akarja lenyűgözni. Három évvel ezelőtt meghívott engem, Felicityt és Astridot, akkor csupa gyászos ékszert láttunk Viktória királynő korából. Fekete borostyánkő és az elhunytak hajából készült brossok. *Hak szej jen!*[38] Csak Astridnak tetszettek.

– Hadd mondjam meg nektek, mi tetszik nekem pillanatnyilag – az új Birkin táskád. Sose hittem volna, hogy valaha is ilyesmit látok nálad. Nem azt mondtad mindig, hogy csak a prosztó otthoni kínaiak hordanak ilyen táskákat? – kérdezte Nadine.

– Vicces, hogy ezt mondod, ajándékba kaptam Bao Shaoyentől.

– *Vah ah nee ho miah!*[39] Mondtam neked, hogy a Baók jól ki vannak tömve! – mondta Daisy.

– Igazad volt. A Baók *eszméletlenül* ki vannak tömve. Úristen, csak amennyit az alatt elköltöttek, hogy itt laknak! Nadine, ha eddig azt hitted, hogy Francesca szórja a pénzt, akkor látnod kéne, mit csinál Carlton! Életemben nem láttam még egy olyan fiút, aki ennyire odavan a kocsikért! Először az anyja megmondta neki, hogy többet nem ülhet sportkocsiba, de akárhányszor odamentem hozzájuk, mindig volt egy új, egzotikus kocsi az emeleti garázsukban. Nyilván sorra veszi a kocsikat és szállíttatja őket Kínába. Azt állítja, hogy nagy hasznot húz majd belőlük, ha eladja őket a barátainak.

– Hát, úgy látszik, Carlton lassan felépül – jegyezte meg Lorena.

– Igen, már szinte nem is kell neki a mankó. Apropó, ha még mindig arról álmodozol, hogy jó lesz Tiffanynak, felejtsd el. Azt hiszem, van barátnője. Egy modell, vagy valami hasonló.

Sanghajban lakik, de minden hétvégén átrepül Szingapúrba, hogy találkozzanak.

– Carlton annyira jóképű és sármos, naná, hogy egy csomó lány próbálja megszerezni – mondta Nadine.

– Lehetséges, de én most már látom, mi miatt aggódik Shaoyen, ha a fiáról van szó. Elárulta nekem, hogy az elmúlt pár hónap volt élete legnyugodtabb időszaka. Attól fél, hogy amint Carlton teljesen felépül és visszaköltöznek Kínába, nem fognak tudni bánni vele.

Lorena halkabban jegyezte meg:

– Jut eszembe, beszéltél Mr. Wonggal?

– Persze. Jaj, szegény Mr. Wong annyira meghízott – szerintem a magánnyomozói hivatás elég jövedelmező üzlet.

– Akkor minden rendben? Elolvastad a dossziét?

– Naná. Nem fogjátok elhinni, mit találtam a Baókról – mondta mosolyogva Eleanor.

– Mit? Mit? – kérdezte Lorena közelebb hajolva.

Ebben a pillanatban megérkezett Carol, és azonnal Lorena és Eleanor felé sietett.

– *Alamak,* olyan hosszú volt a sor a vécén! Milyen a kiállítás?

Daisy megfogta a karját, és azt mondta:

– Szerintem sokkal érdekesebb dolgok voltak a budin, mint itt. Gyere, nézzük meg, a kaja jobb-e. Remélem, van egy kis fűszeres szamószájuk.

Amikor a hölgyek elindultak az ebédlő felé, egy csontszínű szárit viselő, ősz hajú indiai nő lépett ki az egyik helyiségből, és észrevette őket.

– Eleanor Young, Ön az abban a sejtelmes napszemüvegben? – kérdezte a nő elegáns, visszafogott hangon.

Eleanor levette a szemüvegét.

– Ó, Mrs. Singh! Nem is tudtam, hogy Ön is itt van a városban!

– Igen, igen. Csak rejtőzöm a tömeg elől. Mondja, hogy van Szu Ji? A minap nem jutottam el a *Csap Goh Meh*[40] partira.

– Nagyon jól van.

– Az jó. Meg akartam látogatni, amióta csak visszajöttem Kucs Beharból, de annyira megviselt a hosszú repülés. És hogy van Nicky? Hazajött az Újévre?

– Nem, ebben az évben nem – mondta Eleanor, és kipréselt magából egy mosolyt.

Mrs. Singh jelentőségteljesen nézett rá.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy jövőre eljön.

– Igen, hogyne – felelte Eleanor, és bemutatta a többi hölgyet. Mrs. Singh mindenkinek kedvesen bólintott.

– És hogy tetszik Önöknek a menyem kiállítása?

– Nagyon *érdekes* – nyögte ki Daisy.

– Hogy őszinte legyek, nekem jobban tetszett, amikor Ön a saját ékszereit mutatta be – próbálkozott Eleanor.

– Jöjjenek velem – mondta huncut mosollyal Mrs. Singh. A hátsó lépcsőn át felvezette a hölgyeket az emeletre, majd onnan egy hosszú folyosóra tértek rá, amelynek falait a Mogul-korszakban[41] készült, különféle indiai uralkodókat ábrázoló portrék díszítették. Nemsokára odaértek egy türkizzel és gyöngyökkel gazdagon kirakott ajtóhoz, amelyet két indiai rendőr őrzött.

– Ne mondják meg Saritának, de úgy döntöttem, tartok egy kis külön partit – mondta a házigazda, és kitárta az ajtót.

Mrs. Singh magánszalonjába léptek be. A tágas helyiséghez egy csodálatos terasz is tartozott, amelyet lime-fák díszítettek. Az inasok gőzölgő teáscsészéket kínáltak nekik, a sarokban ülő szitárművész kellemes, lágy dallamokat játszott. A sötétlila díványokon több, gyönyörű száriba öltözött hölgy ült *laddut*[42] majszolva, mások keresztbe tett lábbal kuporogtak a kasmír selyemszőnyegen. Középen sorakoztak a sötétzöld bársonytálcákon elrendezett pompás ékszerek. Mintha Harry Winston cégének pizsamapartijába csöppentek volna.

Daisy és Nadine szájtátva bámult, de még Lorena is lenyűgözve csodálta a szépséges darabokat, pedig az ő családja egy nemzetközi ékszerkészítő cég tulajdonosa volt. A padlón kiterítve gyakorlatilag többszáz milliós értékben feküdtek az ékszerek.

Mrs. Singh lendületesen lépett be a szalonba, mögötte csak úgy suhogott a szárija.

– Jöjjenek, hölgyeim, ne kéressék magukat, és próbáljanak fel bármit, amihez csak kedvük van.

– Ezt komolyan gondolja? – kérdezte Nadine, és érezte, hogy gyorsabban ver a pulzusa.

– Igen, igen. Ha ékszerekről van szó, én Elizabeth Taylor nézeteit osztom – az ékszereket hordani és élvezni kell, nem pedig egy vitrinben tartani.

Mrs. Singh még be sem fejezte a mondatot, amikor Nadine ösztönösen megragadott egy hatalmas darabot – a nevetségesen nagy nyaklánc tizenkét sor elképesztő gyöngyből és gyémántból készült.

– Ó, te jó ég! Ez az egész egyetlen nyaklánc!

– Igen, olyan nagy butaság. Ha hiszi, ha nem, Garrard[43] készítette a nagyapámnak Viktória királynő uralkodásának jubileumára. És mivel ő több mint százötven kilót nyomott, ez a lánc szépen felfeküdt a pocakjára. De hogy lehetne manapság ilyesmit nyilvános helyen viselni? – kérdezte Mrs. Singh, miközben megpróbálta összeilleszteni Nadine tarkóján a méretes barokk gyöngykapocs két részét.

– Én is épp erről beszélek! – mondta Nadine izgatottan, és szája sarkában egy kis levegőbuborék képződött, amikor a földig érő tükörben megpillantotta magát. Az egész testét beterítette a gyöngy és a gyémánt.

– Ha negyedóránál tovább tartja magán, nagyon megfájdul a háta – figyelmeztette Mrs. Singh.

– Ó, megéri! Nagyon is megéri! – pihegett Nadine, és felvett egy karkötőt is, amely gömbölyűre csiszolt rubintokból készült.

– Nekem ez tetszik – mondta Daisy, és kiválasztott egy különleges, pávatoll alakú brosst, amelyet a páva természetes színeihez tökéletesen illő smaragdok és zafírok díszítettek.

Mrs. Singh elmosolyodott.

– Ez drága anyámé volt. Cartier tervezte neki az 1920-as évek elején. Emlékszem, hogy a hajában hordta.

Két szolgálólány lépett be frissen sütött tejporos fánkokkal, és a hölgyek lecsaptak a szalon egyik sarkába letett édes finomságokra. Carol két harapással letudta a maga süteményét, majd sóvárogva nézte az üres ezüsttányérkát.

– Azt hittem, ettől boldogabb leszek, de valószínűleg inkább templomba kellett volna mennem.

– Ugyan már, mi a baj, Carol? – kérdezte Lorena.

– Tippelj, *lah*. A fiam. Amióta a *dato* meghalt, alig hallottam felőle, és szinte nem is láttam. Olyan, mintha nem is léteznék a számára. Amióta az unokám megszületett, összesen kétszer láttam – először a kórházban, aztán amikor eljöttek a *dato* temetésére. Bernard most már nem is hív vissza. A szolgálók azt mondják, hogy még Makaón van, de a felesége mindennap valahova máshova repülget. A gyerekük még hároméves sincs, de máris elhanyagolják! Akármikor kinyitom a lapokat, ott látom benne: hol itt, hol ott rendez partikat, vagy vásárol valamit. Hallottátok, hogy majdnem kétszázmillióért vett meg egy festményt?

Daisy együttérzőn nézett rá.

– Jaj, Carol, én már megtanultam a sok év alatt, hogy nem kell minden pletykát meghallgatni, amit a gyerekeim költekezéséről hallok. *Vah maj csup*.[44] Van egy pont, ami után nekik kell meghozniuk a saját döntéseiket. Végül is megengedhetik maguknak.

– Hát pontosan emiatt aggódom én is – hogy *nem* engedhetik meg maguknak. Honnan szerzik ezt a rengeteg pénzt?

– Hát nem Bernard kezébe került minden üzlet, a *dato* halála után? – kérdezte Nadine, és hirtelen jobban kezdte érdekelni Carol története, mint az az arany és konyakszínű gyémánt nyakék, amit éppen a napfény felé fordított.

– Persze hogy nem. Gondolod, hogy a férjem olyan bolond volt, hogy Bernard kezébe adja a céget, amíg én élek? Nagyon jól tudta, hogy az a fiú képes lenne a saját fejem fölül is eladni az otthonomat, és otthagyna az út szélén, ha megtehetné! Miután elszökött Kitty Ponggal Las Vegasba, ahol összeházasodtak, a *dato* tajtékzott! Mindenkinek megtiltotta, hogy pénzt juttasson Bernardnak, és elzárta tőle a tröszt forrásait. A tőkéhez nem nyúlhat, csak az éves apanázst kapja meg.

– Akkor hogy tudták megvenni azt a festményt? – csodálkozott Lorena.

– Valószínűleg hitelbe vásárolgatnak. A bankok mind tudják, mennyit örököl egy nap, úgyhogy boldogan kölcsönöznek neki *most* – vonta le a következtetést Eleanor, miközben egy drágakövekkel kirakott indiai tőrt vizsgálgatott.

– Jaj, micsoda szégyen! Nem tudom elképzelni, hogy az én fiam kölcsönt vegyen fel egy banktól – nyögte Carol.

– Hát, ha azt mondod, hogy most nincs pénze, akkor biztosan ezt csinálja. Így volt ez Philip egyik unokatestvérével is. Úgy élt, mint a brunei szultán, és csak akkor fogta fel, hogy eljelzálogosította a házat, mindenét, amikor az apja meghalt. Csak így tudta fenntartani azt az életstílust, és kitartani a két szeretőjét – egyet Hongkongban, egyet meg Tajpejben – jegyezte meg Eleanor.

– Bernardnak nincs pénze. Csak tízmilliót kap évente, abból kell megélnie – mondta Carol.

– Hát akkor bizony súlyos kölcsönöket vehetnek fel, mert Kitty Pong szemmel láthatóan úgy költekezik, mint egy őrült – közölte Daisy. – Mi az, amivel játszol, Elle?

– Valamilyen különös indiai tőr – felelt Eleanor. Igazából két tőrt tartott a kezében, amelyek két irányból csúsztak be a színes drágakövekkel díszített tokba. Eleanor kipattintotta az egyik oldali zárat, és szórakozottan húzogatta ki-be az apró, éles kést. Aztán körülnézett a vendéglátójukat keresve.

– Mrs. Singh, mesélne erről a csodálatos kis fegyverről?

Mrs. Singh egy közeli dívány sarkán ült, és egy másik vendéggel csevegett. Amikor meghallotta a nevét, egy pillanatra felnézett.

– Ó, az nem fegyver, hanem egy ősi hindu kegytárgy. Vigyázzon, ne nyissa ki, Eleanor, nagy balszerencsét hoz! Igazából nem lett volna szabad megérintenie sem. A két kés egy gonosz szellemet tart fogva odabent, és ha kiszabadítja, nagy baj éri az elsőszülöttjét. Nem akarjuk, hogy Nickynek bármi baja essék, nem igaz? Úgyhogy kérem, tegye azt le.

A hölgyek elborzadva néztek rá, és Eleanornak életében talán most először akadt el a szava.

8

A RITZ-CARLTON HOTEL GYÉMÁNT BÁLTERME

•

HONGKONG, 2013. MÁRCIUS 7.

***Pinnacle magazin*, társasági rovat**
írta: Leonardo Laj

„Tegnap este számos sztár és híresség emelte a Ming Alapítvány tizenötödik, évenként megrendezett Pinnacle báljának a fényét. Az esemény **Connie Ming** jóvoltából jött létre, aki Hongkong második leggazdagabb emberének, **Ming Ka-Csing**nek a felesége. A 25 ezer hongkongi dollárért árusított belépők extra gyorsasággal keltek el, amikor híre ment, hogy **Oxbridge hercegnője, II. Erzsébet királynő** egyik unokatestvére is jelen lesz, valamint a **Négy Mennyei Király**[45] is újra összeáll, hogy tisztelegjen az idei évben életműdíjat kapó **Tracy Kuan** énekesnő előtt.

Az idei év tematikáját Miklós és Alexandra, vagyis a szerencsétlen sorsú orosz cári pár romantikus története adta. A helyszín nem is lehetett volna tökéletesebb, mint a Hongkong legmagasabb épületének harmadik szintjén lévő Gyémánt bálterem. Az érkező vendégek a téli Szentpétervár díszletei között találták magukat: a mennyezetről tengernyi Swarovski kristályból készült »jégcsap« lógott, a nyírfákat »hó« borította, és minden asztalon Fabergé-tojásokból készült díszek tornyosultak. **Oscar Liang,** a kantoni fúziós konyha fenegyereke kitett magáért a pirosra sütött, újszerű Jekatyerinburgi malacsülttel. A szopós malacokba aranyfüstös trüffelgolyókat szurkált, majd – egy csúszdán leeresztve – orosz kávézaccon lobbantotta őket lángra.

A mesés berendezés mellett nem maradt el a hongkongi elit öltözéke sem. A háziasszony, Connie Ming fekete-fehér gyöngyökkel díszített, pánt nélküli Oscar de la Renta estélyijéhez kanárisárga gyémántokat választott, **Ada Poon**

rózsaszín Elie Saab sifonruhája mellé a híres Poon-féle rubintokat vette fel, Kína legnagyobb sztárja, **Pan TingTing** pedig fehér fátyolszövetből készült, empire-stílusú estélyijével ejtette ámulatba a közönséget, amelyet Audrey Hepburn viselt a *Háború és béke* című filmben.

A **Kaj fivérek** megint összeverekedtek, és a krízis csúcspontján ráadásul **Mrs. Y. K. Loong**ot is rossz asztalhoz vezették, oda, ahol a néhai férje második családja ült (a birtokért folyó pereskedés ebben a hónapban folytatódik). De mindez feledésbe merült, amikor egy rénszarvasszánon megérkezett Tracy Kuan, hat, kozáknadrágba bújt, tökéletesen kigyúrt, meztelen felsőtestű férfi modell kíséretében. Tracy hófehér bőr- és szőrmefűzőben (Alexander McQuinn) bűvölte el a közönséget három dalával, amelyet a Négy Mennyei Királlyal együtt adott elő (és ők is élőben énekeltek ezúttal).

Michael Teo kapta az idei Business Pinnacle díjat. Az elképesztően fotogén tech titán meteorszerű felemelkedéséről sokat beszéltek ebben az évben. Miután apró software-cége két évvel ezelőtt hatalmas iramot vett a tőzsdén, és magasabbra szökött, mint a Fuji, Michael tovább ütötte a vasat, és saját tőkével indított céget. Ő dobta piacra Ázsia legsikeresebb applikációit (Gong Simi? és Ziak Simi?), amelyekkel csilliárdokat keresett. A nagy kérdés most már csak az, hol rejtegette Michael gyönyörű szingapúri feleségét ez idő alatt? Az őzikeszemű **Astor Teo** abszolút lenyűgöző volt leheletvékony fekete csipkeruhájában (Fontana vintage), habár egy kicsit drágább ékszereket is felvehetett volna, mint az akvamarin gyémántszett (ha már ennyi pénzt keresett a férje az utóbbi időben, felújíthatta volna a felesége ékszerkészletét).

Sir Francis Poont, aki a Filantróp Pinnacle díjat kapta, akkor érte hatalmas meglepetés, amikor **Mrs. Bernard Taj** (a korábban Kitty Pong néven ismert szappanoperasztár) annyira meghatódott a Mr. Poon orvosi munkásságát bemutató vetítésen, hogy spontán ötlettől vezérelve felrohant a színpadra, és felajánlott 20 millió dollárt az alapítvány

számára. Mrs. Taj mindenkit elhomályosító vörös Guo Pej estélyit viselt egy olyan smaragd nyakékkel, ami legalább egymilliárd dollárt érhet. Megtetézte mindezt egy két méter hosszú, pávatollakkal ékesített uszállyal. De az biztos, hogy nincs szüksége ilyen feltűnő ruhadarabokra ahhoz, hogy a társasági élet csúcsára emelkedjen."

* * *

Astrid kényelembe helyezte magát a hongkongi repülőtér SilverKris várójának egyik foteljában. A Los Angeles-i járatra várt. Elővette az iPadjét, hogy utoljára még megnézze az e-mailjeit, és észrevette, hogy Charlie Wu neve ugrott fel az üzenetek sorában.

CHARLIE: Jó volt, hogy találkoztunk tegnap este.
ASTRID: Igen, én is örültem.
CW: Mit csinálsz ma? Nem ebédelünk együtt?
ALT: Bocs, már a repülőtéren vagyok.
CW: Ilyen rövid ideig maradtál csak?
ALT: Igen, azért is nem hívtalak korábban. Csak egy éjszakára maradtam útban LA felé.
CW: A férjurad ezen a héten is felvásárol egy céget a Szilícium-völgyben?
ALT: Nem, a férjuram már visszament Sz'púrba. Kaliforniába megyek Nicky esküvőjére, Montecitóba. (Pszt! Ez titok, a családból senki se tudja, hogy megyek, kivéve az unokatestvéremet, Alistairt, aki velem együtt repül.)
CW: Szóval Nick végül feleségül veszi azt a lányt, akiről pár évvel ezelőtt mindenki beszélt?
ALT: Igen, Rachelt. Nagyon klassz lány.
CW: Mondd meg, hogy én is gratulálok nekik. Michael nem megy az esküvőre?
ALT: Túl gyanús lett volna, ha mindketten újra elutazunk az USA-ba, hiszen nemrég jöttünk vissza onnan. BTW nagyon örült, hogy találkozott veled tegnap este. Úgy látszik, nagy rajongód, és nem is hitte el, amikor bemutattalak benneteket egymásnak.

CW: Nem tudta, hogy valaha jegyben jártunk?

ALT: Dehogynem. De szerintem nem jött össze a fejében egészen tegnap estig. Téged a tech pasikkal köt össze, ezért nem értette, hogy mi honnan ismerjük egymást. Felvitted az ázsiómat!

CW: Rendes pasas. És gratulálok a kitüntetéséhez. Tényleg volt jó pár okos húzása.

ALT: Ezt el kellett volna mondanod neki! Miért voltál egész este olyan hallgatag?

CW: Az voltam?

ALT: Alig szóltál, és olyan voltál, mint aki csak azt várja, hogy leléphessen.

CW: Próbáltam elkerülni Connie Minget, aki máris ki akarja csikarni belőlem a jövő évi bált. És azt hiszem, nem számítottam rá, hogy ott találkozom veled.

ALT: Hát persze hogy ott voltam, Michael oldalán.

CW: Igen, de azt hittem, nem jársz jótékonysági gálákra, különösen nem Hongkongban. A családodban nem az volt a szokás, hogy az ilyen nagy hajcihőket kihagyjátok?

ALT: Most, hogy unalmas háziasszony vagyok, lazábbak a szabályok. Amikor fiatalabb voltam, a szüleim nem szerették volna, ha képek jelennek meg rólam, kicsit paranoiásak voltak a biztonsági óvintézkedésekkel kapcsolatban. És azt se akarták, hogy a bulizós társasághoz csapódjak. Vagy, ahogy anyám nevezte: a nemzetközi kínai szeméthez.

CW: Mint például hozzám.

ALT: LOL!

CW: A tegnap este különösen érdekes volt. A mamád egy csomó embert kifogásolt volna.

ALT: Annyira nem volt vészes.

CW: Tényleg? Láttam, hogy Ada Poon asztalánál ültél.

ALT: Na, jó, elismerem, hogy az rémes volt.

CW: HAHAHA!

ALT: Ada és az ő *taj taj*[46] barátai totálisan lefárasztottak egy óra alatt.

CW: Megmondtad nekik, hogy Szingapúrból jöttél?

ALT: Michael életrajza benne volt a programfüzetben, és mindenki tudta, hogy a felesége vagyok. Tudom, hogy a hongkongiak mindig megsértődnek egy kicsit, amikor a szingapúri repülőteret választják meg a legszebbnek a világon.

CW: Nos, szerintem nálunk jobbak a boltok a reptéren. Kinek kell az ingyenmozi vagy az orchideakert, ha tíz lépésre van egymástól a Loewe és a Longchamp. Na, mindegy, igazából a hölgyek azért bántak veled olyan ridegen, mert nem a St. Paulba vagy a St. Stephenbe jártál. Nem tudták, hova helyezzenek el a hierarchiájukban.

ALT: De van egy olyan dolog is, hogy udvariassági szabályok. Egy jótékonysági estélyen voltunk, az isten szerelmére. Az összes nő egyfolytában arra panaszkodott, milyen magas díjakat kell fizetniük az illegális alagsorok után. Szörnyen unalmas volt. De akkor a hercegnő a beszéde után odajött hozzám, és azt mondta: „Astrid! Láttam, hogy itt vagy! Mit keresel te itt? Jövő héten együtt ebédelek a szüleiddel a Stoker and Amandában. Te is ott leszel Chatsworthben?” Ennyi kellett. És a *taj taj*okat hirtelen le se lehetett vakarni.

CW: Naná! Azt el tudom képzelni!

ALT: Lenyűgöznek a hongkongi nők. A stílusuk annyira más, mint nekünk Szingapúrban. Elképesztő, felfoghatatlan pompa! Azt hiszem, még életemben nem láttam ennyi ékszert egy helyiségben. Tényleg olyan volt, mint az orosz forradalom idején, amikor az egész arisztokrácia elmenekült. Többen a ruhájukba varrták az ékszereiket.

CW: Tényleg beleadtak apait-anyait, mi? Mit szólsz azokhoz a tiarákhoz?

ALT: Szerintem egy nőnek nem kellene tiarát hordania, hacsak nem a családja egyik régi ékszeréről van szó.

CW: Nem tudom, olvasod-e a pletykalapjainkat, de van egy ostoba fickó, Leonardo Laj…

ALT: Haha, igen! Cecília elküldte azt a cikket.

CW: Leonardónak szemmel láthatóan FOGALMA SINCS RÓLA ki vagy, és még a nevedet is rosszul írta. Viszont szerinte nem volt rajtad elég sok ékszer! LOL!

ALT: Annyira örülök, hogy rosszul írta a nevemet. Anya nagyon dühös lenne, ha látná, hogy bekerültem a pletykarovatba. Úgy látszik, Leonardót nem nyűgözték le a cári család ékszerei. Igazából az özvegy Maria Fjodorovna cárné fülbevalói voltak rajtam.

CW: Én rögtön észrevettem őket – olyanok voltak, mint azok az ékszerek abban a londoni boltban, ahol annyira szerettél bóklászni annak idején, a Burlington Arcade-ben. Tegnap este kétségkívül te voltál a legelegánsabb nő, ez nem is vita tárgya.

ALT: Túl elfogult vagy. Én például nem rendeltem egy direkt Nagy Katalin cárnő toalettjébe illő ruhát, mint néhányan a hongkongi divatdiktátorok közül.

CW: Mindig úgy öltözködsz, hogy magadnak megfelelj – pontosan ezért néztél ki fantasztikusan. Te és Kitty Pong, természetesen.

ALT: Vicces vagy! Egyébként szerintem fantasztikusan nézett ki! Olyan volt a ruhája, mint Josephine Bakeré.

CW: A tollaktól és a smaragdoktól eltekintve gyakorlatilag meztelen volt.

ALT: A ruha jól nézett ki. De hogy lesöpörte onnan Francis Poont, az szégyenletes volt. Amikor felrohant a színpadra és kivette szegény öreg Francis kezéből a mikrofont, azt hittem szívinfarktust kap! Épp szerette volna elmondani a beszédét!

CW: Ada Poonnak fel kellett volna ugrania a színpadra, és le kellett volna pofoznia Kitty Pongot, ahogy egy rendes harmadik feleséghez illik.

ALT: Az a rengeteg ékszer túl nehéz volt ahhoz, hogy ugrálgasson.

CW: Vajon mi történhetett Bernard Tajjal? Miért van az, hogy Kitty mindenhol ott van, de nélküle? Életben van még egyáltalán?

ALT: Valószínűleg kikötötte valami kínzókamrában egy szájpecekkel.

CW: Astrid Leong! Megdöbbentesz!

ALT: Bocsánat, mostanában Sade márki írásait olvasom. Megkérdezhetem, hol volt a TE feleséged? Fogok valaha is

találkozni a legendás Isabel Wuval?

CW: Isabel túlságosan fenn hordja az orrát ahhoz, hogy ilyen eseményekre járjon. Évente csak két-három konzervatívabb bálba megy el.

ALT: LOL! Már nem is mondom, mi jut eszembe erről…

CW: Sir Francis Poon?

ALT: Borzasztó vagy! Ó, itt jön az unokatestvérem. Be kell szállnom.

CW: Soha nem fogom megérteni, miért repülsz menetrend szerinti járatokkal.

ALT: Mert mi Leongok vagyunk, azért. Apám úgy gondolja, nagy szé gyen lenne a családra nézve, ha a „köz szolgáiként" magángépen látnának minket repülni. És azt is szokta mondogatni, hogy egy ilyen nagy gép sokkal biztonságosabb is, mint egy kicsi.

CW: Szerintem az ember saját gépe a legbiztonságosabb, mert válogatott személyzete van. Fele annyi idő alatt odaérsz, és az időeltolódástól se szenvedsz annyira.

ALT: Nem emlékszel? Engem soha nem zavar meg az időeltolódás. És nincs annyi $$$-unk mint Charlie Wunak.

CW: Na, ez jó! Ti, Leongok reggelire megvehetnétek engem bármikor! Na, mindegy, jó utat!

ALT: Jó volt beszélgetni! Legközelebb, ha Hongkongba jövök, előbb szólok!

CW: Oké.

ALT: Elviszünk Michaellel vacsorázni. Van az a jó kis Hutchinson House nevű hely, amiről az unokatestvérem mindig beszél.

CW: Nem, nem, nem, az én városom, én hívlak meg titeket.

ALT: Na, ezt még megvívjuk. xo.

Charlie kikapcsolta a számítógépét, és megpördítette a forgószékét, hogy kinézhessen az ablakon. A *Wu*thering Towers ötvenötödik emeletén lévő irodájából lenyűgöző kilátás nyílt az öbölre, és minden, kelet felé induló repülőgépet láthatott, amely a hongkongi nemzetközi repülőtérről szállt fel. Bámulta a horizontot, és minden felszálló gépet kísért a szemével. Kereste Astridét. *Nem kellett volna ma beszélnem vele* – jegyezte meg

magában. – *Mi az ördögért csinálom ezt magammal? Akárhányszor hallom a hangját, akárhány levelét elolvasom, vagy csak SMS-ezek vele, kínszenvedés az egész. Megpróbáltam abbahagyni. Próbáltam békén hagyni. De tegnap, annyi idő után újra láttam abban a ruhában… fekete csipke azon a gyönyörű testen… teljesen letaglózott a szépsége.*

Amikor végül megpillantotta az égen sikló kétszintes Airbus 380-ast, amelynek kék-arany jelzéseit semmivel sem lehetett összetéveszteni, megmagyarázhatatlan reflexből felemelte a telefonkagylót, és a magánrepülője hangárját hívta.

– Johnny? Fel tudnád készíteni a gépet egy órán belül? Los Angelesbe kell repülnöm.

Meglepem Astridot az érkezésekor, rózsákat viszek neki, mint akkor Londonban, egyetemista korunkban. Ezúttal ötszáz vörös rózsa fogja várni, amikor leszáll. Elviszem ebédelni a Gjelinába, aztán bérelünk egy autót, és pár napra elmegyünk valami jó kis fürdőhelyre a tengerparton. Olyan lesz, mint a régi szép időkben, amikor a Volantéval átrepültünk Párizsba, aztán végigmentünk kocsival a Loire-völgy mentén, együtt fedeztük fel a kastélyokat, és borkóstolókra jártunk. Ó, mi az ördögöt csinálok?! Nekem feleségem van, Isabel, ő pedig Michael felesége. Én vagyok a földkerekség legnagyobb idiótája. Volt egy esélyem arra, hogy visszaszerezzem, amikor a gyenge lábakon álló férje úgy érezte, túl szegény ahhoz, hogy megengedhesse őt magának, én meg inkább gazdaggá tettem apasast. Jézus Mária, mi a fenét gondoltam, amikor ezt csináltam? Most pedig újra együtt vannak, boldogok, és szeretik egymást. Én meg itt állok egy feleséggel, aki gyűlöl engem, és az életem kész nyomorúság.

9
A Locke Klub
•
HONGKONG, 2013. MÁRCIUS 9.

Kitty Pong majd' meghalt a kíváncsiságtól, amikor a zsúfolt liftbe beszállt. Korábban már sokszor hallott erről a helyről, most pedig végre itt fog ebédelni. A nehezen meghatározható stílusú Wyndham Street-i irodaház ötödik emeletén található Locke Klub Hongkong legexkluzívabb étterme volt – a legek legje –, tagjai közé csakis a hongkongi társasági élet és a nemzetközi hírességek krémje kerülhetett be. A többi magánklubbal[47] ellentétben, ahol a hírnév vagy a kitömött pénztárca azonnali belépőként szolgált, a Locke a saját szabályai alapján működött. Nem is volt hivatalos várólista, ide egy szigorú, titkos bizottságnak kellett meghívnia a bebocsáttatást kérőt, és még a legkitartóbbak esetében is előfordult, hogy végül soha nem hívták meg őket.

Régen, amikor Kitty Pong még csupán egy jelentéktelen szappanopera-szereplő volt, sokat hallgatta, ahogy Sammi Huj, a legnagyobb sztár dicsekedett a Locke-ban elköltött ebédekkel. Részletesen elmesélte, hogy ugyanabban a helyiségben ült, mint bhutáni királyné vagy Leo Ming legújabb szeretője. Kitty alig várta, melyik csodálatos terembe ültetik ma le, és melyik fontos személy ebédel majd a mellette lévő asztalnál. Vajon mindannyian a ház specialitásának számító teknőslevest fogyasztják majd kámforfa csészéből?

Hatalmas szerencséjére a Pinnacle bálon Evangeline de Ayala asztalához ültették. Evangeline Pedro Paulo de Ayala gyönyörű, fiatal felesége volt. Férje a Fülöp-szigetek egyik legrégibb ingatlankereskedő családjából származott, és bár nemrég települtek át Hongkongba (Londonból érkeztek, ahol Pedro Paulo a Rothschild banknál dolgozott), arisztokrata kapcsolataik és arisztokratikus hangzású nevük miatt népszerű új klubtagnak számítottak. Amikor Kitty nagylelkű adományt jelentett be a bálon Sir Francis Poon alapítványa javára, Evangeline teljesen

meghatódott. Azt javasolta Kittynek, hogy ebédeljenek együtt a Locke Klubban, és Mrs. Taj nagyon kíváncsi volt, vajon tényleg kap-e meghívást. Végül is alig két hónap alatt Hongkong legfontosabb műgyűjtőjévé és filantrópjává nőtte ki magát.

A liftajtó végre kinyílt, és Kitty kilibbent a klub előcsarnokába. Az ébenfa borítású falak és a drámai hatású, az étterem szintjére vezető fekete márványlépcső megtette hatását. A pultnál álló egyik recepciós köszöntötte.

– Jó napot. Segíthetek?

– Igen, együtt ebédelek Miss de Ayalával.

– *Mrs.* de Ayalával? – javította ki hivatalos hangon a recepciós.

– Igen, úgy értettem – válaszolta idegesen Kitty.

– Attól tartok, ő még nincs itt. Kérem, foglaljon helyet a szalonban, és amint megjön, felkísérjük az étterembe.

Kitty belépett a selyemtapétával borított helyiségbe, és úgy ült le a középen álló piros Le Corbusier kanapéra, hogy a legelőnyösebb látványt nyújtsa. A liftből kiszálló néhány hölgy alaposan végigmérte, és Kitty biztosra vette, hogy a tekintetek a gondosan összeválogatott toalettnek szólnak. Egy ujjatlan, fekete-piros virágmintás Giambattista Valli ruhát viselt, egy piros Céline báránybőr táskát és piros Charlotte Olympia cipőt, amelynek aranycsatja volt. Csupán egyetlen ékszert tett fel, egy pár rubint fülbevalót Solange Azagury-Partridge-tól.[48] Annak ellenére, hogy a ruha oldala fel volt sliccelve, Kitty úgy érezte, nagyon illedelmes a külseje, és bátran állta az öntelt *taj taj*ok kritikus pillantásait.

Kitty ugyan nem tudta, de a liftben ott volt Rosie Ho is, aki Ada Poonnal és néhány korábbi, Maryknoll-beli osztálytársukkal beszélt meg találkozót. Rosie őrült módon sietett az asztalhoz, és lihegve jelentette be:

– Lányok, sose találjátok ki, ki ül a szalonban! Hármat találgathattok! Gyerünk! Gyorsan!

– Adj valamilyen segítséget – mondta Lainey Luj.

– Virágos ruha van rajta, és tuti, hogy megműttette a melleit.

– Úristen! Bebe Csou leszbikus barátnője? – kérdezte izgatottan Tessa Csen.

– Nem, még annál is jobb…

– Na, mondd már meg! – követelték a többiek.

– Kitty Pong! – bökte ki diadalittasan Rosie.

Ada elsápadt. Megvetőn nézett a barátnőjére.

Lainey felháborodva szólalt meg:

– Mi a franc?! Hogy mer itt mutatkozni a tegnap esti műsorszáma után?

– Ki volt olyan ostoba, hogy elhívja? – kérdezte Tessa.

Ada lassan felállt, és rámosolygott a többiekre.

– Megbocsátotok egy percre? Csak folytassátok az evést, nyugodtan, ne hagyjátok kihűlni a finom teknőslevest.

Evangeline de Ayala csinos fekete-fehér Lanvin ruhában lépett be a szalonba, és mindkét arcán megpuszilta Kittyt.

– Annyira sajnálom, hogy elkéstem. Nincs kifogásom, kivéve, hogy még mindig a manilai idő szerint élek.

– Ne aggódj, épp a festményeket nézegettem – mondta nagylelkűen Kitty.

– Nagyon jók, ugye? Te is gyűjtöd őket?

– Nemrég kezdtem, úgyhogy próbálok sokat tanulni – mondta szerényen Kitty, és azon tűnődött, vajon Evangeline csak úgy tesz-e, mint aki nem tudja, hogy Kitty vette meg Ázsia legdrágább műalkotását a minap.

A hölgyek együtt léptek oda a pulthoz, ahol ugyanaz a szívélyes recepciós üdvözölte őket.

– Jó napot, Mrs. de Ayala. Itt ebédel ma?

– Igen, de csak kettesben – válaszolta Evangeline.

– Nagyszerű. Kérem, jöjjenek velem – mondta a recepciós, és felkísérte a hölgyeket az íves márványlépcsőn. Amikor beléptek az étterembe, Kitty észrevette, hogy jó néhányan kíváncsi pillantásokkal méregetik őket. A klub igazgatója fontoskodó arckifejezéssel sietett feléjük.

Jól van, biztos személyesen akar köszönteni a klubban – gondolta Kitty.

– Mrs. de Ayala elnézését kérem, de a számítógépes foglalási rendszerünkben valamilyen fatális hiba történt. Attól tartok, ma telt ház van, és nem fogjuk tudni kiszolgálni.

A recepciós meghökkenve bámult a főnökére, de természetesen nem mondott semmit.

Evangeline csodálkozva nézett az igazgatóra.

– De én már két nappal ezelőtt foglaltam asztalt, és senki sem értesített.

– Igen, tisztában vagyok ezzel. Igazán borzasztóan sajnáljuk, de ha megengedi, már foglaltam is egy asztalt a közeli Yung Kee étteremben a Wellington Streeten. Egy csodálatos asztal várja Önöket, és remélem, megengedi, hogy a vendégeink legyenek az okozott kellemetlenség miatt.

– De egy gyors ebédre biztosan le tud minket ültetni, hiszen csak ketten vagyunk. Látok is pár üres asztalt az ablak mellett – mondta reménykedve Evangeline.

– Sajnos, azokat az asztalokat már lefoglalták. Kérem, fogadja őszinte bocsánatkérésemet. Szívből remélem, hogy jól fogják magukat érezni a Yung Kee étteremben. Rendeljék a híres sült libájukat – mondta az igazgató, és udvariasan a lépcső felé terelgette Kittyt és Evangeline-t.

Amikor kiléptek az épületből, Evangeline még mindig nem tudta abbahagyni a csodálkozást.

– Milyen bizarr! Nagyon sajnálom, ilyesmi még soha nem történt velem. De a Locke-nak megvannak a maga különös szabályai. Akkor felhívom a sofőrt, hogy megváltoztak a terveink.

Amikor Evangeline elővette a telefonját, a férje épp hívta.

– Szia, édes, hogy vagy? Képzeld, olyan furcsa dolog történt velem – csicsergett a telefonba. Aztán megrezzent a fülébe zúduló káromkodástól. – Semmit! Semmit se csináltunk! – mondta védekezőn.

Kitty hallotta, hogy Evangeline férje tovább folytatja a szitkozódást.

– Nem tudom megmagyarázni… nem tudom, mi történt – motyogta Evangeline, és egyre sápadtabb lett. Végül letette a telefont, és furcsán pillantott Kittyre.

– Nagyon sajnálom, de hirtelen rám tört a rosszullét. Nem baj, ha máskor pótoljuk be ezt az ebédet?

– Persze. De minden rendben? – kérdezte Kitty, és aggódva nézte Evangeline kínlódását.

– A férjem volt az. Épp most vonták vissza a Locke Klub-beli tagságunkat.

Amikor a sofőr felvette Evangeline-t, Kitty ott állt a járda szélén, és megpróbálta megérteni a történéseket. Ma reggel

boldogan és izgatottan kelt fel, most pedig itt áll szomorúan, mert kútba estek a tervei. Szegény Evangeline. Milyen borzasztó, ha ilyesmi történik az emberrel. Már épp a sofőrjét akarta hívni, amikor észrevette, hogy egy elég elnyűtt nadrágkosztümöt viselő nő mosolyog rá.

– Jól van? – kérdezte a nő.

– Igen – válaszolta Kitty egy kicsit összezavarodva. Ismeri ezt a nőt valahonnan?

– A Locke Klubban ebédeltem, és önkéntelenül is hallottam, mi történt az étteremben – közölte a nő bemutatkozás gyanánt.

– Igen, elég furcsa, nem? Nagyon sajnálom a barátnőmet.

– Miért?

– Nem vette észre, hogy már nem tagja a klubnak, és oda hívott meg ebédre. Azt hiszem, most nagyon kínosan érzi magát.

– *Evangeline de Ayalát* kidobták a klubból? – kérdezte a nő hitetlenkedve.

– Ó, maga ismeri őt? Igen, amikor eljöttünk onnan, a férje telefonált neki a hírrel. Biztos valami borzasztó hibát követett el, amiért minden értesítés nélkül kirúgták.

A nő pár pillanatig hallgatott, és azt fontolgatta, vajon Kitty komolyan beszél-e.

– Szegénykém, maga egyáltalán nincs képben, úgy látom. Magának fogalma sincs, mi történt valójában, igaz? Ez a klub mindössze három alkalommal vonta vissza valakitől a tagságot. Ma volt a negyedik. De Ayaláékat valószínűleg azért rúgták ki, mert Evangeline megpróbálta *magát* odavinni.

Kitty döbbenten nézett a nőre.

– *Engem?* Micsoda ostoba gondolat! Én ma voltam ott életemben először – mit tehetek én bármiről is?

A nő sajnálkozva csóválta a fejét.

– Maga a tény is elszomorít, hogy fel sem fogja. De azt hiszem, én segíthetek magának.

– Mit ért segítség alatt? Ki maga?

– Corinna Ko-Tung vagyok.

– Ko-Tung, mint Ko-Tung Park?

– Igen, és Ko-Tung Road és a Queen Mary Kórház Ko-Tung szárnya. Most jöjjön velem. Gondolom, már nagyon éhes. A *jum csa*[49] mellett mindent elmagyarázok.

Corinna elvitte Kittyt az On Lan Streetről nyíló egyik kis utcába, a New World Tower mögé. A személyzeti lifttel felmentek három szintet, és a Cuj Hang Village étteremhez értek. A VIP-k innen tudták észrevétlenül megközelíteni a helyet.

Az igazgató azonnal megismerte Corinnát, és odasietett hozzá. Mélyen meghajolt, és így szólt:

– Ms. Ko-Tung, milyen megtisztelő, hogy ma nálunk ebédel.

– Köszönöm, Mr. Tong. Kaphatnánk egy privát szobát?

– Természetesen. Kérem, jöjjenek velem. Hogy van mostanság a kedves édesanyja? Kérem, adja át neki üdvözletemet – ömlengett az igazgató, és végigvezette őket egy folyosón.

A hölgyeket egy privát ebédlőbe kísérte, amelyet a bézs különféle árnyalatával díszítettek. A nagy méretű, kerek asztal a helyiség közepén állt, a hátsó falra szerelt óriási tévéképernyőn a CNBC műsora ment hang nélkül.

– Szólok a séfnek, hogy itt vannak – biztos vagyok benne, hogy szeretné a legkülönlegesebb ételeket kiküldeni Önöknek.

– Kérem, köszönje meg neki már előre. Most pedig kikapcsolná, kérem, a televíziót? – kérte Corinna.

– Ó, bocsánat, természetesen – mondta az igazgató, és úgy vetette rá magát a távirányítóra, mintha valamiféle veszélyt jelentene a hölgyekre.

Miután a hagyományoknak megfelelően behozták a forró kéztörlőket és kiöntöttek két csésze teát, a felszolgálók végre kimentek. Kitty szólalt meg elsőként.

– Biztosan törzsvendég itt.

– Egy ideje nem jártam már itt. De úgy gondoltam, ez az a hely, ahol kényelmesen elbeszélgethetünk.

– Mindig ilyen különleges figyelmet kap?

– Általában igen. Az is segít, hogy a családomé az a terület, amelyen a torony áll.

Kitty csendben csodálkozott. Még azután sem bántak vele ilyen tisztelettel, hogy Mrs. Bernard Taj lett.

– Tényleg úgy gondolja, hogy de Ayaláékat miattam dobták ki a klubból?

– Nem gondolom, hanem *tudom* – felelte Corinna. – Ada Poon benne van a tagságot felügyelő bizottságban.

– De mi a kifogása ellenem? Most adtam a férje alapítványának egy hatalmas összeget.

Corinna sóhajtott. Ez úgy látszik, nehezebb lesz, mint gondolta.

– Nem voltam ott a Pinnacle bálon, mivel nem járok ilyen eseményekre, de másnap reggel ezerszer csörgött a telefonom. *Mindenki* arról beszélt, amit ott csinált.

– Mit csináltam?

– Súlyosan megsértette Poonékat.

– De hát én éppen hogy nagylelkű…

– Lehet, hogy maga annak látja, de a többiek mást gondolnak erről. Sir Francis Poon nyolcvanhat éves, és mindenki tiszteli. Az a díjátadás nagy pillanat volt az életében, több évtizedes humanitárius munka elismerése, de amikor maga felugrott a színpadra és bejelentette az adományt a beszéde kellős közepén, az nagy sértésnek számított. Megsértette a családját, a barátait, és talán ami a legfontosabb, a *feleségét*.

– De hát egyáltalán nem ez volt a szándékom – felelte Kitty.

– Legyen magához őszinte, Kitty. Természetesen az volt. Minden figyelmet magára akart irányítani, éppen úgy, ahogy *A tizennyolc ékesség palotájá*nak megvásárlásakor is. De míg a Christie'snél összegyűlt tömeg talán értékelte a show-műsorát, a hongkongi társaság színe-java nem igazán. Amiket maga az elmúlt néhány hónapban csinált, azt mindenki durva kísérletnek tartja arra, hogy bevásárolja magát a megfelelő társaságba. Nos, ilyesmit már sokan csináltak, de ennek is megvan a helyes módja. És van persze rossz módszer is.

Kitty sértetten válaszolt.

– Ms. Ko-Tung, pontosan tudom, hogy mit csinálok. Keressen csak rá a nevemre az interneten. Nézze meg a magazinokat és az újságokat. A bloggerek és a pletykarovatok szerzői folyton rólam írnak. A képeim minden hónapban benne vannak a magazinokban. Az elmúlt egy évben megváltoztattam a stílusomat, és a múlt heti *The Orange Daily*ben három oldalt is szenteltek annak, hogy szoktam megjelenni a jelentős eseményeken.

Corinna hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Hát nem érti, hogy azok a magazinok kihasználják magát? A

The Orange Daily átlagolvasója Jau Ma Tejben biztosan azt hiszi, hogy a maga élete a valóra vált álom, de a hongkongi társadalom egy bizonyos rétege számára egyáltalán nem számít, milyen divatos ruhákat hord, és mennyiért vásárol gyémántokat. Ezen a szinten ezt már bárki megteheti. Mindenki gazdag. Bárki tehet húszmillió dolláros felajánlást egy alapítvány számára, ha úgy akarja. Ha ezekről az emberekről van szó, akkor a pletykamagazinokban megjelenő képei éppenséggel taszítók – azt látják benne, hogy kétségbeesve akar valamit elérni. Higgyen nekem: ha a *Tattle* magazinban megjelenik a képe, az nem segít az imázsán. Ettől nem kap tagsági kártyát a Locke Klubba vagy meghívást Mrs. Ladoorie éves kertipartijára a Repulse Bay-ben lévő villájába.

Kitty nem tudta, higgyen-e neki. Hogy mer ez a nő – aki úgy néz ki, mintha valami olcsó Mong Kok-i fodrász vágná a haját – tanácsokat adni neki arról, hogy nézzen ki és mit csináljon.

– Mrs. Taj, hadd mondjak pár szót arról, mit csinálok. Tanácsokat adok olyan embereknek, akik szeretnék Ázsia elitjének köreiben biztosítani a helyüket. Ott, ahol az igazán befolyásos emberek mozognak.

– Nem akarom megsérteni, de én Bernard Taj felesége vagyok. A férjem az egyik leggazdagabb ember a világon. Már elég befolyásos.

– Ó, *valóban?* Nos, és merre jár Bernard mostanság? Miért nincs ott azokon az összejöveteleken, amelyekre például én is járok? Miért nem volt ott az elnök[50] ebédjén, amelyen múlt csütörtökön Ázsia ötven legbefolyásosabb cégvezetőjét ünnepelték? Vagy azon a partin, amit anyám adott tegnap este Oxbridge hercegnő tiszteletére? *Maga* miért nem volt ott?

Kitty nem tudta, mit mondjon. Érezte, hogy a megaláztatás hulláma söpör végig rajta.

– Mrs. Taj, ha őszinte lehetek magával, a Tajoknak soha nem volt túlságosan jó hírük. Taj Toh Luj *dato* valamilyen maláj cégrabló volt. A többi fontos ember utálta. Most pedig a fiáról látja mindenki, hogy egy bulihiéna, aki soha nem viselkedik megfelelően, aki egy vagyont örökölt, de még egyetlen napot sem dolgozott életében. Mindenki tudja, hogy továbbra is Carol Taj kezében van a vagyon. Senki sem veszi Bernardot komolyan,

különösen, amióta megnősült, és elvett egy anyaországbeli volt pornósztárt, akiből szappanopera-színésznő lett.

Kitty úgy érezte, arcul csapták. Már épp nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Corinna folytatta.

– Nem érdekel, mi az igazság – nem azért vagyok itt, hogy ítélkezzek. De úgy érzem, tudnia kell, hogy ezt beszélik magáról egész Hongkongban. Kivéve Evangeline de Ayalát, aki mint tudjuk, nemrég jött csak ide.

– Ő volt az első, aki kedves volt velem, amióta férjhez mentem – mondta Kitty szomorúan. Egy ideig a szalvétáját bámulta, aztán folytatta: – Nem vagyok olyan ostoba, mint gondolja. Tudom, mit beszélnek az emberek. Mindenki borzalmasan bánt velem, és ez már nem a Pinnacle bálon kezdődött. Tavaly Araminta Lee mellé ültettek a párizsi Viktor & Rolf show-n, ő pedig úgy tett, mintha nem is léteztem volna. Mit tettem, amivel ezt a bánásmódot kiérdemeltem? Olyan sok ember van rajtam kívül, akinek sötét a múltja, sőt sokkal rosszabb, mint az enyém. Miért engem pécéztek ki?

Corinna egy kis ideig figyelte Kittyt. Arra számított, hogy a lány sokkal hidegszívűbb és számítóbb ennél, és most felkészületlenül érte a vele szemben ülő ember naivitása.

– Tényleg azt szeretné, ha elmondanám?

– Igen, kérem.

– Először is, maga az anyaországból származik. Tudja, mit gondol a legtöbb hongkongi magukról. Akár tetszik, akár nem, maguknak sokkal többet kell dolgozniuk a jó hírükért, mint bárki másnak. De maga elég korán hátrányt szerzett ebben a versenyben.

Rengetegen vannak, akik soha nem bocsátják meg magának, amit Alistair Csenggel csinált.

– Alistairrel?

– Igen. Alistair Cseng nagyon népszerű. Amikor összetörte a szívét, az összes lány az ellensége lett, akik imádták és az összes olyan ember is, akik tisztelik a családját.

– Nem gondoltam volna, hogy Alaistair családja ennyire különleges.

– Nem vitte el magát Alistair a Tyersall Parkba? – horkantott Corinna.

– Tire… micsodába?

– Istenem, még csak meg sem közelítetted a palota kapuit, igaz?

– Miről beszél? Milyen palota?

– Nem számít. A lényeg az, hogy Alistair anyja Alix Young, akinek a révén Alistair Ázsia majdnem minden fontos családjával rokonságban van. A malajziai Leongokkal, az arisztokrata Csienekkel, a Sangokkal, akik valójában mindent birtokolnak. Bocsánat, hogy ilyen kíméletlenül kimondom, de rossz lóra tett.

– Én ezt nem is sejtettem – suttogta Kitty.

– Hogyan is sejthette volna? Nem ebben a társaságban nőtt fel. Soha nem járt olyan iskolákba, mint az úri társaság tagjai. De hadd biztosítsam: ha együtt fogunk dolgozni, mindenbe bepillantást nyer. Megtanítom ennek a világnak minden csínjára-bínjára. A családok összes titkát feltárom maga előtt.

– És mennyibe fog mindez kerülni nekem?

Corinna egy bőrmappát húzott elő ütött-kopott Furla táskájából, és átnyújtotta azt Kittynek.

– Éves díjat számlázok, és maga köteles két évig leszerződni velem.

Kitty átnézte az árlistát, és kitört belőle a nevetés.

– Viccel velem?

Corinna vonásai elsötétültek. Tudta, hogy elérkezett a kemény alku ideje.

– Mrs. Taj, hadd kérdezzek magától valamit. Mit akar valójában az élettől? Mert ahogy én látom, az elkövetkező években maga ide-oda fog repkedni Ázsiában, gálákra és egyéb eseményekre jár majd, és képeket fog megjelentetni magáról az újságokban. Kis idő után talán összebarátkozik más, gazdag anyaországbeliekkel vagy valami külföldi bank vagy magánbefektető cég három évre ide küldött *gweilo*[51] alkalmazottainak feleségeivel. Talán meghívják majd, hogy legyen az elnökségi tagja azoknak a jelentéktelen karitatív egyesületeknek, amelyeket ezek az unatkozó külföldi feleségek alapítottak. Az e-mail-fiókja tele lesz meghívással a Chopard butik koktélpartijaira vagy másod-harmadrangú tárlatmegnyitókra. Esetleg alkalmanként Pascal Pang estélyeire

is hivatalos lesz, de az igazi Hongkong mindig zárva marad Ön előtt. Soha nem fogják meghívni a legjobb klubokba vagy a legjobb házakban tartott eseményekre – és most nem Sonny Chin Bowen úti villájára gondolok. A gyermekei soha nem fognak bejutni a legjobb iskolákba, és soha nem fognak együtt játszani a legjobb családok gyermekeivel. Soha nem fog megismerkedni azokkal, akik a valódi gazdaságot mozgatják, akikre figyelnek a befolyásos pekingi politikusok, vagy azokkal, akik a kultúrát irányítják. Ők azok, akik valóban számítanak Ázsiában. Ez mennyit ér meg Önnek?

Kitty egy szót sem szólt.

– Hadd mutassak egy pár képet – folytatta Corinna, és az asztalra helyezte az iPad-jét. Ahogy elkezdte az albumok képeit pörgetni, Kitty felismert néhány városi társasági embert, akik különféle magánrendezvényeken Corinnával pózoltak. A nő ott volt egy bizonyos, jelenleg Szingapúrban élő kínai mágnás magánrepülőgépén, Leo Ming fiának iskolai ballagásán a vancouveri St. George Iskolában és a Matilda Kórház várójában is, kezében egy híres hongkongi előkelőség újszülött gyermekével.

– Ezek azok az emberek, akiknek majd bemutat?

– Ők az ügyfeleim.

Kitty tökéletesen festett szeme tágra nyílt.

– Ada Poon? *Ő* is az Ön ügyfele?

Corinna elmosolyodott.

– Hadd mutassak egy képet róla azokból az időkből, mielőtt elkezdtünk együtt dolgozni. Csak Önnek.

– Istenem, milyen ruha ez? És azok a fogak! – kuncogott Kitty.

– Igen, Dr. Csan élete egyik főművét alkotta meg azzal a fogsorral. Tudta, hogy mielőtt harmadik Mrs. Francis Poon lett volna, eladó volt a kowlooni Canton Streeten? A Chanel butikban. Így találkozott Francis-szal, aki nézett valamit a feleségének, de aztán saját magának szerzett valami csekélységet.

– Milyen érdekes. Úgy gondoltam, hogy valamelyik előkelő hongkongi családból származik.

Corinna alaposan megválogatta a szavait.

– Mesélhetek Ada múltjáról, mivel az jól ismert. De, amint azt bárki láthatja, a hongkongi elit tagjává válhatott. Ez mind csak felfogás kérdése. És a legfontosabb a személyes háttér körültekintő újragondolása. Újraalkotjuk az imázsát. Bárkinek meg lehet bocsátani. *Bármit* el lehet felejteni.

– Tehát fejleszteni fogja az imázsomat. Megváltoztatja Hongkong rólam alkotott képét?

– Mrs. Taj, én az *egész életét* fogom megváltoztatni.

10

ARCADIA

•

MONTECITO, KALIFORNIA, 2013. MÁRCIUS 9.

Rachel végigvezette barátait a hosszú folyosón, és kinyitotta az ajtót.

– Itt van – mondta fojtott hangon, és intette Goh Pejk Linnek és Sylvia Wong-Swartznak, hogy nézzenek be.

Pejk Lin felsikoltott, amikor megpillantotta Rachel esküvői ruháját, amely az öltözőszoba közepére állított antik próbababán feszült.

– Ó! Ez csodálatos! Abszolút csodálatos!

Sylvia körbejárta, és minden irányból alaposan megszemlélte a ruhát.

– Ez nem olyan, amilyet vártam, de gyönyörű. Szóval. Még mindig nem tudom elhinni, hogy Nick elvitt téged Párizsba, hogy megvedd a ruhád, és végül ezt találtad a Temperley kiárusításán a SoHóban.

– Egyszerűen semmibe sem tudtam beleszeretni Párizsban. Minden ruha túlzás volt, amivel csak találkoztam, és egyszerűen nem akartam magamra venni a couture darabokkal járó kalamajkát. Tudjátok oda-vissza repülgetni Párizsba a próbák miatt… – mondta Rachel egy kicsit szégyenkezve.

– Ó, te szegény, micsoda kínlódás, Párizsba járkálni ruhapróbák miatt!

– ugratta Sylvia.

Pejk Lin megpaskolta Sylvia karját.

– *Aiyah,* tizennyolc éves kora óta ismerem Rachelt. Mindig is túl gyakorlatias volt, és sosem fogjuk megváltoztatni. Legalább a ruha úgy néz ki, hogy akár haute couture is lehetne.

– Várd meg, amíg felveszem. Olyan fantasztikus az esése ennek az anyagnak – mondta Rachel izgatottan.

Sylvia összevonta a szemöldökét.

– Hmm… ez nem egy tipikus Rachel Csu-féle kijelentés volt. Lehet, hogy a végén divatdiktátort csináltunk belőled?

Rachel unokatestvére, Samantha lépett be izgatottan, és a fején lévő fejhallgató miatt fontos személy benyomását keltette.

– Tehát itt vagytok! Már mindenhol kerestelek benneteket. Mindenki megérkezett, és arra vár, hogy megkezdődjön a próba.

– Bocsánat, nem tudtam, hogy rám vártok – szabadkozott Rachel.

– Megtaláltam a menyasszonyt! Úton vagyunk visszafelé! – szólt bele a mikrofonba Samantha, majd kiterelte a lányokat a főépületből. Átvágtak a hatalmas pázsiton a Palladio-stílusú zenepavilon felé, ahol a ceremóniának le kellett zajlania. Sylvia megcsodálta a távolban magasodó hegyeket, a másik irányban pedig a végtelenségbe nyújtózó Csendes-óceánt.

– Meséljétek el még egyszer, hogyan találtátok ezt a csodálatos helyet.

– Tényleg nagy szerencsénk volt. Nick barátja, Mehmet mesélt nekünk Arcadiáról. A tulajdonosok a család barátai. Évente csak egyszer jönnek ide, pár hétre a nyáron, és soha nem adják ki rendezvényekre, de velünk kivételt tettek.

– Mehmet az a borostás izompacsirta azzal a hihetetlen mogyoróbarna szemmel? – érdeklődött Samantha.

– Eltaláltad. Mi csak török Casanovának hívjuk – felelte Rachel.

– Képzeld el, milyen gazdagnak kell lenni ahhoz, hogy fenntartsd ezt a helyet, és évente csak pár hétre gyere ide – álmélkodott Sylvia.

– Ha már gazdagságról beszélünk. Néhány ittlévő hölgy úgy néz ki, mint aki most lépett le a *Vogue China* oldalairól. Egyikük magas, hosszú lábú, szupermodelltípus olyan csizmában, ami valószínűleg drágább volt, mint a Priusom. Na meg itt van az a gyönyörű lány abban a csodálatos lenvászon tunikájában, flancos angol akcentussal. Belinda néni máris félig feldugta az orrát a seggébe – számolt be Samantha.

Rachel elnevette magát.

– Gondolom, Araminta Lee és Astrid Leong érkezett meg.

– Manapság már Araminta Khoo néven fut – javította ki Pejk Lin.

– Jaj, alig várom, hogy találkozzak ezekkel a nőkkel, akikről már olyan sokat hallottam. Olyan lesz, mintha a *Vanity Fair*

magazin egy kiadása elevenedne meg – ragyogott Sylvia.

A hölgyek végül a pavilon előtt álló, toszkán kőből készült csarnokon keresztül érkeztek a helyszínre, ahol minden, az esküvőben érintett személy gyülekezett. A dekoratőrök még az utolsó díszeket helyezték fel a lilaakáccal és jázminnal dúsított, tekervényes bambuszlugasra, amely a csarnokon keresztül ahhoz a boltívhez vezetett, amely alatt az ifjú pár majd elmondja a fogadalmat.

Belinda Csu meglehetősen ijedt arckifejezéssel szaladt oda Rachelhöz.

– A botanikus azt ígéri, hogy a lilaakác a holnapi szertartásra teljesen kivirágzik, de én nem vagyok olyan biztos ebben. Nézd meg, milyen kicsik ezek a bimbók. Még napokig nem fognak kinyílni. Hajfestéket kellene rájuk kenni. Az én kertészemet kellett volna felkérned, aki a legjobb Palo Altó-i házaimban gondozza a virágokat.

– Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz – mondta nyugodtan Rachel, majd Nickre kacsintott, aki Mehmettel, Astriddal és az egyik stábtaggal a boltív előtt beszélgetett.

Üdvözlésképpen Astrid melegen magához ölelte Rachelt.

– Minden olyan gyönyörű. Ilyenkor mindig kedvet kapok ahhoz, hogy újra és újra férjhez menjek.

Hirtelen megcsörrent Nick telefonja. Mivel nem ismerte fel a számot, nem vette fel, és lenémította a készüléket. A Nick mellett álldogáló stábtag félszegen Rachel felé intett, és a lány csak abban a pillanatban jött rá, hogy Colin Khoo az. Vállig érő, sötét haja miatt nem ismerte fel a férfit.

– Nahát, nézzenek oda! Most már tényleg olyan vagy, mint egy polinéz szörfös! – kiáltott fel Rachel.

– Az király! – felelte Colin, miközben egy puszit nyomott a menyasszony arcára. A következő az üdvözlők sorában Araminta volt, aki vintage Yves Saint-Laurent szafarimellényében és aranyozott, combig érő Gianvito Rossi bőrcsizmájában kitűnt a tömegből.

– Ez az a nő, akinek az esküvőjére Rachel elment, és ahol minden rossz elkezdődött – mormogta Csin néni Ray Csu fülébe.

– Ki az a fickó mellette abban a szakadt farmerben és a papucsban?

– A férje. Úgy hallottam, ő is milliárdos – súgta vissza Kerry Csu.

– Pont olyan, mint a mostani pácienseim. Sohasem tudom, hogy a kölyök a fogorvosi székemben hajléktalan vagy a Google tulajdonosa – morogta Ray.

Miután minden résztvevő kölcsönösen bemutatásra került, és Jason Csu is elegendő fényképet készített magáról a szupermodellel és Nick csinos unokatestvérével, Astriddal – akiről meg volt győződve, hogy ő játszotta a *Repülő tőrök klánjá*nak jó nőjét –, Samantha a folyosón keresztül mindenkit az esküvőn elfoglalandó helyére terelgetett.

– Rendben. Tehát ha Mehmet meggyőződött róla, hogy minden vendég elfoglalta a helyét, elindul a menet. Jase, te kíséred fel elsőnek Kerry nénit a folyosón, majd visszajössz anyáért. Ha anyát is felkísérted, akkor te végeztél, és leülhetsz mellé. Utána Alistair Cseng következik. Hol vagy?

Alistair jelentkezett, miközben Samantha ellenőrizte az iPadjén lévő táblázatot.

– Oké. Szóval, te Astrid Leongot kíséred végig a székek között, mivel ő képviseli Nick családját. Ő ott Astrid. Fel fogod ismerni holnap?

– Gondolom, igen. Az unokatestvérem – felelte Alistair megszokott lakonikus modorában.

– Az én hibám! Bocs! Elfelejtettem, hogy te is unokatestvér vagy! – kuncogott Samantha.

Nick telefonja újra felbúgott, mire a férfi idegesen a farmerja zsebébe nyúlt érte. Ugyanaz a szám volt, de ezúttal egy üzenet érkezett. Nick rápillantott a szövegre: „Bocsánat, mindent megpróbáltam, hogy megállítsam anyádat. Ölellek, apád.”

Nick újra az üzenetre meredt. Mi a fenére gondolhatott az apja?

Samantha újabb parancsokat osztogatott.

– Rendben. Itt az ideje, hogy a vőlegény és a tanúja a színre lépjen. Nick és Colin – mindketten a pavilontól balra fogtok állni, amíg mindenki el nem foglalja a helyét. Amikor meghalljátok a csellót, az lesz a jel, hogy induljatok el a…

– Bocs, egy pillanat – szólalt meg Nick, majd gyorsan ellépett a boltívtől. Az előkert hátsó sarkában állt meg, és eszelősen

próbálta hívni az apját. Ezúttal azonban csak egy gépi hang szólalt meg: „Sajnálom, de a hívott fél nem állított be üzenetrögzítő funkciót. Kérem, ismételje meg a hívását később.”

Francba. Nick megpróbálta hívni apja másik sydney-i számát, és a pánik lassan kezdte hatalmába keríteni.

Colin talált rá.

– Minden rendben?

– Hmm… hát, nem tudom. Hé, nem kellene a biztonságiaknak mindenhová elkísérniük, amerre csak utazol?

– De, igen. Ez elég nyűgös, de Araminta apja ragaszkodik hozzá – forgatta a szemét Colin.

– És hol vannak most?

– Az egyik csapat a kapun kívül tanyázik, az a nő pedig ott, Araminta személyi testőre – felelte Colin egy hullámosra dauerolt hajú hölgyre mutatva, aki Rachel rokonai között ült. – Tudom, hogy úgy néz ki, mint egy pénztáros, de a kínai különleges erőknél szolgált, és én mondom, bárkit kibelez tíz másodperc alatt.

Nick megmutatta Colinnak az apjától kapott üzenetet.

– Nem lehetne holnapra megerősíteni a biztonsági csapatodat? A pénz nem számít. Teljesen le kell zárni a környéket, és biztosnak kell lennünk abban, hogy csak a vendéglistán szereplő emberek léphetnek be a területre.

Colin vágott egy grimaszt.

– Azt hiszem, egy kicsit már elkéstünk ezzel.

– Hogy érted ezt?

– Nézz előre. Tizenkét óránál.

Nick egy pillanatra a távolba bámult.

– Nem, az nem az anyám. Az Rachel rokona New Jersey-ből.

– Úgy értem, *felfelé* nézz! Az égre…

Nick a ragyogóan kék égre hunyorított.

– Ó, a jó büdös francba!

* * *

– Viv, Ollie készen van? – kérdezte Samantha, majd előrehajolt, hogy lenyújtsa Rachel tipegő unokatestvérének az esküvői gyűrűk kék párnáját. A fiúcska megragadta a párnát, de

aztán két másodperccel később a hirtelen érkező szélvihar kitépte a kezéből. A magasba törő tölgyfák ágai felnyögtek, és fülsiketítő zaj töltötte be a teret. A semmiből hirtelen egy óriási fekete-fehér helikopter jelent meg a csarnok felett, majd átlibbent a pázsit fölé, és lassan leszálláshoz készülődött. Samantha és Rachel elborzadva figyelte, ahogy a hatalmas rotorok keltette légörvény mindent elpusztít a csarnok körül, akár egy hirtelen földet ért tornádó.

– Kifelé a lugasból! Összedől! – kiáltotta egy munkás, mire mindenki futva keresett menedéket. A boltív meghajlott, és a lugas elkezdett leomlani. Bambuszdarabok süvítettek keresztül a szerkezeten, és a lila-akácrügyeket is módszeresen leszakította a rotor szele. Belinda néni felsikított, mert egy nagy halom jázmin csapódott az arcába.

– Jaj, minden tönkrement! – kiáltotta Kerry Csu.

Amikor végül az AgustaWestland AW109-es rotorjai megálltak, kinyílt az első ajtó, és egy termetes, napszemüveges férfi ugrott ki a gépből, hogy kinyissa a főkabin ajtaját. A helikopterből egy elegáns, sáfrányszínű nadrágkosztümöt viselő, kínai hölgy lépett elő.

– Jézus, természetesen Eleanor néni az! – nyögte Astrid.

Rachel dermedten nézte, ahogy Nick a pázsiton keresztül az anyja felé vágtázik. Colin és Araminta futott oda hozzá, nyomukban egy zilált, eredetileg dauerolt hajú, de most valamilyen okból fegyvert lóbáló kínai nő loholt.

– Hadd kísérjünk vissza a házba – mondta Colin.

– Nem, nem kell, jól vagyok – válaszolta Rachel. Rádöbbenve a helyzet abszurditására, hirtelen megvilágosodott előtte, hogy *neki* semmitől sem kellett tartania. Nick anyja volt az, akit elborított a félelem. Ő rettegett annyira ettől a házasságtól, hogy vállalva minden kockázatot, egy bérelt helikopterrel pontosan az esküvői helyszín kellős közepén landoljon. A lány hirtelen azon kapta magát, hogy önkéntelenül is Nick felé tart a pázsiton keresztül. Egyszerűen mellette akart lenni.

Nick dühösen rontott neki az anyjának.

– Mi a fenét keresel te itt?

Eleanor nyugodtan nézett a fiára.

– Tudtam, hogy nagyon mérges leszel emiatt. De egyszerűen nem találtam más megoldást, miután te nem válaszoltál egyetlen hívásomra sem.

– Szóval, azt hiszed, hogy meghiúsíthatod az esküvőmet ezzel az… invázióval? Elment minden eszed?

– Nick, ne beszélj velem így! Nem azért jöttem, hogy megakadályozzam az esküvődet. Egyáltalán nem ez a szándékom. Azt *akarom,* hogy vedd el Rachelt.

– Hívjuk a biztonságiakat! Azonnal el kell hagynod a területet!

Rachel ebben a pillanatban ért oda hozzájuk. Nick aggódva pillantott rá, de Rachel biztatóan mosolygott rá vissza.

– Helló, Mrs. Young – szólalt meg, és maga is meglepődött, mennyi magabiztosság van a hangjában.

– Helló, Rachel. Beszélhetnénk valahol négyszemközt? – kérdezte Eleanor.

– Nem. Rachel nem fog veled négyszemközt beszélgetni! Nem ártottál már eleget? – vágott közbe Nick.

– *Alamak,* minden javítást kifizetek. Egyébként meg kellene köszönnötök, hogy ledöntöttem azt a roskatag bambusztákolmányt – ebből valószínűleg per lett volna. Hallgassatok rám. Tényleg nem azért jöttem, hogy tönkretegyem az esküvőtöket. A megbocsátásotokat kérem. Az áldásomat akarom adni rátok.

– Egy kicsit elkéstél ezzel. Kérlek, CSAK HAGYJ MINKET BÉKÉN!

– Bízz bennem. Tudom, hogy nemkívánatos személy vagyok, és örömmel távozom. De úgy éreztem, rendbe kell hoznom Rachel dolgait, mielőtt végigsétál a széksorok között az esküvőn. Tényleg meg akarod őt fosztani attól, hogy találkozzon az apjával az esküvője előtt?

Nick úgy bámult az anyjára, mintha az megháborodott volna.

– *Miről beszélsz?*

Eleanor tudomást sem vett a fiáról, inkább egyenesen Rachel szemébe nézett.

– A *valódi* apádról beszélek, Rachel. Megtaláltam őt neked. Ezt próbáltam nektek elmondani az elmúlt hónapban!

– Nem hiszek neked! – mondta Nick kihívóan.

– Mit bánom én, hogy hiszel-e nekem vagy sem. Eddie rokonod révén találkoztam Rachel apjának feleségével, amikor tavaly Londonban jártam. Magad is megkérdezheted tőle. Totális véletlen volt, de végül összeraktam a képet, ami megerősítette, hogy tényleg ő Rachel apja. Rachel, az igazi apádat Bao Kaoliangnak hívják, és ő az egyik legbefolyásosabb pekingi politikus.

– Bao Kaoliang… – ismételte lassan a hitetlenkedő Rachel.

– Jelenleg éppen a Santa Barbara-i Four Seasons Biltmore-ban tartózkodik azt remélve, hogy újra láthatja Kerryt, az anyádat. Majd' meghal, hogy találkozhasson veled. Gyere velem, Rachel, én mindnyájatokat elviszlek hozzá.

– Ez megint az egyik cselszövésed. Nem viszed Rachelt sehová – fortyogott Nick.

Rachel Nick karjára tette a kezét.

– Minden rendben van. Találkozni akarok ezzel az emberrel. Lássuk, tényleg ő-e az apám.

* * *

Rachel egy szót sem szólt a hotelbe vezető rövid helikopterút alatt. Nick kezét szorította, és tépelődve figyelte vele szemben ülő anyját. A nő vonásaiból tisztán kiolvasta, hogy ez számára sokkal nehezebb, mivel Kerry több mint három évtizede nem találkozott azzal a férfival, akibe egyszer beleszeretett, és aki megmentette őt brutális férjétől és a család terrorjától.

Amikor kiszálltak a helikopterből, Rachelnek egy pillanatra meg kellett állnia, mielőtt megindult volna a szálloda felé.

– Rendben leszel? – kérdezte Nick.

– Úgy érzem… minden túl gyorsan történik – válaszolt a lány. Képzeletben nem erre számított. Nem igazán volt képe arról, hogyan is kellene ennek megtörténnie, és a két utolsó, sikertelen kínai út után kezdte elveszteni a reményt, hogy valaha is megtalálja az apját. Vagy ha mégis, akkor az évek múlva fog bekövetkezni, több távoli helyre tett hosszú és fáradságos utazás után. Soha nem gondolta volna, hogy minderre egy Santa Barbara-i szállodában kerül majd sor egy nappal az esküvője előtt.

Rachelt és édesanyját először egy mimózaillatú előcsarnokon, majd egy hosszú, mediterrán kövezetes folyosón vezették végig, mielőtt újra kiértek volna a szabad ég alá. Ahogy áthaladtak a buja kertek között, és rátértek a magánvillák felé vezető kis útra, a lány úgy érezte, mintha valami furcsa, ködös álomban lebegne. Mintha felgyorsult volna az idő, és minden olyan valószínűtlennek tűnt, és túlságosan fényes és trópusi volt egy ilyen jelentős pillanathoz. Mielőtt teljesen összeszedhette volna magát, már a villa előtt álltak, és Nick anyja bekopogott a Mission-stílusú faajtón.

Rachel mélyet lélegzett.

– Itt vagyok veled – súgta neki Nick a háta mögül, és bátorítóan megszorította a vállát.

Az ajtót egy fülhallgatós ember nyitotta ki, aki Rachel feltételezése szerint a testőr lehetett. A szobában egy nyitott gallérú inget és halványsárga mellényt viselő férfi ült a kandalló előtt. Keret nélküli szemüvege mögül élénk vonásokkal teli, sápadt arc tűnt elő. Éjsötét haját bal oldalon választotta el, a halántékát őszülő tincsek takarták. Valóban ő lenne az apja?

Kerry habozva állt az ajtóban, de ahogy a férfi felállt és kilépett a fénybe, hirtelen a szája elé kapta a kezét, és halkan felsikoltott.

– Kao Wej!

A férfi Rachel anyjához sétált, egy pillanatig fürkészve nézte az arcát, majd szorosan átölelte.

– Kerry Csing. Még annál is sokkal csinosabb vagy, mint amire emlékszem – mondta mandarin nyelven.

Kerry hirtelen vad zokogásban tört ki, és Rachel szemét is könnyek futották el, amikor a férfi mellén síró anyjára nézett. Pár pillanat múlva Kerry összeszedte magát, és a lányához fordult.

– Rachel, bemutatom az apádat.

Rachel nem hitt a fülének. Az ajtóban állva hirtelen újra ötévesnek érezte magát.

A villa előtt ácsorgó Eleanor a fiához fordult.

– Gyere, hagyjuk őket egy kicsit magukra – súgta neki fojtott hangon.

– Ez az első szép dolog, amit hosszú ideje hallok tőled, Anya – válaszolta a kissé fátyolos tekintetű Nick.

11

FOUR SEASONS BILTMORE

•

SANTA BARBARA, KALIFORNIA

Az elmaradhatatlan csésze forró, citromos víz és Nick társaságában Eleanor kényelmesen elhelyezkedett a hotel előcsarnokában, és folytatta a Rachel apjának felkutatásáról szóló történetét.

– Bao Shaoyen rendkívül hálás volt mindannyiunknak Londonban. Reménytelen rokonod, Eddie – miután felszerelkezett az új öltönyeivel – néhány nap múlva távozott, és Shaoyen egy lelket sem ismert a városban. Szóval, a pártfogásunkba vettük. Mindennap elvittük látogatóba a kórházba, ahol Carlton lábadozott a műtétek után, elvittük enni az aránylag megfelelő kínai éttermekbe, és egyszer Francesca a Bicester Village-ben lévő üzletekbe is elvitt minket. Shaoyen a hetedik mennyországban érezte magát, amikor felfedezte a Loro Piana boltot. Istenem, látnod kellett volna, mennyi kasmírt vásárolt ott! Azt hiszem, három nagy bőröndöt is vennie kellett a Tuminál, csak hogy mindent becsomagolhasson. Amint Carlton kikerült az intenzívről, arra biztattam Shaoyent, hogy a rehabilitációra Szingapúrban kerüljön sor. Még Dr. Csiát is felhívtam, hogy bejuttassam Carltont a legjobb fizikoterápiás programra. Carlton édesapja természetesen szintén többször eljött Pekingből, és az elkövetkező hónapokban elég jól megismertem a családot. Időközben Lorena néni magánnyomozói Kínába utaztak, és mindent előástak a családról, amit csak lehetett.

– Lorena néni és a rejtélyes kopói! – horkantott Nick, miközben belekortyolt a kávéjába.

– *Alamak,* hálásnak kellene lenned Lorenának, hogy felbérelte Mr. Wongot! Az ő szimatolása és a megfelelő zsebekbe elhelyezett, megfelelő összegek nélkül soha nem tudtuk volna meg az igazat. Kiderült, hogy Bao Kaoliang rögtön az egyetem után megváltoztatta a nevét. Kao Wej a gyerekkori beceneve volt,

valójában Szun Kaoliangnak hívták. Fujianban nőtt fel, de a szülei a keresztapja családnevét vetették fel vele, aki egy nagy tiszteletben álló pártfunkcionárius volt Csiangszu tartományban. Így a fiuk odaköltözhetett, és jobban kezdődhetett a karrierje.

– Szóval, hogyan közölted a hírt Baóékkal?

– Egy nap Shaoyennek üzleti ügyben vissza kellett mennie Kínába, így Kaoliang egyedül maradt Szingapúrban, és szorgalmasan látogatta a fiát, Carltont. Egyik este elvittem *kai funt*[52] enni Wee Nam Keehez, és kifaggattam a fiatalabb éveiről. Elkezdett mesélni a Fujianban töltött főiskolás éveiről, és belőlem egy ponton kitört a kérdés:

– Ismertél valamikor egy Kerry Csing nevű nőt?

Kaoliang arca halottfehérré változott.

– Nem ismerek senkit ezen a néven – válaszolta. Majd hirtelen be akarta fejezni a vacsorát, és távozni készült. Ekkor szembesítettem az igazsággal. Ezt mondtam neki:

– Kaoliang, kérlek, ne ijedj meg. Elmehetsz, ha akarsz, de mielőtt megteszed, hallgass meg. Érzem, hogy a sors hozott minket össze. A fiam eljegyzett egy nőt, akit Rachel Csunak hívnak. Kérlek, engedd meg, hogy egy képet mutassak róla, és rögtön megérted a történtek jelentőségét.

– Milyen fényképed van neked Rachelről? – vetette közbe Nick.

Eleanor elpirult.

– A kaliforniai jogosítványából való, amelyet az első magánnyomozó szerzett meg, akit Beverly Hillsben béreltem fel. ...Szóval Kaoliang egy pillantást vetett a fényképre, és teljesen ledöbbent.

– Ki ez a lány? – kérdezte bénultan.

De hát a válasz annyira nyilvánvaló volt. A képen lévő lány pontosan úgy nézett ki, mint Carlton, csak hosszú hajjal és sminkkel, természetesen.

– Ez a nő egy Kerry Csu nevű asszony lánya. Az asszony jelenleg Kaliforniában él, de azelőtt Hsziamenben lakott, amikor is hozzáment egy Csou Fang Min nevű emberhez – mondtam, és ez volt az a pillanat, amikor Kaoliang végül megtört!

– Azta! Profi módon csináltad, azt meg kell hagyni – vonta fel a szemöldökét Nick.

– Kigúnyolhatsz, de a beavatkozásom nélkül Rachel ma nem találkozott volna az apjával.

– Nem, nem! Egyáltalán nem gúnyolódtam! Bóknak szántam.

– Tudom, hogy még mindig haragszol a történtek miatt, de tudnod kell, hogy mindent, amit csináltam, érted tettem.

– Mit vársz tőlem? – rázta a fejét méltatlankodva Nick. – Majdnem tönkretetted életem szerelmét. Nem bíztál a döntésemben, és a kezdetektől csak a rosszat láttad Rachelben. Már akkor pénzéhesnek nevezted ki, mielőtt találkoztál volna vele.

– Jaj, hányszor kérjek még bocsánatot? Félreismertem. Téged is félreismertelek. Pénzéhes vagy sem, nem akartam, hogy elvedd Rachelt, mert tudtam, hogy összetörik a szíved abban a pillanatban, ahogy a nagyanyád bekerül a képbe. Tudtam, hogy Ah Ma soha nem egyezne bele ebbe a házasságba, és meg akartalak kímélni a haragjától. Valamikor én is elfogadhatatlan meny voltam. És még csak nem is egy anyaországbeli elvált nő lánya voltam. Higgy nekem, én aztán tudom, milyen megszenvedni az elutasítását. De te még soha nem láttad ezt az oldalát. Megvédtelek ettől. Születésed óta odavan érted, és nem akartam, hogy ez megváltozzon.

Nick meglátta az anyja szemében gyülekező könnyeket, és megenyhült. Intett a mellettük elsétáló pincérnek.

– Elnézést. Hozna még egy csésze forró vizet, citromkarikákkal a peremén? Köszönöm.

– Nagyon forrót, kérem – tette hozzá Eleanor, ahogy egy gyűrött papír zsebkendővel, ami szemmel láthatóan mindig ott lapult a táskájában, letörölte a könnyeit.

– Gondolom, tudod, hogy Ah Ma ki akar tagadni az örökségből. Jacqueline Ling mesélte pár héttel ezelőtt – mondta Nick.

– Jaj, az a Jacqueline mindig elvégzi a piszkos munkát Ah Ma helyett! De sosem lehetsz biztos abban, hogy Ah Ma mit is akar valójában tenni. Egyébként ez annyira nem is számít, mivel itt van neked Rachel. És én valóban azt gondolom, amit most mondok: örülök a házasságotoknak.

– Istenem, mennyire megváltozott a véleményed. Gondolom, azért nem ellenzed már Rachelt, mert tudod, hogy az apja

nagymenő politikus Kínában.

– Ő nem csak egy politikus. Sokkal több annál.

– Mire gondolsz?

Eleanor lopva körbepillantott a szobában, hogy biztos legyen benne, senki sem hallja őket.

– Bao Kaoliang apja alapította a Millennium Pharmaceuticalst, ami Kína egyik legnagyobb vállalata. A részvényeik *blue chip*ként[53] forognak a sanghaji tőzsdén.

– És? Nem értem, miért hat ez meg téged? Mindenki gazdag, akit csak ismersz.

Eleanor még közelebb hajolt, és a hangját még halkabbra fogta.

– Jaj, ezek az emberek nem hétköznapi gazdagok, akiknek van néhány száz milliójuk. Ezek *Kína*gazdagok. Milliárdokról és milliárdokról beszélünk. És ami még ennél is fontosabb, csak egy fiuk van… illetve most már egy lányuk is.

– Szóval ezért olyan fontos neked most már ez a házasság! – mordult fel Nick, ahogy világossá váltak anyja igazi indítékai.

– Természetesen. Ha Rachel jól játssza ki a kártyáit, egy hatalmas vagyon örökösnője lesz, és te sem jársz rosszul!

– Úgy örülök neki, hogy mindig számíthatok rád és a hátsó szándékaidra, ha pénzről van szó.

– Csak próbálok törődni veled. Most, hogy Ah Ma miatt az örökséged olyan bizonytalanná vált, nem hibáztathatsz azért, ha azt akarom, hogy a legjobbat hozd ki a helyzetből.

– Nem, úgy gondolom, valóban nem – felelte Nick csendesen. A frusztráltsága ellenére is rá kellett jönnie, hogy sohasem fogja megváltoztatni az anyját. Mint annyian a generációjából, az asszony egész életének értelme a vagyon megszerzése és megtartása körül forgott. A többi barátjához hasonlóan ő is azért versenyzett, ki tudja a legtöbb házat, a legnagyobb vagyont és a legvaskosabb részvénycsomagot a gyerekeire hagyni halála után.

Eleanor még közelebb hajolt.

– Néhány dolgot még meg kell tudnod Baóékról.

– Nem vagyok kíváncsi a fölösleges pletykákra.

– Ugyan már, ez nem fölösleges pletyka! Ezek értékes részletek, amelyekről a közelükben töltött idő alatt szereztem tudomást, és amelyekre Mr. Wong bukkant rá.

– Most álljunk meg! Nem akarom őket tudni – jelentette ki Nick szenvedélyesen.

– *Aiyah,* a saját érdekedben el kell hogy mondjam neked.

– Nyugi, Anya. Rachel csak húsz perce találkozott az apjával, és te máris ki akarod teregetni a család összes titkát? A szimatolásod és a titkaid először is majdnem tönkretették a kapcsolatomat. Ez nem fair Rachellel szemben, és én nem így akarom elkezdeni a házasságomat.

Eleanor felsóhajtott. A fia egyszerűen hihetetlen. Túl makacs és túl öntudatos ahhoz, hogy belássa, csak segíteni akar neki. Valószínűleg meg kell várnia a következő alkalmat. Az asszony egy újabb citromkarikát facsart a vizébe, és kerülve a fia tekintetét rákérdezett:

– Szóval, van rá egy picike esély, hogy szegény, magányos anyád ott lehessen holnap az egyetlen fia esküvőjén?

Nick habozott egy pillanatig.

– Hadd beszéljek Rachellel. Nem vagyok benne biztos, hogy vörös szőnyeget fog eléd teríteni, miután romba döntötted az esküvő helyszínét, de megkérdezem.

Eleanor izgatottan pattant fel az asztaltól.

– Máris beszélek a gondnokkal! Mindent megjavítunk! A világ összes lilaakácát ide repíttetjük, ha ez kell hozzá! Visszazökkentem az esküvőt a normális kerékvágásba.

– Biztos vagyok benne, hogy ennek Rachel is örülni fog.

– És hadd hívjam fel apádat. Azonnal gépre szállhat. Még mindig nincs késő, holnap délutánra ideérhet.

– Emlékszel, azt mondtam, beszélek Rachellel. Nem ígértem semmit – figyelmeztette anyját Nick.

– *Aiyah,* biztosan beleegyezik, hogy ott lehessünk. Tudom, hogy megbocsátó típus, már csak abból is, ha az arcára nézek. Ez jó dolog nála, nem kiugróak az arccsontjai. A kiugró arccsontú nők nagyon *gov caj*[{54}] típusúak. Megtennél nekem még valamit?

– Micsodát?

– Kéééééérlek, menj el egy fodrászhoz, és vágasd le a hajad, még ma. Nagyon hosszú, és nem szeretném, ha a holnapi esküvőn úgy néznél ki, mint egy *csao ah beng*.[{55}]

12

ARCADIA

•

MONTECITO, KALIFORNIA

A Santa Ynez hegy gerince felett járó, késő délutáni nap mindent aranyló ködbe burkolt. A helyreállított bambuszlugas újra eredeti pompájában ragyogott, és lilaakácból, valamint jázminból álló, csodálatos ernyőt borított a széksorok közötti útra. A nyíló virágok különleges, édeskés illattal fogadták a csarnokban biztosított helyüket elfoglaló vendégeket. A toszkán kőből kifaragott, neoklasszicista zenepavilonnal és a mögötte magasodó, kertet szegélyező, kétszáz éves tölgyfákkal az egész táj olyan volt, mintha egy Maxfield Parrish-festményből vették volna ki.

A megfelelő pillanatban Nick bukkant elő a pavilonból tanújával, Colinnal az oldalán, és mindketten elfoglalták helyüket a boltív alatt. Az építményt beragyogták a fehér orchideák. Nick végignézett a száz-egynéhány vendégen, és Astrid mellett felfedezte az apját, aki épp hogy csak megérkezett Sydney-ből. A férfin egy szörnyen gyűrött szürke öltöny volt. Anyja egy sorral hátrébb pusmogott Aramintával, aki egy perccel korábban nagy feltűnést keltett lélegzetelállító, smaragdzöld Giambattista Valli ruhájában, amelynek fodros dekoltázsa egészen a köldökéig futott le.

– Ne izgulj! – olvasta le Nick az első sorban ülő Astrid szájáról a megnyugtató szavakat, miközben idegesen bajlódott a mandzsettagombokkal. Astridnak önkéntelenül is eszébe jutott a futballsortot viselő, sovány kisfiú, akivel egykor a Tyersall Park kertjében szaladgált, fára mászott, vagy éppen beleugrált a tóba. Állandóan új játékokon törték a fejüket, és teljesen elvesztek a képzeletük világában. Nicky mindig Peter Pan bőrébe bújt, ő pedig Wendy volt. Mára mindketten felnőttek, és a tökéletes, kék Henry Poole szmokingot viselő jóképű férfi készen állt arra, hogy megalkossa a saját, új világát Rachellel. Nagy baj lesz abból, ha a nagymama értesül az esküvőről, de legalább ezen az éjszakán

minden rendben van: *Nicky végre feleségül veszi álmai asszonyát.*

A pavilon üvegajtói kitárultak, és odabentről zongoraszó csendült fel. Az ismerős dallamra Rachel gyöngyszínű, haránt szabott selyemruhába öltözött koszorús lányai – Pejk Lin, Samantha és Sylvia – megindultak a széksorok között. Az aranyszínű lamé St. John ruhát és hozzávaló bolerót viselő Belinda néni hirtelen felismerte a zenében Fleetwood Mac *Landslide* című számát, és megállíthatatlan zokogásban tört ki, miközben Chanel zsebkendőjével törölgette a szemét. A felesége viselkedésétől megrökönyödött Ray bácsi úgy tett, mint aki semmit sem vett észre, és mereven bámult előre, de Csin néni megfordult a székén, és úgy nézte Belindát.

– Bocsánat, bocsánat... Stevie-től mindig meghatódom – súgta Belinda, és megpróbálta összeszedni magát.

Amint a zongorista befejezte a dalt, újabb meglepetés várta a vendégeket. A pavilon belsejében elhalványultak a fények, és az épület tetejéről lógó háló leereszkedett. A tetőn előtűnt a teljes San Franciscó-i Szimfonikus Zenekar. A karmester felemelte a pálcáját, és amikor Aaron Copland *Appalache-i tavasz* című művének lágy nyitóhangjai felhangoztak, a Walt bácsiba karoló Rachel is megjelent a csarnok lépcsőin.

A vendégek elismerően morajlottak fel a menyasszony láttán, aki csodásan nézett ki a testére simuló selyemkrepp ruhában, amelynek mellrészét berakott fodrok, egyenes, hosszú szoknyáját pedig egymásba forduló, romantikus hullámok díszítették. Rachel laza fürtökben leomló hosszú, dús haját kétoldalt toll alakú, art deco gyémántcsatok tartották. A lány maga volt a nyugodt, modern menyasszony, akit némi 1930-as évekbeli hollywoodi ragyogás lengett körül. Egy hosszú szárú, fehér tulipánokból és liliomokból álló csokrot tartott a kezében, és mindenkire rámosolygott, akit ismert. Aztán megpillantotta az első sorban Bao Kaoliang mellett ülő anyját. Természetesen ő ragaszkodott hozzá, hogy a majdnem apjaként mellette álló Walt bácsi kísérje az oltárhoz, de az anyját és apját egymás mellett látva teljesen új érzelmek szabadultak fel benne.

Itt voltak a szülei. *Az ő szülei.* Hirtelen rájött, hogy egész addigi életében ez volt az első alkalom, hogy ezt a kifejezést teljes

értelmében használhatta, és ettől a gondolattól könnyek szöktek a szemébe. *Na, ennyit ért az az egy óra, amit a sminkes székében töltött.* Az előző nap reggelén már minden reményét feladta, hogy valaha is találkozik az apjával, de estére nemcsak azt tudta, hogy van egy hús-vér apja, hanem hogy egy féltestvére is. Ez több volt annál, mint amire valaha is számított, és – a sors szeszélye folytán – mindezt Nick anyjának köszönhette.

Bao Kaoliang önkéntelen büszkeséget érzett, ahogy méltóságteljesen közeledő lányát figyelte. Itt van egy lány, akivel csak tegnap találkozott először, de máris olyan tagadhatatlan kötődést érez vele kapcsolatban, amilyet a saját fiával soha nem volt képes kialakítani. Carlton és Shaoyen között ugyanis volt egy különleges kötelék, amelyen soha nem tudott áthatolni, és hirtelen félni kezdett attól a beszélgetéstől, amelyen át kell majd esnie, amikor visszatér Kínába. Muszáj tisztáznia Shaoyennel – aki mellesleg úgy tudja, hogy diplomáciai kiküldetésben van Ausztráliában – Eleanor Young minden egyes felfedezését. *Hogy a csudába fog mindent megmagyarázni a feleségének és a fiának?*

– El sem tudom mondani, milyen gyönyörű vagy – súgta Nick Rachelnek, amikor a lány mellé ért.

A túlságosan meghatódott lány nem tudott mit mondani, ezért csak bólintott. Elmerült annak az embernek a lágy tekintetében, akihez feleségül kívánt menni, és csak azon töprengett, hogy mindez nem álom-e csupán.

* * *

A szertartást követően a vendégek bevonultak a pavilonban tartott fogadásra, Eleanor pedig Astrid mellé sompolygott, és ontotta a kritikus megjegyzéseket.

– Az egyetlen, ami erről a szertartásról hiányzott, az egy jó metodista pásztor volt. Hol van Tony Csi, amikor szükség lenne rá? Nem igazán fogott meg ez a „mi mind a természet gyermekei vagyunk” típusú unitárius lelkész. Láttad, hogy fülbevalója volt? Miféle *kopi engedélyes*[56] lelkész lehet ez?

Astrid Eleanor az *Apokalipszis most* című film hangulatát idéző érkezése óta nem beszélt a nővel, és most is hidegen

pillantott rá.

– Ha legközelebb csőbe akarod húzni a gyerekemet egy vödör fagylalttal, akkor egész napra el kell vinned. Fogalmad sincs, mennyi ideig tartott visszazökkenteni a rendes kerékvágásba.

– Bocsánat, *lah*. De tudod, hogy valamit *ki kellett találnom* az esküvővel kapcsolatban. És látod? A végére minden rendbe jött, nem igaz?

– Igen, valóban. De megspórolhattál volna mindenkinek egy szívinfarktust.

Megelégelve a bűntudatot, Eleanor megpróbált témát váltani.

– Te segítettél Rachelnek ruhát választani?

– Nem. De ugye, milyen gyönyörű?

– Egy kicsit egyszerűnek találtam.

– Szerintem egyszerűen tökéletes. Ez egy olyan ruha, amit akár Carole Lombard is felvehetett volna egy vacsorához a francia Riviérán.

– A te ruhádat sokkal érdekesebbnek látom – csodálta meg Eleanor Astrid kobaltkék, kivágott nyakú Gaultier ruháját.

– *Aiyah,* legalább egy tucatszor láthattál már benne.

– Azt hiszem, felismerem. Nem ezt viselted Araminta esküvőjén?

– Minden esküvőn ezt viselem.

– Mi a csodáért?

– Nem emlékszel Cecilia Cseng esküvőjére, amikor az emberek folyton az én ruhámról beszéltek a menyasszony előtt? Olyan rosszul éreztem magam, hogy elhatároztam, ezentúl mindig ugyanazt a ruhát fogom hordani.

– Vicces vagy. Nem csoda, hogy olyan jól kijössz a fiammal és a bolondságaival.

– Ezt bóknak veszem, Elle néni.

* * *

A zenepavilon mögött megbújó kertet szabadtéri bálteremmé varázsolták. A park körüli eukaliptuszfákról antik kristálytartókban álló gyertyák százai pislogtak, míg a táncparkettet régimódi jupiterlámpák vonták ezüstös fénybe.

Astrid a kertre néző kő mellvédre hajolva azt kívánta, bárcsak itt lenne a férje, hogy a holdfényben táncolhassanak. A

tárcájában megbúvó telefon rezgésére el is mosolyodott: Michael valószínűleg olvas a gondolataiban, és üzent neki. Gyorsan a készülékért nyúlt, amelyen egy SMS várta:

> Remélem, jól érzed magad az esküvőn. Mondjak valamit? Üzleti ügyben San Joséba kellett jönnöm. Ha még Kaliforniában vagy egy pár napig, összefuthatnánk. San Francisco, hogy hangzik? Érted küldhetem a gépemet. Sausolitóban van egy olasz étterem. Tudom, hogy tetszene. CHARLES WU +852 6775 9999

A vendégek lassan a teraszra gyűltek, hogy megnézzék az ifjú pár nyitótáncát. Mielőtt azonban a zene felcsendülhetett volna, Colin hirtelen – a pezsgőspoharát kocogtatva – magára vonta a figyelmet.

– Helló, mindenki. Én Colin vagyok, Nicky esküvői tanúja. Ne aggódjanak, nem fogok senkit sem untatni egy hosszú beszéddel. Csak arra gondoltam, hogy ilyen különleges alkalommal a párt megilleti egy kis meglepetés.

Mi a fenét csinálsz? – sütött a kérdés Nick Colin felé lövellt pillantásából.

A szélesen mosolygó Colin azonban folytatta.

– Néhány hónapja a feleségemmel Rachel egyik barátjába botlottunk a Churchill Clubban.

Ekkor Pejk Linre nézett, aki cinkosan felé emelte a pezsgőspoharát.

– Kiderült, hogy főiskolás évei alatt Rachel folyamatosan csak egy bizonyos dalt hallgatott, amíg Pejk Lin a falra nem mászott tőle. És találják ki, mi történt! Véletlenül felfedeztem, hogy ez a dal Nicknek is az egyik kedvence volt. Tehát ha Nick és Rachel azt hiszi, hogy a San Franciscó-i Szimfonikusok valamelyik romantikus keringőjére fognak táncolni, nagyon tévednek. Hölgyeim és uraim, kérem, üdvözöljék Mr. és Mrs. Youngot elsőként a táncparketten, akiket a világ egyik leghíresebb énekese fog kísérni.

Ezekre a szavakra egy zenekar telepedett a kert szélén álló kisebb színpadra, akiket egy platinaszőke, filigrán alkatú hölgy követett.

Nick és Rachel tátott szájjal bámult először Colinra, aztán Pejk Linre.

– Nem hiszem el! *Te tudtál erről?* – kiáltott fel Rachel.

– Dehogyis! Sunyi bitangok! – felelte Nick, és a táncparkettre vezette Rachelt. Ahogy a közismert zene első taktusai felhangoztak, a tömeg elismerően felmorajlott.

Philip és Eleanor Young a kertbe vezető lépcsőn nézték, ahogy a fiuk könnyed eleganciával pörgeti körbe menyasszonyát. Philip a feleségére nézett.

– A fiad végül megtalálta a boldogságot. Nem fog fájni, ha egy kicsit te is mosolyogsz.

– Mosolygok, *lah,* mosolygok. Úgy mosolygok Rachel idegesítően kedves rokonságára, hogy már fáj az arcom. Miért beszélnek úgy veled, mintha azt gondolnák, hogy a legjobb barátjuk vagy? Ez zavarba ejtő. Arra készültem, hogy utálni fognak.

– Miért utálnának? Végül is nagyon jót tettél Rachellel.

Eleanor mintha mondani akart volna valamit, de aztán meggondolta magát.

– Mondd csak, drágám, ha akarod. Egész este mondani akartál nekem valamit – nógatta a feleségét Philip.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Rachel is így fogja gondolni, ha megismeri az új családját.

– Mit értesz ezen?

– Este kaptam egy új beszámolót Mr. Wongtól. Meg kell hogy mutassam neked. Őszintén azt gondolom, lehet, hogy hibáztam, amikor komolyabb kapcsolatba keveredtem Baóékkal – sóhajtott Eleanor.

– Hát… eső után köpönyeg, szívem. Most már rokonok vagyunk.

Eleanor rettegve pillantott a férjére. Erre eddig nem is gondolt.

* * *

Nick és Rachel – a boldogságtól majdnem elalélva – lágyan ringatóztak a zene dallamára.

– El tudod hinni, hogy végül sikerült? – kérdezte Nick.

– Még nem egészen. Várom, hogy mikor landol a következő helikopter.

– Nincs több helikopter, és további meglepetések sem lesznek. Ígérem – pörgette meg a feleségét Nick. – Mától fogva csak egy unalmas házaspár leszünk.

– Ugyan már. Amikor úgy döntöttem, hogy oltár elé állok, és igent mondok mindenki előtt, Nicholas Young, úgy gondoltam, hogy egy életen át tartó meglepetésáradatra teszek fogadalmat. Nem akarom, hogy máshogy legyen. De legalább egy tippet adj, hova megyünk a nyáron nászútra.

– Nos, nagyratörő terveim között szerepelt az éjféli nap és néhány fjord is, de aztán édesapád megkérdezte, hogy meg tudnánk-e látogatni Sanghajban, a nyár elején. Alig várja, hogy találkozz a testvéreddel, és megesküdött, hogy Kína összes romantikus helyét megmutatja. Szóval mit gondolsz róla?

– Azt hiszem, ez a legjobb ötlet, amit életemben hallottam – válaszolta Rachel, és a szeme felragyogott az izgalomtól.

Nick szorosan átölelte a feleségét.

– Szeretlek, Mrs. Young.

– Én is szeretlek. De ki mondta, hogy felveszem a nevedet?

Nick hirtelen megmerevedett. Olyan arcot vágott, mint egy sértett kisfiú, majd kényszeredetten elmosolyodott.

– Persze nem kell felvenned a nevemet, szívem. Nyugodtan lehetsz Rachel Rodham Csu.

– Tudod, mire jöttem rá ma? A Rachel Csu nevet anyám adta nekem, de mint kiderült, nem ez a valódi nevem. Az édesapám családneve Bao, de neki sem ez az igazi neve. Az egyetlen név, amely valóban az enyém, az a Rachel Young, és én ezt választom.

Nick hosszú, szenvedélyes csókot lehelt Rachel ajkaira, mire a vendégek tapsviharban törtek ki. Aztán a férfi a többieket is a táncparkettre intette, és az ifjú pár Cyndi Lauperrel együtt énekelt:

If you're lost, you can look and you will find me,
time after time.[57]

Második rész

„Ha tudni akarod, Isten mit gondol a pénzről,
csak nézd meg azokat, akiknek adott belőle.”
DOROTHY PARKER

1

Ko-Tung Consulting Group Társasági Hatásvizsgálat

•

KÉSZÍTETTE CORINNA KO-TUNG MRS. BERNARD TAJ RÉSZÉRE 2013. ÁPRILIS

Legyünk egymáshoz teljesen őszinték, és kezdjük a nyilvánvaló tényekkel: eredeti neve Kitty Pong, és Ön nem Hongkongban, Kowloonban vagy más olyan szigeten született, ami az egykori brit koronagyarmathoz, Hongkonghoz tartozott volna. Hadd emlékeztessem, azoknak az embereknek, akikre megpróbál befolyást gyakorolni, a pénze semmit sem jelent. Különösen manapság nem, amikor húsz-egynéhány anyaországbeli is megjelent milliárdokkal a zsebében, ami az eddig nyeregben lévő, régi vágású családokat új rétegződés kialakítására kényszerítette. Ami ennél sokkal többet számít, az a vérvonal és az a mód, ahogyan a családja a vagyonát szerezte. Kína melyik tartományából származik a családja? Milyen dialektust beszélnek? Tagjai a befolyásos Csiu-Csou klánnak vagy a sanghaji emigráns osztálynak? Második, harmadik vagy negyedik generációs vagyonosnak számít? Hogyan jutott a vagyonához? Textil- vagy ingatlanüzletben utazott (Li Ka-Sing előtti vagy 1997 utáni)? Minden apró részlet fontos. Például, lehetnek tízmilliárdjai dollárban, de mégsem fog többet érni egy darabka piszoknál a Köngök szemében, akik bár az utolsó százmilliójukat költik, de Janseng hercegéig[{58}] vissza tudják követni a családfájukat. Az elkövetkező hónapokban meg kívánom változtatni az Ön hírét. A legzavaróbb életrajzi történéseiből előnyt fogunk kovácsolni. Ezt különböző módokon fogjuk elérni. Kezdjük is.

MEGJELENÉS

Fizikai megjelenés és külső
Mindenekelőtt a mellkisebbítés az egyik legokosabb húzása volt, és a fizikai megjelenése most optimális. A műtét előtti homokóraalakja csak a filmiparban végzett tevékenységével kapcsolatos pletykákat táplálta, de mostani testalkata teljesen megfelel azoknak a nőknek, akikkel kapcsolatba kíván kerülni – elegánsan filigrán, csupán finoman utalva egy jól kezelt táplálkozási zavarra. *Nyomatékosan kérem, hogy ne fogyjon tovább.*

Továbbá ki kell emelnem a remek sebészi munkát, amit az arcán végeztek (kérem, emlékeztessen rá, hogy elkérjem a sebésze nevét más ügyfeleim részére). Az arccsontjai kerekebb vonalait mérsékelték, és az orrát is különlegesen átalakították. (Csak megjegyzésképpen: Cecilia Cseng Moncur orrát másolta, igaz? Bárhol felismerném azt az arisztokratikus dudort.) Ezáltal azonban az a veszély fenyegeti, hogy túlságosan tökéletes lesz a külseje, ami csak féltékenységet fog kiváltani társaságbeli riválisaiból. Tehát azt kérem, hogy a közeljövőben tartózkodjon további, hasonló beavatkozásoktól. Ne legyen több feltöltés, és a homloktáji botoxinjekciókra sem lesz szükség, mivel szeretnék látni néhány ráncot a két szemöldöke között. A jövőben bármikor újra eltüntethetjük őket, de jelenleg néhány jelentőségteljes homlokráncolás empátiát sugározhat.

Haj
Külsejének egyik legjobb vonása a hosszú, éjfekete haj, de az Ön által jelenleg kedvelt, magasan hordott lófarok és drámain a fejtetőre fésült frizurák agresszív kinézetet kölcsönöznek. Ha belép egy helyiségbe, a jelen lévő hölgyek mind azt gondolják: „Ez a nő most el fogja lopni a férjemet, a gyerekemet vagy a jógaszőnyegemet."

Azt javaslom, hogy lehetőség szerint a haját leeresztve viselje, míg hivatalos alkalmakkor hordjon laza kontyot. A hajszínébe egy kis barnát is vegyíteni kellene, mivel ez általánosságban lágyítja a vonásait. Engedje meg, hogy a Seymour Terrace középső szintjén lévő ModaBeautyt, azon

belül Ricky Csöngöt ajánljam. Nem kétlem, hogy az elegánsabb hotelekben működő, drágább szalonokhoz szokott, de bízzon bennem. Ricky az Ön embere lesz. Nem csupán olcsón dolgozik, de hozzá járnak a legjobb családokból származó hölgyek is, mint például Fiona Tung-Cseng, Mrs. Francis Liu vagy Marion Hszu. Amikor először találkozik Rickyvel, *semmit* se mondjon magáról (már így is túl sokat fog tudni). Kis idő múlva majd gyártok olyan anekdotákat, amelyeket megoszthat vele (pl. a lánya azon képességéről, hogy tökéletes cockney-dialektusban énekli a *Wouldn't It Be Loverly*[59] című számot, az Ön által megmentett sérült sziámi macskáról, egy egykori tanárának kemoterápiás kezelésére névtelenül adományozott összegekről stb.). Ezek a mesék el fognak jutni a megfelelő hölgyek fülébe. Megjegyzés: nem szükséges Rickynek borravalót adnia, mivel ő a szalon tulajdonosa. De néha vihet neki egy tábla Cadbury csokoládét. Imádja a drága csokoládékat.

Smink

Sajnálatos módon a sminkje teljes átalakításra szorul. A tofutej színű bőr és a cseresznyepiros ajkak többé már nem illenek Önhöz. Mint tiszteletre méltó feleség és anya most már nem nézhet ki úgy, mint egy serdülő fiú fantáziaképe. Olyan külsőt kell kialakítanunk, amely kellemes és nem fenyegető a társaságbeli hölgyek egyik korosztályának sem. Arckifejezésének és a színeknek azt kell sugallniuk, hogy éppen ötven másodperce volt rájuk, mivel sürgősen át kellett ültetnie a tulipánokat a kertjében. Elkísérem majd Germaine-hez, aki a Sogo Causway Bay-i Elizabeth Arden kozmetikai tanácsadója. (Természetesen nem muszáj minden új Arden terméket megvásárolnia – rémesen drágák. Vásárolhatunk új kozmetikumokat a Mannings Pharmacyban is, persze vehet egy-két rúzst az Ardentől is, csak hogy megfeleljen az ingyenes konzultáció és smink feltételeinek. Valószínűleg van még kuponom a vásárlással járó ajándékhoz, kérem, emlékeztessen rá.)

Egyéb szépségápolási tanácsok
A továbbiakban ne használjon piros vagy pirosas árnyalatú körömlakkot. (Igen, a rózsaszín is a piros egyik árnyalata.) Erről nem nyitok vitát, kérem, emlékezzen rá, hogy herkulesi küzdelem árán kell majd eltávolítanunk a karmok és mindent megragadó mancsok összes lehetséges megjelenését a személyiségéről. Ha meg tudnám arról győzni, hogy viseljen fehér kesztyűt, vagy bugyolálja a kezét rózsafüzérekbe, akkor megtenném. Mostantól szokjon hozzá a festetlen körmökhöz, vagy a bézs egyszínű árnyalataihoz. Különleges alkalmak esetén, Csin Szun „Nosztalgia" elnevezésű, rózsaszín-bézs árnyalatú körömlakkját engedélyezem.

Továbbá – hogy elkerüljük az egy sofőrrel és a Braemar Hillen található egyszobás lakással rendelkező lányok képét – ne használjon semmilyen parfümöt vagy illatosított terméket. Adni fogok Önnek egy ilang-ilangból, zsályából és más titkos alapanyagokból készített olajat, ami olyan illatot fog Önnek kölcsönözni, mintha almatortát készített volna egész délelőtt.

RUHATÁR

Tudatában vagyok annak, hogy az egyik vezető hollywoodi divattervezővel dolgozik, aki bemutatta Önnek a legutolsó divatot és avantgárd külsőt kölcsönzött Önnek. Nos, úgy tűnik, a célt elérte – felfigyeltek Önre. De az egyik legelső célom, hogy kiradírozzam Önt a magazinok képriportjaiból. Mint ahogy többször is bátorkodtam megjegyezni, azoknak az embereknek, akiknek a közelébe kíván jutni, a **láthatatlanság kiváltsága** többet ér mindennél. Mikor látta Ön utoljára Jeanette Szangot vagy Helen Hu-Tint a pletykalapokban? Elmondom Önnek: ÉVENTE LEGFELJEBB EGYSZER VAGY KÉTSZER. Rengeteget beszélnek Önről és a megjelenéséről, és már többet írtak Önről, mint a milói Vénuszról. Legfőbb ideje,

hogy kialakítsuk a következő személyiségét: *Mrs. Bernard Taj – az elkötelezett anya és emberbarát.*

(Kérem, hogy soha ne nevezze magát filantrópnak. Ez az önhittség csúcsa. Ha bárki azt kérdezi, mivel foglalkozik, csak mondja ezt: „Főállású anya vagyok, és mellette részidőben karitatív munkát végzek.”)

Az asszisztensemmel teljes mértékben felmértük a ruhatárát, és amint látni fogja, minden olyan darab, amelyet megfelelőnek ítéltünk, megmarad, míg a nem megfelelő ruhák és kiegészítők a második, harmadik és negyedik vendégszobába kerülnek (a legextrémebb darabok pedig a karaokeszobába). Remélem, nem ijesztette meg a túlságosan szigorú beavatkozás. Tudom, hogy a ruhatárának átlagos darabjai is többe kerülnek, mint egy szemeszter a Princetonon, de ezekben úgy néz ki, mint egy állami főiskolás nyáridőben: OSZTÁLY NÉLKÜL. A jegyzeteim alapján tizenkét darab ruha maradhat a szekrényében, amelyek megfelelnek arra, hogy nyilvánosan hordhassa őket. Ezenkívül maradhat még három kézitáska (valójában négy – különleges alkalmakra elviheti az Olympia Le Tan „Megölni egy poszátát” nevű könyvtáskát, mivel ennek van némi nemesi beütése). Kérem, tekintse meg az A mellékletet, amely az új ruhatár kialakításánál figyelembe vehető tervezőket és márkákat tartalmazza. Minden olyan tervező, aki nem került felsorolásra, a jövő évben mellőzendő, egy kivétellel: A JÖVŐBEN SEMMILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT NEM VISELHET ROBERTO CAVALLIT. Kérem, ne tartson brutálisnak. Különleges gondossággal állítottam Önnek össze a listát annak érdekében, hogy elegánsan, de *felejthetően* öltözzön a mindennapokban. Ahogyan Coco Chanel is mondta: „Öltözz hibátlanul, és észreveszik a nőt!” A nagy alkalmakra (csak néhány ilyenen fog részt venni az elkövetkező pár évben) egy elegáns és szolid luxust kifejező ruhát fogunk kiválasztani. (Követendő példák kedvéért, kérem, keressen rá a Google-ban Jordánia királynéjára, Ránijára.)

ÉKSZEREK

Ékszereinek jelentős része akkora és olyan rikító, hogy már túlmegy a vulgárison, és belép abba a tartományba, amit csak obszcénként lehet jellemezni. Nem veszi észre, hogy az Ön korában a nagy drágakövek csak idősebbnek mutatják Önt? Ahogyan a mondás is állítja: „Minél nagyobbak a gyémántok, annál idősebb a feleség és több a szerető." Nincs szüksége arra, hogy hatvanas matrónának nézzék, akit teleékszerezett a férje, miközben barátnőket tart Kína minden tartományában. Minden, az alábbiakban fel nem sorolt darab – különös tekintettel az őfelségétől, Borneó szultánjának első feleségétől kapott, 55 karátos gyémántgyűrűre – a jövőben az ékszerdobozban tartandó. A hivatalos esti rendezvényeken viselendő kiegészítők kiválasztása megbeszélés alapján történhet, de a napközben hordható ékszerek köre az alábbiakra korlátozódik:

- jegygyűrű (nem a Tiffany, hanem a Las Vegas-i Nyugati Kiskápolnából való eredeti gyűrű),
- Graff 4,5 karátos gyémántgyűrűje,
- Mikomoto gyönggyel díszített fülbevalója,
- Lynn Nakamura tahiti fekete gyönggyel díszített fülbevalója,
- K.S. Sze pezsgőszínű gyöngy nyaklánca,
- 3 karátos, körte alakú gyémánt fülbevalók (csak különlegesen hétköznapi, sportos viselettel – üdítően váratlan kontrasztot teremt, és elfogadhatóvá teszi a drágakövek méretét),
- L'Orient rubintgyűrűje,
- Carnet orchideabrossa,
- Pomellato Madera kvarcgyűrűje,
- Edwards Csiu gyémánt-jáde teniszkarkötője,
- Vintage Cartier Tank Américaine karórája.

A fenti kollekcióhoz hozzáadhat néhány olcsó bizsut – mint például tibeti rózsafüzért, Jawbone UP karkötőt, gyermeknyakláncot, vagy valamilyen karitatív dolgot hirdető gumi karkötőt. Ezek tovább fogják erősíteni Mrs. Bernard Taj imázsát, és a továbbiakban nem kell senkinek semmit sem bizonyítania!

ÉLETSTÍLUS

Lakberendezés

Kaspar Von Morgenlatte csodálatos munkát végzett az apartmanján, de az összkép mégis valahogy ódivatú és kissé több mint zavarba ejtő. (Ha jól emlékszem, a dizájn koncepcióját a férje javasolta valamikor a 2000-es évek elején, hogy felidézze egy bolíviai drogbáró Miami Beach-i legénylakását. Ez remekül sikerült. Különösen tetszett az elefántcsont színű padlóra festett, gyöngyházfényű holttest krétarajza és a tökéletesen valósághű lövésnyomok a nagy hálószoba ágyának fejtámláján. Ugyanakkor véleményem szerint nem lenne tanácsos egy gyerekzsúrt rendezni ezen a helyen, főleg amíg azok a Lisa Yuskavage-festmények lógnak a falon.)

Ahelyett, hogy felújítanánk a belső dekorációt, ami valószínűleg túl sok időt venne igénybe, úgy gondolom, tanácsosabb lenne egy másik ingatlant keresni. Egy Optus Towers-i lakás ebben az életszakaszban rossz üzenetet hordoz – Ön se nem a második fia egy mágnásnak, se nem a vezérigazgatója egy harmadik vonalbeli svájci banknak. Lehet, hogy egy híres (bár szerintem túlértékelt) amerikai építész tervezte, de nem tartozik a „jó családok” lakhelyei közé. Szeretném, ha a sziget déli részéhez közel eső valamelyik házba költözne át – Repulse Bay, Deep Water Bay vagy esetleg Stanley. Ez azt az üzenetet sugározná, hogy Ön egy komoly feleség és anya (ne is foglalkozzon a Stanley-ben élő francia bevándorlókkal).

Műgyűjtemény
Azt vártam, hogy *A tizennyolc ékesség palotája* a lakása büszkesége lesz. Hol van? Javaslom, hogy néhány fontos alkotással bővítse ki a gyűjteményét. A kortárs kínai művészek műveit viszik, mint a cukrot, és ne is beszéljünk az amerikaiakról. De a német fotóművészet érdekes választás lehetne az Ön számára. Úgy gondolom, a gyűjtemény megkapná a szükséges figyelmet, és felkeltené bizonyos komoly gyűjtői körök érdeklődését, ha megtalálhatók lennének benne Thomas Struth gyógyszeripari létesítményekről készített művei, Candida Höfer izgalmas tanulmányai az alsó-szászországi közkönyvtárakról, vagy Bernd és Hilla Becher rozsdásodó víztornyokról készített, csodálatos kompozíciói.

Háztartás
Nagy örömmel tapasztaltam, hogy a háztartás segítőit jól kezeli, és külön hálószobát biztosít nekik. (El sem hinné, hány olyan embert ismerek, akik a segítőiket{60} kamráknál nem nagyobb helyen szállásolják el, miközben üres hálószobáikban ruhák, cipők vagy Lladró porcelánszobrocskák tornyosulnak.) A francia szobalánynak egyenruha helyett javasolnám a csinos, modern tengerészblúzból és fehér pamutpantallóból álló formaruhát, amelyeket a J. Crew-tól lehet beszerezni. Ne felejtse el – a szabadnapján az Ön személyzete mások személyzetével beszélget, és a nagyvonalú úrnő híre csak tovább egyengeti az Ön útját.

KÖZLEKEDÉS

Gépkocsik
Nem kellene a továbbiakban a Rolls-Royce-ot használnia. Mindig úgy éreztem, hogy – hacsak valaki nem múlt el hatvan vagy nem annyira ősz, mint őfelsége, II. Erzsébet – rettenetesen nevetségesen néz ki egy Rolls-Royce-ban. Inkább vásároljon egy S-osztályú Mercedest, Audi A8-ast

vagy BMW 7-est, mint ahogyan bárki más is. (Ha különösen bátornak érzi magát, megpróbálkozhat egy Wolksvagen Phaetonnal is.) A társadalmi helyzetétől függően, egy év múlva Jaguarról is beszélhetünk.

Repülőgép
A Gulfstream V típusú repülőgépe tökéletesen megfelelő. (Kérem, nem vásároljon GVI-ot, legalábbis addig ne, amíg Yolanda Kwok meg nem kapja az övét. Rettenetesen dühös lesz, ha Önnek hamarabb lesz, mint neki, és meg fogja hiúsítani a Kínai Atlétikai Szövetséghez benyújtott tagsági kérelmének az elfogadását.)

ÉTKEZÉS

Az eddig Ön által előnyben részesített éttermek szánalmasak. Senki más nem látogatja őket, mint bevándorlók, szappanoperasztárok, felkapaszkodott társaságbeliek, és mind közül a legellenszenvesebbek, a gourmand-ok. Az új kampányom részeként Ön kizárólag étteremláncokkal kerül kapcsolatba, és nem kockáztathatjuk, hogy megjelenjen bármelyik trendi „gasztroturisztikai célpontban". Ha egy étterem nem idősebb két évnél, és feltűnik a *Hongkong Tattle* vagy *Pinnacle* magazin oldalain, azt én trendinek tartom. Kérem, tekintse meg a B mellékletet, amely az elfogadható klubokat és a különteremmel rendelkező éttermeket tartalmazza. Mától hat hónapra, amennyiben úgy látom, hogy elérte a társadalmi elfogadottság egy bizonyos szintjét, elrendezem, hogy a paparazzók lencsevégre kaphassák, ahogyan egy csésze wonton-metéltet falatozik egy *daj paj dong*ban.[{61}] Ez csodát tesz majd az imázsával, és már előre látom a főcímeket: „A társaság istennője nem fél a tömegekkel enni."

TÁRSASÁGI ÉLET

Társaságbeli újjászületése a társaságbeli *halálával* fog kezdődni. Az elkövetkező három hónapban Ön teljesen eltűnik a színről. (Utazzon el valahová, töltsön több időt a gyermekével, vagy miért ne tenné mindkettőt egyszerre?) Tartózkodjon minden, üzletbe vagy dizájnerbutikba szóló meghívástól mindaddig, amíg azok a megfelelő személyektől nem érkeznek. (A PR-cégtől érkező meghívás nem elfogadható, de egy saját kezűleg készített meghívó Mr. Dries van Notentől, igen.) Ennek megfelelően elkerülendő minden más, alkalomszerű fogadás, díszvacsora, éves bál, adománygyűjtő vagy karitatív rendezvény, bárminek a segélyezésére rendezett koktélparti, pólómeccs, gasztronómiai bemutató, amelyekre egyébként ösztönösen elmenne. A három hónapos pokoljárás után – néhány gondosan megkoreografált rendezvény keretében –, lassan újra bemutatjuk Önt a világnak. Szereplésétől függően el fogom intézni, hogy meghívják bizonyos válogatott londoni, párizsi, jakartai és szingapúri eseményekre. Ha megmártózik a nemzetközi eseményekben, az tovább fogja erősíteni a „valaki, akire érdemes figyelni" reputációját. (Megjegyzés: Ada Poont sem hívta meg Lady Ladoorie az éves kerti partijára, amíg Ada meg nem jelent Colin Khoo és Araminta Lee esküvőjén, Szingapúrban.)

UTAZÁS

Tudom, hogy általában Dubajban, Párizsban és Londonban tölti a vakációját, de ez az, amit minden hongkongi magángép-tulajdonos tesz. Ahhoz, hogy kitűnjön a tömegből, új helyekre kell utaznia, hogy megmutassa: Ön érdeklődő, és kedveli az eredetiséget. Azt javaslom, hogy ebben az évben tegyen egy körutat, és látogasson meg különböző zarándokhelyeket: pl. a fátimai Szűzanya szentélyét Portugáliában, a franciaországi Lourdes-ban

lévő szentélyt és Santiago de Compostelát Spanyolországban. Tegyen fel képeket a Facebook-oldalára ezekről a helyekről, és így – még ha egy galíciai sonkás krokettet majszolva kapják is le – a Szűzanyával fogják együtt emlegetni. Ha ez az utazás jól sikerül, jövőre elmehetünk Dél-Afrikába, Oprah iskoláiba.

JÓTÉKONYSÁGI TEVÉKENYSÉGEK, KAPCSOLATOK

Annak érdekében, hogy valóban magasabb társadalmi rétegekbe emelkedjen, fontos, hogy elköteleződjön legalább egy karitatív ügy mellett. Édesanyám hosszú ideig kapcsolatban állt a hongkongi Kertészeti Társasággal, Connie Ming a művészeti múzeumokat választotta, Ada Poon a rákkutatásban látott fantáziát, és egy briliáns manőver eredményeképpen, a tavalyi Serenity Colon Bálon Jordana Csiu kicsavarta az irritábilis bél szindróma kezelésének támogatását Unity Ho kezéből. Beszélhetünk majd a személyes érdeklődéséről, és eldönthetjük, hogy van-e köztük olyan, ami támogatja a céljainkat. Egyéb esetben választok majd egy ügyet a maradékból, amivel kifejezhetjük, miért is kíván kiállni.

SPIRITUÁLIS ÉLET

Amikor úgy érzem, hogy készen áll rá, el fogom vinni Hongkong legexkluzívabb egyházához, amelyet rendszeresen látogathat majd. *Mielőtt tiltakozna, kérem, vegye figyelembe, hogy ez az Ön társasági rehabilitációjának egyik sarkköve.* Az Ön valódi meggyőződése nem az én dolgom – nem érdekel, hogy taoista, daoista, buddhista, vagy netán Meryl Streepet imádja –, de az abszolút létfontosságú, hogy rendszeresen imádkozó, dézsmafizető, úrvacsorázó, lelkesen csápoló, bibliakörbe járó tagja legyen az egyháznak. (Ez azzal az előnnyel is jár, hogy Hongkong legfelkapottabb

temetőjében fogják örök nyugalomra helyezni ahelyett, hogy megalázó módon Kowloon egyik kisebb sírkertjében kaparnák el.)

KULTÚRA ÉS TÁRSALGÁS

Társadalmi sikere útjában mindig ott fog állni az a tény, hogy nem járt egy óvodába az elit tagjaival. Ez körülbelül hetven százalékban kizárja Önt a legjobb házakban tartott vacsorák alatt zajló beszélgetésekből. Nem ismeri azokat a történeteket, amelyek ezeknek az embereknek a gyerekkorából valók. És ez itt a titok: még mindig rendkívül kíváncsiak arra, mi történt akkor, amikor ötévesek voltak. Ki volt kövér vagy sovány? Ki pisilt be a nadrágjába a kóruspróba alatt? Kinek az apja záratta be az Ocean Parkot egy napra, csak hogy egy hatalmas szülinapi bulit rendezzen? Ki öntötte le akárkinek a partiruháját vörösbab-levessel hatéves korukban, amiért azóta sem nyert bocsánatot? A beszélgetések további húsz százaléka az anyaországbeliek miatti panaszkodás, amelyhez természetszerűleg nem csatlakozhat. További öt százalékban a kormányfőt szidják, szóval ha ki akar emelkedni a maradék öt százalékban, akkor vagy egy nagyon jó tőzsdei tippjének kell lennie, vagy meg kell tanulnia, hogyan legyen sziporkázó beszélgetőpartner. A szépség elmúlik, de a szellemesség fenntartja Önt a legexkluzívabb partik meghívási listáin. Ebből a célból részt vesz majd egy olvasóprogramon, amit kifejezetten Önnek terveztem. Ezenkívül hetente részt vesz legalább egy kulturális eseményen. Ezek között lehetnek – de nem kizárólagosan – színházi bemutatók, opera- és balettelőadások, komolyzenei koncertek, moderntánc-produkciók, előadóművészi események, irodalmi fesztiválok, költészeti felolvasások, múzeumi kiállítások, idegen nyelvű filmvetítések és művészeti események megnyitói. (Hollywoodi mozik, a Cirque du Soleil, valamint

a kantopopkoncertek[62] nem tartoznak a kulturális rendezvények sorába.)

KÖNYVLISTA

Találtam jó pár magazint a házában, de egyetlen egy könyvet sem. Kivéve Sheryl Sandberg kínaira fordított *Lean In* (Dobd be magad!) című művét, amelyre az egyik szobalány szobájában akadtam rá. Ezentúl kéthetente olvasson el egy könyvet – a Trollope-kötetek kivételével, melyek esetében három hét a határidő könyvenként. Ahogy olvassa majd a regényeket, úgy fogja megérteni és értékelni azt az erőfeszítésemet, amellyel ezeket elolvastatom Önnel. Az elolvasandó könyvek[63] a következők:

Julian Fellowes: *Snobs (Sznob)**
Janice Y. K. Lee: *The Piano Teacher (A zongoratanárnő)**
Dominick Dunne: *People Like Us* (Emberek, mint mi)
Annette Tapert – Diana Edkins: *The Power of Style* (A stílus hatalma) (ez már nem kapható, kölcsönadom az enyémet)
Nicholas Coleridge: *Pride and Avarice* (Büszkeség és kapzsiság)
Sterling Seagrave: *The Soong Dynasty* (A Szung-dinasztia)
~~Jonathan Franzen~~: ~~*Freedom (Szabadság)**~~
Diana Vreeland: *D.V.* (D.V.)
Gayatri Devi: *A Princess Remembers: The Memoirs of the Maharani of Jaipur* (A hercegnő emlékei – Dzsaipur maharánijának visszaemlékezései)
Jane Austin összes műve kezdve a *Büszkeség és balítélet** című könyvével
Edith Wharton: *The Custom of the Country; The Age of Innocence; The Buccaneers; The House of Mirth* (Az ország szokásai; *Az ártatlanság kora**; Hozományvadászok; *A vigasság háza**) (a sorrend szigorúan betartandó, a végén meg fogja érteni, miért)

William Makepeace Thackeray: *Vanity Fair (Hiúság vására)**
Lev Tolsztoj: *Anna Karenina**
Evelyn Waugh: *Brideshead Revisited (Utolsó látogatás)**
Anthony Trollope: a *The Pallisers*-sorozat összes kötete, kezdve a *Can You Forgive Her?* (Meg tudsz bocsátani neki?) cíművel

Ha ezeket elolvasta, meglátjuk, hogy megpróbálkozhat-e néhány könnyebb Prousttal.

BEFEJEZÉS

Ezt nem könnyű leírni: beszélnünk kell Bernardról. Egyik célunk sem fog teljesülni, amíg az emberek azt gondolják, hogy a férje valamiért cselekvőképtelen, kómában van, vagy az Ön pincében tartott szexrabszolgája (ez a legutolsó pletyka róla!). Nagyon hamar prezentálnunk kell egy nyilvános megjelenést a férjével és a lányával együtt. Beszéljük meg ezt holnap a Mandarinban, egy csésze tea és sütemény mellett.

2

RACHEL ÉS NICK

•

SANGHAJ, 2013. JÚNIUS

– És ez a nappalijuk – közölte a szállodaigazgató széles mozdulattal.

Rachel és Nick az előcsarnokon keresztül léptek be egy helyiségbe, amelynek dupla magasságú belső terében egy hatalmas, art deco stílusú kandalló kapott helyet. A vezérigazgató kíséretének egyik tagja megnyomott egy gombot, mire az óriási ablakok előtt lógó függönyök zajtalanul szétsiklottak, és mögöttük feltárult Sanghaj lélegzetelállító panorámája.

– Nem csoda, hogy ezt királyi lakosztálynak nevezik – jegyezte meg Nick. Egy másik kísérő, halk pukkanás kíséretében, kinyitott egy üveg Deutz pezsgőt, és a gyöngyöző italt két hosszú nyakú pohárba töltötte. Rachelnek egy doboz különleges bonbon jutott eszébe a ragyogó hotelszobáról – az ovális káddal felszerelt, feketemárvány fürdőszobától kezdve az ágyon heverő, elképesztően puha plüsspárnákon át minden részlet arra várt, hogy kipróbálja valaki.

– A jachtunk a rendelkezésükre áll. Bátorkodnék javasolni egy késő délutáni hajózást, amikor megnézhetik a várost a lemenő nap fényében.

– Mindenképpen megfontoljuk – válaszolta Nick, miközben vágyakozva méregette a kanapét. *Nem tudnának ezek a kedves emberek egyszerűen csak magunkra hagyni minket, hogy végre lerúghassam a cipőmet, és ledőlhessek egy kicsit?*

– Kérem, tudassák velünk, ha bármi mással még élvezetesebbé tehetjük az itt-tartózkodásukat – mondta a vezérigazgató, majd kezét a mellkasára helyezve, egy alig észrevehető meghajlás kíséretében, diszkréten elhagyta a szobát.

Nick a kanapéra vetette magát, és teljes hosszában kinyújtóztatta a New Yorkból idáig tartó, tizenöt órás repülőút alatt elgémberedett tagjait.

– Ez aztán a meglepetés.

– Látom. Te elhiszed, hogy van ilyen hely? Biztos vagyok benne, hogy csak a fürdőszoba nagyobb, mint a lakásunk! Azt hittem, hogy a párizsi szállodánk már volt valami, de ez egy teljesen más szint – áradozott Rachel, amikor visszatért a nappaliba.

Úgy volt, hogy kínai vakációjuk első pár hetét Rachel apjával töltik, de a Putungi Nemzetközi Repülőtéren egy háromrészes öltönybe öltözött ember várta őket egy levéllel Bao Kaoliangtól. Rachel elővette a táskájából a papírdarabot, és újra elolvasta. A mandarin nyelven, vastag, fekete tintával írt szövegben ez állt:

Kedves Rachel és Nick,

Remélem, jó utatok volt. Elnézéseteket kérem, hogy nem tudtalak a repülőtéren személyesen fogadni benneteket, de az utolsó pillanatban Hongkongba kellett utaznom, és csak a mai napon, később fogok visszaérni. Mivel most már hivatalosan is nászúton vagytok, úgy éreztem, hogy az lenne a legjobb, ha az első pár napot a Peninsula Hotelben töltenétek mint a vendégeim. Ez egészen biztosan sokkal romantikusabb lesz, mint az én házam. Mr. Tin megkönnyíti az útlevél-ellenőrzéseteket, és a Peninsula küld egy kocsit értetek. Legyen kellemes délutánotok, és alig várom, hogy bemutassalak titeket a családnak egy ma esti ünnepi vacsora keretében. Még az este előtt elküldöm a részleteket, de számoljunk úgy, hogy hétkor találkozunk.

Ölel benneteket: Bao Kaoliang

Nick látta, ahogy a levél olvasása közben Rachel arca felragyog, és szeme sokadik alkalommal időz a „családnak” szónál. Belekortyolva a pezsgőbe, a feleségéhez fordult.

– Rendes apádtól, hogy ezt elrendezte nekünk. Nagyon figyelmes.

– Ugye? Egy kicsit túlzásnak érzem ugyan – ez a hatalmas lakosztály és a Rolls, ami felvett minket a repülőtéren. Egy kicsit

zavarban voltam benne, te nem?

– Nem igazán. Az új Phantomok teljesen diszkrétek. Colin nagymamájának van egy veterán Silver Cloud modellje az ötvenes évekből, ami úgy néz ki, mintha egyenesen a Buckingham-palotából hozták volna. Na, abban tényleg kínos volt utazni.

– Hát, én még mindig nem vagyok hozzászokva ehhez. De úgy gondolom, a Baók így élnek.

Mintha a gondolataiban olvasna, Nick rákérdezett:

– Milyen érzéseid vannak az estével kapcsolatban?

– Izgatottan várom, hogy találkozzak mindenkivel.

Nicknek eszébe jutott, milyen utalásokat tett az anyja a Baókkal kapcsolatban Santa Barbarában, és néhány nappal az esküvőjük után mindent megbeszélt Rachellel. Akkor Rachel ezt mondta:

– Örülök, hogy az apám és a családja jól él, de az igazán nem számít nekem, hogy szegények-e vagy gazdagok.

– Csak szerettem volna, ha tudod, amit én is. Ez része az új „teljes őszinteség” politikámnak – mosolygott Nick.

– Ha-ha, köszönöm! Köszönhetően neked, most már sokkal könnyebben eligazodom a Richie Rich társaságban. Már átestem a tűzkeresztségen a családoddal. Nem gondolod, hogy már mindenre készen állok?

– Túlélted az anyámat, szóval úgy gondolom, hogy minden más csak hab a tortán – nevetett fel Nick. – Csak azt akartam, hogy tudd, ezúttal mi vár rád.

Rachel elgondolkodva pillantott rá.

– Tudod, tényleg illúziók nélkül próbálom ezt megközelíteni. Tudom, hogy időbe telik majd, mire megismerem az új családomat. De gondolom, ez legalább olyan sokk a féltestvéremnek és a mostohaanyámnak, mint nekem. Valószínűleg vannak fenntartásaik, és nem azt várom, hogy egy nap alatt összebarátkozunk. Az elég nekem, ha tudom, hogy léteznek, és találkozhatom velük.

Most, hogy kínai földön voltak, Nick érezte, hogy Rachel nem annyira nyugodt, mint Santa Barbarában. Akkor is érezte a belőle áradó feszültséget, amikor egymás mellett feküdtek a kanapén, hogy egy kicsit kipihenjék az utazás fáradalmait. Még

ha lazának akart is tűnni, Nick tudta, mennyire vágyik rá, hogy az új családja befogadja. Ő egy régi, tradíciókhoz szokott családban nőtt fel: a Tyersall Park folyosóin mindig ott lógtak az elődök rózsafa keretbe foglalt portréi, és a könyvtárban Nick rengeteg esős délutánt töltött a kézzel kötött könyvekben található, kusza családfák tanulmányozásával. A Youngok egészen 432-ig tudták visszakövetni a családfájukat, és ezek az adatok mind rajta voltak az ősi kötetek morzsolódó, barna lapjain. Eltűnődött azon, milyen lehetett Rachelnek úgy felnőni, hogy semmit sem tud az apjáról és a családja másik feléről. Gondolatait halk búgás szakította félbe.

– Azt hiszem, valaki csengetett – ásította Rachel, ahogy Nick feltápászkodott, hogy ajtót nyisson.

– Küldemény Ms. Csu részére – közölte vidáman a zöld egyenruhás hordár, majd bevonszolt a szobába egy kézikocsinyi, kifogástalanul becsomagolt dobozt. Mögötte egy másik hordár szintén egy dobozokkal teli poggyászkocsival lépett a szobába.

– Mi ez a sok minden? – kérdezte Nick. A hordár csak mosolygott, és átnyújtott egy borítékot, amelyben egy krémszínű kártyán a következő macskakaparás állt: „Isten hozott Sanghajban! Remélem, hasznát veszed ennek a pár dolognak. Üdv! C.”

– Carlton küldte! – kiáltott fel Rachel meglepetten. Kinyitotta az első dobozt, amelyben gondosan becsomagolva négy különböző lekvárt talált: Seville Orange Marmalade, Recurrant Jelly, Nectarine Compote és Lemon and Ginger Curd. Az egyszerű üvegeken elegáns betűkkel ott állt a „Daylesford Organic” felirat.

– Ó! A Daylesford egy biofarm Gloucestershire-ben, amelyet a barátaim, a Bamfordsok birtokolnak. Ők csinálják a legfinomabb ételeket. Minden doboz onnan van? – érdeklődött csodálkozva Nick.

Rachel kinyitott egy másik dobozt, amely tele volt szénsavas alma– és molabogyószörppel.

– Ki *hallott* már egyáltalán molabogyóról? – jegyezte meg. Ahogy nekiestek a többi doboznak, egyre inkább látszott, hogy Carlton szemmel láthatóan a Daylesford teljes termékskálájával el akarta látni őket. Volt ott tengeri sós ropi, omlós teasütemény,

számos kekszféleség, ízletes sajtok, shetland-szigeteki füstölt lazac és többféle egzotikus, indiai fűszeres szószok. Ezen kívül találtak még habzóborokat, pár üveg cabernet frankot és tejet, hogy minden finomságot leöblíthessenek.

Rachel csodálkozva állt a dobozok felett.

– Ezt te elhiszed? Ez egy évre elegendő mennyiség nekünk.

– Amit nem tudunk megenni, azt félretesszük a zombi apokalipszisra. Azt kell mondanom, hogy Carlton meglehetősen nagyvonalú.

– Enyhén fogalmaztál! Milyen csodás üdvözlőajándék, alig várom, hogy találkozzunk – jelentette ki Rachel izgatottan.

– Az ízléséből ítélve, szeretni fogom. Na, mit kóstoljunk meg először? A fehér csokiba mártott citromos sütit, vagy a sima csokiba mártott gyömbérest?

SANGHAJ, BAO-REZIDENCIA

KORÁBBAN, UGYANEZEN A REGGELEN

Kaoliang éppen az emeletre tartott, hogy a reggeli kocogás után lezuhanyozzon, amikor két szobalányba ütközött, akik egy-egy fekete és cserszínű Tramontano bőröndöt cipeltek.

– Kinek a bőröndjei ezek? – kérdezte meg egyiküktől.

– Mrs. Baóé, uram – felelte a lány a szemét lesütve.

– Hova viszitek őket?

– Csak ki az autóhoz. Mrs. Bao utazásához kellenek.

Kaoliang a hálószoba felé indult, ahol a felesége a fésülködőasztalnál ülve éppen egy pár opál és gyémánt fülbevalót vett fel.

– Hová mész? – kérdezte az asszonytól.

– Hongkongba.

– Nem tudtam, hogy ma utazni készülsz.

– Ez egy sürgős dolog. Problémák vannak a Csüen Wan-i gyárban, amit meg kell oldanom – felelte Shaoyen.

– De ma érkezik Rachel és a férje.

– Ó, az ma lesz? – kérdezte Shaoyen.

– Igen. Estére foglaltam egy különtermet a Whampoa Klubban.

– Biztos vagyok benne, hogy remek vacsora lesz. Mindenképpen próbáld ki a részeges csirkét.

– Nem fogsz visszaérni? – kérdezte kissé meglepve Kaoliang.

– Attól tartok, nem.

Kaoliang leült a felesége melletti kerevetre, pontosan tudva, miért is utazik el ilyen hirtelen a felesége.

– Ha jól emlékszem, azt mondtad, hogy ez nem okoz neked problémát.

– Egy ideig én is így hittem… – válaszolta lassan Shaoyen, miközben módszeresen tisztogatta a fülbevalóját egy fertőtlenítőszerbe mártott vattapamacs segítségével. – De most, hogy valóban megtörténik, rá kellett jönnöm, hogy egyáltalán nem vagyok kibékülve vele.

Kaoliang felsóhajtott. Amióta márciusban újra találkozott Kerryvel és Rachellel, sok hosszú éjszakát töltött azzal, hogy kiengesztelje a feleségét. Shaoyent természetesen sokkolták a történtek, amelyek bombaként robbantak a kaliforniai útja után, de az utóbbi két hónapban Kaoliang úgy gondolta, sikerült megnyugtatnia őt. Kerry Csu egy nő volt, akibe tizennyolc évesen szerelmes volt egy rövid ideig. Fiatal fiú volt, és egy emberöltővel ezelőtt történt. Amikor felvetette Rachel meghívásának az ötletét, hogy bebizonyítsa a feleségének, minden rendben lesz, Shaoyen nem tiltakozott. Persze tudhatta volna, hogy nem lesz ilyen egyszerű.

– Tudom, milyen nehéz lehet ez neked – próbálkozott Kaoliang.

– Valóban? Én ebben egyáltalán nem vagyok olyan biztos – felelte Shaoyen, miközben Lumiére Noire-ral illatosította a nyakát.

– De neked is tudnod kell, hogy Rachelnek sem könnyű… – kezdte újra Kaoliang.

Shaoyen a tükrön keresztül bámult a férjére, majd az asztalra csapta a parfümösüveget. Kaoliang megrezzent a hirtelen dühkitörés láttán.

– Rachel, Rachel, hetek óta másról sem tudsz beszélni, mint Rachelről! De amit én mondok, azt nem igazán hallod meg! Egyáltalán nem foglalkozol az *én* érzéseimmel! – kiáltotta Shaoyen.

– Mindent megtettem, hogy megértsem az érzéseidet – próbált higgadt maradni a férfi.

Shaoyen haragosan meredt rá.

– Hú! Ha tényleg foglalkoztál volna az érzéseimmel, akkor nem várnád el tőlem, hogy végigmosolyogjak egy vacsorát, miközben a fattyú lányoddal parádézol egy teremnyi rokon és barát előtt. A becsületembe gázolsz!

Kaoliang összerezzent a hallottakra, de megpróbálta védeni magát.

– Csak a legközelebbi rokonainkat hívtam meg, akiknek meg kell ismerniük őt.

– Persze hogy találkozzon a családdal. A szüleiddel, Koo bácsival, a húgoddal és a lepcses szájú férjével. Egy pillanat alatt el fog terjedni a hír, és nem lesz többé becsületed Pekingben. Búcsút mondhatsz minden reményednek azzal kapcsolatban, hogy valaha is alelnök legyél.

– Pontosan azért akarok mindent a kezdetektől fogva nyíltan csinálni, mert el akarok kerülni minden botrányt. Nem akarom, hogy titkaim legyenek. Te vagy az, aki megakadályozza, hogy elmondjam bárkinek. Nem gondolod, hogy mindenki azt fogja látni, hogy csak a legmegfelelőbb és legbecsületesebb dolgot teszem a lányomért?

– Ha azt hiszed, hogy az emberek ezt fogják gondolni, naivabb vagy, mint aminek hittelek. Jó étvágyat a vacsorához. Hongkongba megyek, és Carlton is elkísér.

– Micsoda?! De hiszen Carlton alig várja, hogy találkozzon a testvérével!

– Ezt csak azért mondja, hogy boldoggá tegyen téged. El se tudod képzelni azt a poklot, amin keresztülmegy. A hangulata folyamatosan ingadozik, kétségbeesett. Csak azt látod, amit látni *akarsz!*

– Többet látok, mint amit gondolsz! – emelte fel a hangját először Kaoliang. – Carlton depresszióját az a felelőtlen életstílus okozza, ami majdnem halálos autóbalesethez vezetett. Kérlek, ne rángasd őt bele a Rachellel kapcsolatos dolgaidba.

– Nem veszed észre? Már nyakig benne van, akár akarod, akár nem! Azzal, hogy elismerted a törvénytelen lányodat, semmi mást nem hoztál rá, csak szégyent. Úgy rombolod le a

jövődet, ahogyan csak akarod, de azt már nem engedem, hogy a fiunkét is tönkretedd!

– Tudatában vagy annak, hogy Rachel és Nick két hónapot fog velünk tölteni? Nem tudom, hogyan akarod ilyen sokáig elkerülni őket.

– Úgy döntöttem, hogy nem tudok… nem fogok egy fedél alatt aludni Rachel Csuval és Nicholas Younggal – sziszegte összeszorított foggal Shaoyen.

– Most meg mi a bajod Nicholas Younggal?

– Annak a kétszínű cselszövőnek a fia, aki befurakodott az életünkbe.

– Ne mondd már. Eleanor Young hatalmas segítséget nyújtott nekünk, amikor Carlton kórházban volt.

– De csak azért, mert a kezdetektől tudta, hogy ki vagy.

Kaoliang frusztráltan rázta meg a fejét.

– Nem vitázom veled tovább, amíg ilyen értetlen vagy.

– Én is befejeztem a vitát. Indul a gépem. De jól jegyezd meg, amit most mondok: nem fogom beengedni Rachelt vagy Nicholast sem ebbe a házba, sem egy másikba.

– Fejezd már be ezt az ostobaságot! – robbant ki Kaoliangból. – Hol a csodában lakhatnának máshol?

– Több ezer szálloda van a városban.

– Megőrültél? Pár óra múlva leszállnak! Hogy közöljem a lányommal, hogy nem fogadhatom a házamban, miután húsz órát töltött egy repülőn?

– Találd ki. De ez az én házam is, és választanod kell: vagy ők, vagy a feleséged és a fiad! – viharzott ki a szobából Shaoyen, magára hagyva férjét a fűszeres rózsa- és nárciszillatot árasztó helyiségben.

3
Astrid
•
VELENCE, OLASZORSZÁG

– Ludivine, nem vagyok biztos benne, hogy hallasz, szakadozik a vonal. Egy gondolában ülök a csatorna kellős közepén, és nagyon gyenge a jel. Kérlek, küldj üzenetet, és visszahívlak, ahogy kiszállok ebből a csónakból – mondta Astrid, majd eltette a telefonját, és bocsánatkérően mosolygott a barátnőjére, Domiella Finzi-Contini grófnőre. A Velencei Biennáléra érkezett a városba, és éppen az Anish Kapoor tiszteletére rendezett díszvacsorára tartottak a Palazzo Brandolinibe.

– Ez Velence. Sehol sincs térerő, de legkevésbé a Canal Grande közepén – nevetett Domiella, miközben megpróbálta a ragadozó esti széltől megmenteni a pasmináját. – És most fejezd be a történetet erről a hihetetlen zsákmányról.

– Szóval, mindig úgy tudtam, hogy Fortuny csak nehezebb selymekkel és bársonyokkal dolgozott, így amikor rábukkantam erre a fátyolruhára abban a jakartai régiségboltban, nem tudtam, mit is higgyek. Először azt gondoltam, hogy valamiféle peranakan esküvői ruha az 1920-as évekből, de a jól megkülönböztethető berakáson megakadt a szemem. És a minta…

– Ez nyilvánvalóan az ő klasszikus Delphos mintája, de ez az anyag… Istenem, annyira könnyű! – mondta Domiella, miközben Astrid hosszú, átlátszó szoknyájának szélét simogatta. – És a színe… Még sohasem láttam ilyen árnyalatú ibolyát. Kétségkívül kézzel festett, valószínűleg Fortuny saját, vagy a felesége, Henriette munkája. Hogy lehet az, hogy te mindig megtalálod ezeket a ritka kincseket?

– Domiella, az égre esküszöm, ők találnak meg engem. Körülbelül háromszázezer rúpiát fizettem érte, ami nagyjából huszonöt amerikai dollár.

– *Francba!* Mindjárt elhányom magam az irigységtől. Biztos vagyok benne, hogy bármelyik múzeum megőrülne érte. Légy óvatos, Dodie egész biztosan meg akarja majd venni, abban a pillanatban, ahogy ma este megpillant téged.

A Palazzo Brandolini nagy kapujában egymást érték a vendégeket szállító gondolák, dereglyék és vaporettók, így Astrid még egyszer rápillanthatott a telefonjára. Ezúttal egy e-mailt talált a készüléken:

Asszonyom,

A Cassiannal napokban történtek miatti súlyos aggodalmam miatt írok most Önnek. Amint a szabadnapom után hazaérkeztem, Cassiant az emeleti kamrába bezárva találtam, ami előtt Padma üldögélt az iPadjével. Megkérdeztem tőle, mi történt, mire azt a felelte: „Az úr azt mondta nekem, hogy ne engedjem ki Cassiant.” Arra a kérdésemre, hogy mennyi ideje van már bent, négy óra volt a válasz. Az Ön férje egy üzleti vacsorán tartózkodott. Amikor kiengedtem a kisfiút, nagyon ijedt volt.

Michael tulajdonképpen a legutóbbi csínytevése miatt büntette meg őt. Cassian a fénykardjával játszott, és véletlenül megkarcolta a nagyteremben álló veterán Porsche 550 Spyder ajtaját. Két nappal ezelőtt Cassian vacsora nélkül ment lefeküdni, mert egy csúnya kínai káromkodást használt. Nyilván ez volt a heti szenzáció a távol-keleti óvodákban, mert majdnem minden fiú használja anélkül, hogy tudná, mit is jelent. Ah Lian elmagyarázta nekem a jelentését, de biztos vagyok benne, hogy egy ötéves gyerek még csak fel sem tudja fogni, hogy ilyesmi történhet egy apa és a lánya közt.

Meglátásom szerint Cassian ilyen módon történő fegyelmezése nem célravezető. A módszerek nem kezelik az alapvető problémákat, és csak új fóbiák kialakulását eredményezik, míg a fiú ellenszenvét is növelik az apja iránt. Már éjjel egy is elmúlt, de Cassian még mindig nem alszik. Hároméves kora óta először megint fél a sötétben.

Ludivine

Astrid egyre növekvő frusztrációval és szomorúsággal olvasta az e-mailt. Küldött egy SMS-t a férjének, majd hagyta, hogy a grófnő után őt is kisegítsék a gondolából. Beléptek a palota előcsarnokába, amelyet egy hatalmas, a plafonról lelógó, homorú fém-arany szobor uralt.

– *Bellissima!* Kíváncsi lennék rá, hogy ez is egyike-e Anish új műveinek? – fordult Domiella fürkésző tekintettel Astrid felé, de látta, hogy a barátnője még csak észre sem vette a fejük fölött lógó szobrot. – Minden rendben?

Astrid mélyet sóhajtott.

– Minden alkalommal, amikor távol vagyok, új problémák merülnek fel Cassiannal.

– Hiányzik neki az anyja.

– Nem, ez nem erről szól. Vagyis, biztosan hiányzom neki, de pont azért utazom el rövidebb időkre, hogy Cassian közelebb kerüljön az apjához. Túlságosan is anyuka kicsi fia, és én megpróbálok ezen változtatni, mivel látom, mi történt a testvéremmel. De amikor elmegyek, minden alkalommal történik valami baj. Folyton civakodnak valamin.

– Mi az, hogy civakodni?

– Veszekszenek. Michael abszolút nem toleráns Cassiannal szemben, mindig tökéletes viselkedést vár el a fiától. Tisztára olyan, mintha a hadseregben lenne. Mondd meg nekem, amikor Luchino és Pier Paolo akkorák voltak, mint Cassian, és eltörtek valami értékeset, te mit csináltál velük?

– Istenem, a fiaim mindent felforgattak a házban. Bútorokat, szőnyegeket, mindent. Egyszer verekedés közben átkönyököltek egy Bronzinón.[{64}] Szerencsére az egy végtelenül csúnya nő portréja volt. A férjem valami vérfertőzésből született őséé.

– És mit tettél? Megbüntetted őket?

– Miért tettem volna? Hiszen fiúk.

– Pontosan! – sóhajtott újra Astrid.

– Jaj, istenem, itt jön az az undok műkereskedő, aki folyton egy Gurskyt akar rám sózni. Mindig mondom neki, hogy ha az amszterdami Schipol repülőtér hatalmas fotóját kellene bámulnom egész nap, akkor egészen biztosan felakasztanám magam. Menjünk fel az emeletre.

Minden erőfeszítésük ellenére a kereskedő a második emeleti nagy bálteremben utolérte őket.

– Grófnő, milyen öröm látni Önt – mondta rendkívül affektálós stílusában, és megpróbálta két oldalról arcon csókolni a nőt. De a grófnő csak az egyik oldalt tartotta oda. – Hogy vannak a szülei manapság?

– Még élnek – felelte Domiella lemondó hangon.

A férfi egy pillanatig megdermedt, majd harsány kacagásban tört ki.

– Ó, ha-ha-ha!

– Ő itt a barátom, Astrid Leong-Teo.

– Üdvözlöm – emelte meg visszataszítóan vastag keretes szemüvegét a kereskedő. Már kívülről megtanulta az idei

Biennálén részt vevő összes nagystílű ázsiai gyűjtőről szóló aktát, de mivel Astrid nem volt ismerős, továbbra is csak a grófnőre koncentrált. – Grófnő, remélem, lesz szerencsém a társaságában valamikor átsétálni a Német Pavilonba.

– Elnézést, telefonálnom kell – mentette ki magát Astrid, és a nyitott erkély felé indult.

Domiella a műkereskedőre nézett, és szánakozva megcsóválta a fejét.

– Most szalasztotta el élete lehetőségét. Tudja, hogy ki a barátom? Ő és a családja Ázsia Medicijei, és éppen bevásárlókörúton van egy szingapúri múzeum számára.

– Azt hittem, csak egy modell… – dadogta a férfi.

– Nézze csak! Larry már lecsapott rá. Ő nyilvánvalóan elvégezte a házi feladatot. Most már késő – csóválta a fejét Domiella.

* * *

Miután biztosította a teraszon legyeskedő műkereskedőt afelől, hogy tényleg nem kíváncsi a nagy, ragyogó Koons-műre, Astrid beütötte a férje számát. Az álmosnak tűnő Michael négy csengés után vette fel.

– Helló! Minden rendben?

– Igen.

– Tudod, hogy itt éjjel fél kettő van?

– Tudom. De azt hiszem, hogy te vagy az egyetlen a házban, aki képes aludni. Ludivine éppen most üzent, hogy Cassian még fent van. Fél a sötétben. Bezárni a kamrába… *most tényleg?*

Michael mérgesen sóhajtott.

– Nem érted a helyzetet. Egész héten borzasztóan viselkedik. Akármikor hazajövök, mindig megőrül.

– Megpróbálja felhívni magára a figyelmet. Játszani szeretne veled.

– A nagyterem nem játszótér. Az autóim pedig nem játékszerek. Meg kell tanulnia fegyelmezni magát. Az ő korában én nem ugráltam egész nap, mint egy orangután.

– Ő csak egy mozgékony kisfiú. Mint amilyen az apja is volt.

– Ugyan! – horkantott Michael. – Ha én így viselkedtem volna, apám állandóan vert volna. Tíz ütés a fenékre a *rotáng*jával.[{65}]

– Nos, akkor legalább annak örüljünk, hogy nem ütöttél az apádra.

– Cassian vad fiú, és legfőbb ideje, hogy némi fegyelmet tanuljon.

– De hát fegyelmezett! Nem látod, hogy sokkal nyugodtabb, ha én is ott vagyok? Szerintem sokkal jobb apa lennél, ha többet figyelnél rá. És itt nem arra gondolok, amikor a laptopoddal az öledben ücsörögsz a medencénél, ő pedig játszik. Vidd el az állatkertbe, vagy vidd el az öbölhöz a kertekbe. Csak az apjával akar lenni.

– Szóval bűntudatot akarsz kelteni bennem.

– Drágám, én nem akarok benned semmit sem kelteni. De nem látod? Az, hogy én távol vagyok, lehetőséget biztosít neked arra, hogy tartalmas időt tölts a fiunkkal. Jövőre már iskola-előkészítőbe fog járni, és elkezdődik ez az egész iskolai hajsza. Olyan hamar fel fog nőni, és ezt az időt már sosem tudod visszahozni.

– Oké, *lah,* oké, győztél. Rossz apa vagyok.

Astrid a szoknyáját gyűrögette zavarában.

– Ez nem a győzelemről szól, és te nem vagy rossz apa. Ez csak… – kezdte mondani, de Michael félbeszakította.

– Holnap megpróbálok jobban viselkedni, amíg te vidáman múlatod az időt Velencében. Hallgass meg egy Bellinit a kedvemért.

– Ez nem tisztességes. Tudod, hogy a múzeumnak tartoztam ezzel az úttal. Szingapúr érdekében próbálunk valami fontosat tenni itt. Az időm nagy részét Cassiannal töltöm, és te vagy az, aki az év nyolcvan százalékában utazik.

– Elnézést kérek, hogy a család boldogulásáért kidolgozom a lelkem. Amíg te Szingapúr üdvéért dolgozol, addig én ezt Cassianért és érted teszem.

– Michael, mostanában nem igazán fogunk éhezni, és ezt te is tudod.

A férfi sokáig hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– Tudod, mi az igazi probléma, Astrid? Az igazi probléma az, hogy eddigi életedben soha egy napot sem kellett a pénz miatt aggódnod. El sem tudod képzelni, milyen nehéz pénzt keresni. Kifújod az orrod, és onnan is pénz ömlik. Te sohasem fogod megérezni azt a félelmet, amivel az átlagemberek nap mint nap együtt élnek. Nos, engem ez a félelem mozgatott. És ebből építettem fel a vagyonomat. Azt akarom, hogy a fiam is érezze ezt a félelmet. Egy nap hatalmas vagyont fog örökölni, de tudnia kell, hogy ezért meg kell dolgoznia. Kell hogy legyenek korlátai. Máskülönben olyan lesz, mint Henry testvéred vagy bármelyik felfuvalkodott unokatestvéred, akik ugyan egy napot sem dolgoztak az életükben, mégis azt hiszik, hogy övék a világ.

– Most egész egyszerűen a rosszindulat beszél belőled, Michael. Ez egy rendkívül tisztességtelen általánosítás.

– Tudod, hogy igazam van. A nap végén a fiad úgy döntött, hogy megrongálja a kocsimat. Aztán úgy, hogy káromkodni fog. És te mást sem csinálsz, csak mentegeted.

– Még csak ÖTÉVES! – emelte meg a hangját Astrid.

– PONT EZ AZ, AMIT MONDANI AKAROK, ÉDES! Ha most nem kezeljük a problémáit, akkor később már nem tudjuk.

Astrid mélyet sóhajtott.

– Michael, nem akarok éppen most ezen összeveszni veled.

– Én sem. Aludnom kell. Reggel egyikünk dolgozni fog.

Ezzel a férje kinyomta a telefonját. Astrid visszatette a táskájába a mobilt, és mérgesen dőlt a mellvédnek. Közeledett az alkony, és a vízen gyönyörűen tükröződött a Canal Grande palotáiból kiszűrődő fény. *Ez nevetséges. A világ egyik legszebb helyén állok, és a fiam miatt vitatkozom a világ túlsó felén lévő férjemmel.*

Domiella egy csoport élén kilépett a teraszra. Az érkezők közt Astrid észrevette egyik barátját, Grégoire L'Herme-Pierre-t.

– Astrid! Nem hittem Domiellának, amikor azt mondta, hogy te is itt vagy. Mit csinálsz Velencében? Nem tudtam, hogy érdekelnek az ilyen művészcsődületek – üdvözölte Grégoire a párizsiak szokásos négy puszijával.

– Csak élvezem a látnivalókat – válaszolta kissé zavartan Astrid, és megpróbálta összeszedni magát a telefonhívás utáni sokkból.

– Persze. Valószínűleg ismered a barátaimat – Pascal Pang és Isabel Wu Hongkongból.

Astrid üdvözölte az elegáns párt. Pascal egy tökéletesen szabott, finoman színjátszó öltönyt viselt, míg Isabellán egy pántmentes, fekete Christian Dior ruha volt térdig érő harangszoknyarésszel. A haját görög kontyban viselte, nyakában egy páfránylevél formájú, csillogó Michele Oka Doner arany nyaklánc lógott. Astrid hirtelen rájött, hogy a férfi és a nő nem egy pár. *Lehetséges lenne, hogy az előtte álló Isabel Wu Charlie felesége?*

A nő észrevette Astrid felismerését.

– Tudom, ki Ön – mondta egyszerűen.

Grégoire felnevetett.

– Látod, milyen kicsi a világ!

– Örülök, hogy végre találkozunk – fordult Astrid Isabelhez. – Charlie mesélte, milyen erőfeszítéseket tett az M+ Múzeum létrehozására. Szerintem ez csodálatos. Legfőbb ideje, hogy Hongkongnak is legyen egy világszínvonalú kortárs kiállítóterme.

– Köszönöm. Igen, úgy tudom, nemrégiben találkozott Charlie-val, igaz? – kérdezte Isabel.

– Igen. Sajnálom, hogy nem tudott csatlakozni a kaliforniai utazásunkhoz.

Isabel egy pillanatra döbbenten elhallgatott. *Kalifornia?* Ő úgy tudta, hogy Charlie a Pinnacle Bálon találkozott Astriddal, és fogalma sem volt az utazásról.

– Akkor kellemesen töltötték az időt, ugye?

– Ó, igen. Úgy volt, hogy Sausalitóba megyünk, de aztán hirtelen ötlettől vezérelve leautóztunk Monterey-be és Big Surbe.

– Hadd találjam ki… elvitte Önt vacsorázni a Post Ranch Innbe? – kérdezte Isabel fesztelenül.

– Valójában ebédeltünk. Csodálatos a táj arrafelé, nemde?

– Igen, mondhatni. Nos, örülök, hogy végre találkoztunk, Astrid Leong – mondta Isabel, majd Pascal oldalán visszament a bálterembe. Astrid Domiellával és Grégoire-ral az erkélyen maradt. A lágy esti levegőt még mindig áthatotta a nyári hőség, és a távolban megkondultak a Szent Márk-székesegyház harangjai.

Pascal hirtelen újra megjelent az erkélyen, és sietősen Grégoire-hoz fordult.

– Isabel azonnal menni akar. Jössz, vagy maradsz?

– Minden rendben? – kérdezte Astrid.

Pascal jéghideg pillantást vetett Astridra.

– Szép volt Öntől, hogy mindezt csak így Isabel arcába vágta.

– Bocsánat, nem értem… – nézett vissza zavartan Astrid.

Pascal vett egy nagy levegőt, és megpróbálta visszafogni a haragját.

– Nem tudom, mit gondol magáról, de még sosem találkoztam olyan arcátlan nővel, mint maga. Így kellett közölnie Isabellel, hogy maga végigdugta Kalifornia teljes partvidékét a férjével?

Domiella felhördült, és megragadta Astrid vállát.

Astrid vadul megrázta a fejét.

– Nem, nem, ez egy hatalmas félreértés! Charlie és én régi jó barátok vagyunk…

– Régi barátok? Ha! Isabel ma estig azt sem tudta, hogy Ön egyáltalán él-e még.

4
BAÓÉK
•
THREE ON THE BUND, SANGHAJ

A hotel zöld színű Rolls-Royce-a a felhajtón várakozott, hogy elvigye a vacsora helyszínére Nicket és Rachelt, de mivel csak hat háztömbnyire voltak, a pár inkább a séta mellett döntött. Kora júniushoz képest meglehetősen hűvös volt az este, és ahogy végiglépdeltek a Bund néven ismert, legendás folyóparti sétányon, Nicknek eszébe jutott egy hongkongi reggel hatéves korából.

A szülei elvitték autókázni vidékre, a kowlooni Új Területek kanyargós hegyi útjaira. A hegytetőn kialakított kilátópontnál turisták nyüzsögtek a panorámát csodálva, és sorban állva vártak a rozsdás állványokon álló, forgatható fém távcsövekre. Nicket felemelte az édesapja, hogy jól láthasson a távcsövön keresztül.

– Látod? Az ott a kínai határ. Onnan jöttek az őseink – mondta Philip Young a fiának. – Nézd meg jól, mert azt a határt nem léphetjük át.

– Miért nem? – kérdezte Nick.

– Kína kommunista ország, és a szingapúri útlevelünkbe be van pecsételve: „Nem léphet a Kínai Népköztársaság területére.” De remélem, egy nap te elutazhatsz oda.

Nick hunyorogva nézte a kopár, sárszínű tájat. A távolban ki tudott venni néhány hanyagul felszántott területet és öntözőcsatornát, de ennél többet nemigen. Hol van a határ? Szeretett volna látni egy magas falat, sáncot, vagy valami más, jól látható válaszvonalat, ami jelezné, hol ér véget a Hongkongi Brit Koronagyarmat, és hol kezdődik a Kínai Népköztársaság, de nem látott semmit. A távcső lencséi maszatosak voltak, és a hónalja már sajgott apja erős markától. Nick megkérte, hogy tegye őt le, majd átszaladt a közeli betonbódéhoz, ahol egy nő rágcsálnivalókat árult. Egy Cornetto fagylalt sokkal érdekesebb volt, mint Kína látványa. Kína unalmas.

De Nick gyermekkori Kínája semmiben nem hasonlított ahhoz a szédületes látványhoz, ami most elé tárult. Sanghaj hatalmas, dinamikusan fejlődő város a Huangpu folyó partján – „Kelet Párizsa”, ahol a 20. század elejei Európa uralkodó stílusában épült homlokzatok és lenyűgöző felhőkarcolók ragadják meg az ember figyelmét.

Nick mutogatni kezdte a kedvenc épületeit Rachelnek.

– Az ott a Broadway Mansions Hotel, rögtön a híd túloldalán. Tetszik ez a hatalmas lépcsőzetes épület, olyan klasszikus art deco. Tudtad, hogy Sanghajnak van a legtöbb art deco stílusú építménye a világon?

– Fogalmam sem volt róla. Az összes épület lélegzetelállító. Nézd ezt a látványt! – mutatott a lány izgatottan a folyó túloldalára, ahol leírhatatlan mennyiségű felhőkarcolóval zsúfolt panoráma tárult a szemük elé.

– És ez csak Putung, ami korábban mezőgazdasági terület volt, és tíz évvel ezelőtt még egyetlenegy sem létezett az épületek közül. Most pénzügyi központ, ami mellett a Wall Street is csak egy halászfalunak tűnik. Az az épület – a két hatalmas kerek gömbbel – az Oriental Pearl Radio és a Tv-torony. Nem olyan, mintha a *Buck Rogers és a 25. század*[{66}] című sorozatból került volna ide? – kérdezte Nick.

– Buck Rogers? – nézett rá Rachel értetlenül.

– Ez egy régi tévésorozat, amiben minden épület úgy nézett ki, mintha egy tízéves gyerek képzelte volna el a galaxist. Valószínűleg te egyetlen ilyen ócska sorozatot sem néztél, amelyek csak évekkel azután kerültek Szingapúrba, hogy az USA-ban bemutatták őket. Mint a *Manimal*.[{67}] Emlékszel rá? Egy olyan fickóról szólt, aki fel tudta venni az állatok alakját. Lehetett sas, kígyó vagy jaguár is.

– És mi volt a lényege?

– Természetesen a rosszak ellen küzdött. Mi mást tehetett volna?

Rachel elmosolyodott, de Nick látta rajta, hogy a kedélyes beszélgetés ellenére, minél közelebb kerülnek a céljukhoz, Rachel annál idegesebb lesz. A férfi felpillantott a holdra, és az univerzumhoz fohászkodott. Azt kívánta, hogy minden rendben menjen a vacsorán. Rachel annyi évet várt, és olyan sokat

utazott, hogy találkozhasson a családjával. Nagyon remélte, hogy ma este valóra válnak az álmai. Hamarosan az elegáns, posztreneszánsz stílusban épült és egy fenséges kupolával megkoronázott Three on the Bund étteremhez értek. Lifttel mentek fel az ötödik emeletre, ahol egy különleges hatású, bíborvörös színben játszó előcsarnokba értek.

A leomló ruhába öltözött gyönyörű szűz és az őt két oldalról kísérő hatalmas, letaglózó külsejű harcos aranyozott, intarziás freskója előtt egy hosztesz várta őket.

– Isten hozta Önöket a Whampoa Klubban – üdvözölte őket a nő angolul.

– Köszönjük. A Bao-vacsorára jöttünk – felelte Nick.

– Természetesen. Kérem, kövessenek.

A hihetetlenül szűk, sárga *chőngszám*ba öltözött hosztesz átvezette őket az előkelő sanghaji családokkal teli éttermen, majd egy art deco klubszékekkel és zöld lámpásokkal díszített folyosón haladtak végig. A folyosó egyik falán egy másik arany- és ezüstszínben játszó freskót csodálhattak meg, majd a hosztesz – egy fali panelt félretolva – betessékelte őket a különterembe.

– Kérem, helyezzék magukat kényelembe. Önök az elsők, akik megérkeztek.

– Ó, rendben – mondta Rachel, és Nick nem tudta eldönteni a hangjából, hogy meglepődött, vagy inkább megkönnyebbült. A luxus különterem egyik oldalán selyemhuzatos fotelek, míg az ablaknál egy hatalmas, kerek asztal és az azt körülvevő lakozott, rózsafa székek kaptak helyet. Rachel látta, hogy az asztalt tizenkét személyre terítették meg. Kíváncsi volt rá, kikkel fog találkozni az este. Az apján, annak feleségén, Shaoyenen és a féltestvérén, Carltonon kívül vajon milyen rokonok lesznek még itt?

– Nem furcsa, hogy amióta csak megérkeztünk, gyakorlatilag mindenki angolul beszél velünk a mandarin helyett? – jegyezte meg Rachel.

– Nem igazán. Ahogy belépünk valahova, mindenki látja rajtunk, hogy nem vagyunk született kínaiak. Te egy amazon vagy a legtöbb helyi nőhöz képest, és minden másban is különbözünk. Nem úgy öltözünk, ahogy a helyiek, és teljesen másképp is viselkedünk.

– Amikor kilenc évvel ezelőtt Csengtuban tanítottam, az összes tanítványom tudta, hogy amerikai vagyok, mégis mandarinul beszéltek hozzám.

– Az Csengtu volt. Sanghaj mindig is fejlett, nemzetközi város volt, ahol sokkal inkább hozzászoktak az olyan álkínaiakhoz, mint mi.

– Nos, az tagadhatatlan, hogy valóban nem úgy öltözünk, mint a legtöbb helybeli, akikkel ma találkoztunk.

– Igen, mostanság *mi vagyunk* a bugrisok – poénkodott Nick.

Ahogy teltek a percek, Rachel letelepedett az egyik kanapéra, és a teakínálatot kezdte tanulmányozni.

– Itt az áll, hogy legalább ötven fajtát szolgálnak fel Kína legkiválóbb teáiból, hagyományos szertartás keretében, a külön teaszobákban.

– Talán ma este kaphatunk egy kis kóstolót belőlük – válaszolta a szobában fel-alá járkáló és látszólag a kortárs kínai művészetben gyönyörködő Nick.

– Leülnél, és megnyugodnál végre? Idegesít a járkálásod.

– Bocsánat – felelte Nick, majd a feleségével szemközti székre telepedve ő is a teakínálat olvasgatásába fogott.

A következő tíz percet csendben töltötték, majd Rachel nem bírta tovább.

– Valami baj történhetett. Nem gondolod, hogy felültettek minket?

– Biztos vagyok benne, hogy csak dugóba kerültek – mondta Nick, és próbált nyugodtnak látszani, bár igazából ő is aggódott már egy kicsit.

– Nem tudom… Olyan rossz érzésem van. Miért foglalna le apám egy termet ilyen korai időpontra, ha senki se jön már egy fél órája?

– Hongkongban mindenki rendszeresen elkésik mindenhonnan. Gondolom, a sanghajiak is hasonlóak. Ez arról szól, mit gondolnak rólad mások. Senki nem akar az első lenni, mert akkor túl lelkesnek tűnne. Szóval, megpróbálják lefőzni egymást a késésben. Aki legutolsónak érkezik, az tűnik a legfontosabbnak.

– Ez teljességgel nevetséges! – csattant fel Rachel.

– Gondolod? Nagyon hasonlót tapasztaltam New Yorkban, habár az nem volt ennyire nyilvánvaló. A munkahelyi megbeszélésekre nem a dékán vagy valamelyik sztárprofesszor érkezik utolsónak? Vagy a kancellár esik be csak úgy a végére, mert ő túl fontos ahhoz, hogy végigüljön egy egész megbeszélést.

– Az nem ugyanaz.

– Gondolod? A pózolás az pózolás. A hongkongiak éppen most emelték ezt művészi szintre – vélekedett Nick.

– Hát, lehet, hogy egy üzleti ebéden ez a módi, de ez egy családi vacsora. Most már tényleg sokat késnek.

– Egyszer Hongkongban volt egy családi vacsoránk. Egy órát vártam, mire mindenki megérkezett. Természetesen Eddie volt az utolsó. Szerintem túl korán leszel paranoiás. Ne aggódj, mindjárt itt lesznek.

Pár perccel később az ajtó halkan félrecsúszott, és egy tengerészkék öltönyös férfi lépett be a terembe.

– Mr. és Mrs. Young? Az igazgató vagyok. Üzenetem van az Önök számára Mr. Baótól.

Nick elkeseredett. *Mi lesz ebből?*

Rachel várakozón nézett az igazgatóra, de mielőtt az megszólalhatott volna, a folyosóról beszűrődő hangoskodás magára vonta a figyelmüket. Kinéztek az ajtón, és egy nőt pillantottak meg, akit izgatott emberek vettek körül. A húszas évei elején járó lány figyelemre méltó, alakra simuló, pántmentes fehér ruhát viselt, tejfehér vállairól pedig egy gazdagon flitterezett, matadorvörös köpeny lógott. A lány útjából két termetes testőr és egy tarajos frizurás, csíkos kosztümös nő próbálta elhessegetni azokat a tini lányokat, akik percekkel korábban még a családjuk körében vacsoráztak udvariasan, most pedig egy csapásra a mobiltelefonjaikkal fényképezgető, sikító rajongókká váltak.

– Ez egy filmsztár? – kérdezte Nick az igazgatótól, miközben a rajongóival pózoló jelenséget nézte. A lány hosszú, dús, hollófekete haját laza kontyba tűzte fel, orra tökéletesen követte egy síugró sánc formáját, telt ajkai messziről vöröslöttek. Úgy nézett ki, mint egy kínai Ava Gardner, és a megjelenését is körülbelül akkora felhajtás kísérte.

– Nem, ő Colette Bing. A ruháiról híres – magyarázta az igazgató.

Colette aláírta az utolsó, elé nyújtott éttermi szalvétát is, és indult feléjük.

– Á, örülök, hogy végre megtaláltalak benneteket! – mondta Rachelnek, mintha csak egy régi barátot üdvözölt volna.

– Bocsánat, hozzám beszél? – nézett rá döbbenten Rachel.

– Persze. Gyertek, tűnjünk el innen.

– Hát… Azt hiszem, összetéveszt valakivel. Vacsorára várunk ide valakiket… – kezdett magyarázkodni Rachel.

– Te Rachel vagy, igaz? Baóék küldtek. Megváltozott a terv. Gyertek velem, mindent elmagyarázok – vágott közbe Colette. Azzal belekarolt Rachelbe, és együtt indultak el a terem ajtaja felé. A folyosón várakozó lányok újra sikításban törtek ki, és még több fényképet készítettek.

– Merre van a személyzeti lift? – fordult a felfésült hajú nő az igazgatóhoz. Nick álmélkodva követte a csapatot. Egy liftbe terelték őket, majd a földszinti személyzeti folyosón haladtak tovább. De ahogy a Kuangtung útra nyíló ajtó kitárult előttük, egy csapat lesifotós csapott le rájuk. Alig láttak valamit a vakuk fényáradatában. Colette testőrei megpróbáltak utat nyitni a fotósok falanxán keresztül.

– Hátra! Hátra, a fenébe is! – kiabáltak a lökdösődő csoporttal.

– Ez őrület! – jegyezte meg Nick, akit majdnem ledöntött a lábáról egy lendületből elé ugró paparazzo.

A tüskés hajú nő odafordult hozzá.

– Ön valószínűleg Nick. Én Roxanne Ma vagyok, Colette személyi asszisztense.

– Helló, Roxanne. Mindig ez történik, ha Colette elindul valamerre?

– Igen. De ez még semmi, ezek csak fotósok. Azt kellene látnia, amikor lesétál a Nancsing West Roadon.

– Mitől olyan híres?

– Colette Kína egyik legismertebb divatikonja. A Sina Weibón és a WeChat-en több mint harmincötmillió követője van.

– Harmincöt*milliót* mondott? – hitetlenkedett Nick.

– Igen. Attól tartok, holnapra már az Ön képe is kint lesz mindenhol. Csak nézzen előre, és mosolyogjon.

Hirtelen két hatalmas Audi SUV jelent meg, és majdnem átgázolt a riportereken. A testőrök gyorsan betuszkolták Colette-et, Rachelt és Nicket az első kocsiba, és határozottan rájuk csukták az ajtót, mielőtt a fotósok újabb képeket készíthettek volna.

– Rendben vagytok? – kérdezte Colette.

– A szénné égett retinámtól eltekintve jól vagyok – válaszolt Nick az első utasülésről.

– Ez kemény volt! – próbált levegőhöz jutni Rachel.

– Sanghajban már tényleg elszabadult a pokol. Minden azután kezdődött, hogy én kerültem az *Elle China* borítójára – magyarázta Colette alig észrevehető akcentussal angolul, amelybe a mandarin anyanyelvi beszélő szaggatott hangjai vegyültek.

– Hova viszel minket? – kérdezte a még mindig zavart Nick.

Mielőtt Colette válaszolhatott volna, a kocsi – mindössze pár háztömbnyire az étteremtől – hirtelen megállt. Az ajtó kivágódott, és egy fiatalember ugrott be Rachel mellé a járműbe. A nő halkan felsikoltott.

– Bocsánat, nem akartalak megijeszteni – mondta a férfi olyan akcentussal, ami nagyon hasonlított Nickére, majd lefegyverzően rámosolygott. – Szia! Carlton vagyok.

– Ó, szia! – bökte ki Rachel, majd mindketten egymásra meredtek.

Rachel először vehette szemügyre a testvérét. Hozzá hasonlóan Carlton bőrének is volt egy érdekes dióbarna árnyalata, a haját szorosan oldalra fésülte, de a feje tetején sűrűbbre hagyta, és divatosan kócos volt. Csinos, cserszínű kordbársony nadrágjában, halvány narancsszínű pólójában és könyökfoltos Harris Tweed mellényében úgy nézett ki, mintha most jött volna a *The Rake* divatfotózásáról.

– Úristen, mennyire hasonlítotok egymásra! – kiáltott fel Nick.

– Tudom. Abban a pillanatban, ahogy megpillantottam Rachelt, azt hittem, hogy Carlton rég elveszett ikertestvérével találkoztam – mondta ámulva Colette.

Rachel hirtelen nem talált szavakat, de ennek semmi köze nem volt a köztük lévő hasonlósághoz. Rögtön bensőséges érzelmek születtek benne a fiú iránt, olyasmi, amit még az apjával történt első találkozásukon sem tapasztalt. Az érzelmek hatása alatt elgyengült lány lehunyta a szemét.

– Jól vagy? – kérdezte Nick.

– Persze. Ami azt illeti, még soha nem voltam ilyen jól – felelte Rachel egy kissé remegő hangon.

Colette a lány karjára tette a kezét.

– Elnézést kérek ezért a zűrzavarért. Az egész az én hibám. Ahogy megérkeztünk a Three on the Bundhoz, azonnal felismertek, és egy egész tömeg követett fel az étteremig. Olyan kínos volt! És a Whampoa Klubban csak tovább romlott a helyzet, ahogy azt ti is láthattátok. Carlton nem hárommillió ember előtt akart veled először találkozni, szóval azt mondtam neki, hogy várjon pár háztömbbel arrébb.

– Ezt teljesen megértem. De hol vannak a többiek? – érdeklődött Rachel.

– Apám őszintén az elnézéseteket kéri. A családi vacsorát el kellett halasztani, mert a szüleimnek egy rendkívüli helyzet kezelése miatt Hongkongba kellett utazniuk. Apa úgy gondolta, hogy visszaérnek vacsorára, de elszámította magát. Szóval egyedül jöttem vissza – magyarázta Carlton.

– Várj egy pillanatot! Te most jöttél Hongkongból? – kérdezte összezavarodva Rachel.

– Igen. Ezért késtünk.

– Amikor a vacsora bizonytalanná vált, javasoltam, hogy Carlton és én jöjjünk vissza és találkozzunk veletek – vágott közbe Colette. – Igazán nem hagyhattunk benneteket egyedül az első sanghaji estéteken, ugyebár?

– Ez nagyon kedves tőletek. Carlton, de a szüleid azért jól vannak, ugye? – érdeklődött Rachel.

– Igen, igen. Csak valami üzleti gondjuk akadt… a hongkongi gyárukban. Apám valószínűleg napokon belül itt lesz – válaszolta Carlton kissé vontatottan.

– Örülök, hogy semmi komoly – felelte Rachel. – Szóval nagyon jó, hogy te és a barátnőd itt vagytok.

– Ó, milyen *aranyos!* A barátnőd lennék, Carlton? – kacagott fel Colette.

– Hát… Colette-tel csak barátok vagyunk – mosolyodott el zavartan Carlton.

– Bocsánat, nem kellett volna találgatnom – szabadkozott Rachel.

– Minden rendben. Nem te vagy az első, aki ezt gondolja. Huszonhárom éves vagyok, és – eltérően sok más hasonló korú lánytól – nem gondolom, hogy le kellene kötnöm magam valakivel. Carlton egyike a számos kérőmnek, és ha jól viselkedik, talán egy nap elnyeri jutalmát.

Rachel elkapta Nick pillantását a visszapillantó tükörben. „TÉNYLEG ezt mondta volna?” – üzente a férje tekintete. Rachel az ajkába harapott, és inkább félrenézett, mert tudta, hogy ha még egyszer Nickre pillant, kitör belőle a nevetés. Rövid, suta szünet után hozzátette:

– Igen. Amikor annyi idős voltam, mint te, nekem is ez volt a legfontosabb célom.

Carlton Colette-re pillantott.

– Tehát Ms. Vénkisasszony, most mi a terv?

– Hát, bárhova mehetünk. Klubba, bárba vagy étterembe akartok menni? Vagy talán Thaiföld egyik elhagyatott tengerparti strandjához van kedvetek? – érdeklődött Colette.

– Csak hogy tudjátok, teljesen komolyan kérdezte – jegyezte meg Carlton.

– Hmm… a strandot talán majd később. Szerintem egy vacsora teljesen megfelelne – szólt közbe Nick.

– Mit szeretnétek enni? – kérdezte Colette.

Rachel még mindig túl kótyagos volt bármilyen döntéshez.

– Nekem teljesen mindegy. Te mit mondasz, Nick?

– Tekintve, hogy Sanghajban vagyunk – hol találjuk a legjobb *hsziao long baó*t?

Carlton és Colette egymásra néztek, és egy másodpercen belül egyszerre vágták rá:

– Din Taj Fung!

– Ez ugyanaz a Din Taj Fung, mint Los Angelesben és Tajpejben? – kérdezte Nick.

– Igen, ez ugyanaz a tajvani lánc. De akár hiszitek, akár nem, itt sokkal jobb. Már rögtön nyitás után nagyon népszerű lett az étterem itt a helyiek körében. Folyton hosszú sor áll előtte, de szerencsére ma este különleges kísérőnk van – kacsintott Carlton Colette-re.

– Üzenek Roxanne-nak, hogy nyittassa ki a hátsó ajtót. Mára elegem van a nyilvánosságból – jelentette ki Colette.

* * *

Tizenöt perccel később Rachel és Nick már kényelmesen ült az étterem különtermében, az éjszakai városra nyíló ablakok mellett.

– Kínában mindenki állandóan különtermekben vacsorázik? – kérdezte Rachel, miközben a kilátásban gyönyörködött. Majdnem minden épület külön fényshow-t mutatott be. Úgy tűnt, mintha néhány torony fluoreszkált volna, míg mások a pulzáló neonfények miatt hatalmas, hordozható magnóknak tűntek.

– Van más mód is? El nem tudom képzelni, hogy együtt egyek másokkal. Mindenki téged néz és fényképez, miközben eszel – válaszolt Colette, és rettegő pillantást vetett Rachelre.

Hamarosan Sanghaj leghíresebb finomságait szolgálták fel bambuszedényekben. Ott sorakoztak a lédús *hsziao long bao* tésztácskák minden elképzelhető formában és méretben, továbbá kézzel gyúrt galuska darált sertéshússal, csirkehús és aranyló tojások sült rizzsel, pirított, hosszúszálkás zöldbab fokhagymával, fűszeres lében úszó zöldséges és sertéshúsos wontonok, sanghaji rizstorta garnélarákkal és édes tarós zsömlécskék. Mielőtt hozzákezdtek volna, Roxanne besietett a terembe, és készített néhány fényképet a terített asztal fölött mosolygó Colette-ről.

– Bocsánat, hogy megvárakoztatlak benneteket, de minden órában kell valamilyen csontot dobnom a rajongóimnak! – magyarázkodott Colette, és gyorsan átfutotta a képeket Roxanne-nal. – Csak a fekete szarvasgombás tésztásat tweeteld – utasította a nőt.

Nick megpróbálta elfojtani a nevetését. Ez a Colette tényleg nagyon vicces jelenség. Rájött, hogy a lány nem szándékosan próbál hencegni, ő alapból ilyen korlátolt. Csakúgy, mint azok, akik eleve híresek vagy uralkodói vérből születtek, Colette sem foglalkozott azzal, hogy a világ nagyobbik része hogyan él. Carlton azonban, Colette-től eltérően, két lábbal a földön járt. Nicket ugyan előre figyelmeztette az anyja, hogy Carlton „rettenetesen el van kényeztetve", ennek ellenére a fiatalember kifogástalan modora lenyűgözte őt. Tökéletesen választotta ki az ételeket, rendelte a söröket és bizonyosodott meg arról – különösen a hölgyek esetében –, hogy mindenkinek elegendő étel legyen a tányérján, mielőtt magának szedett volna.

– Először a sertéshúsos-rákos tésztát kóstold meg – mondta Carlton, és egy darabot ügyesen Rachel porcelánkanalára helyezett. Rachel óvatosan kiharapta a tészta egyik oldalát, és kiszürcsölte belőle az ízletes levet, mielőtt lenyelte volna a lédús húst.

– Láttad ezt? Rachel pontosan úgy eszi a tésztát, ahogy Carlton! – jelentette ki izgatottan Colette.

– Egy-null a géneknek! – gúnyolódott Nick. – Nos, Rachel, mi a véleményed?

– Istenem, ez a legjobb *hsziao long bao,* amit valaha ettem. A lé olyan könnyű, mégis nagyon pikáns. Valószínűleg egy tucatot meg tudnék enni belőlük. Olyan, mint a kábítószer – felelte Rachel.

– Nyilván farkaséhes vagy – fűzte hozzá Colette.

– Tulajdonképpen eszegettünk korábban. Jut eszembe, Carlton, köszönöm szépen azt a rengeteg ajándékot.

– Ajándékot? Nem értem, mire gondolsz – mondta Carlton.

– A Daylesford Organic finomságaira.

– Ó, az *én* voltam – vágott közbe Colette.

– Tényleg? Nahát, köszönjük szépen! – válaszolta meglepve Rachel.

– Igen. Amikor meghallottam, hogy Carlton apja az utolsó pillanatban szállodát foglalt nektek, azt gondoltam, „Szegények! Éhezni fognak a Peninsulában! Utánpótlásra lesz szükségük."

– Szóval a hotel egy utolsó pillanatban jött megoldás volt? – érdeklődött Nick.

Colette összeszorította a száját, amikor rájött, hogy elszólta magát.

Carlton sietett a lány segítségére.

– Öööö... nem. Úgy értem, apám szeret nagyon gondosan mindent jó előre megtervezni, szóval ehhez képest ez tényleg egy utolsó pillanatban született megoldás volt. Azt szerette volna, ha mind a ketten különleges, nászutasoknak kijáró elbánásban részesültök.

– Szóval, tetszettek azok a dolgok, amiket küldtem? – érdeklődött Colette.

– Ó, nagyon is. Nagyon szeretem a Daylesford lekvárt – felelte Nick.

– Én is. Azóta imádom, amióta a Heathfieldben tanultam – mondta Colette.

– Te a Heathfieldbe jártál? Én a Stowe-ba – közölte Nick.

– Húúúúú... én az Öreg Sztoikusok Társaságának is tagja voltam! – csapott az asztalra izgatottan Carlton.

– Rögtön sejtettem. A mellényed elárult – nevette el magát Nick.

– Melyik házba jártál? – szegezte neki a kérdést Carlton.

– Grenville.

– Ez már több mint véletlen! Ki volt a vezető? Fletcher?

– Chitty. Képzelheted a becenevét.

– Haha, briliáns! Rögbiztél, vagy kriketteztél?

Colette Rachelhöz fordult.

– Azt hiszem, a fiúkról az est további részében lemondhatunk.

– Az biztos. Nick akkor is ilyen, ha összefut a régi szingapúri osztálytársaival. Még pár ital, és együtt fogják énekelni az Old Man akárkiről szóló dalt.[{68}]

– Rettenetesen unalmas társaság vagyok, igaz? Gondolom, te az Államokban jártál iskolába – fordult Carlton újra Rachel felé.

– Monta Vista Középiskola, Cupertino.

– Olyan szerencsés vagy – mondta Colette. – A szüleim Angliába küldtek, de mindig arról álmodtam, hogy Amerikában járom ki a középiskolát. Olyan akartam lenni, mint Marissa Cooper.

– Természetesen az autóbalesetet[{69}] leszámítva – szólt közbe Carlton.

– Ha már szóba került. Örülök, hogy ilyen jól vagy a baleseted után – jegyezte meg Nick.

Carlton arca egy pillanatra elborult.

– Köszönöm. Tudod, el kell mondanom, mennyire hálás vagyok az édesanyádnak. Nem hiszem, hogy ilyen gyorsan felépültem volna, ha a rehabilitációmra nem Szingapúrban került volna sor, és persze ha nincs az édesanyád, akkor mi sohasem találkoztunk volna.

– Az élet időnként produkál furcsa dolgokat, nemde? – kérdezte Nick.

Mintegy végszóra, Colette személyi asszisztense lépett a szobába.

– Baptiste megérkezett – jelentette be.

– Végre! Küldd be! – rendelkezett Colette izgatottan.

– Baptiste a világ egyik legjobb borszakértője. Valamikor a párizsi Crillonban dolgozott – súgta Carlton Rachelnek, miközben egy kackiás bajuszos férfi lépett a terembe, kezében egy borostáskával, amit olyan szertartásosan hozott, mintha egy királyi csecsemőt tartana a keresztvíz alá.

– Baptiste! Sikerült megtalálnod a megfelelő üveget? – érdeklődött Colette.

– Természetesen. Château Lafite Rothschild a sanghaji magánkészletből – válaszolta Baptiste, majd Colette elé tartotta az üveget, hogy a lány is megvizsgálhassa.

– Ha a bordeaux-iról van szó, én jobban szeretem a páros évjáratokat, de ahogy látjátok, ebben az esetben egy nagyon különleges évet választottam – 1981-et. Nem ebben az évben születtél, Rachel?

– De bizony – válaszolt a Colette figyelmességétől meghatódott Rachel.

– Engedjétek meg, hogy én mondjam az első pohárköszöntőt – emelte fel a poharát Colette. – Itt Kínában meglehetősen ritka, hogy a velünk egykorú kölyköknek testvérei legyenek. Mindig arról álmodtam, hogy legyen egy testvérem, de nem voltam ilyen szerencsés. Jó pár éve ismerem Carltont, és soha nem láttam annál izgatottabbnak, mint amikor megtudta, hogy van egy nővére. És most itt ültök mindketten, Carlton és Rachel. Öcs és nővér!

– Úgy van, úgy van! – éljenzett Nick.

Következőként Carlton emelkedett szólásra.

– Először is Rachelre szeretném emelni a poharam. Örülök, hogy szerencsésen megérkeztél. Alig várom, hogy jobban megismerkedjünk, és bepótoljuk az elvesztegetett időt. És neked, Colette, nagyon köszönöm ezt a csodálatos estét. Hálás vagyok azért, hogy addig nyaggattál, amíg meg nem csináltuk. Ma éjjel, úgy érzem, nemcsak egy nővérem, de egy bátyám is lett. Tehát Rachelre és Nickre! Isten hozott benneteket Kínában! Tökéletes nyarunk lesz, nem igaz?

Nick elgondolkozott azon, vajon mit is érthetett Carlton „nyaggatáson”, de nem szólt egy szót sem. Gyengéden Rachelre pillantott, akinek könnyben úszott a szeme. Ez az este sokkal jobban sikerült, mint ahogy megálmodta.

5
CHARLIE
•
*WU*THERING TOWERS, HONGKONG

– Mr. Wu? Olaszországban 9 óra van – kukkantott be az irodába Charlie vezető asszisztense.

– Köszönöm, Alice.

Charlie a magántelefonja után nyúlt, és tárcsázta Astrid számát. Az asszony három csörgés után vette fel.

– Charlie! Hála istennek, köszönöm, hogy visszahívtál.

– Túl korán hívlak?

– Nem, már órák óta fenn vagyok. Gondolom, hallottál arról, ami a múlt éjszaka történt.

– Igen, és nagyon sajnálom – kezdte Charlie.

– Nem. *Én* sajnálom. Nem kellett volna ilyet mondanom Isabelnek.

– Butaság. Én vagyok az, aki elszúrta. Jobban meg kellett volna beszélnem a feleségemmel.

– Szóval beszéltél vele? Elmondtad, hogy a rokonom, Alistair, mindvégig velünk volt Kaliforniában?

Charlie egy pillanatig hallgatott.

– Elmondtam. Ne aggódj emiatt többet.

– Biztos vagy benne? Egész éjjel nem aludtam. Folyton arra gondoltam, hogy bajba kevertelek, és Isabel azt hiszi, hogy egy aljas házasságtörő vagyok. Megpróbáltam elérni őt is valahogy, de nem jártam sikerrel.

– Minden rendben van. Amint elmagyaráztam neki, hogy a kaliforniai utazásunk váratlan alkalom volt, hogy véletlenül ugyanott voltunk ugyanabban az időben, rögtön megnyugodott.

A férfi azon tűnődött, mennyire hangzott meggyőzőnek.

– Remélem, azt is elmondtad, hogy az egész út alatt az volt a legromantikusabb, amikor Alistair sugárban hányt kifelé a kocsi ablakán, miután telezabálta magát In-N-Out burgerekkel.

– Ezt speciel kihagytam, de ne aggódj, minden rendben van – biztosította Charlie, miközben megpróbált kuncogni egy kicsit.

Astrid megkönnyebbülve sóhajtott egy nagyot.

– Annyira örülök. Tudod, sokkal körültekintőbbnek kellett volna lennem. Végül is először találkoztunk, és én vagyok *az* a nő… – egy pillanatra megállt, bizonytalanul abban, hogyan is folytassa.

– Te vagy *az* a nő, aki kidobta a férjét – fejezte be Charlie tényszerűen.

– Igen, így van. Remélem, tudja, hogy most sokkal jobb kapcsolatban vagyunk, mint azelőtt bármikor. Istenem, szörnyű pár voltunk! – nevetett Astrid.

– Szerintem, most már rájön – fogalmazott óvatosan Charlie. Kétségbeesetten próbált témát váltani. – Szóval, milyen Velence? Hol laksz?

– Domiella Finzi-Contininél. A családjáé a legszebb palota a Santa Croce közelében. Ahogy ma reggel kiléptem az erkélyemre, azt hittem, egy Caravaggio-képben állok. Emlékszel még Domiellára a londoni időnkből? Ő az LSE-re járt, de abba az őrült bandába tartozott, amibe Freddie és Hszan.

– Ja, igen. Kócos, szőke haj, igaz?

– Akkoriban platinaszőke volt, most újra természetes, dióbarna haja van. Egészen tegnap estig csodálatosan éreztük magunkat együtt.

– Tényleg sajnálom – mormogta Charlie.

– Nem, nem, ennek semmi köze Isabelhez. Otthon egy másik dráma kezd kibontakozni: a fiúk nem bírnak magukkal.

– Valószínűleg hiányzol már nekik.

– Ne kezdd te is! Így is elég rosszul érzem magam amiatt, hogy Cassiant bezárták a kamrába.

– Ki zárta be?

– Az apja.

– *Micsoda?* – hitetlenkedett Charlie.

– Tegnap, négy óra hosszára. Még csak ötéves.

– Astrid, én *soha* nem zárnám a gyerekemet a kamrába, függetlenül attól, mennyi idős.

– Köszönöm. Én is pontosan így érzek. Azt hiszem, le kell rövidítenem ezt az utat.

– Hát, igen. Tényleg úgy tűnik.

Astrid újra felsóhajtott.

– Isabel mikor ér haza?

– Azt hiszem, pénteken.

– Elképesztően gyönyörű nő. Tegnap este olyan elegáns volt, nagyon tetszett a nyaklánca. És teljesen normálisan viselkedett velem, miután kisebb sokkot okozhattam neki. Úgy örülök, hogy most már minden rendben van.

– Én is – csikart ki magából egy mosolyt Charlie. Valahol azt hallotta, hogy az emberek még a telefonon keresztül is megérezhetik a mosolyt a hangodban.

Astrid egy pillanatra elhallgatott. Úgy érezte, tennie kell még valamit, hogy jóvátegye a hibáját.

– Legközelebb, ha Michaellel Hongkongba megyünk, rendezhetnénk egy páros találkát. Szeretném kedvezőbb körülmények között jobban megismerni Isabelt.

– Igen, az valóban jó lenne. Egy páros randi.

Charlie befejezte a beszélgetést, és nyúzottan felkelt az íróasztalától. Szédült, és úgy érezte, mintha valaki egy fél liter szalonnazsírt öntött volna a gyomrába.

– Alice, lemegyek a földszintre, szívok egy kis friss levegőt – szólt bele az asztalán álló házi telefonba. Saját gyorsliftjén lement az utcaszintre, majd a garázson keresztül egy oldalsó kijárathoz sétált. Mihelyt kilépett a szabadba, a betonfalnak dőlt, és mélyeket lélegzett. Pár perc múlva elindult a kedvenc helye felé.

A *Wu*thering Towers és a Chater Roadon álló szomszédos felhőkarcoló közé ékelődve állt egy kis stand, amely helyben készült italokat árult. A pultot, amelyet két darab, üdítőitallal, dobozos gyümölcslevekkel és friss gyümölcsökkel teli óriási hűtő tartott két oldalról, egy kék-fehér csíkos műanyag ponyva védte az időjárás viszontagságaitól. Az egyetlen fluoreszkáló lámpa alatt a tulajdonos – egy idősebb nő – készítette friss szójatejből, narancsból, ananászból és görögdinnyéből álló frissítőit. Délben és munkaidő végeztével mindig hosszú sor kígyózott előtte, de most, a délután közepe felé járva a környék csendes volt.

– Megint lógóst játszik? – viccelődött a kantoni nyelvjárást beszélő nő Charlie-val. Úgy tudta róla, hogy irodai dolgozó, aki mindig furcsa időben ugrik le egy italra valamelyik magas épületből.

– Amikor csak lehet, néném.

– Aggódom miattad, fiam. Túl sok szünetet tartasz. Egy nap a főnököd rájön, hogy itt múlatod az időt, és kidob.

Charlie kierőltetett egy mosolyt magából. Ez a nő volt az egyetlen az egész környéken, akinek fogalma sem volt róla, hogy ki is ő, és nagyon csodálkozott volna, ha megtudja, hogy ő annak az ötvenöt emeletes épületnek a tulajdonosa, amelynek árnyékában egész nap a frissítőit árulta.

– Kaphatnék egy adag hideg szójatejet, kérem?

– Nem vagy ma túl jó színben. Olyan sápadt vagy, mint egy kísértet. Nem kellene semmi hideget innod. Valami forró kéne neked, ami felébreszti benned a *csi*t.

– Ilyen vagyok, ha egy kicsit túlzásba viszem a munkát – magyarázta Charlie nem túl meggyőzően.

– Egész nap a légkondicionáló alatt ülsz. Rossz újrafelhasznált levegő. Nem tesz jót neked – folytatta a nő. Hirtelen megcsörrent a mobilja, és abba beszélt pár percig. Amíg csevegett, forró vizet töltött egy FIFA feliratos, világbajnoki bögrébe, majd dobott bele néhány ginzenggyökeret, amihez még néhány kanálnyi mentás zselékockát és cukorszirupot kevert.

– Idd ezt meg! – parancsolt rá a férfira.

– Köszönöm, néném – ereszkedett le Charlie a kis összecsukható Formica asztal mellé egy műanyag tejesládára. Néhányszor belekortyolt az italba, és udvariasan hallgatott róla, hogy annyira nincs oda a zselékockákért.

Az asszony láthatóan izgatottan tette le a telefont.

– A brókerem volt. Hadd adjak egy gyors tanácsot. Kezdd el shortolni a TTL Holdingot. Ismered a TTL-t? Amelyik azé a Taj Toh Lujé volt, aki két éve egy szucsoui bordélyban, szívrohamban halt meg. A brókerem hallott egy pletykát, miszerint Taj Toh Luj semmirekellő fia, aki megörökölte az egész birodalmat, a Tizenegy Ujj Triád fogságába esett. Ha ez a hír elterjed, az árfolyam összeomlik. Most nyomban, igyekezz!

– Hadd ellenőrizzem ezt a pletykát, mielőtt shortolni kezd – ajánlotta Charlie.

– Jaj, már mondtam a brókeremnek, hogy kezdje el. Ha nem ugrok azonnal, nem fogok egy vasat se keresni.

Charlie előhalászta a mobilját, és hívta a pénzügyi vezetőjét, Aaron Sheket.

– Helló, Aaron. Tudom, hogy együtt golfozol a TTL vezetőjével. Az a pletyka terjed, hogy Bernardot elrabolta a Tizenegy Ujj Triád. Utánanéznél ennek a kedvemért? ... Mit értesz azon, hogy nincs rá szükség?

Charlie hallgatott egy darabig, aztán hangos nevetésben tört ki.

– Biztos vagy benne? Ember, ez *sokkal* jobb az emberrablós sztorinál, de ha te mondod, elhiszem neked.

Letette a telefont, és a nőhöz fordult.

– Most beszéltem egy barátommal, aki jól ismeri Taj Toh Luj fiát. Nem rabolták el. Szabad, és nagyon is jól van.

– Tényleg? – csodálkozott az asszony.

– Még a nap vége előtt vegye vissza a részvényeket, és jó haszon üti a markát. Biztosíthatom, hogy csak gonosz pletyka az egész. Megbízhat a brókerében, de biztosan tudja, hogy vannak olyanok is, akik messze nem ilyen jó szándékúak. Vannak, akik azért pletykálnak, hogy megmozgassák az árfolyamokat, és gyors haszonhoz jussanak.

– Nahát, ezek az emberek és a pletykáik. Én mondom, rossz irányba halad a világ. Az emberek mindenről csak hazudnak.

Charlie bólintott. Hirtelen apja régi mondásai jutottak az eszébe. Wu Hao Lian a kórházban töltött egyik olyan napján mondta ezt, amikor azt hitte, hogy nemsokára eltávozik az élők sorából. Charlie az ágya lábánál állt, és hallgatta az órákig tartó végső rendelkezéseket. A számos utasítás között – amelyek általában arról szóltak, hogy az anyjának soha ne kelljen kiköltöznie a nagy szingapúri házukból, illetve fizesse ki az öccse valamennyi thai transzvesztitáját – állandóan meg kellett hallgatnia a következőket: „Aggódom amiatt, hogy ha te veszed át az üzletet, porig rombolsz mindent, amit én harminc év alatt felépítettem. Maradj az innovációnál, mert a pénzügyeket sosem fogod tudni irányítani. Alakítsd úgy, hogy a menedzsment mindig a legnagyobb anyaszomorítókból álljon – csak a Harvardon vagy a Whartonon végzett fickókat vegyél fel –, aztán állj félre. Te túl becsületes vagy, egyszerűen nem tudsz jól hazudni.”

Amikor a vezetői székbe került, Charlie bebizonyította, hogy apja jóslata nem vált be, bár amit róla mondott, az igaz volt. Gyűlölte a becstelenséget, és mindig felfordult a gyomra, ha hazudnia kellett. Tudta, hogy azért volt rosszul, mert hazudott Astridnak.

– Idd meg az italod. Drága ginzeng van benne, tudod! – figyelmeztette az asszony.

– Igen, néném.

Miután legyűrte és kifizette a gyógyító innivalót, visszament az irodájába, leült a számítógépe elé, és belefogott egy e-mail megírásába.

---

feladó:
Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>
2013. június 10., 17:26
címzett:
Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>
tárgy: vallomás

Szia, Astrid,
Nem nagyon tudom, hogy is kezdjem, szóval belevágok. Nem voltam teljesen őszinte hozzád. Isabel őrülten haragszik rám. Üvöltve hívott fel az éjszaka közepén, aztán a lányainkat átvitette a szülei házába. Nem hallgatta meg a magyarázatomat, és most már a hívásaimat sem fogadja. Grégoire mondta, hogy ma reggel elhajózott Pascal Pang jachtján. Valószínűleg Szicíliába tartanak.

Az az igazság, hogy nem sikerült rendezni Isabellel a dolgainkat a Maldív-szigeteken töltött második nászutunk alatt. Rosszabbul állunk, mint valaha, és én egy ideje már megint a lakásomban élek. Az egyetlen megállapodás köztünk az, hogy semmi olyat nem teszek, ami nyilvánosan zavarná, vagy a becsületébe gázolna. Sajnos, tegnap éjszaka pont ez történt. A boldog házasságban élő nő imázsa Pascal Pang előtt darabokra hullott, és tudod, hogy ami Pascal tudomására jut, arról hamarosan egész Hongkong is tudni fog. De nem vagyok biztos benne, hogy érdekel ez még egyáltalán.

Meg kell értened valamit, Astrid. A házasságom Isabellel már akkor elhibázott volt, mielőtt elkezdődött volna. Mindenki úgy tudja, hogy a családi üzlet miatt küldtek Hongkongba, de az

igazság az, hogy valójában menekültem. A szakításunk után összeomlottam, és hónapokig depresszióval küszködtem. Teljes csőd voltam a munkámban is, és az apám végül új beosztást adott a K+F részlegen, csak hogy megszabaduljon tőlem. Ez volt az én mentőövem. Teljesen belefeledkeztem az új termékek fejlesztésébe, ami sokkal jobban tetszett nekem, mint a Szilícium-völgy legjobb IT cégeinek megoldásait lopva lemásoló alvállalkozó szerepe. Ennek eredményeképpen az üzlet fejlődésnek indult. Ezért neked tartozom köszönettel.

Isabellel egy partin találkoztam, amelyet véletlenül a rokonod, Eddie Cseng és a legjobb barátja, Leo Ming rendezett egy jachton. Eddie egyike volt azoknak, akik sajnáltak. Be kell vallanom, kezdetben tartózkodtam Isabeltől, mert túlságosan is rád emlékeztetett. Hozzád hasonlóan őt is mindig alábecsülték a külseje miatt. Kiderült, hogy briliáns jogász, aki a Birminghami Egyetem jogi karán végzett, és villámgyorsan Hongkong egyik legjobb ügyvédjévé vált. A stílusérzéke és a neveltetése pedig hamar kiemelte őt a tömegből. Apja az ismert védőügyvéd, Jeremy Laj volt. A Laj család egyike Kowloon Tong régi vagyonos családjainak, édesanyja pedig szintén egy gazdag indonéz–kínai család sarja volt. Nem akartam megint beleszeretni egy olyan megközelíthetetlen hercegnőbe, akit a családja szabályai kötnek gúzsba.

De amikor jobban megismertem, rá kellett jönnöm, hogy semmiben sem hasonlít hozzád. Meg ne sértődj, de te teljesen az ellentéte voltál. Isabel vad, gátlástalan és abszolút felszabadult volt. Ezt én nagyon üdítőnek találtam. Egyáltalán nem foglalkozott vele, mit gondol a családja, akik, mint kiderült, úgy gondolták, hogy az egész univerzum körülötte forog, és ő nem hibázhat semmiben. Ráadásul a szülei kedveltek engem (gondolom, ez részben annak is köszönhető volt, hogy az utolsó három barátja egy skót, egy ausztrál és egy afroamerikai volt, így megkönnyebbültek, amikor végre egy kínai fiúval jött össze). Már az első néhány randink után szívesen láttak, és az szintén jólesett a múltbeli tapasztalatokhoz képest, hogy elfogad a barátnőm családja. Hat hónapig tartó, fergeteges románc után összeházasodtunk, és a többit már tudod.

Illetve valójában nem tudod.

Mindenki azt gondolta, hogy azért házasodtunk össze olyan hamar, mert terhes lett. Igen, terhes volt, de nem tőlem. Az a dolog, amit a kezdetektől fogva szerettem benne – a kiszámíthatatlansága –, lett a veszte is. Három hónappal az után, hogy elkezdtünk járni egymással, Isabel hirtelen eltűnt. A dolgok jól alakultak, és én éppen kezdtem kiheverni a szakításunkat. Aztán egy nap Isabel egyszerűen csak eltűnt. Később kiderült, hogy Floridában összefutott egy italra az egyik indonéz rokonával (biztosan emlékszel arra a szörnyű bárra Lan Kwan Fongban), akit elkísért egy barátja. Valami indonéz fickó, aki modellként dolgozott. Mielőtt a rokon rájöhetett volna, mi történik, Isabel eltűnt a fickóval. Néhány nap múlva megtudtam, hogy Mauira mentek, ahol egy magánvillában forró románcba keveredtek. Nem akart visszatérni Hongkongba, és mindannyiunkkal megszakított minden kapcsolatot. Nem értettem, mi történik. Kétségbeesett voltam, mint ahogyan a szülei is.

Aztán kiderült, hogy nem először történik ilyesmi. Ráadásul nem is egyszer volt már ilyen, hanem több alkalommal. Egy évvel korábban találkozott azzal az afroamerikaival egy repülőúton London felé, majd hirtelen otthagyta a munkáját, és New Orleansba költözött vele. Két évvel korábban jött a képbe az ausztrál szörfös és a háza a Gold Coaston. Hamar rájöttem, hogy a baj nagyobb, mint azt bármelyikünk gondolja. Akkoriban a nővérem pszichofarmakológiát tanult, és úgy gondolta, hogy Isabel *borderline* személyiségzavarban szenved. Próbáltam erről a szüleivel is beszélni, de ők elutasítóak voltak. Nem tudtak szembenézni azzal a ténnyel, hogy a kedves kis leánykájuk mentális problémákkal küszködik, ami egyébként megfelelő gyógymóddal teljes mértékben kezelhető lett volna. A cselekedetei ellenére sem küldték el soha pszichológiai vizsgálatra. Csak beletörődtek a „sárkányos időszakaiba”, ahogy ők nevezték. A sárkány évében született, és ez mindig felmentést adott neki a tettei alól. Könyörögtek, hogy menjek el Hawaiira, és mentsem meg Isabelt.

Így tehát elrepültem Mauira, ahol kiderült, hogy a modell már rég a múlté, és Isabel valami kommunában él a Radical Faeries helyi csoportjával. És terhes volt. A negyedik hónapban járt, és

nem a zavartsága, hanem a szégyen miatt nem tért haza. Már túl késő volt az abortuszhoz, a gyereket sem akarta örökbe adni, de így Hongkongba sem jöhetett vissza. Azt mondta nekem, hogy senki sem szerette úgy, mint én, és könyörgött, hogy vegyem feleségül. A szülei is könyörögtek, hogy gyorsan házasodjunk össze Hawaiin. Én pedig elvettem. Olyan „csak a családtagokkal tartott szűk körű esküvőnk" volt Waikikin a Halekulani hotelben.

Azt akarom, hogy tudd, tudatosan mentem bele az esküvőbe. A betegsége alatt is láttam a jót Isabelben, és mindenáron segíteni akartam rajta. Amikor minden rendben ment, és lelkének teljes fénye rám ragyogott, ahhoz nem volt semmi sem fogható. Olyan volt, mint egy mágnes. Gyönyörű lélek, és én szerelmes voltam ebbe a részébe. Vagy legalábbis ezt próbáltam bemagyarázni magamnak. Azt gondoltam, hogy ha megbízható férje leszek, olyan, aki segít neki túljutni a mentális problémáin, akkor minden rendben lesz.

De semmi sem ment rendben. Chloe születése után a hormonok teljesen összezavarták Isabelt, és borzasztó, szülés utáni depresszióba esett. Gyűlölni kezdett, és minden bajáért engem hibáztatott. Többet nem aludtunk együtt. (Már úgy értem, közös hálószobában, mert a Mauira utazása óta nem volt intim kapcsolatunk.) Csak a gyereket tűrte meg maga mellett a hálószobában. Na és a dadát. Ez finoman szólva is furcsa volt.

Egy nap felkelt, és olyan volt, mintha semmi sem történt volna. Én visszaköltözhettem a hálószobába, a dada és Chloé pedig a saját szobájukba. Isabel egy év után először szerető feleség lett. Visszatért a munkájához, és mi újra a megszokott társasági házaspár lettünk a városban. Újra törődhettem a cégemmel, és a Wu Mycrosystems megint óriási növekedésnek indult. Isabel terhes lett Delphine-nel, és én azt hittem, hogy minden rosszat magunk mögött hagytunk.

Aztán hirtelen megint minden megváltozott. Az események ezúttal kevésbé drámai fordulatot vettek – nem voltak hirtelen jött szerelmek rejtélyes idegenekkel, sem menekülés Isztambulba vagy Skye szigetére. Isabel új viselkedése ennél sokkal alattomosabb és kártékonyabb volt. Kijelentette, hogy nős férfiakkal van viszonya. Hárman közülük ugyanannál a jogi

cégnél dolgoztak, mint ő – gondolhatod, hogy ez milyen munkahelyi hangulatot teremtett. Egy másik férfi pedig elismert bíró volt, akinek a felesége mindenre rájött, és megfenyegette őket, hogy mindent nyilvánosságra hoz. Megkíméllek a további részletektől, de Isabelnek és nekem minden okunk és szándékunk megvolt arra, hogy külön életet éljünk. Én a Mid-Levelsben lévő lakásomban laktam, ő pedig a gyerekekkel a The Peaks-i házban.

Amikor visszatértél az életembe, két dologra jöttem rá: először is arra, hogy mindig is téged szerettelek. Te voltál az első szerelmem, és én azóta szerelmes vagyok beléd, amióta tizenöt éves korunkban először találkoztunk a Fort Canning Templomban. Másodszor: rá kellett jönnöm arra, hogy tőlem eltérően, te továbbléptél. Láttam, mennyire szereted Michaelt, és mennyire ragaszkodsz a házasságotokhoz. Tudtam, hogy a kezdetektől fogva nem voltam tisztességes Isabellel, mivel én nem jutottam túl rajtad, és sosem voltam teljesen a feleségemé. De elszántan próbáltam változtatni a dolgokon. Végül már készen álltam rá, hogy elengedjelek, ami megmenthette volna a házasságomat és Isabelt. Szabadon és tisztán akartam őt és a lányainkat szeretni, legalább úgy, ahogy te szereted Cassiant.

És ahogy megkettőztem az erőfeszítéseimet, te gyakorlatilag a házassági tanácsadómmá váltál. Mindazok az e-mailek, amelyeket az utolsó két évben váltottunk, utat mutattak nekem a sötétben, amikor megpróbáltam újraépíteni a házasságomat. De ahogy láthatod, végül semmi sem lett belőle. Minden az én hibám. Végül Isabel és én egyszer s mindenkorra a mélypont felé tartunk, de ez már régóta várható volt.

Ezzel a zavaros próbálkozással szeretném megértetni veled, hogy nincs semmi okod megbánni azt, ami közted és Isabel között történt Velencében. És ami még fontosabb: szeretném, ha megismernéd a valódi történetünket, mert én már nem tudok tovább hazudni neked. Remélem, megbocsátod, hogy nem voltam őszinte veled a kezdetektől. Te vagy az egyik fénypont az egyébként elcseszett életemben, és most mindennél nagyobb szükségem van a barátságodra.

Szeretettel: Charlie

Charlie egy ideig csendesen ücsörgött a számítógépe előtt, újra és újra átfutotta az e-mailt. Már majdnem este hét óra volt Hongkongban. Velencében valószínűleg késő délután van, Astrid pedig a Ciprianiban ebédel a medence mellett. A férfi mélyet sóhajtott, majd lenyomta a „törlés” gombot.

6

Carlton és Colette

•

SANGHAJ, KÍNA

– Összetörted a szívem. És nem tudom, hogy valaha meggyógyul-e – mondta a nő fájdalmas hangon.

– Nem értem, miért vagy ilyen – mormogta Carlton mandarin nyelven.

– Nem érted? Hát nem veszed észre, mennyire megbántottál? Hogy lehetsz ilyen kegyetlen?

– Kérlek, magyarázd el pontosan, miért is vagyok kegyetlen. Mert tényleg nem értem. Csak megpróbálok helyesen cselekedni.

– Elárultál. Az ő pártját fogtad. És ezzel tönkretettél engem.

– Jaj, Anya! Ne csináld már a drámát! – csattant fel hirtelen Carlton a telefonban.

– Hongkongba vittelek, hogy megvédjelek. Nem veszed észre? És te a lehető legrosszabbat tetted. Szembeszálltál velem, és visszautaztál Sanghajba, hogy találkozz azzal a lánnyal! Azzal a *fattyúval!*

A hatalmas méretű ágyban heverő Carlton szinte a bőrén érezte Hongkongból beszélő anyja sistergő haragját. Megpróbált nyugodtabb hangra váltani.

– Rachelnek hívják, és tényleg túlreagálod a dolgot. Szerintem egyébként nagyon is megkedvelnéd. És ezt most nem csak úgy mondom. Intelligens – nálam sokkal intelligensebb –, de nem játssza meg magát. Száz százalékban eredeti.

Shaoyen gúnyosan felszisszent.

– Te buta, buta fiú! Hogy nevelhettem fel egy ilyen buta fiút? Nem látod, hogy minél jobban elfogadod, annál többet fogsz veszíteni?

– Mit fogok elveszíteni, Anya?

– Tényleg le kell betűznöm? Már az egyszerű létezése is szégyent hoz a családra. Bemocskolja a nevünket. *A te nevedet*. Nem fogod fel, hogy az emberek hogy fognak ránk nézni, ha kiderül, hogy apádnak van egy törvénytelen lánya valami vidéki

nőtől, aki elrabolta a saját gyerekét, és Amerikába vitte? Bao Kaoliang a párt új reménysége? Az összes ellensége csak arra vár, hogy kicsinálhassa. Tudod, milyen sokat dolgoztam azért, hogy a családunk ilyen pozícióba jusson? Jaj, ez egész biztosan isten büntetése! Soha nem kellett volna Angliába küldenem téged, ahol olyan sok bajba keveredtél! Az az autóbaleset az értelem utolsó morzsáját is kiütötte az agyadból!

Colette, aki mindeddig csendesen feküdt Carlton mellett, a fiú elkeseredett arckifejezése láttán kuncogni kezdett. Carlton gyorsan rádobott egy párnát a lány arcára.

– Ígérem neked, anyám, Rachel egyáltalán nem fog szégyent hozni a… a… családunkra – mondta Carlton köhögve, mert Colette játékosan a bordáit bökdöste.

– Máris szégyent hozott. Te pedig lerombolod a hírneved pusztán azzal, hogy Sanghajban parádézol vele.

– Biztosíthatlak, Anya, hogy nem volt itt semmilyen parádé – válaszolta Carlton, miközben Colette-et csiklandozta.

– Fang Aj Lan fia látott benneteket tegnap este a Kee Klubban. Hogy lehetsz ilyen ütődött, hogy egy ilyen ismert nyilvános helyen mutatkozol vele?!

– A Kee Klubba bárki bemehet. Ezért mentünk mi is oda. Ne aggódj, úgy mondtam mindenkinek, hogy a barátom, Nick felesége. Nick szintén a Stowe-ba járt, szóval ez egy nagyon hihető történet.

Shaoyen azonban nem adta fel ilyen könnyen.

– Fang Aj Lan azt mondta nekem, hogy a fia szerint bolondot csináltál magadból, amikor két nő karolt beléd: Colette Bing meg egy másik, ismeretlen lány. Meg se mertem mukkanni.

– Ryan Fang féltékeny, mert két gyönyörű nővel látott, őt meg a szülei hozzákényszerítették Bonnie Hujhoz, aki a legjobb napjain is úgy néz ki, mint egy meztelen földikutya.

– Ryan Fang jó fiú. Hallgatott a szüleire, és azt tette, ami a legjobb a családnak. És most ő lesz a legfiatalabb párttitkár a…

– Az sem igazán érdekel, ha ő lesz Westeros legfiatalabb uralkodója a Vastrónon[{70}]* – szakította félbe az anyját Carlton.

– Az a Colette vett rá erre, igaz? Ő a felbujtó! Colette tudta, hogy nem akarlak Sanghaj környékén tudni ezen a héten.

– Kérlek, hagyd ki ebből Colette-et. Ehhez neki semmi köze.

Colette, a nevét hallva, Carltonra mászott, elhelyezkedett rajta lovagló ülésben, majd Carlton éhes tekintete előtt ledobta a topját. Úristen, soha nem tudta megunni a lány pompásra alakított melleit!

– Vágtass, cowboy! – súgta Colette a fiúnak, mire Carlton kezét a lány szájára tapasztotta. Colette erre finoman a tenyerébe harapott.

– Tudom, hogy Colette befolyásol téged. Amióta a barátnőd, csak a szívemet fájdítod.

– Hányszor mondjam, hogy nem a barátnőm. Csak barátok vagyunk – Carlton hangja elhalkult, ahogy Colette csípője lassan körözni kezdett rajta.

– Ezt mondod te. De hol voltál a múlt éjszaka? Aj-Mej azt mondta, hogy napok óta nem voltál otthon.

– A nővéremmel voltam, és mivel te nem engeded, hogy belépjen a házunkba, ezért nincs más választásom, mint hogy én menjek a szállodába – Carlton valójában a Portman Ritz-Carlton elnöki lakosztályában töltötte az időt, mert tudta, hogy ott soha nem keresnék anyja kémei.

– Istenem, már a nővérednek hívod?

– Anya, akár tetszik, akár nem, ő a nővérem.

– A sírba viszel, fiam. Lassan megölsz belülről.

– Igen, Anya, tudom. Számtalanszor hallottam már: *egy nagy csalódás vagyok, aki elárulta az összes őst, és egyáltalán nem tudod, miért is vállaltad a fájdalmat, hogy a világra hozz* – felelte Carlton monoton hangon, majd bontotta a vonalat.

– Azta, anyád most tényleg bepöccent, mi? – kérdezte Colette angolul. (Minden barátja közül csak Carltonnak volt tökéletesen arisztokratikus angol akcentusa, amit nagyon vonzónak talált.)

– Tegnap nagyon összeveszett apával, és kidobta őt a házból – dörmögte a fiú. – Hajnali kettőkor jelentkezett be az Upper House-ba. Gondolom, azt akarta elérni, hogy én is legalább ilyen rosszul érezzem magam.

– Miért kellene rosszul érezned magad? Nem úgy tűnik, mintha bármi is a te hibád lenne.

– Pontosan. Anyám teljesen elvesztette a fonalat. Annyira aggódik, hogy Rachel lerombolja a család hírnevét, hogy ezzel a furcsa viselkedéssel ő tépázza meg a saját hírnevét.

– Az utóbbi időben elég furcsa dolgokat csinál, nem? Régebben kedvelt engem.

– Még mindig kedvel téged – felelte Carlton nem túl nagy meggyőződéssel.

– Aha. És ezt el is higgyem?

– Bízz bennem, az egyetlen ember, akire most dühös, az az apám. Nem akar hazajönni Hongkongból, és amikor apa úgy döntött, hogy egyedül utazik vissza Sanghajba, megfenyegette, hogy elválik, ha megpróbálja meglátogatni Rachelt. Attól tart, hogy a nyilvánosság előtt együtt mutatkoznak, amiből nagy botrány lesz.

– Nahát! Ilyen rossz a helyzet?

– Ez csak üres fenyegetés. A düh beszél belőle.

– Miért ne rendezhetnék *én* egy vacsorát Rachelnek nálam, ahol titokban találkozhatna az apjával? Az nem nyilvános hely.

– Szeretsz bajt okozni, igaz?

– Én vagyok az, aki bajt okoz? Én csak kedves és vendégszerető vagyok a nővéreddel. Az viszont elég nevetséges, hogy már lassan egy hete Sanghajban van, és az apja még mindig nem látogatta meg. Alapvetően ő hívta meg.

Carlton elgondolkodott egy pillanatig.

– Talán rendezhetnénk valamit, bár abban nem vagyok biztos, hogy apa is eljön. Rendszerint hisztizik egy sort, de aztán végül mindig behódol Anyának, és teljesíti minden óhaját.

– Bízd ezt rám. Felhívom az apádat, és megmondom neki, hogy a meghívás az *én apámtól* érkezett. Azt nem fogja visszautasítani, és arra sem fog számítani, hogy Rachel ott lesz.

– Nagyon kedves vagy Rachelhöz és Nickhez.

– Miért ne lennék? Ő a testvéred, és én nagyon kedvelem őket. Annyira mások. Rachel laza, és semmi gond sincs vele. Ráadásul teljesen banán,[{71}] nem? Csak nézd meg, hogyan öltözködik. Nevenincs márkák, majdnem semmi ékszer, egyáltalán nem olyan, mint azok a kínai lányok, akiket ismerek. Nicket még nem ismertem ki rendesen. Nem azt mondtad, hogy a szülei gazdagok?

– Úgy tudom, hogy tehetősek, de nem úgy veszem észre, hogy *olyan* gazdagok. Az apja valamikor mérnök volt, és most

sporthorgász. Mrs. Young pedig, azt hiszem, napi ügyletekben utazik a tőzsdén.

– Hát, akkor nagyon jó nevelést kapott. Istenien nyugodt a karizmája, a modora pedig kifogástalan. Észrevetted, hogy amikor lifteztünk, mindig a hölgyeket engedte előre?

– Tehát?

– Ez az igazi úriember ismertető jegye. És sejtem, hogy ez nem a Stowe-ban ragadt rá, mivel te egy barbár vagy!

– Cseszd meg! Csak azért kedveled, mert úgy néz ki, mint az a koreai szívtipró, akit szeretsz.

– Milyen aranyos! Féltékeny vagy? Ne aggódj, nem áll szándékomban ellopni Nicket a nővéredtől. Mivel foglalkozik? Egyetemi tanár?

– Igen, történelmet tanít.

Colette kuncogott.

– Egy történelemtanár és egy közgazdaságtanár. El tudod képzelni, milyenek lesznek a gyerekeik? Nem értem, miért érzékeli őket fenyegetésnek egyáltalán az anyád.

Carlton felsóhajtott. Valahol mélyen pontosan tudta, miért viselkedik így az anyja. És annak egyáltalán semmi köze sem volt Rachelhöz, viszont igen sok az ő balesetéhez. Soha nem beszélt vele arról, mit is tett, de nagyon jól tudta, hogy a tragédia árnyéka visszafordíthatatlanul megváltoztatta az asszonyt. Mindig hirtelen haragú volt, de London óta még sokkal irracionálisabb lett. Bárcsak visszaforgathatná az időt azon az éjszakán. Azon az átkozott éjszakán, ami tönkretette az életét. Elfordult Colette-től.

Colette látta, hogy Carltonra újra sötét felhők ereszkednek. Mostanában gyakran előfordult ilyesmi. Az egyik pillanatban még csodásan érzik magukat, a másikban a fiú az elkeseredés mély vermébe süllyed. Hogy egy kicsit javítsa a kedvét, kigombolta a fiú ingén az utolsó gombokat, és mutatóujjával finom kis köröket írt le a köldöke körül.

– Szeretem, amikor mogorva vagy velem, és füstölögsz – súgta a fülébe.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– De igenis tudod – mondta a lány, átvetette a lábait Carlton testén, és terpeszállásban a fiú fölé térdelt. – Te is úgy tudod,

hogy Obama elnök aludt utoljára ebben az ágyban?

– Ez a hely olyan, mint egy erőd. Minden elnök itt alszik – válaszolta egykedvűen Carlton.

– Lefogadom, hogy Mr. Obama nem élvezhette *ezt a látványt* – Colette lassú, csábító mozdulattal megszabadult Kiki de Montparnasse bugyijától.

Carlton a lányt bámulta.

– Nem. Valószínűleg nem.

7
Nick és Rachel
•
SANGHAJ, KÍNA

Amikor Nick felébredt, első pillantása Rachelre esett, ahogy a felesége – az ablakon keresztül beáradó napfényt élvezve – a kávéját kortyolgatta.

– Mennyi az idő? – kérdezte.

– Majdnem háromnegyed egy.

Nick reflexszerűen pattant fel, mintha egy ébresztőóra szólalt volna meg.

– A francba! Miért nem keltettél fel?

– Olyan édesen aludtál, és szabadságon vagyunk, nem emlékszel?

Nick mormogva nyújtóztatta ki a karjait.

– Ja. Hát nem érzem éppen vakációnak.

– Csak egy kis kávéra van szükséged.

– És aszpirinre. Sokra.

Rachel elnevette magát. Az itt töltött egy hétben mindkettőjüket magába szívta az a tornádó, amit Carlton társasági életének neveztek. És ami igazából inkább Colette társasági élete volt, mivel észvesztően sok divatbutikban rendezett partin, tizenkét fogásos banketten, művészeti megnyitón, szűk körben meghirdetett éttermi rendezvényen, a francia konzulátus koncertjén, VIP-afterpartin (amelyeket még több VVIP after-afterparti követett) és egy „helyszín specifikus transzmédia performanszon” vettek részt – természetesen Colette szervezésében. Ráadásul mindezekre az eseményekre még a mindennap hajnalig tartó, különféle klubokban tartott bulizások előtt került sor.

– Ki gondolta volna, hogy Sanghaj éjszakai élete mellett még New York is elbújhat? Azt hiszem, rám fér egy csendes, kettesben töltött este. Szerinted megsértődik az öcséd? – kérdezte Nick.

– Hát, csak mondd meg Carltonnak, hogy öregek vagyunk már ehhez a tömeghez – fújta meg a kávéját Rachel.

– Mondja az a lány, akit csak a múlt éjjel legalább egy tucatszor kértek fel. Már azt hittem, hogy tényleg elő kell vennem az egyik nindzsa-trükkömet, hogy távol tartsam tőled azokat a francia fickókat az M1NT-ben.[72]

– Olyan dinka vagy! – nevetett Rachel.

– Én vagyok dinka? Nem vagyok kocka. Talán csak nekem tűnik úgy, de tényleg minden európai itt Sanghajban akar feltalálni valamilyen appot, ami majd megváltja a világot? És muszáj kivétel nélkül ilyen borostásnak lenniük? El nem tudom képzelni, milyen lehet csókolózni velük.

– Tulajdonképpen elég izgató lenne. Megnézném, ahogy te és az a kis aranyos műszaki végzős enyelegtek. Hogy is hívták? Loïc? – bolondozott Rachel.

– Köszi. De akkor már inkább Claryssa vagy Chlamydia, vagy akármi is volt a neve Colette barátnőjének.

– Haha, pont *Chlamydiá*t kapnál tőle, ha megcsókolnád! Arról a műszempillás lányról beszélsz, aki egyenesen rákérdezett, hogy amerikai útleveled van-e?

– Műszempillája volt?

– Drágám, azon a lányon *minden* mű volt! Nem láttad, mennyire lelombozódott, amikor Colette közölte vele, hogy házasok vagyunk? Nem egészen értem, hogy nem veszik észre a gyűrűt a kezünkön.

– Azt hiszed, egy darabka arany megállítja őket? Az itteni nők egyszerűen nem értik a társadalmi helyzetedet. Összezavarod őket. Kínainak nézel ki, de nem értik a testbeszédedet. Nem úgy viselkedsz, mint egy tipikus feleség, szóval honnan is tudnák, hogy mi együtt vagyunk.

– Rendben, akkor mostantól rád tapadok, és folyton áhítattal bámullak. Te vagy az egyetlen és kizárólagos *gaofushuai*[73] – turbékolt Rachel, miközben tréfásan rebegtette hozzá a szempilláit.

– Na, ez a helyes hozzáállás! És most, hol a kávém?

– A kávéfőzőben. Felfrissítenéd az enyémet is, ha már ott vagy?

– Mi történt az én alázatos, kicsike feleségemmel? – lépdelt kényelmesen a bárhoz Nick, miközben Rachel hangját hallotta a másik szobából.

– Ja, apám hívott ma reggel.

– És mit mondott? – tétovázott Nick a túlságosan is high-tech kávéfőző kezelőpanelje fölött.

– Újra elnézést kért, hogy nincs itt.

– Még mindig a hongkongi problémákkal van elfoglalva?

– Hát, ma Pekingbe kellett rohannia. Most valami kormányzati ügy merült fel.

– Hm – kommentálta Nick, miközben egy kis kávét kanalazott a gépbe. Kíváncsi volt rá, vajon mi rejtőzhetett Bao Kaoliang rejtőzködése mögött. Már majdnem megemlítette ezt a gondolatát a feleségének is, amikor Rachel újra megszólalt.

– Azt akarta, hogy találkozzunk vele Pekingben ezen a hétvégén, de sajnos a következő pár napban iszonyú szmog lesz a város felett. Szóval, azt javasolta, hogy menjünk inkább a jövő héten, amikor kitisztul a levegő.

Nick visszatért a hálószobába, és a felesége kezébe nyomta az újratöltött csészét.

– Nem tudom, te mit gondolsz, de nekem ez kezd gyanús lenni – nézett Nick szemébe Rachel.

– Ezzel nem vagy egyedül – felelte Nick, és letelepedett a földre, az ablaknak dőlve. A hátát simogató napfény sokkal élénkítőbb volt, mint a kávé illata.

– De örülök, hogy ezt mondod! Szóval, nem vagyok teljesen paranoiás? Már úgy értem, hogy az indokai most már elég bénán hangoznak, nem? Szmog Pekingben? Ott nincs *állandóan* szmog? Háromezer mérföldet repültem, hogy jobban megismerjem. Nem fogom hagyni, hogy egy kis légszennyezés az utamba álljon. Azt hittem, sokkal többet fogom látni az apámat, de most úgy érzem, mintha kerülne minket.

– Egyet tudok érteni veled.

– Gondolod, hogy Shaoyen keze van a dologban? Már úgy értem, hogy egy kukkot sem hallottunk eddig még felőle.

– Elképzelhető. Mondott neked valamit Carlton erről?

– Carlton nem mondott egy szót sem! Tudod, annak ellenére, hogy amióta megérkeztünk, szinte minden este együtt vagyunk,

szerintem még nem ismertem ki igazán. Vagyis nagyon kedves és nagyon jó beszélgetőpartner, mint minden Angliában iskolázott fiú, de nem igazán mutat meg magából valami sokat. És néha eléggé kedvetlen, nem gondolod?

– Igen, ezt én is észrevettem. Néha úgy tűnik, mintha teljesen kikapcsolna. Mint aznap este, amikor azzal a hosszú hajú nővel együtt iszogattunk a Ritz Pudong tetején lévő bárban.

– Az afrokínai lánnyal? Igen, hogy is hívták?

– Fogalmam sincs. De furcsa kisugárzása volt, és Carlton egy darabig teljesen elcsendesedett. Csak meredt maga elé. Talán nem tetszett neki a lány, vagy valami más baja volt, de aztán hirtelen megrázta magát, és újra a régi lett.

Rachel aggódó pillantást vetett a férjére.

– Gondolod, hogy az ivás miatt van? Ha csak a héten látottakra gondolok, belesajdul a májam.

– Hát, úgy tűnik, hogy – más helyiekhez hasonlóan – ő is sajátos szinten űzi az ivást. De ne felejtsük el, hogy nemrégiben volt egy balesete, amelyben súlyos fejsérülést szenvedett.

– Elég jó állapotban van, ezért mindig elfelejtkezem arról a balesetről.

Rachel felkelt a foteljéből, és Nick mellé telepedett a padlóra. Az ablakon kinézve a folyó túlsó partján épülő Sanghaj Tower csavaros vázára meredt, amely egy nap a világ legmagasabb épülete lesz.

– Ez olyan furcsa. Azt hittem, hogy mialatt itt leszünk, jobban meg fogom ismerni az apámat, együtt vacsorázunk más rokonokkal, és ehhez hasonló dolgokkal leszünk elfoglalva. Ehhez képest nap mint nap a sanghaji *Gossip Girl* magazinból előugró népekkel bulizgatunk.

Nick egyetértően bólintott, de nem akart semmi csüggesztőt mondani.

– Valamikor apádnak is fel kell bukkannia. És az is lehet, hogy tényleg paranoiásak vagyunk, és a dolgok tényleg nem úgy jöttek össze, ahogy kellett volna. Az apád rendkívül fontos ember. Rengeteg tennivalója lehet a politikai fronton, főként a legutóbbi vezetőváltás miatt is. Lehet, hogy valami olyan dráma zajlik, amihez egyébként semmi közöd sincs.

Rachel kételkedve pillantott rá.

– Gondolod, hogy csak úgy kérdezzem meg Carltont?

– Ha tényleg valami családi oka van a történteknek, akkor az kellemetlen helyzetbe hozza. Végül is Baóék nagyon is gondoskodnak rólunk, nem igaz? Úgy értem, itt lakunk ebben a csodálatos lakosztályban, Carlton szórakoztat minket minden áldott nap. Várjuk meg, mi történik. Időközben viszont, azt hiszem, itt a legjobb alkalom, hogy kipróbáljam azt a léböjtöt.

– Mielőtt belekezdenél, jobb, ha tudod, hogy ma este Colette szüleinél vacsorázunk.

– Ó, ez teljesen kiment a fejemből. Tudod, hova megyünk? Kíváncsi vagyok, hogy egy újabb huszonvalahány-fogásos bacchusi lakoma vár-e ránk.

– Carlton szerint valamilyen szállóban lesz.

– Lehet, hogy van sajtburgerük. Ölni tudnék egy kis sajtburgerért és sült krumpliért ma este.

– Én is! De nem hiszem, hogy lesz ilyesmi az étlapon. Valami azt súgja nekem, hogy Colette nem az a hamburger-sült krumplival fajta csaj.

– Vajon miből gondolod ezt? Bármiben lefogadom, hogy a havonta ruhára költött pénze meghaladja a kettőnk éves keresetét.

– Havonta? A *hetente* talán közelebb áll az igazsághoz. Láttad azt a faragott sárkány sarkú cipőt, ami tegnap éjjel volt rajta? Esküszöm, szerintem elefántcsontból készült. Araminta 2.0.

– Colette *nem* Araminta 2.0 – kuncogott Nick. – Araminta szingapúri lány. Ki tud öltözni, ha akar, de ugyanolyan jól áll neki, ha jógamelegítőt visel, és friss kókuszdiót eszik a parton. Colette teljesen másfajta. Róla el tudom képzelni, hogy pár éven belül Kínát vagy Hollywoodot fogja irányítani.

– És mégis valamiért tetszik nekem. Eddig ő volt itt a legkellemesebb meglepetés, nem? Amikor először találkoztam vele, azt mondtam magamban: *ez a lány nem lehet igazi.* De azóta olyan kedves és nagylelkű. Egy kanalat nem hagyott arrébb tenni, amióta csak megérkeztünk.

– Sajnálom, de ki kell hogy ábrándítsalak: szerintem minden étterembe és klubba tudatosan vitt minket, ahol csak voltunk vele. Nem láttad, hogy utasította Roxanne-t a fotózásra

mindenhol? Csak twitteli vagy blogolja a képeket, és ingyen eszünk mindenhol. Ez elég nagy szélhámosság.

– Mégis, úgy látom, összeillenek Carltonnal.

– Igen, de nem hiszed, hogy csak játszik vele? Tisztán látszik, hogy bele van bolondulva, mégis azt szajkózza, hogy „csak az egyik udvarlóm”. Baromság.

Rachel incselkedve tekintett Nickre.

– Egyszerűen csak nem szereted, hogy megfordultak a szerepek. Colette megcsinálta a karrierjét, elérte a céljait, és nem sieti el a házasságot. Szerintem ez üdítő kivétel. A legtöbb kínai lány állandó nyomás alatt él, hogy már a húszas évei elején menjen férjhez, és gyerekeket szüljön. Arra gondolok, mennyi kínai lány jár szemeszterenként hozzánk az egyetemre csak azért, hogy megtalálja a tökéletes férjet.

Nick lehajtotta a fejét, és elgondolkodott egy pillanatra.

– Rajtad kívül senki sem jut az eszembe.

– Ó, ha-ha-ha! Hülye! – vágta fejbe a férfit Rachel egy bojtos párnával.

* * *

Délután öt órakor Nick és Rachel a hotel előtt várta, hogy Carlton felvegye őket. Hirtelen hangos zúgás morajlott fel a Bund irányából. Nick farmert, világoskék Oxford inget[{74}] és a sárgásbarna nyári Huntsman blézerét viselte, míg Rachel egy Erica Tanov nyári vászontunikát választott. Pillanatokkal később egy sötét sárgabarackszínű McLaren F1 állt be a Peninsula felhajtójára. Motorjának mély, kábító duruzsolása odavonzotta a parkolófiúkat, akik abban reménykedtek, hogy egy beparkolás erejéig élvezhetik az egzotikus erőgépet. A reményeik azonban szertefoszlottak, amikor Carlton – az ablakon kihajolva – odaintette Nicket és Rachelt.

– Ülj előre – ajánlotta fel udvariasan Nick a feleségének.

– Ne viccelj már, az én lábam sokkal rövidebb, mint a tiéd – felelte Rachel. Vitájuk teljesen hiábavalónak bizonyult, mert ahogy az oldalajtók felemelkedtek, láthatták, hogy a kocsiban a vezetőülés középen helyezkedik el, míg az utasok a vezető két oldalán foglalhatnak helyet.

– Milyen érdekes! Még sosem láttam ilyet! – álmélkodott Rachel.

Nick bekukkantott a járműbe.

– Ez az egyik szexi autód itt, nem igaz? Egyáltalán közlekedhet ez közúton?

– Bárcsak tudnám – vigyorgott önelégülten Carlton.

– Én meg azt hittem, hogy itt mindenki csak Audival jár – mondta Rachel, miközben bemászott a jobb oldali ülésbe.

– Ó, az Audik Colette családjához tartoznak. Tudjátok, hogy miért jár itt mindenki Audival? A legmenőbb politikusok is Audival furikáznak, és sokan azt hiszik, hogy ha ők is ilyet vezetnek, akkor a többi autós majd elengedi őket, és a rendőrök sem kötnek beléjük úton-útfélen.

– Milyen érdekes – csodálkozott Rachel, ahogy elhelyezkedett a kényelmes kagylóülésben. – Szeretem az új autók illatát.

– Valójában nem új, 1998-as – világosította fel Carlton.

– Tényleg? – kérdezte meglepetten Rachel.

– Klasszikusnak számít. Csak napos és felhőtlen napokon veszem elő, olyanokon, mint a mai. A kézzel varrott Connoly bőrhuzatok illatát érzed. Olyan tehenek bőréből készítik, amiket még a kobei marháknál[{75}] is jobban babusgatnak.

– Úgy tűnik, egy újabb Carlton-szenvedélyt fedezhettünk fel – jegyezte meg Nick.

– Hát, igen. Évek óta autókat importálok, és eladom őket a barátaimnak. Még a Cambridge-ben töltött időszakom alatt kezdtem, amikor hétvégenként Londonba mentem – magyarázta Carlton, miközben a Yan'an Elevated Roadon száguldott.

– Biztos minden évben megnézted az arab sportautó-felvonulást Knightsbridge-ben – mondta Nick.

– Eltaláltad. A barátaimmal foglaltunk egy külső asztalt a Ladurée-nél, és néztük, ahogy elgurulnak előttünk.

– Fiúk, ti miről beszéltek? – kérdezett közbe Rachel.

– Minden júniusban az összes fiatal arab milliárdos Londonba ment, és vitte magával a világ legpazarabb sportautóit – magyarázta neki Nick. – Utána úgy versenyeztek Knightsbridge körül, mintha az a saját Forma–1-es versenypályájuk lenne. Szombat délután a Harrods mögötti Basil Street sarkán gyülekeztek, mint egy darázsraj. Csupa kölyök,

néhányuk még tizennyolc sem múlt el. Mind nagyon drága szakadt farmerban és a barátnőikkel, akik ugyan hidzsábbal takarták el magukat, de kirívó napszemüvegeket viseltek, és ezekben a dollármilliókat érő kocsikban ültek. Hihetetlen látvány volt.

Carlton izgalomtól csillogó szemmel bólintott.

– Ugyanez történik itt is. Mostanra ez lett a luxusautók első számú piaca a világon. Különösen az egzotikus sportautóké. A keresleti oldal kielégíthetetlen, és az összes barátom tudja, én vagyok a legjobb abban, hogy megtaláljam a legritkább darabokat. Ebből a McLarenből, amiben most ülünk, csupán hatvannégy darab készült. Még mielőtt egy autó beérkezne a sanghaji dokkba, már várólistám van a vevőkből.

– Ez elég jó szórakozás és pénzkeresési mód egyszerre – jegyezte meg Nick.

– Majd mondd ezt el a szüleimnek, ha találkozol velük. Ők úgy gondolják, hogy eltékozlom az életem.

– Biztos vagyok benne, hogy csak a biztonságod miatt aggódnak – akadt el Rachel lélegzete, amikor Carlton százhatvannal átvágott három sávon.

– Bocsánat, csak ki kellett kerülnöm azokat a teherautókat. Ne aggódj, nagyon biztonságosan vezetek.

Nick és Rachel aggodalmas pillantást váltottak egymással, ismerve a Carltonnal nemrégiben történteket. Rachel ellenőrizte a biztonsági övét, és megpróbált nem figyelni az előttük cikcakkban közlekedő autókra.

– Az autópályán mindenki őrültnek tűnik, folyamatosan váltogatják a sávokat – jegyezte meg Nick.

– Figyelj, ha te itt a szabályoknak megfelelően akarsz vezetni, és mindig ugyanabban a sávban haladsz, akkor meghalsz – mondta neki Carlton, miközben gyorsítva megelőzött egy malacokkal teli teherautót. – A normális közlekedési szabályok ebben az országban nem működnek. Nagy-Britanniában tanultam meg vezetni. Az első nap, amikor megkaptam az itteni jogosítványomat, belém szaladtak hátulról. A rendőr üvöltött velem: „Te eszement idióta! Minek állsz meg a piros lámpánál?”

– Tényleg, Rachellel egy párszor már majdnem meghaltunk, pedig csak megpróbáltunk átjutni az út túloldalára. A

közlekedési táblák nem sokat jelentenek a sanghaji sofőröknek – erősítette meg Nick.

– Azok csupán ajánlások – értett vele egyet Carlton, majd hirtelen a fékbe taposott, élesen jobbra kapta a kormányt, és épphogy elkerülte a legbelső sávban álldogáló teherautót.

– URAMISTEN! EZ A TEHERAUTÓ TÉNYLEG A LEGBELSŐ SÁVBAN TOLAT? – sikított fel Rachel.

– Isten hozott Kínában – vetette oda Carlton hanyagul.

Húsz perccel azután, hogy kiértek Sanghaj belvárosából – Rachel legnagyobb megkönnyebbülésére –, végre maguk mögött hagyták az autópályát, és egy láthatóan frissen kövezett útra fordultak.

– Hol vagyunk? – kérdezte Rachel.

– Ez egy újonnan épített övezet, amelyet Porto Fino Elite-nek hívnak – magyarázta Carlton. – A Newport Beachen található előkelő negyedekről mintázták.

– Tisztán látszik – jegyezte meg Nick, amikor elhajtottak egy mediterrán stílusú, okkersárgára festett, nyitott üzletsor mellett, amelyet egy Starbucks egészített ki. Lefordulva a főútról egy hosszú, műmárvány falakkal övezett sugárúton gurultak végig, amelyet a végén egy plasztikus vízesés mellett álló kapu zárt le. Carlton megállt a dekoratív fémpanelekkel díszített, masszív kapu előtt, mire az őrházból három egyenruhás őr jött elő. Egyikük figyelmesen körbejárta az autót, mintha csak robbanóanyagok után kutatna, míg a másik egy tükörrel vizsgálta meg a jármű alvázát. Az őrség parancsnoka felismerte Carltont, és megjelölte őt a listáján. Nicket és Rachelt is gondosan megszemlélte, majd bólintott, és egy intéssel útjukra engedte őket.

– Ez elég komoly biztonsági ellenőrzés – kommentálta a látottakat Nick.

– Igen, itt minden magánterület – világosította fel Carlton.

A nehéz kapuk kitárultak, és a McLaren egy olasz ciprusokkal szegélyezett, régies, fehér murvás úton haladt tovább. A fák között Nick és Rachel számos mesterséges tavat fedezett fel, amelyek közepén szökőkutak álltak, mindenfelé karcsú üveg- és fémépületek emelkedtek, majd egy golfpálya dombjai tarkították a tájat. Végül – néhány patinás obeliszk után – elérték a

főépületet, amely a művészien ápolt pagodafák árnyékában álló fenséges, mégis minimalista, kőből és üvegből készült épület volt.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen szállókat építenek Sanghaj külvárosi területein. Hogy hívják ezt a helyet? – kérdezte Nick Carltontól.

– Ez valójában nem egy szálló. Ez Colette hétvégi rezidenciája.

– Bocsánat? Ez a teljes terület az övé? – kérdezte döbbenten Rachel.

– Igen. Mind a harminc hektár. A szülei építtették neki.

– És ők hol laknak?

– Sok helyen vannak házaik: Hongkongban, Sanghajban, Pekingben. De mostanság a legtöbb időt Hawaiin töltik – magyarázta Carlton.

– Valószínűleg nagyon jómódúak – állapította meg Rachel.

Carlton csodálkozva pillantott a nővérére.

– Azt hiszem, nem mondtam még. Colette apja egyike Kína öt leggazdagabb emberének.

8

COLETTE

•

SANGHAJ, KÍNA

Ahogy Carlton megállt a ház bejárata előtt, egyszerre két – egyforma, fekete James Perse pólóba és nadrágba öltözött – alkalmazott bukkant fel a semmiből. Egyikük kisegítette Rachelt a járműből, míg a másik Carltonhoz fordult.

– Sajnálom, de a szokástól eltérően, most nem hagyhatja itt az autót. Mr. Bing érkezését várjuk. Elviheti Ön a parkolóba, vagy rám bízhatja a parkolást.

– Elviszem én, köszönöm – felelt Carlton, majd gyorsan elzúgott a parkoló irányába, hogy aztán kisvártatva csatlakozzon a bejáratnál várakozó Nickhez és Rachelhöz. Az impozáns, rozsdaszínű juharfa kapu kitárult, és a jövevények egy csendes belső udvaron találták magukat, amelyet egy sötét, sekély tükörvizű medence foglalt el. A medencét közepén egy szürkés mészkőből készült járda szelte át, amelyen aztán a bambuszbokrokkal félig eltakart falhoz és egy kávészínű, lakkozott ajtóhoz jutottak. Az ajtó hangtalanul tárult fel előttük, és beengedte a három vendéget a belső szentélybe.

Amikor beléptek, feltárult előttük a gigantikus méretű, huszonhat méter hosszú nappali, amelyet teljes egészében a fekete és fehér árnyalatai uraltak. A szürke, *shikumen*-stílusú kőoszlopokat fekete tintával készített kalligráfiák díszítették. Mellettük hosszú, fekete selyem *csipaó*ba[76] öltözött szobalányok sorakoztak néma csendben, az alacsony, fehér heverők békés, csábító hangulatot kölcsönöztek a helyiségnek. A terem végében lévő üvegfalon keresztül egy szabadtéri szoba látványa tárult eléjük, amelyben karcsú heverők és sötét fából készült asztalok álltak. Távolabb újabb tükröződő medencék és pavilonok következtek.

Még a Tyersall Park csodái közt felnőtt Nick is megdöbbent egy pillanatra.

– Hűha, ez egy ház vagy a Four Seasons szálloda?

Carlton felnevetett.

– Colette tulajdonképpen beleszeretett a sanghaji Puli Hotelbe, és megpróbálta rávenni az apját, hogy vegye meg. Amikor kiderült, hogy ártól függetlenül nem eladó, megbízta az építészét, hogy építse meg neki azt a helyet. Ezt a nagy szalont a Puli előcsarnoka ihlette.

Egy vasalt öltönyt viselő angol közeledett hozzájuk.

– Jó napot kívánok. Wolseley vagyok, a főkomornyik. Ajánlhatok valami innivalót?

Mielőtt bármelyikük válaszolhatott volna, Colette lépett a terembe egy másik ajtón keresztül. Egy térd alá érő, leander rózsaszín ruhát viselt.

– Rachel, Nick! Úgy örülök, hogy itt vagytok!

Magas kontyba csavart hajával és a teste körül lengedező fodros ingében a lány úgy nézett ki, mintha most lépett volna le egy hatvanas évekbeli *Vogue* címlapjáról.

Rachel üdvözlésképpen megölelte vendéglátójukat.

– Colette, úgy festesz, mint aki a Tiffanyban készül reggelizni, vagy valami hasonló! És a házad egyszerűen hihetetlen!

Colette szerényen kuncogott.

– Gyertek, rendesen körbevezetlek benneteket. De először igyunk valamit! Milyen italáldozattal csábíthatlak el benneteket? Carlton biztosan a megszokott vodkájánál marad, szerintem én egy Camparit iszom szódával, ami illik a ruhámhoz. Rachel, mit szólnál egy Bellinihez?

– Persze, de csak ha nem jelent nagy gondot – felelte Rachel.

– Egyáltalán nem! Mindig van a Bellinihez való friss, fehér őszibarackunk, igaz, Wolseley? Nick, neked mi legyen?

– Egy gint kérek tonikkal.

– Ó, a fiúk olyan unalmasak – fordult Colette Wolseley-hez. – Gyertek utánam. Carlton elmesélte már a ház koncepcióját?

– Hallottuk, hogy megtetszett valamelyik sanghaji hotel… – kezdte Rachel.

– Igen, a Puli. De ez a ház még fényűzőbb. Drága alapanyagokat használtunk, amelyeket nem építenek bele olyan középületekbe, mint egy szálloda. Tudom, hogy az embereknek az a téves rögeszméjük, hogy Kínában mindenki csiricsáré, XIV. Lajos korabeli villában lakik, amelyekben minden arannyal van

bevonva, és úgy néz ki, mintha felrobbant volna egy bojtgyár. Szóval, én ezt a helyet a *kortárs* Kína legelőkelőbb épületének szántam. Minden bútor, amit a nagy szalonban láttatok, egyedileg tervezett, kézművestermék, amelyeket a legjobb tervezőink alkottak a legritkább anyagokból. És természetesen minden régiség múzeumi minőségű. A falakon lógó tekercsek 14. századbeli Wu Boli-írások, és mit szóltok ahhoz a Ming-dinasztia korabeli boroscsészéhez? Két évvel ezelőtt vettem Hszianban egy kereskedőtől hatszázezerért. A St. Louis Múzeum egyik kurátora most ajánlott érte tizenötmilliót. Mintha bármikor is el akarnám adni!

Rachel a csirkékkel díszített apró porcelánedénykére meredt, és megpróbálta felfogni, hogy százszor többet ér, mint az ő éves fizetése.

A kis csapat kilépett a hátsó udvarra, amelyet egy másik hatalmas tükörmedence foglalt el. Colette egy fedett folyosón vezette őket végig, miközben a rejtett hangszórókból lágy, kísérteties new age zene szólt.

– A birtok büszkesége az üvegházam. Tudnotok kell, hogy az egész ingatlan száz százalékban környezetbarát. A tetőkön mindenhol napelemek vannak, a medencékből kifolyó víz pedig a legmodernebb akvaponikus rendszerbe jut.

Ezzel mind a négyen beléptek egy futurisztikus, vakítóan kivilágított, üvegtetejű épületbe, ahol egymást váltogatva helyezkedtek el a haltartályok és a zöldségágyások.

– Minden víz a tartályokba jut, ahol ehető halakat nevelünk, majd a tápanyagban gazdag víz feldúsítja az itt növekedő biozöldségeket. Látjátok, nemcsak zöld vagyok, de *smaragd*zöld – jelentette ki büszkén Colette.

– Oké. Teljesen lenyűgöztél! – ismerte el Nick.

Miközben a központi udvaron keresztül visszafelé tartottak, Colette tovább magyarázott.

– Habár az összes épület modern stílusú, van nyolc, egymással összekötött pavilon, amelyek a Császár Trónját formázzák. Így tökéletes a *fengsuj*hatás. Mindenki ÁLLJ!

Mindannyian megtorpantak.

– Vegyetek mély levegőt. Nem érzitek a minden irányból áradó jó *csi*t?

Nick csak gyengén érzett valami illatot, ami őt a Febrezére[77] emlékeztette, de Rachellel és Carltonnal együtt bólintott.

Colette *namaszkár* pozícióba fonta össze az ujjait, és ragyogott.

– Most érünk a szórakoztatópavilonhoz. Az alsó szintet teljes egészében a borospincék foglalják el, amelyet külön nekünk terveztek a Taittinger emberei. Ez pedig a vetítőterem.

Rachel és Nick bekukkantott a moziba, amelyben ötven, ergonomikusan tervezett, állítható támlájú svéd szék biztosított ülőhelyet a stadionszerű nézőtéren.

– Láttad, mi rejtőzik hátul? – kérdezte Carlton.

Ahogy Rachel és Nick belépett, észrevették, hogy a vetítőszoba alatti teljes hátsó részt egy menő szusibár foglalja el, ami pontosan olyan volt, mintha egyenesen a tokiói Roppongi negyedből telepítették volna át. A pult mögül egy fekete kimonós szusiséf hajolt meg feléjük, míg a bárban üldögélő segéd retkekből faragott ki aranyos kiscicaarcokat.

– Ó! Te jó ég! – kiáltott fel Rachel.

– Mi meg azt hittük, hogy kirúgunk a hámból, amikor a Blue Ribbon szusibárból rendeltünk házhoz szerdánként, ha a *Survivor* ment a tévében – élcelődött Nick.

– Láttátok a világ legnagyobb szusiséfjéről készült dokumentumfilmet, a *Sushiálmok*at?[78] – kérdezte tőlük Colette.

– Szentséges isten, nehogy azt akard mondani, hogy az ott az egyik fia! – ámult el Rachel, miközben a világos fapult mögött álló séf egy polipot gyömöszölt.

– Nem. Ő Jiro másod-unokatestvére! – mutatta be a férfit izgatottan Colette.

Innen a vendégeknek fenntartott szárnyba mentek, ahol a házigazda bármelyik ötcsillagos szállodát meghazudtoló lakosztályokat mutatott nekik („mi csak a legjobb svéd lószőrrel töltött Hästens[79] matracon engedjük aludni a vendégeinket”), majd a hálópavilonban folytatódott a túra, amelyet üvegfalak vettek körül. A szoba egyik végében egy kerek lótusztó is helyet kapott. A helyiségben ezenkívül csak egy felhő alakú, extra méretű ágyat helyeztek el, a fényt pedig a falakra erősített méhviasz gyertyák szolgáltatták. („Szeretem, ha a hálószobám abszolút *zen* hangulatú. Amikor alszom, megválok minden földi

tulajdonomtól.”) A hálópavilon szomszédságában egy annál négyszer nagyobb épület állt, amelyben Colette fürdőszobáját és ruhatárát rendezték be.

Rachel belépett a fürdőszobába, amelyben csaknem nappali világosságot biztosított a falakat borító, hófehér Calacatta márvány. A hatalmas, fényezetlen tömbökbe bemélyedéseket faragtak, amelyek olybá tűntek, mintha huncut hobbitok természetes vízforrásai lennének. A fürdőszobán túl, a kör alakú udvaron, egy sötétkék malachitból készült medence állt, amelynek a közepén egy tökéletesen formázott fűzfa magasodott, alatta tojás formájú káddal, amelyet látszólag egyetlen darab fehér alabástromtömbből faragtak ki. A kádhoz kerek köveken keresztül lehetett eljutni.

– Istenem, Colette, most jutottam el odáig, hogy kimondjam: eszméletlenül féltékeny vagyok rád! Ez a fürdőszoba egyszerűen olyan, mintha az álmaimból lépett volna elő! – mondta Rachel.

– Köszönöm az elismerést – válaszolta Colette kissé fátyolos tekintettel.

Nick Carltonra nézett.

– Nem tudom, hogy a nők miért vannak annyira oda a fürdőszobájukért. Rachel elájult a szállodai fürdőszobánktól, aztán az Annabel Lee Boutique fürdőszobájától is, most meg egyenesen a fürdőszobák nirvánájába csöppent.

Colette méltatlankodva meredt Nickre.

– Rachel, ez az ember egyáltalán nem érti a nőket. Szabadulj meg tőle.

– Most kezdtem el gondolkozni rajta, hidd el – mondta Rachel, miközben a nyelvét viccesen Nickre öltötte.

– Rendben, rendben. Ha visszaérünk New Yorkba, hívom a szakembert, és úgy csempézteted át a fürdőszobát, ahogyan csak akarod – sóhajtott fel Nick.

– Én nem akarom átcsempéztetni, én *ezt* akarom! – jelentette ki Rachel, miközben úgy cirógatta a kád peremét, mintha egy kisbaba popsija lenne.

Colette elvigyorodott.

– Rendben, akkor ugorjuk át a ruhatáramat. Nem akarom, hogy én legyek az oka a szakításotoknak. Miért nem megyünk inkább az uszodába?

Ezt követően a társaság egy sötét bíborszínű folyosón és több, halványan megvilágított helyiségen haladt át, amelyeket Bali szigetéről származó bútorokkal rendeztek be. Csakhamar elérkeztek egy lenyűgöző, föld alatti terembe, amely a benne álló oszlopok miatt egy török szerájhoz hasonlított. A termet egy káprázatos égszínkék színben tündöklő, sós vízzel töltött medence uralta.

– A medence alja türkizkék téglákkal van borítva – tájékoztatta őket Colette.

– Saját úszómedencéd van? – hitetlenkedett Rachel.

– Rachel, mivel már jó barátok vagyunk, valamit be kell vallanom neked. Valamikor szörnyű függőségben szenvedtem… Megőrültem a fürdőszállókért. Mire észrevettem, már az egész évet céltalanul röpködve töltöttem, szállóról szállóra jártam. De sosem voltam teljesen elégedett, mert valami mindig hiányzott belőlük. Vagy egy koszos felmosórongyot találtam a marrákesi Amanjena gőzfürdőjének egyik sarkában, vagy el kellett viselnem, ahogy egy ijesztő, pocakos férfi a One & Only Reethi Rah[80] medencéjénél bámul napozás közben. Ezért hát úgy döntöttem, hogy csak akkor lehetek boldog, ha itt elkészíttetem a saját úszómedencémet.

– Hát, nagyon szerencsés vagy, hogy mindezt megengedheted magadnak – mondta Rachel.

– Igen, de ezzel egy csomó pénzt meg is spórolok. Ezen a területen régebben farmok voltak. Most hogy már nincsenek itt, én alkalmazom a helyieket, ami jó a gazdaságnak. És gondoljunk a szén-dioxid-kibocsátásra is. Nem kell minden hétvégén elrepülnöm, hogy újabb fürdőket próbáljak ki – jegyezte meg Colette komolyan.

Nick és Rachel diplomatikusan bólintottak.

– Szintén elég sok jótékonysági rendezvényt tartok itt. Jövő héten például a színésznő Pan TingTinggel tervezünk itt egy nyári kerti partit. Ez egy szuper exkluzív divatbemutató lesz a legutolsó párizsi modellekből. Rachel, kérlek, mondd, hogy el tudsz jönni!

– Természetesen itt leszek – válaszolt udvariasan, mielőtt elcsodálkozott volna, hogyan is adta be a derekát ilyen gyorsan. A „szuper exkluzív divatbemutató” kifejezés ott zümmögött a

fejében, és emlékeibe idézte Araminta saját szigetén tartott lánybúcsúját.

Ekkor a lépcső irányából néhány erőtlen vakkantás hallatszott.

– *Ó, a kicsikéim visszaértek!* – sikította Colette. A csapat megfordult, és megpillantották Roxanne-t, Colette személyi asszisztensét, aki két – a strucctollas pórázt feszítő – szürke olasz agarat tartott.

– Kate, Pippa, annyira hiányoztatok már! Szegénykéim, fáradtak vagytok? – duruzsolta Colette, miközben lehajolva összebújt sovány kutyáival.

– Tényleg *így* nevezte el a kutyáit…? – súgta Carlton fülébe Rachel.

– Igen. Colette csodálja a királyi családokat. A szülei ningbói házában van két tibeti masztiffja, őket Willsnek és Harrynek hívják – felelte Carlton.

– Hogy voltak a drágáim? Minden rendben ment? – faggatta Colette aggódó arccal Roxanne-t.

– Roxanne éppen most repült el Kate-tel és Pippával egy híres kutyapszichológushoz Kaliforniába – informálta Carlton Rachelt és Nicket.

– Nagyon jók voltak. Tudod, először voltak kételyeim ezzel az állatpszichológussal szemben, de olvasd csak el a jelentését. Pippa még mindig sokkos attól az élménytől, amikor a szél majdnem kifújta a Bentley kabrióból. Ezért próbál meg mindig a hátsó ülés alá bújni, és ezért kakil össze mindent, ha abban a kocsiban kell utaznia. *Semmit* sem mondtam a nőnek, mégis honnan a fenéből tudta, hogy ilyen kocsid van? Most már mindenképpen hiszek az állatpszichológiában – jelentette ki komolyan Roxanne.

Colette könnyekkel a szemében paskolta meg a kutya fejét.

– Úgy sajnálom, Pippa. Rendbe hozatlak. Roxanne, kérlek, készíts rólunk egy képet, és tedd fel a WeChatre: „Újra együtt a lánykáimmal.”

Colette profin pózolt egyet a képnek, majd felegyenesedett, és lesimított egy ráncot a szoknyáján. Újra Roxanne-hoz fordult.

– Soha többé nem akarom látni azt a kocsit – közölte vele vérfagyasztó hangon.

A csoport az utolsó pavilonhoz közeledett. Mind közül ez volt a legnagyobb, és az egyetlen, amelynek nem voltak ablakai.

– Roxanne, a kódot! – rendelkezett Colette, mire fejhallgatós asszisztense szolgálatkészen beütötte a nyolc számjegyű kódot, ami kinyitotta előttük az ajtót. – Isten hozott benneteket a családom saját múzeumában – szólt hozzájuk Colette.

A kis csapat egy kosárlabdapálya nagyságú terembe érkezett, ahol Rachel figyelmét elsőként egy hatalmas, Mao elnököt ábrázoló szitavászon kép ragadta meg.

– Az egy Warhol?{81} – kérdezte.

– Igen. Tetszik a Maóm? Apámtól kaptam a tizenhatodik születésnapomra.

– Milyen aranyos születésnapi ajándék – jegyezte meg Rachel.

– Igen, ez volt a kedvencem az abban az évben kapott ajándékok közül. Bárcsak lenne egy időgépem, ami visszaröpíthetne abba a korba, hogy Andy elkészíthetné a portrémat – sóhajtotta Colette. Nick csak állt a festmény előtt, és miközben a kommunista vezető kopaszodó halántékát bámulta, ámulva azon tűnődött, vajon mi dolga lehetett a diktátornak vagy a művésznek egy olyan lánnyal, mint Colette Bing.

Nick és Rachel jobbra indultak, de Colette megállította őket.

– Kihagyhatjátok azt a galériát ott. Csak unalmas vackok vannak benne, amiket akkor szereztünk, amikor apám Picassót és Gauguint kezdett el gyűjteni. Inkább nézzétek meg, miket vásároltam legutóbb.

A lány egy másik galériába vezette őket, ahol a falakon ott sorakoztak a nemzetközi művészeti vásárok művészeinek alkotásai: egy ínycsiklandó csokiszirup Vik Muniz festményén, Bridget Riley egymást átfedő kicsiny négyzeteket ábrázoló, fejfájdító képei, Jean-Michel Basquiat heroin ihlette macskakaparása, és természetesen Mona Kuhn erőteljes képe két abszurd módon fotogén északi ifjúról, akik meztelenül pózoltak egy harmatos küszöbön.

A sarkon túl egy még hatalmasabb galériába jutottak, amelyben csak egyetlen óriási alkotás kapott helyet. Huszonnégy, egymáshoz rögzített tekercs egy mérhetetlen, kusza tájat jelenített meg.

Nick hátrahőkölt.

– Hé, ez nem *A tizennyolc ékesség palotája?* Azt hittem, hogy Kitty…

Ebben a pillanatban Roxanne egyik kezével láthatóan riadtan kapott a fülhallgatójához.

– Biztos vagy benne? – kérdezett valakit, mielőtt megragadta volna Colette karját. – A szüleid éppen most jelentkeztek be a kapunál.

Colette egy pillanat erejéig pánikba esett.

– Máris? Nagyon korán érkeztek! Még semmi sincs kész!

Hirtelen Rachelhöz és Nickhez fordult.

– Sajnálom, hogy véget kell vetnem a túrának, de megérkeztek a szüleim.

A csoport sietve visszaindult a nagy szalonba, miközben Colette utasításokat osztogatott Roxanne-nak.

– Riadóztass mindenkit! Hol van az az átkozott Wolseley? Mondd meg Ping Gaónak, hogy azonnal kezdje el főzni a csirkét. És mondd meg Baptiste-nak, hogy készítse ki a whiskyt. És miért nincs kivilágítva a bambuszliget a központi medence körül?

– Időzítve van. A lámpák nem fognak bekapcsolni hét óráig – válaszolta Roxanne.

– Mindent azonnal kapcsolj be! És kapcsold ki ezt az ütődött nyávogást. Tudod, hogy apám csak a kínai népdalokat kedveli! Vidd Kate-et és Pippát a ketreceikbe. Tudod, hogy anyám milyen allergiás.

A nevüket hallva a kutyák izgatott ugatásba kezdtek.

– Kapcsold ki Bon Ivert, és tedd fel Peng Li-jüant![82] – vakkantott mikrofonjába Roxanne, miközben – a pórázaik végén bukdácsoló kutyákkal – a személyzeti szárny felé rohant.

Mire Carlton, Colette, Nick és Rachel elérték a fő pavilon bejárati ajtaját, az egész személyzet összegyűlt a lépcsők lábánál. Rachel megpróbálta megszámolni őket, de harmincnál feladta. A szobalányok elegáns fekete *chőngszám*okban balra sorakoztak, míg a fekete James Perse egyenruhájukban feszítő férfiak jobbra álltak fel, és a két sor egy V betűt formált, mint a vadlibák. Colette a V betű csúcsára állt, míg a többiek a lépcső tetején várakoztak.

Colette megfordult, és még egyszer szemügyre vette a csapatot.

– Kinél vannak a törülközők? A forró törülközők?

Egy fiatalabb szobalány kilépett a sorból, és előrenyújtott egy kicsi ezüstdobozt.

– Mit művelsz?! Lépj vissza a helyedre! – sikoltotta Roxanne, ahogy a fekete Audi SUV-okból álló konvoj megérkezett a felhajtóra.

A legelső gépkocsi ajtói kivágódtak, és rengeteg fekete öltönyös, napszemüveges férfi bukkant elő. Egyikük a középső autóhoz ment, és kinyitotta az ajtaját, amelynek vastagságából ítélve Nick azt gyanította, hogy golyóálló, bombabiztos modell lehet. Elsőként egy alacsony, zömök ember jelent meg egyéni szabású, háromrészes öltönyben.

A Nick mellett álló Roxanne alig hallhatóan felsóhajtott.

A húszas évei közepén járó férfi láttán Nick megjegyezte:

– Gondolom, ez nem Colette apja.

– Nem, nem az – felelt tömören Roxanne, és gyors pillantást váltott Carltonnal.

9
Michael és Astrid
•
SZINGAPÚR

– Csak ez lesz rajtad? – kérdezte Michael, amikor bekukkantott Astrid öltözőszobájának ajtaján.

– Hogy érted? Túlságosan kevés ruha van rajtam hozzád képest? – nevetett Astrid, miközben megpróbálta becsatolni a szandálját.

– Olyan hétköznapinak tűnsz.

– Nem vagyok azért annyira hétköznapi – felelte Astrid, és felállt. Egy rövid, barna, horgolt hátrészes tunika volt rajta fekete rojtokkal.

– Szingapúr egyik legjobb éttermébe megyünk, és az IBM-es emberek lesznek ott.

– Csak azért, mert az André egy jó étterem, nem jelenti azt, hogy nagyon ki kell öltözni. Azt hittem, egy baráti hangulatú üzleti vacsora lesz néhány ügyféllel.

– Igen, az, de a nagyfőnök is iderepül, hozza a feleségét is, aki valószínűleg nagyon elegáns lesz.

Astrid Michaelre pillantott. Lehet, hogy titokban ufók rabolták el a férjét, és egy finnyás divatdiktátort küldtek vissza helyette…? Házasságuk hat éve alatt Michael soha nem tett egyetlen megjegyzést sem arról, amit Astrid hordott. Időnként persze morgott valamit, hogy ez vagy az „szexi” volt vagy „csinos”, de soha nem használta azt a szót, hogy „elegáns”. A mai napig ez a szó nem szerepelt a szótárában.

Astrid egy kis rózsaolaj-esszenciát dörzsölt a nyakára, és azt mondta:

– Ha a felesége olyan elegáns, mint ahogy mondod, akkor valószínűleg értékelni fogja ezt az Altuzarra ruhát – csak a kifutókon jelent meg, és nem került forgalomba. A Tabitha Simmons szandál, a Line Vautrin arany fülbevaló és a peranakan arany karkötő sem hoz rád szégyent.

– Lehet, hogy az arany miatt van. Nekem egy kicsit *kan csiá*nak[83] tűnik. Nem tudnád gyémántokra cserélni, vagy valami hasonlóra?

– Nincs semmi *kan csia* ebben a karkötőben. Ami azt illeti, a nagynénémtől, Matilda Leongtól örököltem a szettet. Az Ázsiai Civilizáció Múzeuma könyörög, hogy kiállíthassa a darabokat, de érzelmi okokból nem akarok megválni tőlük.

– Ne haragudj, nem akartam megbántani a nagynénédet. És nem is értek annyira a divathoz, mint te. Ez az egyik legfontosabb üzleti tárgyalás az eddigi életemben, de természetesen, nyugodtan vedd fel azt, amit szeretnél. Odalent várok – mondta leereszkedően Michael.

Astrid felsóhajtott. Tudta, hogy ez az egész cirkusz arról szól, amit az az ostoba hongkongi bulvárújságíró írt: azt javasolta, hogy Michael felturbózhatná kicsit a felesége ékszereit. Ez a megjegyzés mélyre ment neki, még akkor is, ha tagadja. Odament a fali széfhez, beütötte a kilenc számjegyű kódot, kinyitotta az ajtót, és benézett. A fene vigye el! Azok a fülbevalók, amiket kigondolt, az OCBC Bank nagy széfjében voltak. Csak egyetlen dolog jöhetett szóba, ami különleges volt, egy pár óriási Wartski gyémánt-smaragdfüggő, amit a nagymamája adott neki – némiképp indokolatlanul – a múlt heti madzsong után. A smaragdok dióméretűek voltak. A nagymama valószínűleg 1950-ben vette fel őket utoljára a thaiföldi király koronázási ünnepségére. Hát, ha Michael tényleg valami nagy durranást akar, akkor megkaphatja. De milyen ruha megy ehhez a fülbevalóhoz?

Astrid átfutotta a gardróbját, és kivett egy húzott derekú Yves Saint-Laurent ruhát, amelynek fekete, gyöngyös ujja volt. Ez mégis elegáns, de elég egyszerű ahhoz, hogy egy ilyen feltűnő fülbevalóval fel lehessen venni. Egy kis extra hangulat kedvéért Ala'ía bokacsizmát vesz fel hozzá. Amikor belebújt a ruhába, érezte, hogy gombóc van a torkában – soha nem vette fel ezt a ruhát régebben, mert túlságosan értékes volt számára. Yves utolsó, 2002-es kollekciójából származott, és bár Astrid huszonhárom éves volt csupán, amikor megvette, most is épp olyan tökéletesen állt az alakján, mint akkor. *Istenem, hiányzik Yves.*

Lesietett a lépcsőn a gyerekszobába, ahol ott találta Michaelt Cassiannal. A kisfiú épp a húsgombócos spagettijét eszegette.

– *Wow, vous êtes top, madame!*[84] – kiáltott fel Astrid láttán Cassian dadusa.

– *Merci, Ludivine.*[85]

– Saint-Laurent?

– *Qui d'autre?*[86]

Ludivine a szívére tette a kezét, és elbűvölve csodálta az asszonyát. (Alig várta, hogy felpróbálhassa a ruhát, amint a nő másnap kiteszi a lábát a házból.)

Astrid odafordult Michaelhez.

– Ez már elég jó ahhoz, hogy lenyűgözzem az IBM nagymenőit?

– Honnan a csudából szerezted ezt a fülbevalót? Igazi vagy bizsu? – kiáltott fel Michael.

– Igazi! A nagyi nemrég adta nekem! – válaszolt Astrid egy kicsit bosszúsan, amiért Michael csak a fülbevalókat vette észre, és semmit sem mondott a mesés ruháról.

– *Wah lan!*[87] Van Cleef és Ah Ma újra támadásba lendül.

Astrid felnyögött. Michael nemrég büntette meg Cassiant csúnya beszéd miatt, most meg itt káromkodik előtte, mint egy kocsis.

– Nézd csak, ugye, milyen csinos a Mami ma este? – fordult Michael Cassianhoz, miközben elvett egy húsgolyót a tányérjáról, és bekapta.

– Igen, a Mami mindig csinos – felelte Cassian. – És ne vedd el a húsgolyóimat!

Astrid azonnal elolvadt. Hogy is lehetne mérges Michaelre, amikor olyan aranyos azon a kisszéken ülve, Cassian mellett? Amióta visszajött Velencéből, sokkal jobb lett apa és fia viszonya. Miután elköszöntek Cassiantól, kimentek az udvarra, ahol Juszuf, a sofőr utoljára törölte végig Michael 1961-es Ferrari California Spyderjének krómozott részeit.

Jézusom, ma tényleg nagyon jó benyomást akar tenni valakire – gondolta Astrid.

– Kösz, hogy átöltöztél, édesem. Sokat jelent nekem – mondta Michael, amikor kinyitotta előtte az ajtót.

Astrid bólintott, és beszállt.

– Ha úgy gondolod, hogy ez számít, örömmel tettem.

Először csendben utaztak, és élvezték a nyitott tetőn átfújó balzsamos szellőt. De amikor Michael ráfordult a Holland Roadra, újra beszélgetni kezdtek.

– Mit gondolsz, mennyit érhet a fülbevalód?

– Valószínűleg többet, mint ez a kocsi.

– 8,9 milliót fizettem ezért a Ferrariért. Komolyan gondolod, hogy többet ér? Fel kellene becsültetnünk.

Astrid egy kissé közönségesnek tartotta a beszélgetés témáját. Ő sosem azt látta az ékszerekben, hogy mennyit érnek, és csodálkozott, miért hozza fel Michael ezt a témát egyáltalán.

– Nem akarom eladni, úgyhogy mi értelme lenne?

– Hát, biztosítani csak kellene, nem?

– A családi biztosítás alá tartozik. Csak fel kell írni arra a listára, ami Miss Szöngnél van az irodájában.

– Erről nem is tudtam. Az én oldtimereim is felkerülhetnek a listára?

– Nem hiszem. Csak a Leongok vagyontárgyai vannak rajta – válaszolta meggondolatlanul Astrid, de rögtön majd' leharapta a nyelvét.

De Michael szemmel láthatóan nem vett észre semmit, és tovább csevegett.

– Ah Ma minden nagyobb ékszerét te kapod meg, nem? Az unokatesóid biztos irigykednek rád.

– Ó, van ott bőven, jut nekik is. Fiona megkapta Olga nagyhercegnő zafírjait, Cecilia pedig valamelyik csodálatos császári jádét. A nagymamám nagyon éles elméjű. Mindenkinek olyasmit ad, amiről tudja, hogy az illető értékelni fogja.

– Gondolod, érzi, hogy nemsokára feldobja a talpát?

– Hogy beszélhetsz így?! – kiáltott fel Astrid, és döbbenten nézett Michaelre.

– Ugyan már, biztos a te fejedben is megfordult, miért kezdte el szétosztogatni a cuccait. Tudod, hogy az öregek valahogy megérzik, ha közeledik a haláluk ideje.

– Michael, a nagymamám egész életemben ott volt mellettem, és gondolni sem tudok arra az időre, amikor ez nem lesz így.

– Bocs – csak beszélgetni próbáltam.

Csendben ültek tovább a kocsiban. Michael a vacsorára gondolt, Astrid pedig a kellemetlen beszélgetés részleteit pörgette a fejében. Amikor összeházasodtak, Michael soha nem akart pénzről beszélgetni, különösen nem Astrid családjának pénzéről. Sok energiát is fektetett annak demonstrálásába, hogy őt aztán egyáltalán nem érdekli a felesége anyagi helyzete. A házasságukat igazából éppen az a bizonytalanság zúzta majdnem össze, amit Michael emiatt érzett, és ami miatt úgy gondolta, el kell engednie a feleségét. De szerencsére azok a szomorú idők már elmúltak.

Amióta viszont a férje üzleti ügyei fellendültek, minden az ellenkezőjére fordult. Astrid észrevette, hogy a családi összejöveteleken Michael mindig a férfiak üzleti vitáinak középpontjában van. Élvezte, hogy a techiparág kérdéseiben ő lett a megmondó ember, és mindenki hozzá fordul tanácsért. Ez az újonnan kivívott tisztelet elégtételt adott neki, amiért Astrid apja és testvérei évekig – alig leplezett – lenézéssel bántak vele. Felfedezte magában a szerzés képességét is, és Astrid csodálkozva figyelte, milyen gyorsan változik Michael ízlése is.

Ránézett a férjére, aki olyan fantasztikusan nézett ki a sötétszürke Cesare Attolini öltönyében és tökéletesen megkötött Borelli nyakkendőjében. Patek Phillipe Nautilius Chronograph órájának számlapja megcsillant az utcai lámpák fényében, amikor erőteljesen váltotta az ikonikus kocsi sebességét. Minden forróvérű hím – James Deantől Ferris Buellerig bezárólag – ilyen kocsi után sóvárgott. Astrid büszke volt arra, amit a férje elért, de azért néha hiányzott neki az a régi Michael, aki akkor volt a legboldogabb, ha otthon kényelmes rövidnadrágban ehette a *tau ju bak*ját[{88}] fehér rizzsel és Tiger sörrel.

Végighajtottak a pálmafákkal szegélyezett Neil Roadon, és Astrid az utcán sorakozó színes boltlakásokat nézegette. Egyszer csak észrevette, hogy már elrobogtak az étterem mellett.

– Hé, túlmentél. Épp most hagytuk el a Bukit Pasohot.

– Ne izgulj, szándékosan csináltam. Egy párszor megkerüljük a háztömböt.

– Miért? Nem vagyunk már így is késésben?

– Úgy döntöttem, hagyom, hogy egy kicsit még várakozzanak. Szóltam a főpincérnek, hogy először adjon nekik egy-két italt a

bárpultnál, és amikor odaülteti őket az ablak melletti asztalhoz, pont látni fogják, ahogy megérkezünk. Azt akarom, hogy lássanak kiszállni a kocsiból, és utána lássanak *téged* is.

Astrid majdnem felnevetett. Ki ez az ember, aki itt ül mellette?

Michael folytatta:

– Most ilyen kis húzd meg, ereszd meg játékot játszunk, és az a fontos, hogy ki bírja tovább cérnával. Nagyon szeretnék megszerezni azt az új technológiát, amit kifejlesztettünk, és nagyon fontos, hogy a megfelelő képet sugározzam magamról.

Végül leparkoltak az elegáns, fehér oszlopos épület előtt, amelyet egy boltlakásból alakítottak át a sziget egyik elegáns étterméve. Amikor kiszálltak, Michael végignézett a feleségén.

– Azt hiszem, mégis csak hiba volt lecserélni azt a koktélruhát. Abban szexisebb volt a lábad. De legalább itt ez a fülbevaló. Ettől leesik majd az álluk, különösen a feleségé. Szuper lesz – azt akarom, hogy lássák, nem valami olcsó fickóval van dolguk.

Astrid döbbenten bámult rá, és hirtelen megbotlott a bejárati ajtóhoz vezető, makulátlan falépcsőn.

Michael vágott egy pofát.

– Francba, remélem, ezt nem látták. Mi a nyavalyának vetted fel ezt a nevetséges csizmát?

Astrid felsóhajtott.

– Mi a feleség neve?

– Wendy. És van egy Gizmo nevű kutyájuk. Beszélgethetsz vele a kutyájáról.

Astridot hirtelen hányinger fogta el. Életében először élte át, milyen az, ha valakivel lealázó módon bánnak.

10

BINGÉK

•

SANGHAJ

Nick, Rachel, Carlton és Roxanne a Bing-birtokhoz vezető széles kőlépcsőn állt. Colette szívélyesen megölelte a SUV-konvojból elsőként kiszálló férfit.

– Az ki? – kérdezte Nick Roxanne-t.

– Richie Yang – felelte a lány, majd még halkabban folytatta. – Colette egyik pekingi udvarlója.

– Eléggé kiöltözött.

– Ó, ő mindig ilyen elegáns. A *Noblest Magazine* Kína legjobban öltözött férfijává választotta. A *The Heron Wealth Report* szerint az apja 15,3 milliárd dolláros vagyonával a negyedik leggazdagabb ember Kínában.

A páncélozott SUV-ból kiszállt egy ötvenes évei elején járó, alacsony, vékony férfi. Olyan volt az arca, mintha orrba vágták volna. Errol Flynn-stílusú bajusza még jobban hangsúlyozta a vonásait.

– Ő Colette apja? – kérdezte Nick.

– Igen, ő Mr. Bing.

– És őt hová rangsorolják? – kérdezte tréfásan Nick. Az ilyenféle besorolásokat meglehetősen nevetségesnek, és a legtöbb esetben pontatlannak tartotta.

– Mr. Bing az ötödik, de a *The Heron* téved. A jelenlegi részvényárak mellett jobb a pozíciója, mint Richie apjáé. A *Fortune Asia* becslése pontos. Mr. Bing a *harmadik* – mondta komolyan Roxanne.

– Felháborító. Írnom kellene a *The Heron Wealth Report*nak, hogy korrigálja a tévedést – viccelt tovább Nick.

– Nem szükséges, uram, már megtettük – felelte Roxanne.

Mr. Bing kisegített a kocsiból egy tupírozott frizurás nőt, aki sötét napszemüveget és kék műtősmaszkot viselt.

– Ő Mrs. Bing – súgta Roxanne.

– Ezt kitaláltam. Beteg?

– Nem, csak nagyon fél a baktériumoktól. Ezért tölti ideje nagy részét a Hawaii-szigeteken, ahol szerinte tisztább a levegő, és ezért van ebben a házban a legmodernebb légtisztító berendezés.

Mindenki végignézte, ahogy Colette udvariasan megöleli a szüleit, majd a forró törülközőket tartó szolgálólány járult eléjük. Mintha a bibliai jelenet kelt volna életre, és aranyat, tömjént, mirhát ajánlott volna fel nekik. Colette szülei, akik hasonló kék kasmír szabadidőruhát viseltek, elvettek egy-egy törülközőt, és módszeresen megtörölgették vele a kezüket és az arcukat. Mrs. Bing kinyújtotta a karját, és két szolgáló máris kézfertőtlenítőt spriccelt a tenyerébe. Miután a különös szertartásnak vége lett, Wolseley is üdvözölte a gazdáit, majd Colette odaintette a csoportot.

– Papa, Mama, ismerkedjetek meg a barátaimmal. Carltont már ismeritek. Ő a nővére, Rachel, ő pedig Rachel férje, Nicholas Young. New Yorkban élnek, de Nicholas szingapúri.

– Carlton Bao! Hogy van mostanság az apád? – kérdezte Colette apja, és megveregette a fiatalember vállát. Utána odafordult Nickhez és Rachelhöz. – Jack Bing vagyok – mondta, és erőteljes mozdulattal megrázta a kezüket. Rachel arcán elidőzött kissé, majd mandarin nyelven megjegyezte:

– Ön határozottan hasonlít a testvérére.

Colette anyja ezzel szemben senkivel sem fogott kezet, csak a maszk és a napszemüveg mögül pislogott rájuk, majd egy gyors biccentésre telt tőle.

– Richie gépe épp akkor szállt le, amikor a miénk is – mondta Jack Bing a lányának.

– Most érkeztem Chiléből – mondta Richie.

– Meghívtam vacsorára – tette hozzá Colette apja.

– Hát persze – felelte Colette.

– Nézd csak, ki van itt! Carlton Bao, az ember, akinek kilenc élete van – szólt Richie.

Rachel észrevette, hogy Carlton állkapcsa megfeszül, ahogy az övé is, ha mérges, de a fiú azért udvariasan nevetett Richie megjegyzésén.

Együtt indultak a nagyszalon felé. Amikor beléptek, egy férfi fogadta őket, aki Rachelnek elég ismerősnek tűnt. Az ajtó mellett állt, és egy tálcát tartott a kezében, amelyen egy kancsó és egy pohár skót whisky állt. Aztán eszébe jutott, hogy a Din Taj Fungban látta, ahol sommelier-ként[{89}] mutatták be. Ezek szerint a francia nem az étteremben dolgozott, hanem Bingék saját sommelier-je volt.

– Parancsol egy tizenkét éves sherryt hazatérése alkalmából, uram? – kérdezte a ház urát.

– Ah, Baptiste, köszönöm – mondta Jack Bing angolul, erős kínai akcentussal, és elvette a nehéz üvegpoharat.

Mrs. Bing levette a maszkot, és a legközelebbi kanapé felé indult. Amikor lehuppant rá, elégedetten felsóhajtott.

– Ne, Anya, ne oda ülj! Üljünk inkább az ablak mellé – mondta Colette.

– Jaj, egész nap repültem, a lábaim majd' leszakadnak. Miért nem ülhetek itt?

– Anya, külön felrázattam a lótuszselyem párnákat neked, azon a kanapén. És a magnóliák ezen a héten virágoznak. Üljünk az ablak mellé, hogy élvezhessük a látványt – mondta élesen Colette.

Rachel megütközött Colette hangján. Mrs. Bing vonakodva állt fel, majd az egész csoport átvonult a nagyszalon végében álló üvegfal mellé.

– Na, ide ülj le, Anya, hogy jól lásd a virágokat. Apa, te ide gyere. Mej Csing hoz neked egy kisszéket, amire felteheted a lábad. Mej Csing, hol vannak a párnázott kisszékek?

Ő maga az ablakok előtti heverőre kuporodott, de a többiek kénytelenek voltak a vakító nappal szemben ülni. Nicknek és Rachelnek lassan leesett, hogy a bonyolult üdvözlési rituálét, amit odakint végignéztek, nem is annyira a gyermeki tisztelet vagy félelem vezette Colette részéről. A lány inkább azt akarta, hogy minden pontosan úgy legyen, ahogy neki tetszik. Mindenki kényelmetlen pózban próbálta elkerülni, hogy a szemébe tűzzön a nap, Jack Bing pedig közben figyelmesebben megnézte Nicket. *Ki ez a férfi, aki feleségül vette Bao Kaoliang szerelemgyerekét? Olyan éles az állkapcsa, hogy szusit lehetne vágni vele. És úgy járkál, mint egy előkelő herceg.*

– Szóval Ön szingapúri. Nagyon érdekes ország. Mi a munkája?

– Történelmet oktatok – felelte Nick.

– Nick jogot tanult Oxfordban, de most a New York-i Egyetemen tanít – tette hozzá Colette.

– És fáradságos munkával elvégezte az oxfordi egyetem jogi karát, de nem praktizál? – kérdezte Jack. *Biztos bukott ügyvéd.*

– Soha nem is praktizáltam. Mindig is a történelem érdekelt. *Most az következik, hogy mennyi pénzt keresek, vagy az, hogy mit csinálnak a szüleim.*

Jack hümmögött. *Csak ezek az eszement szingapúriak képesek ennyi pénzt pocsékolni arra, hogy a gyerekeiket Oxfordba járatják. Lehet, hogy valamelyik gazdag indonéz–kínai családból származik.*

– Az apja mivel foglalkozik?

Na, megérkeztünk. Nick sok-sok Jack Binggel találkozott már az évek során. Sikeres, ambiciózus emberekkel, akik mindig olyanokkal kerestek kapcsolatot, akiket arra érdemesnek találtak. A fiatalember tudta, hogy ha megemlít pár megfelelő nevet, bárkit könnyen lenyűgöz, akár Jack Binget is, de mivel ez nem állt érdekében, udvariasan, de egyszerűen válaszolt.

– Apám mérnök, de már nyugdíjba vonult.

– Értem – mondta Jack. *Micsoda pazarlás. Ezzel a magassággal és külsővel akár jól menő bankár vagy politikus is lehetett volna belőle.*

Most vagy elkezd mélyebbre ásni a családomban, vagy áttér Rachelre – gondolta Nick.

– És Ön mivel foglalkozik? – kérdezett vissza udvariasan Nick.

Jack nem figyelt oda, mert már Richie Yanggal foglalkozott.

– Szóval, Richie, mondd csak, mi járatban voltál Chilében? És miért pont oda mentél? Újabb bányákat kerestél, amiket megvehet az apád?

Na, ez szép. Eldöntötte, hogy én jelentéktelen vagyok, Rachel pedig egyáltalán nem érdekli – kuncogott magában Nick.

Richie, aki a titánium Vertu telefonját bámulta, felriadt Jack szavaira.

– Te jó ég, dehogy! A Dakar-ralira edzek. Tudja, ez az a hosszú, nagy kitartást igénylő verseny. Dél-Amerikában lesz, Argentínában kezdődik, és Peruban végződik.

– *Még mindig* versenyzel? – szólalt meg Carlton.

– Naná!

– Hihetetlen! – csóválta a fejét Carlton, és a hangján érződött, hogy dühös.

– Miért? Azt hiszed, hogy én is hazafutok anyu szoknyája mellé egy kisebb baleset után?

Carlton elvörösödött, és úgy tűnt, mindjárt ráveti magát Richie-re. Colette rátette a kezét a fiú karjára, és vidáman így szólt:

– Én mindig szerettem volna látni a Machu Picchut, de sajnos borzasztóan rosszul leszek nagy magasságokban. Tavaly St. Moritzba mentem, és olyan beteg lettem, hogy alig tudtam vásárolgatni.

– Ezt eddig nem mesélted el! Látod, hogy folyton veszélybe sodrod magad, ha ilyen veszedelmes helyekre mész, mint Svájc – korholta Mrs. Bing a lányát.

Colette odafordult az anyjához, és idegesen válaszolt neki:

– Minden rendben volt, Anya. Mióta vagy te Jackie Onassis? Miért hordasz idebent is sötét napszemüveget?

Mrs. Bingből drámai sóhaj szakadt ki.

– Jaj, nem is tudod, milyen rettenetesen szenvedek.

Levette a napszemüveget, és mindenki láthatta, hogy felpüffedt és dagadt a szemhéja.

– Soha többé nem tudom rendesen kinyitni a szemem. Látod? Azt hiszem, az a borzalmas betegség támadott meg, az a… majo… majonéz grátisz…

– Ja, úgy érti, *myasthenia gravis?* – segítette ki Rachel.

– Igen, igen! Maga tudja, miről beszélek! – mondta Mrs. Bing izgatottan. – A szem körüli izmokat támadja meg.

Rachel együttérző pillantásokkal bólogatott.

– Hallottam róla, hogy nagyon megkeseríti az ember életét, Mrs. Bing.

– Kérem, hívjon csak Laj Dinek – mondta Colette anyja, és szemlátomást egyre szimpatikusabb lett neki Rachel.

– Nincs majonéz grátiszod, Anya, vagy akárhogy is hívod. Azért van bedagadva a szemed, mert túl sokat alszol. Mindenki így nézne ki, ha napi tizennégy órát aludna – mondta Colette utálatosan.

– Azért kell napi tizennégy órát aludnom, mert krónikus fáradtság szindrómám van.

– Ez egy másik olyan betegség, amid nincs, Anya. A krónikus fáradtság szindróma miatt nem alszanak ennyit az emberek – mondta Colette.

– Jövő héten elmegyek egy majonéz-aténa-grátisz-specialistához Szingapúrba.

Colette grimaszolt, majd így szólt Nickhez és Rachelhöz:

– Anyám az ázsiai orvosok kilencven százalékának ad munkát.

– Hát, akkor valószínűleg az én rokonaim közül is többeket ismer – jegyezte meg Nick.

Mrs. Bing felélénkült.

– Kik az orvos rokonai?

– Lássuk csak... talán ismeri Dickie... Richard Csient, aki belgyógyász, és sok ismert páciense van. Nem? Akkor ott van a testvére, Mark Csien szemész, az unokatestvérem, Charles Sang hematológus, a másik unokatestvérem, Peter Leong, neurológus...

Mrs. Bing felkiáltott:

– Dr. Leong? Akinek Kuala Lumpurban van egy klinikája a feleségével, Gladysszel együtt?

– Igen, ő az.

– Ó, milyen kicsi a világ – akkor jártam nála, amikor azt hittem, agydaganatom van. Aztán elmentem Gladyshez is másodvéleményért.

Mrs. Bing izgatottan kezdett valamit magyarázni a férjének egy olyan dialektusban, amit Nick nem ismert fel. Jack, aki Richie beszámolóját hallgatta azokról a különleges terepjárókról, amelyeket a Ferrarival tervezett, azonnal visszatért Nickhez.

– Tehát Peter Leong az unokatestvére? Akkor Harry Leong bizonyára a nagybátyja.

– Igen, úgy van. *Na, most azt hiszi, én is Leong vagyok. Az árfolyamom ismét erősödik.*

Jack megújuló érdeklődéssel nézegette Nicket. *Te jó ég! Ez a fiú a pálmaolajgyártó Leong család egyik tagja. A* The Heron Wealth Report *szerint harmadikak a leggazdagabb ázsiai családok listáján. Naná, hogy megengedheti magának a tanárságot!*

– Az édesanyja Leong? – kérdezte izgatottan Jack.

– Nem, nem az. Harry Leong az apám nővérét vette el.

– Értem – mondta Jack. *Hmm. A családneve Young. Sose hallottam róluk. Ez a kölyök biztos a család szegényebb ágából származik.*

Mrs. Bing odahajolt Nickhez:

– Mondja csak, milyen más orvosok vannak a családjában?

– Öööö... ismeri dr. Malcolm Csenget, a hongkongi kardiológust?

– Ó, te jó ég! Ő is az egyik orvosom! – lelkendezett izgatottan Mrs. Bing. – A rendszertelen szívverésem miatt mentem el hozzá. Azt hittem, hogy mikrobilincses elégedetlenségem van, de kiderült, hogy csak kevesebb Starbucks kávét kell innom.

Az valószínűleg mitrálisbillentyű-elégtelenség lehetett – gondolta Rachel.

Richie, akit egyre jobban untatott a sok, betegséggel kapcsolatos beszélgetés, odafordult Colette-hez.

– Mikor vacsorázunk?

– Mindjárt kész. A kantoni séfem a specialitását készíti nekünk: pergamenes csirkét fehér trüffellel.[{90}]

– Nyami!

– És még egy kis meglepetés: megkértem a francia szakácsot, hogy csinálja meg a kedvencedet, a Grand Marnier felfújtat desszertnek – tette hozzá Colette.

– Te aztán tudod, hogy a férfi szívéhez a gyomrán át vezet az út.

– Ez csak bizonyos férfiak esetében igaz – felelte Colette, és felhúzta a szemöldökét.

Rachel Carltonra pillantott, hogy lássa, mit szól ehhez a beszélgetéshez, de a fiú szemmel láthatóan elmerült az iPhone-ja rejtelmeiben. Amikor felnézett, bólintott Colette-nek, aki látta a

mozdulatot, de nem mondott semmit. Rachel nem tudta megfejteni a titkos jeleket.

Wolseley hamarosan bejelentette, hogy elkészült a vacsora, és a társaság átvonult az ebédlőbe, amely egy üvegezett terasz volt a néhány lépcsőfokkal feljebb lévő szinten, a ragyogó, kék vizű medence mellett.

– Csak egyszerű, kötetlen, családi vacsora lesz, úgyhogy arra gondoltam, hogy a kis légkondicionált teraszon is tudnánk enni – közölte Colette.

A terasz természetesen nem volt kicsi, ahogy a vacsora sem volt egyszerű. A teniszpálya méretű terület minden oldalát magas, ezüstös fogadalmi lámpák szegélyezték, amelyekben gyertyák pislákoltak. A nyolc főre terített kerek, rózsafa ebédlőasztalon „egyszerű" nymphenburgi porcelánkészlet várta a vendégeket. Minden szék mögött ott állt egy szolgálólány, és úgy várták, hogy a vendégek elvégezzék a leülés szertartását, mintha az életük múlt volna ezen.

– Nos, mielőtt elkezdjük a vacsorát, mindenkinek van egy különleges meglepetésem – jelentette be Colette, majd Wolseley-ra nézett, és bólintott. Elhalványultak a fények, és a *Jázminvirág* című klasszikus kínai szám csendült fel a kinti hangszórókból. A medence körüli fákat hirtelen a smaragd legkülönbözőbb árnyalataival világították meg, és a lila reflektorral pásztázott víz csobogni kezdett. Amikor felcsendült az énekhang, több ezer szökőkút lövellt a magasba a sötét ég felé törve, együtt mozogva a zenével. A színek a szivárvány minden színét képviselték.

– Jóságos ég! Ez pont olyan, mint a Bellagio táncoló szökőkútja Las Vegasban! – visította Mrs. Bing elragadtatva.

– Mikor építtetted ezt ide? – kérdezte Jack a lányát.

– Titokban már hónapok óta dolgoznak rajta. Azt akartam, hogy a nyári kerti partimra kész legyen – mondta büszkén Colette.

– Csak azért csináltad, hogy elkápráztasd Pan TingTinget!

– Ugyan, dehogy! Anyának csináltam!

– Na, és mennyibe fog ez *nekem* kerülni?

– Ó, sokkal olcsóbb volt, mint gondolnád. Kb. húsz rongy körül.

Colette apja felsóhajtott, és beletörődve csóválta a fejét.

Nick és Rachel összenézett. Tudták jól, hogy a vagyonos emberek szóhasználatában a „rongy” milliót jelent.

Colette odafordult Rachelhöz.

– Tetszik?

– Nagyon látványos. És az énekes hangja nagyon hasonlít Celine Dionéhoz – felelte Rachel.

– Azért, mert tényleg ő az. A híres duettet énekli Szong Zujinggal, mandarin nyelven.

Amikor a vízi látványosság véget ért, jó pár szolgálólány lépett a teraszra, és mindegyikük kezében egy-egy antik meisseni porcelántányér volt. Kigyúltak a fények, és a szolgálólányok – tökéletes összhangban mozogva – minden vacsoravendég elé letettek egy pergamenes csirkét. Mindenki bontogatni kezdte a csomagot, amelyet helyes kis masnikkal kötöttek össze. Csakhamar pompás illatkavalkád töltötte be az ebédlőt. Nick épp bele akart harapni a csábító csirkecombba, amikor észrevette, hogy Roxanne odasomfordál Colette-hez, és súg valamit a fülébe. A lány elmosolyodott, bólintott, majd Rachelhöz fordult.

– Neked van még egy utolsó meglepetésem.

Rachel egyszer csak észrevette, hogy Bao Kaoliang közeledik a lépcső felől. Az asztalnál ülők mind felálltak a magas rangú miniszter tiszteletére. Rachel szóhoz se jutott a meglepetéstől, de ő is felállt, hogy üdvözölje az apját. A férfi melegen megölelte a lányát, és ő is meglepődött, hogy ott látja Rachelt. Carlton megdöbbenve figyelte a jelenetet. Még soha nem látta, hogy az apja fizikai úton fejezte volna ki az érzelmeit, még az anyjával szemben sem.

– Elnézést kérek, amiért megzavarom a vacsorát. Pár órával ezelőtt Pekingben voltam, és ez a két összeesküvő egyszer csak megragadott, és felültetett egy repülőgépre – mondta Kaoliang Colette-re és Carltonra mutatva.

– Ugyan, egyáltalán nem zavar. Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy itt van a körünkben, Bao Bucsang[91] – mondta Jack Bing, majd felkelt, és megveregette a férfi hátát. – Ezt meg kell ünnepelnünk. Hol van Baptiste? Egy kis különleges Tigriscsont borra volna szükségünk.

– Így van, tigriserőt mindenkinek! – lelkesedett Richie, majd felkelt, hogy kezet fogjon Bao Kaolianggal. – Múlt heti beszéde a

monetáris infláció veszélyeiről nagyon gondolatébresztő volt, Lingdao.[92]

– Ó, maga is ott volt? – kérdezte Bao Kaoliang.

– Nem, a kábeltévén néztem. Ha politikáról van szó, mindenevő vagyok.

– Nos, örülök, hogy a fiatal generáció tagjai között is vannak olyanok, akiket érdekelnek ennek az országnak az ügyei – mondta Kaoliang, és futó pillantást vetett Carltonra.

– Csak akkor figyelek oda, ha úgy érzem, hogy a vezetőink komolyan vesznek. Olyan beszédeket nem nézek, amelyek túlságosan retorikusak, vagy csak a népszerűség növelését szolgálják.

Carlton nehezen állta meg, hogy ne vágjon erre egy grimaszt.

Villámgyorsan helyet csináltak Kaoliangnak Rachel mellett, és Colette udvariasan intett neki.

– Bao Bucsang, kérem, foglaljon helyet.

– Sajnálattal látom, hogy Mrs. Bao nem tudott csatlakozni hozzánk. Még dolga volt Hongkongban? – kérdezte Rachel.

– Sajnos igen. De üdvözletét küldi – mondta gyorsan Kaoliang.

Carlton felhorkant. Az asztalnál ülők egyszerre fordultak felé. Úgy tűnt, a fiú mondani akar valamit, de aztán meggondolta magát, és néhány gyors korttyal felhajtott egy egész pohár Montrachet-t.

A vacsora folytatódott, Rachel elmesélte az apjának, mi mindent csinált, amióta Sanghajba érkezett, Nick pedig barátságosan csevegett Bingékkel és Richie Yanggal. A fiatalember megkönnyebbült, amikor Kaoliang végül megjelent, és azt is látta, hogy Rachel is mennyire izgatott. De azt nem tudta nem észrevenni, hogy néhány méterrel arrébb Carlton faarccal ül a székén, miközben Colette egyre vadabb és vadabb lett, ahogy a fogások érkeztek. Mi folyik itt? Mintha minden pillanatban készek lennének egymásnak menni.

Egyszer csak, amikor mindenki a Lancsou-stílusú, kézzel készített homáros tésztát kóstolgatta, Colette letette az evőpálcikáit, és súgott valamit az apjának. Mindketten azonnal felálltak az asztaltól.

– Kérem, bocsássanak meg nekünk egy percre – mondta Colette erőltetett mosollyal.

Lemasíroztak a földszintre, és amint hallótávolságon kívülre értek, Colette kiabálni kezdett:

– Mi értelme van a legjobb angol komornyikot felfogadni, hogy jó modort tanítson neked, ha semmit se tanulsz belőle! Olyan hangosan szürcsölted a levest, hogy belesajgott a fogam. És ahogy kiköpöd a csontokat az asztalra! Istenem, Christian Liaigre[93] szívinfarktust kapott volna, ha tudja, mi történik a gyönyörű asztalán! És hányszor mondtam már, hogy ne rúgd le a cipődet, ha vendégekkel vacsorázunk. Ne hazudj nekem, már egy kilométerről érezni lehetett a szagot, és elhiheted, nem a tofuban párolt borsóhajtás volt az.

Jack csak nevetett a lánya hisztériáján.

– Halászember fia vagyok. Mindig mondom neked, hogy engem nem tudsz megváltoztatni. De ne aggódj. Nem számít, milyen a modorom, amíg ez itt elég vaskos – mondta, és rácsapott a zsebében lévő tárcájára. – Még Kína legelegánsabb éttermében is az asztalra köphetek.

– Hülyeség! Mindenki meg tud változni. Nézd meg Anyát, milyen jól boldogul. Most már majdnem mindig csukott szájjal eszik, és úgy használja a pálcikákat, mint egy sanghaji lady.

Colette apja mosolyogva csóválta a fejét.

– Jaj, tényleg sajnálom azt az idióta Richie Yangot. Nem tudja, mibe keveredett.

– Te voltaképp miről beszélsz?

– Ne próbáld becsapni az apádat. A terved, hogy Richie előtt flörtölsz Carltonnal, remekül bevált. Van egy olyan érzésem, hogy bármelyik nap megkérheti a kezedet.

– Ugyan, ez nevetséges – mondta Colette, és még mindig azon füstölgött, hogy az apja semmibe veszi az etikettet.

– Tényleg? Akkor vajon miért könyörögte föl magát a gépemre, hogy az áldásomat kérje?

– Micsoda ostobaság! Remélem, megmondtad neki, hogy egész pontosan hova tegye a lánykérését!

– Ami azt illeti, áldásomat adtam rá. Szerintem briliáns páros lesztek, nem beszélve arról, hogy végre abbahagyhatjuk ezt a

versengést az apjával – vigyorgott Jack, kivillantva kiálló szemfogát (amire Colette már jó ideje panaszkodott).

– Ne kezdj el vállalatok egyesítéséről fantáziálni, Apa, mert engem nem érdekel Richie Yang.

Jack felnevetett, majd halkabbra fogta a hangját:

– Buta lány, sosem kérdeztem, hogy érdekel-e ez a házasság. A te érdeklődésed engem nem izgat.

Azzal sarkon fordult, és visszament a vendégekhez.

11
Corinna és Kitty
•
HONGKONG

Már megint késik. Corinna a Glory Tower forgóajtaja mellett állva füstölgött magában. Külön megmondta Kittynek, hogy legkésőbb fél tizenegyre legyen ott, most pedig már majdnem tizenegy óra. *El kell mondanom neki a pontosságról szóló tananyagot is, amit 2002-ben kellett megtennem utoljára azzal a burmai családdal* – gondolta Corinna, és udvariasan mosolygott az elegánsan öltözött, befelé siető emberekre.

Pár perccel később Kitty szerény, új, gyöngyházszínű Mercedese fékezett a járdasziget mellett, és kiszállt belőle Mrs. Taj. Corinna aggódva ütögette meg a karóráját, mire Kitty megszaporázta a lépteit. Legalább a külsejével kapcsolatos utasításait szorgalmasan követte, már nyoma sem volt a bonyolult frizurának, az erőltetett fehérre púderezett arcnak és a bohócos vörös szájnak.

Ehelyett a tökéletesen átalakult Kittyn ezúttal egy kis pirosító és némi halvány barackszínű rúzs volt. Gesztenyebarna haját tíz centivel rövidebbre vágatta. A halványsárga, buggyos ujjú Carolina Herrera selyemruhához meghatározhatatlan márkájú, lapos sarkú cipőt és egy egyszerű, zöld krokodilbőr Givenchy táskát választott. Két ékszer volt rajta csupán: egy gyöngy fülbevaló és egy Ileana Makri gyémánt nyaklánc kereszttel. Gyakorlatilag felismerhetetlen lett.

– Nagyon sokat késett! Most mindenki látni fogja, amikor bemegyünk, és nem tudunk elvegyülni a tömegben – szidta őt Corinna.

– Bocsánat – ez az egész templomdolog az idegeimre megy. Hatszor öltöztem át. Ez most jól néz ki? – kérdezte Kitty a ruhája hullámait rendezgetve.

Corinna alaposan szemügyre vette.

– A kereszt egy kicsit túlzás az első alkalommal, de amúgy elmegy. Máskülönben megfelelően öltözött fel, már nem hasonlít

Daphne Guinnessre.[{94}]

– Ebben az irodaházban van a templom? – kérdezte Kitty egy kicsit zavartan, amikor beléptek a Glory Tower barackszínű márvánnyal borított előcsarnokába.

– Mondtam, hogy ez egy nagyon különleges templom – felelte Corinna, amikor a fogadóterembe vezető mozgólépcsőre léptek. Odafönt egy kék dekoranyaggal díszített asztalnál ült néhány tinédzser és több biztonsági őr. Egy fejhallgatós, iPades amerikai lány széles mosollyal közeledett feléjük.

– Jó reggelt! A misére jöttek, vagy a Keresők osztályába?

– A misére – felelte Corinna.

– Szabad a nevüket?

– Corinna Ko-Tung és Kitty, vagyis Katherine Taj – válaszolta Corinna, és azt a nevet választotta, amit Kitty még színésznői karrierje előtt használt.

A lány végigpörgette a telefonja képernyőjét, majd azt mondta:

– Sajnálom, de nem látom a nevüket a vasárnapi mise meghívottjai között.

– Ó, elfelejtettem mondani, hogy Helen Mok-Asprey vendégei vagyunk.

– Igen, igen, most már megvan. Helen Mok-Asprey plusz két fő.

Egy női biztonsági őr lépett melléjük, és apró kitűzőket adott át nekik, amelyekre nemrég nyomtatták rá a nevüket. A kitűzőre élénklila színnel más is volt írva: „Sztratoszféra Templom Vasárnapi Ima – Helen Mok-Asprey vendége.” Valamint a templom mottója is rákerült: *Magasabb párbeszéd Krisztussal.*

– Tegyék ki ezeket, és menjenek fel az első lifttel a negyvenötödik szintre – mondta nekik a biztonsági őr.

Amikor Kitty és Corinna felért a negyvenötödik emeletre, egy másik fejmikrofonos ember kísérte őket egy újabb lifthez, amellyel a hetvenkilencedik emeletre mentek fel.

– Mindjárt ott vagyunk – még egy lift jön – mondta Corinna, és megigazította Kitty gallérját.

– Egészen a legfelső emeletre megyünk? – érdeklődött a lány.

– Igen, oda. Látja, azért mondtam, hogy legyen pontos, mert legalább tizenöt percig tart csak felmenni.

– És ennyi hercehurcát egy templom miatt… – morgott Kitty.

– Kitty, maga nemsokára a legexkluzívabb hongkongi templomba léphet be. A Sztratoszférát a milliárdos, pünkösdista Siew nővérek alapították, és csakis meghívásos alapon lehet belépni. Nemcsak ez a világ legmagasabb temploma, de a *South China Morning Post* gazdag emberekről készített listáiról is ide járnak legtöbben.

E bevezető után a liftajtók kinyíltak, és a hölgyek a kilencvenkilencedik emeleten találták magukat. Kittyt elvakította a fény. A torony tengelyében állt a lélegzetelállító átrium alatt. A katedrálisszerű mennyezet szinte csak üvegből volt, s emiatt az egész helyiség fényárban úszott. Kitty fel akarta tenni a napszemüvegét, de úgy érezte, ezért újabb szidást kapna Corinnától.

Az érzékszerveire mért következő támadás a fülsiketítő rockzene volt. Amikor leültek az egyik hátsó sorban, Kitty több száz imádkozó embert látott, akik felemelt kézzel dülöngéltek, és együtt énekelték a dalokat a keresztény rockbandával. A szőke tincses frontember akár az egyik Hemsworth fiú is lehetett volna, a dobos egy tüskehajú kínai lány volt, egy másik fehér fickó basszusgitáron játszott, három, egyetemista kinézetű kínai lány adta a háttérvokált, egy vézna, kínai tinédzser fiú zöld Izod pólóban (amely háromszor akkora volt, mint ő) pedig átszellemülten csépelt egy billentyűzetet.

Mindenki énekelt:

– *Jézus Krisztus járd át a testem! Jézus Krisztus, töltsd be a lényem!*

Kitty úgy csodálkozott rá a látványra, mint egy kisgyerek. Nem ilyesmit képzelt el egy keresztény egyházi szertartáson: a vakító fényár, az üvöltő zene, a színpadon ugráló rockisten, és ami a legjobb volt: a kilátás. Onnan, ahol ült, káprázatos panoráma tárult elé a szigetről a Pacific Place bevásárlóközponttól egészen North Pointig. Hát, ha ez nem a mennyország, akkor mi az? Kitty előkapta a telefonját, és titokban készített néhány képet. Még soha nem látta a 2IFC tetejét ilyen közelről.

– Mi az ördögöt művel? Tegye azt el azonnal! Isten házában van! – sziszegte dühösen Corinna Kitty fülébe.

Kitty elvörösödve tette el a telefonját, de azért visszasuttogott Corinnának:

– Hazudott nekem – mindenki ki van öltözve, kivéve engem – mondta, és a sor elején álló fiatal nőre mutatott, aki fehér Chanel kosztümöt és három óriási drágaköves Bulgari gyűrűt hordott, amelyek fényesen csillogtak az ujjain, amikor a kezét a magasba emelte.

– Ő a lelkész felesége. Neki joga van így öltözködni, de magának, aki új itt, nincs.

Kitty először felbosszantotta magát a hallottakon, de aztán amikor körülnézett a gigantikus felhőkön, az azúrkék égbolton, hallgatta, ahogy a kórus énekel és mindenki teli torokból üvölt körülötte, érezte, hogy különös, új érzések ébrednek a lelkében. Egy tyúklábmintás zakót és Saint-Laurent farmert viselő, jól öltözött fiatalember hamisan énekelt mellette: *Minden itt van, amire szükségem van! Minden, ami csak kell!* Arcán végigcsorogtak az öröm könnyei. Kitty roppant szexinek találta, hogy egy ilyen hipszter srác nyilvánosan sír. Félórányi éneklés után a szőke frontember – akiről kiderült, hogy a lelkész – amerikai akcentussal így szólt a gyülekezethez:

– Nagy örömmel tölt el, hogy itt látlak benneteket, boldogságtól ragyogó arccal! Osztozzunk a szeretetben! Osszuk meg az örömöt, adjuk át a mellettünk álló embernek, rendben?

Mielőtt Kitty felfoghatta volna, mi történik, a síró hipszter odafordult hozzá, és lelkesen megölelte. Aztán az előtte álló, középkorú *taj taj* is hátrafordult, és ő is megölelte. Kitty ledöbbent. Hongkongiak ölelgetik egymást!!! Hogy lehetséges ez? És nemcsak egy-két közeli barát, hanem abszolút idegenek ölelkeztek és mutatkoztak be egymásnak. Ez maga volt a csoda. Te jó ég! Ha ilyen kereszténynek lenni, akkor ő azonnal belép!

* * *

Amikor a mise véget ért, Corinna odafordult Kittyhez.

– Végre, itt a kávé és a sütemény ideje. Jöjjön velem.

– Nem akarok jóllakni. Nem megyünk a Cuisine Cuisine-be ebédelni?

– Kitty, elsősorban azért hoztam ide magát, hogy barátkozzon, és forogjon a társaságban. Ezt kávé és süteméný mellett lehet legjobban megtenni. Ez az esemény legfontosabb része. A jelenlévők közül sokan régi hongkongi családok fiatalabb tagjai, és ez a legjobb esély arra, hogy megismerkedjen velük. Sokkal elfogadóbbak lesznek magával, mert ők újraszületett keresztények.

– Újraszületett? Hogyan lehet kétszer születni?

– Jaj, hát ezt majd később elmagyarázom. A legfontosabb most az, hogy az újraszületett keresztények esetében elegendő megbánnia a bűneit és a szívébe fogadnia Jézust, és minden bűne meg lesz bocsátva, legyenek bármilyenek is. Akár a szüleidet ölted meg, akár a mostohafiaddal háltál, akár milliókat sikkasztottál, hogy az énekesi pályádat támogasd – ezeknek az embereknek meg kell bocsátaniuk neked. A mai célom az, hogy bejuttassam magát az egyik bibliaolvasó körbe. Mindenki Helen Mok-Asprey csoportjába akar tartozni, de az nagyon szűk kör, csak a legkifinomultabb hölgyek vannak benne. Kezdetnek azt célozzuk meg, amelyet az unokahúgom, Justina Wej vezet. Ott fiatalabbak vannak, és néhány jó családból származó fiatal lány is a tagja. Justina apai nagyapja Wej Ra Men, a Yummy Cup Noodles alapítója, úgyhogy mindenki az Instant Tészta Örökösnőjének hívja Justinát.

Corinna egy kerek arcú, harmincas évei elején járó fiatal nőhöz vezette Kittyt, aki egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ez a titkárnőnek öltözött, tengerészkék nadrágkosztümös nő az az örökösnő, akiről olyan sokat hallott már.

– Justina, *gum noj moh gin!*[95] Ez itt a barátnőm, Katherine Taj.

– Helló! Stephen Taj rokona vagy? – kérdezte Justina, és azonnal megpróbálta elhelyezni Kittyt a társadalmi ranglétrán.

– Öööö... nem.

Justina – aki csak olyan emberekkel szeretett beszélgetni, akiket születésük óta ismert – kénytelen volt a legalapvetőbb kérdéséhez folyamodni.

– És melyik iskolába jártál?

– Nem Hongkongban jártam iskolába – felelte Kitty kicsit zavartan. Justina hosszú, göndör haja az instant tésztára

emlékeztette őt. Azon gondolkodott, mi lenne, ha forró vizet öntenének a fejére, és három percig úgy hagynák…

– Katherine külföldön járt iskolába – avatkozott közbe ügyesen Corinna.

– Ó, értem! Most vagy itt köztünk először? – kérdezte Justina, és oldalra billentette a fejét.

– Igen.

– Hát, akkor üdvözöllek a Sztratoszférában. Melyik templomba szoktál járni?

Kitty megpróbálta felidézni valamelyik naponta útjába kerülő templom nevét, amikor a dombon lévő lakásától lejön a városba, de emlékezete cserbenhagyta.

– Öööö… a Volturi templomba – bökte ki végül, magában elképzelve az *Alkonyat* című filmtrilógiát, amelyben azok az ijesztő vámpírok ültek egy hatalmas teremben.

– Ó, azt nem ismerem. A Kowloonon túl van?

– Igen – mondta Corinna, s ezzel ismét kisegítette Kittyt. – Muszáj bemutatnom Kit… úgy értem, Katherine-t Helen Mok-Asprey-nek. Úgy látom, Helen már szedi össze a virágokat az oltárról, úgyhogy gondolom, már indul.

Félrehúzta Kittyt, és alaposan megszidta:

– Istenem! Ez kész katasztrófa! Mi baja van ma? Hol az a lány, aki az ujja köré csavarta Evangeline de Ayalát?

– Bocsánat, bocsánat, nem is tudom, mi történik velem. Azt hiszem, csak nem vagyok hozzászokva ehhez az egészhez – az új nevemhez, meg hogy úgy kell tennem, mintha keresztény lennék, és így kell öltözködnöm… A szokásos sminkem és a saját ékszereim nélkül úgy érzem, mintha nem lenne rajtam a páncélom. Régebben az emberek mindig arról kérdezgettek, hogy mi van rajtam, most pedig egyáltalán nem beszélhetek erről.

Corinna szomorúan csóválta meg a fejét.

– De hiszen maga színésznő! Itt az ideje, hogy elővegye improvizációs képességeit. Gondoljon rá úgy, mint egy új szerepre. Ne felejtse el, hogy már nem a gonosz mostohanővér szerepét játssza. Maga most a jó feleség. Minden idejét a rokkant férje ápolásával és a kislányával tölti, és ez az egyetlen alkalom hetente, amikor kimozdul otthonról. Úgyhogy gyorsan

élénküljön fel, és legyen hálás, hogy itt lehet. Próbáljuk újra, ezúttal Helen Mok-Asprey-vel. Helen lánykori neve Mok, de elvált egy Quektől, most pedig Harold Asprey felesége. *Lady Asprey*-nek kell szólítania.

Corinna odakormányozta Kittyt a vendégváró asztalhoz, ahol egy madárfészek-frizurás nő titokban hat óriási szelet Feketeerdő tortát csomagolt papírszalvétába, majd belesüllyesztette őket nagy, fekete Oroton[{96}] kézitáskájába.

– Helen, nagyon köszönjük, hogy felvettél minket ma a listára! – csicseregte Corinna.

Helen megrezzent.

– Á, Corinna, helló! Viszek haza Haroldnak egy kis tortát. Tudod, milyen édesszájú.

– Igen, ha édességről van szó, Harold pont olyan, mint te, nem igaz? Mielőtt elmész, be akartam mutatni a vendégemet, Katherine Tajt. Katherine régebben a kowlooni Volturi templomba járt, de most váltani szeretne.

– Nagyon tetszik a templomuk! Igazán köszönöm, hogy meghívott minket, Lady Asprey – mondta bűbájosan Kitty.

Helen tetőtől talpig végigmérte a lányt.

– Milyen helyes kis kereszt – bókolt, majd Corinnához fordult, és halkan odasúgta neki:

– Nekem is volt egy hasonló, de azt hiszem, az egyik új szobalány ellopta. Azok a lányok, *tudjukhonnan,* annyira megbízhatatlanok. Úristen, annyira hiányzik Norma és Natty. Tudod, olyan jól megfizettem őket, hogy most nyitottak Cebun egy tengerparti bárt.

Egy elegáns nő – lefelé bővülő halványzöld ruhában – odalépett az asztalhoz, két frissen teletöltött kávéskancsóval.

– Te jó ég, mi történt a tortával? Azt hiszem, le kell mennem a konyhába – mondta nagyot sóhajtva.

– Ó, Fi, mielőtt elszaladsz, ismerkedj meg a barátommal, Katherine Tajjal. Katherine, ő az unokatestvérem, Fiona Tung-Cseng – mondta Corinna.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Fiona, majd alaposabban szemügyre vette Kittyt. – Olyan ismerősnek tűnik, nem rokona Stephen Tajnak?

– Távoli unokatestvérek – vágott közbe Corinna, hogy elejét vegye a további kérdezősködésnek.

Kitty nyugodtan Fionára mosolygott, és így szólt:

– Csak csodálom a ruháját. Narciso Rodriguez, ugye?

– Ó, igen, köszönöm – ragyogott fel Fiona arca. Nem történt meg vele gyakran, hogy bárki megdicsérte volna a ruháját.

– Néhány évvel ezelőtt találkoztam vele – folytatta Kitty annak ellenére, hogy Corinna már leadta a vészjeleket. Akkor is beszélni fog a divatról a templomban, akárhogy is hüledezik Corinna.

– Tényleg? Maga találkozott Narcisóval személyesen? – kérdezte Fiona.

– Igen. Elmentem a New York-i divatbemutatójára. Ugye, milyen csodálatos, hogy egy kubai bevándorló családba született fiú ilyen sikeres divattervező lehetett? Olyan ez, mint a mai mise üzenete: *ha valakinek helyén van a szíve, bármikor újraszülethet*.

Helen Mok-Asprey helyeslően bólogatott.

– Milyen igaz. Te jó ég, miért nem csatlakozik a bibliaolvasó csoportomhoz? Jót tenne nekünk egy ilyen friss, fiatalos látásmód.

Kitty arca felragyogott, Corinna pedig úgy nézett a lányra, mint egy büszke szülő. Atyaég! Kitty az első próbálkozásra megütötte a főnyereményt! Talán alábecsülte a képességeit. Ha ez így folytatódik, Kitty minden olvasókörbeli hölgyet megnyer magának, és mire az ünnepi időszak véget ér, több hagyományos eseményre meg fogják hívni.

Ebben a pillanatban Eddie Cseng sétált oda a feleségéhez, Fionához.

– Letudtad már a feladatodat?

Aztán odafordult Corinnához és Helenhez, majd dicsekedve folytatta:

– Ladooriékkal ebédelünk, és nem lenne helyes, ha elkésnénk.

– Majdnem kész vagyok. Csak még egyszer leszaladok a konyhába süteményért. Ma nagyon gyorsan elfogyott. Eddie, ismerd meg Corinna barátját, Katherine-t.

Eddie kötelező udvariassággal bólintott Kitty felé.

– Ha segítesz a tortát felhozni, hamarabb végzünk – mondta Fiona. Amikor elindultak a konyha felé, odafordult Eddie-hez. – Az a kedves hölgy csatlakozik a bibliakörünkhöz. Tetszik a ruhája. Bárcsak megengednéd, hogy én is hordjak néha ilyen élénk színű holmikat. Katherine Taj – Stephen távoli unokatestvére.

Eddie felhorkant.

– Ja, lehet, hogy a Marson igen, de itt, a Földön tuti, hogy nem. Nézd csak meg jobban, Fi.

Fiona újra figyelmesen megnézte Kitty arcát. Aztán egyszer csak felismerte. Annyira megdöbbent, hogy elejtette az üres süteményestálcát. A kerek fémtálca csörömpölve landolt a földön. Mindenki Fionára bámult. A figyelmet mindig élvező Eddie azonnal odasietett, ahol Corinnát, Kittyt és Helent hagyta. Önelégült arccal a következő szónoklatot intézte hozzájuk:

– Corinna, tudom, hogy te mindig jótékonykodsz másokkal, de ezúttal becsaptak. Ez a nő, aki Stephen Taj unokatestvérének adja ki magát, valójában csaló. Az ő neve Kitty Pong – az aranyásó, aki összetörte a bátyám, Alistair szívét, és két évvel ezelőtt elszökött Bernard Tajjal. Helló, Kitty.

Kitty lesütötte a szemét. Fájdalmat érzett, és nem tudta pontosan, mit válaszoljon. Miért nevezik csalónak? Nem ő találta ki ezeket a dolgokat – Corinna volt az, aki azt mondta Fionának, hogy ő annak a Stephennek a rokona. Odafordult Corinnához azt remélve, hogy a nő védelmébe veszi, de az csak állt némán.

Helen Mok-Asprey Kittyre bámult, majd éles hangon felkiáltott:

– Maga *az* a Kitty Pong? Carol Taj nagyon jó barátom. Mit művelt a fiával? És miért nem engedi, hogy Carol láthassa a saját unokáját? *Gum hak szum!*[{97}]

12

ASTRID

•

SZINGAPÚR

– Futni mész? – kérdezte Astrid Michaelt, amikor a férfi egy szál Puma futónadrágban lejött a lépcsőn.

– Ja, ki kell engednem a gőzt.

– Ne felejtsd el, hogy egy óra múlva kezdődik a péntek esti vacsora.

– Majd később csatlakozom.

– Ma nem késhetünk. A thai unokatestvéreim, Adam és Piya is jönnek, és a thai nagykövet rendezett egy különleges előadást…

– Leszarom a thai unokatestvéreidet! – vetette oda Michael, és kirohant a házból.

Még mindig mérges. Astrid felkelt a kanapéról, és elindult a felső szinten lévő dolgozószoba felé. Belépett a gmail-fiókjába, és észrevette Charlie nevét. *Hála istennek*. Azonnal írt neki.

ASTRID LEONG-TEO: Még mindig dolgozol?

CHARLIE WU: Ja. Mostanában alig megyek ki az irodámból, kivéve, ha kiugrom egy gyümölcsléért.

ALT: Lenne egy kérdésem… Amikor egy tárgyalás kellős közepén vagy az ügyfeleiddel, akkor szórakoztatni is szoktad őket?

CW: Mit értesz szórakoztatás alatt?

ALT: Meghívod őket például üzleti vacsorára?

CW: LOL! Azt hittem, szexre gondolsz! Igen, folyton vannak ilyen üzleti vacsorák… vagy inkább ebédek. Vagy ha megkötünk egy üzletet, akkor néha ünnepi vacsorát rendezünk. Miért?

ALT: Csak próbálom kiművelni magam. Ez elég érdekes – egész életemben rengetegszer kellett protokolláris eseményeken részt vennem, de ha üzleti vacsorákra kerül sor, semmit nem tudok róluk.

CW: Hát, nem voltál soha tipikus üzletember-feleség.
ALT: Isabel is el szokott menni ezekre a vacsorákra?
CW: Isabel, üzleti vacsorán? Ha! Majd ha piros hó esik. A kliensek szórakoztatásán ritkán vesznek részt a házastársak.
ALT: És ha külföldi ügyfelek jönnek Ázsiába?
CW: Ha külföldiek jönnek Ázsiába, azok általában nem hozzák el a feleségeiket. Még az apám idejében, a nyolcvanas–kilencvenes években volt, hogy a feleségek is el akartak jönni Hongkongba vásárolgatni. De ma már nemigen. Ha nagy ritkán mégis, akkor próbálunk nagy hűhót csapni körülöttük, hogy az ügyfeleink a munkára koncentrálhassanak, és ne azon kelljen aggódniuk, hogy a feleségüket leütik és kirabolják valamelyik utcai piacon.
ALT: Szóval nem érzed úgy, hogy az üzletkötés fontos eleme a „feleséges vacsora”?
CW: Egyáltalán nem! Manapság az üzletfeleim általában húszas éveikben járó, egyedülálló, egyszótagos nevű Zuckerbergerek. És sokan közülük nők! De miért kérdezed? Michael megpróbálja igénybe venni a segítségedet ezen a téren?
ALT: Már túl vagyunk rajta.
CW: Akkor miért érdekel?
ALT: Hát, mert totális katasztrófa volt az egész, nem jött létre az üzlet, és tudod, ki a hibás mindezért?
CW: Ki, *te?* De miért okolna bárki téged egy füstbe ment üzletért? Úgy tudom, nem dolgozol a cégénél. Beleöntöttél az ügyfél ölébe valami forró kaját?
ALT: Hát, ez hosszú történet. Ami azt illeti, elég vicces. Ha jövő hónapban találkozunk Hongkongban, elmesélem.
CW: Ne már! Nem hagyhatsz kétségek között!

Astrid levette a kezét a billentyűzetről. Egy ideig vívódott, hogy keressen-e valami kibúvót, vagy folytassa a beszélgetést. Nem akarta kiszolgáltatni Michaelt Charlie-nak, tudva, hogy már így is eléggé felemás képe van a férjéről. De végül akkora volt benne a feszültség, hogy másképp döntött.

ALT: Michael már egy ideje foglalkozik ezekkel az ügyfelekkel, most pedig iderepült a nagyfőnök a feleségével, hogy megkössék az üzletet. Michael megkért, hogy szervezzek egy vacsorát valami olyan helyen, ami lenyűgözi őket. A házaspár szereti a hasát, úgyhogy az Andrét választottam.

CW: Nem rossz választás. A külföldieknek én általában a Waku Ghint választom.

ALT: Szeretem Tcuja főztjét, de úgy éreztem, ezeknek a népeknek nem lenne jó. Na, mindegy. Michael először kiverte a balhét azzal kapcsolatban, hogy mit veszek fel. Egy olyan ruhát választottam, ami szerintem illett volna az alkalomhoz. De ő azt akarta, hogy öltözzek át valami hivalkodóba.

CW: De az nem a te stílusod!

ALT: Segíteni akartam neki. Úgyhogy felvettem azt az elképesztő nagy fülbevalót – smaragddal, gyémánttal, amit tényleg nem kellene felvenni nyilvános helyen, hacsak nem a Windsori kastélyba vagy egy jakartai esküvőre megy az ember

CW: Jól hangzik.

ALT: Hát, végül kiderült, hogy rossz választás volt. Későn értünk oda az étteremhez, és Michael ragaszkodott hozzá, hogy a régi Ferrarjával menjünk, és az étterem előtt parkoljunk. Szóval már eleve mindenki minket bámult, amikor beléptünk. Aztán kiderült, hogy a vendégek Észak-Kaliforniából jöttek. Egy kedves, visszafogott házaspárt képzelj el. A feleség elegáns volt, de csak szerényen. Egy gyönyörű bebújós ruhát, szandált és egy olyan fülbevalót viselt, amit az egyik gyereke csinált neki. Elképesztően túlöltözött voltam hozzá képest, és ettől mindenki kényelmetlenül érezte magát. Onnantól kezdve minden rosszul alakult, ma pedig Michael elég dühösen jött haza. Lefújták az egész ügyletet.

CW: És Michael TÉGED hibáztat?

ALT: Önmagát jobban hibáztatja, de látom, hogy részben az én hibám is volt. Az ösztöneimet kellett volna követnem, és ragaszkodnom kellett volna az eredeti ruhámhoz. Az igazat megvallva, egy kicsit meg is bántódtam, amikor Michael

leszólta az első szettet, úgyhogy odatettem magam a másodikra. Ami viszont túl sok volt, és elijesztette a klienst.

Megcsörrent Astrid telefonja, és amikor látta, hogy Charlie az, felvette.

– Astrid Leong, ez a legnevetségesebb dolog, amit valaha hallottam! Az üzletfelek leszarják, hogy öltözik a partnerük felesége, különösen a techiparágban. Fogadok, sok más oka van annak, amiért ez az üzlet nem jött össze, de elhiheted, hogy a kiegészítőidnek *semmi* köze ehhez. Azért ezt te is érted, ugye?

– Értem, amit mondasz, és egyet is értek… részben. De különleges este volt, és furcsán alakultak az események. Ha ott lettél volna, megértenéd.

– Astrid, ez totál hülyeség! Nagyon mérges vagyok Michaelre, amiért azt próbálja éreztetni veled, hogy bármiért is felelős vagy.

Astrid felsóhajtott.

– Tudom, hogy összességében nem én vagyok a felelős, de azért azt is látom, hogyha egy kicsit másképp csináltam volna a dolgokat, akkor talán jobban alakul minden. Sajnálom, ha felbosszantottalak ezzel. Nem ez volt a szándékom. Azt hiszem, önző módon ki akartam ereszteni a gőzt, miután Michael és én összevesztünk. Sajnálom őt, tényleg, mert tudom, hogy milyen sokat dolgozott ezért az üzletért.

– Jaj, istenem! Michael cége fantasztikusan teljesít, emiatt egyáltalán nem lett rosszabb helyzete a tőzsdén. De valahogy úgy alakította a dolgokat, hogy te érezd rosszul magad, és ez az, ami aggaszt engem. Nem látod, milyen csalóka ez az egész logikai menet? Semmi rosszat nem csináltál, Astrid, hallod? SEMMI ROSSZAT!

– Köszönöm, hogy ezt mondod. Jaj, mennem kell. Cassian kiabál valamit.

Amikor kinyomta a telefont, megeredtek a könnyei. Lehunyta a szemét. Azt el se merte mondani Charlie-nak, mit mondott Michael, amikor aznap délután hazajött. Bement Cassian hálószobájába, ahol Astrid épp az íróasztal alatt kuporgott három szék mögé elbarikádozva magát. A fülében volt az ominózus fülbevaló, és épp azt játszotta, hogy ő Cassian-Artúr király foglyul ejtett Guinevere-je.

– Már megint ezek a rohadt fülbevalók! Ezek miatt veszítetted el nekem életem legnagyobb üzletét – mondta Michael.

– Mi a fenéről beszélsz? – kérdezte Astrid a rejtekhelyéről kipislogva.

– Az üzlet nem jött létre. Közel sem jártak ahhoz az árhoz, amit kértem.

– Sajnálom, édesem – mondta Astrid, és kimászott az íróasztal alól. Megpróbálta megölelni Michaelt, de a férje elhúzódott tőle, és elindult a hálószobájuk felé. Astrid ott volt a nyomában.

Michael vetkőzés közben folytatta.

– Elbasztuk azt a vacsorát. Nem hibáztatlak, magamat okolom. Én voltam az a hülye, aki arra kért, hogy öltözz át. Úgy tűnik, a megjelenésed nem aratott egyértelmű sikert.

Astrid alig hitt a fülének.

– Nem értem, mit számíthat az ilyesmi? Kit érdekel egyáltalán, hogy nézek ki én?

– Ebben az üzletágban a fizikai érzékelésről szól minden. És az üzletkötés leglényegesebb pontja a feleséges vacsora.

– Én úgy érzékeltem, hogy jól éreztük magunkat. Wendy minden fogást az egekig magasztalt, és még telefonszámot is cseréltünk.

Michael leült az ágyra, és a tenyerébe temette az arcát.

– Hát nem érted? Nem igazán fontos, mit gondol a feleség. Azt akartam megmutatni a pasasoknak, hogy én vagyok Szingapúr legnagyobb techcégének a vezetője. Hogy mi vagyunk a tuti blue chip választás, és ehhez társul a blue chip életstílusunk. És ezért meg kell adniuk azt az árat, amit kérek. De minden visszafelé sült el.

– Lehet, hogy nem a Ferrarival kellett volna menni. Talán ez volt túl nyilvánvaló – mondta Astrid.

– Nem, nem azzal volt baj. Mindenkinek tetszett a Ferrari. Amit nem értettek, az a stílusod volt.

– Az *én* stílusom? – ismételte Astrid döbbenten.

– Ez az egész vintage cucc. Ezt senki se érti. Miért nem vagy képes néha egy normális Chanelt felvenni, ahogy mindenki más is? Nagyon sokat gondolkodtam, és szerintem szükség lesz pár nagyobb változtatásra. Az emberek nem vesznek komolyan

amiatt, ahogy élünk. Azt gondolják: „Ha az egyik legsikeresebb techcége van Ázsiában, miért nem lakik nagyobb házban? Miért nincs többször a sajtóban? Miért van a feleségének még mindig Acurája, és miért nem vesz jobb ékszereket?

Astrid értetlenkedve csóválta a fejét.

– Minden komolyabb gyűjtő tudja, milyen ékszerek vannak a családomban.

– Ez a probléma másik fele, édesem – egy kis körön kívül senki még csak nem is hallott a családodról, mert olyan istenverte maguknak való népek! A vacsoránál senki nem gondolta volna, hogy az a rohadt nagy fülbevaló igazi. Úgyhogy ahelyett, hogy azt sugallta volna, hogy drága ékszereid vannak, az jött le nekik, hogy valami olcsó bizsut vettél fel. Tudod, mit mondott a főtanácsadójuk Silas Teohnak a bárban, tegnap este? Azt, hogy amikor besétáltunk, azt hitték, az Orchard Towersben szedtem föl valami nőcskét.

– Az Orchard Towersben? – kérdezte értetlenül Astrid.

– Igen, ott dolgoznak a konzumhölgyek. Abban a csizmában és azzal a fülbevalóval a pasasok azt hitték, valami első osztályú prosti vagy.

Astrid csak bámult a férjére.

– Nagyot kell dobnunk, különben veszítünk. Fel kell vennem egy új PR-ost, és neked is új külső kell. És szerintem holnap fel kellene hívnod azt az ingatlanos barátnődet, mi is a neve, Miranda?

– Carmenre gondolsz?

– Igen, Carmen. Mondd meg neki, hogy új ház után kell néznünk. Olyan helyet szeretnék, hogy ha meghívunk valakit, annak abban a pillanatban leessen az álla, ahogy belép.

13

A „MENTSÜK MEG A VARRÓNŐKET!” DIVATBEMUTATÓ

•

2013. JÚNIUS, PORTO FINO BIRTOK, SANGHAJ

NOBLESTMAGAZINE.COM.CN-

Honey Csaj, a társasági rovat újságírója live-blogban számol be arról az eseményről, amelyen Kína két legbefolyásosabb divatkreátora nemes célok érdekében összeáll.

17:50

Nemrég érkeztem meg **Colette Bing** fashion blogger mennyei vidéki birtokára, ahol egy rendkívül különleges őszidivat-előzetesen vehetek részt Colette és jó barátja, a híres **Pan TingTing** szervezésében. A rendezvényre mindössze háromszázan kaptak meghívást a legelegánsabb kínaiak közül. A **Prêt-à-Couture** a legdekadensebb összeállításokat repítette ide Európa vezető divatházaiból. Amint Ázsia topmodelljei, köztük **Du Juan** és **Liu Wen** végigmegy a kifutón, a ruhákat elárverezik a **Mentsük meg a varrónőket!** nevű alapítvány javára, amelyet Colette és TingTing hozott létre. A szervezet az ázsiai varrónők jobb munkakörülményeiért küzd.

17:53

A vendégek egy hosszú, kavicsos úton sétálnak fel a házhoz, ahol egy sor francia, Napóleon korabeli zsakettet viselő pincér fogadja őket francia Blonde koktélokkal,[{98}] amelyeket vintage Lalique poharakban szolgálnak fel. Na, ez stílusos!

18:09

Ez a hely a Puli Hotelre emlékeztet, csak sokkal nagyobb. A Bing család múzeumában vagyunk, és akárhova nézek, mindenütt Warholokat, Picassókat és Baconöket látok. Előttük pedig ott áll Kína néhány mesés, élő műalkotása: **Lester Liu** és a felesége, **Valerie** egy elképesztően szexi Christian Lacroix vintage ruhában; **Perinneum Wang** egy aranysárga, napsugarakat idéző, csillogó Stephen Jones kalapban és egy Sacai ruhában; **Stephanie Shi** királykék Rochasban és **Tiffany Yap** a legújabb divat szerinti Carvenben. Ma este egész Sanghaj itt van!

18:25
Épp most futottam össze **Virginie de Bassinet**tel, a Prêt-à-Couture elegáns alapítójával, aki megígérte, hogy ha elkezdődik a bemutató, el fogunk ájulni a gyönyörűségtől. Carlton Bao épp most sétált be egy csinos lánnyal, aki nagyon hasonlít rá. Ki lehet ez a lány, és ki az a szexi pasi velük? OMG[{99}] – csak nem az a színész, a *My Love from the Star* című koreai tévésorozat sztárja?

18:30
Nem ő az. Kiderült, hogy valami történelemtanár, Carlton barátja New Yorkból. Micsoda csalódás…

18:35
Lester és **Valerie Liu** a képtárban áll, ahol néhány gyönyörű antik tekercs függ a falon. Valerie Lester vállán sír. Mi lehet a baj?

18:45
A kertben vagyok, ahol székeket helyeztek a gyönyörű, csillogó vizű medence köré. Lehetséges, hogy ez a medence valahogy légkondicionált? Itt vagyunk június közepén, épp hőhullám van, de hűvös szellő fúj valahonnan, sőt érzek egy kis loncillatot is.

18:48

Minden széken van egy iPad, és van rajta egy külön app, amelynek segítségével minden ruhát közelről is megcsodálhatunk. Itt lehet licitálni is. Na, ez aztán a modern technológia!

18:55
Mindenki várja, hogy Colette és Pan TingTing megérkezzen. Vajon mi lesz rajtuk?

19:03
Épp most jött meg Colette. **Richie Yang** odarohant hozzá, hogy felajánlja a karját, és odakísérje a székéhez. (Az a hír járja, hogy ők ketten újra együtt vannak.) Nézzük, mi van Colette-en: egy Dior Couture nárciszszínű, pánt nélküli ruha, combrészén feltűnő, átlátszó betéttel. Van még rajta egy elképesztően szexi vörös Sheme magassarkú, amely egy gyöngyökből kirakott, a bokája köré csavarodó kígyót formáz. ITT olvashatnak erről először, mielőtt ő maga is kiteszi a blogjára!

19:05
Roxanne Wang, Colette mesés asszisztense, aki egy fekete Rick Owens DRKSHDW farmerkosztümben feszít, most közölte, hogy a kígyón lévő gyöngyök igazából rubintok. MEGŐRÜLÖK!!!

19:22
Még mindig várjuk Pan TingTinget, aki most már több mint egy órát késik. Azt mondták, hogy Londonból érkező gépe épp most szállt le. Egy szupertitkos filmet forgat Alfonso Cuarón.

19:45
Pan TingTing megérkezett! Ismétlem: Pan TingTing in da house! Lófarokba kötötte a haját, fehér selyem kezeslábasban és térdig érő, szürke, bőr lovaglócsizmában van. A márkaneveket mondom, amint megtudom őket. Ékszerek: színes, gyöngyös, afrikai maszáj törzsi fülbevaló.

Nem túlságosan elegáns, de kit érdekel – fantasztikusan néz ki, mint aki most érkezett egy motorversenyről a Góbi sivatagból. A tömeg megvadult!

A medence túlsó oldalán kialakult tömeghisztériát figyelve Rachel így szólt Carltonhoz:

– Szóval ő Kína Jennifer Lawrence-e?

– Ó, ő sokkal nagyobb sztár, mint Jennifer. Ő olyan, mint Jennifer Lawrence, Gisele Bündchen és Beyoncé *együtt* – jelentette ki Carlton.

Rachel nevetett a hasonlaton.

– Mostanáig nem is hallottam róla.

– Hidd el, hamarosan fogsz. Minden hollywoodi rendező megpróbálja megszerezni a filmjéhez, mert tudják, hogy ideát több százmilliót hoz majd a mozikban.

Pan TingTing a kertbe vezető kapunál állt, és minden szem őt nézte. Az összes vendég látni akarta azt a márványszerű bőrárnyalatot, amit a *Sanghaj Vogue* Michelangelo Pietàjához hasonlított, azokat a Bambi-szemeket és a Sophia Lorenhez fogható idomokat. TingTing felöltötte legelbűvölőbb mosolyát, amelyről híres volt, és amikor az első vakuk felvillantak, gyorsan végignézett a tömegen. *Ma este nincs semmi meglepetés – csak a szokásos formák. Miért is egyeztem bele, hogy eljövök Londonból emiatt? Azt mondja az ügynököm, hogy jót tesz az image-emnek. Tekintve, hogy már így is hat magazin címlapján vagyok, miért kell még újabb image-javításon törnöm magam? Élvezhetném azt a csodás pézsmatöksalátát az Ottolenghiben, aztán átbiciklizhetnék a Notting Hillen anélkül, hogy bárki felismerne (kivéve a Ledbury Roadon vásárolgató kínai turistákat), ehelyett itt vagyok, ízekre szednek, mint egy bogarat a mikroszkóp alatt. Apropó, bogarak! Guanyin nevére, mi a fenét hord Perrineum Wang a fején? Csak semmi szemkontaktus! Hoppá! Itt jön a fotós, Russell Wing. Hogy tud egyszerre ott lenni minden ázsiai partin? Stephanie Shi úgy ugrott ki a székéből, mint akit áramütés ért. Fogadok, hogy megint megpróbál majd a jobb oldalamra állni, hogy ha lefényképeznek, a kép alá azt*

írhassák: Stephanie Shi és Pan TingTing. Mindig az szeretné, hogy az ő neve jöjjön elsőnek. Hál' istennek, a nagyapja már nincs semmilyen hatalmi pozícióban. Hallom, az öregembernek mostanában vastagbélsipoly-táskát kell használnia. És persze rögtön Stephanie mögött ott jön két másik pekingi hercegnő: Adele Dengés Wen Pi Fang. Az isten áldja meg őket, mindketten olyan Balmain kosárruhát vettek fel, amiben úgy néznek ki, mint két sétáló rattanszék.

A hölgyek megjátszott lelkesedéssel ölelték meg TingTinget, belefűzték a karjukat a karjába, mintha a legjobb barátnői lennének, Russell pedig elsütötte a képeket. *Te jó ég, úgy fogok kinézni a képen, mint hús egy Balmain szendvicsben. Öt évvel ezelőtt ezek a lányok még csak le se köptek volna! Uramisten, miket csinálok a jótékonyság nevében!*

Amikor a lányok visszamentek a székeikhez, Adele odasúgta Pi Fangnak:

– Kerestem a szike nyomait a szemhéján – nem tudom elhinni, hogy azok a hatalmas, mosómedveszerű szemek igaziak. Az a baj, hogy műszempillái vannak, és nagyon jó korrektort használ. A képeken úgy tűnik, mintha nagyon kevés festék lenne az arcán, de közelről látszik, hogy a megfelelő helyeken rendesen meg van csinálva.

Pi Fang bólintott.

– Én az orrát néztem. Senkinek sincs ilyen tökéletes orrlyuka! Ivan Khoo esküszik, hogy régebben karaokebordély-hosztesz volt Szucsouban, majd egy nagymenő fizetett neki, hogy menjen Szöulba. A plasztikai sebésznek kellett adnia egy fényképes előtte-utána igazolást, mert annyira más lett az arca. Amikor leszedték a kötést, egyáltalán nem hasonlított az útlevélképére.

– *Pi hua!*[100] – csattant föl Yap. – Nem tudjátok elfogadni azt a tényt, hogy ilyen szépnek született. Nem mindenki megy el Szöulba és töreti el direkt az orrát, mint ti ketten. És TingTing nem is Szucsouból származik, hanem Csinanból. Mindig elmondja, hogy mielőtt Csang Yimou feldezte, egy SK-II pultnál árusított kozmetikumokat.

– Hát, akkor részben igazam van. Ezért jut hozzá a legjobb korrektorokhoz – jelentette ki Adele.

TingTing odament a számára fenntartott székhez, amelyet Colette és az anyja közé állítottak be. Tisztelettudóan kezet fogott Mrs. Binggel, mielőtt leült, és odahajolt Colette-hez, hogy adjon neki két puszit üdvözlésképpen. *Colette mesésen néz ki, mint mindig. Az emberek azt mondják, azért néz ki ilyen jól, mert a világon mindent megvehet magának, de én ezzel nem értek egyet. Van egy stílusa, amit pénzen nem lehet megpenni. Vicces, ahogy a sajtó „legjobb barátnőknek" titulál minket, amikor kb. most találkozunk ötödször. Ennek ellenére ő azon kevesek egyike ebből a csapatból, akiket konkrétan bírok. Nem olyan kiszámítható, mint a többiek, és ahogy ezeket a pasikat ugráltatja maga körül, az egyszerűen zseniális. És rohadtul vicces is. Mondjuk, eltekintek attól a ténytől, hogy miután kezet fogtunk, Mrs. Bing egy egész üveg kézfertőtlenítőt magára öntött.*

A kerti lámpák egyszer csak elsötétültek. Rövid szünet után a medence mögötti bambuszligetben Yves Klein-stílusú kék fény gyulladt fel, miközben a medence mélyén pulzáló sárga lámpák jelentek meg. Az egész úgy nézett ki, mint egy repülőtér kifutópályája. A hangszórókból felcsendült Serge Gainsbourg és Brigitte Bardot *Bonnie és Clyde* című dala, és az első modell hosszú, aranyszínű, uszályos sifonruhában végigsiklott a hatalmas medence fölött. Valamilyen rejtélyes módon a vízen járt.

A közönség lelkes tapsviharban tört ki, Colette karba tett kézzel ült, és helyeslően bólogatott. Ahogy egyre több, látványos ruhába bújtatott modell sétált végig a kifutón, az első sorban ülő hölgyek közül többen is izgatott pillantásokat váltottak. Valerie Liu elégedetlenül csóválta a fejét, Tiffany Yap pedig felhúzott szemöldökkel nézett Stephanie Shire, amikor egy selyem bazsarózsákkal díszített biciklisdzsekibe öltözött modell elsétált mellette. Amikor megjelent egy három lányból álló, sellőuszonyba és csillogó, ékkövekkel kirakott úszódresszbe bújt modellcsoport, Perrineum Wang odahajolt Colette-hez, és hangosan odasúgta neki:

– Ez most tényleg egy divatbemutató, vagy a Miss Világszépe estélyi ruhás bemutatóján vagyunk?

– Én is épp úgy csodálkozom, mint te – mondta Colette aggódva. Pár pillanattal később, amikor az egyik modell egy vörös sárkánnyal szegélyezett, gyöngyházszínű szaténkabátban jelent meg, Colette úgy döntött, eleget látott. Határozottan felállt, és odaviharzott a kifutó szélén álló producerhez, Oscar Huanghoz, aki átszellemülten irányította a modelleket.

– Állítsa meg a műsort! – követelte Colette.

– Mi??? – csodálkozott Oscar.

– *Azt mondtam, állítsa le ezt az istenverte műsort!* – kiáltotta Colette, és Roxanne felé nézett, aki már odarohant a hangtechnikusokhoz, ahonnan a zenét keverték fel. A zene hirtelen elhallgatott, a fények kigyúltak, a modellek pedig zavartan megálltak a pár centiméteres vízben, nem tudva, mit kellene tenniük.

Colette mérgesen megragadta Oscar fejhallgatóját és mikrofonját, ledobta rubintos magassarkúját, és végigcsattogott a Plexiglas kifutón, amelyet a víztükör alatt rejtettek el. Kigyalogolt a medence közepéig, és közölte:

– Mindenkitől elnézést kérek. A bemutatónak vége. Nem erre a műsorra számítottam, és nem ezt ígértem Önöknek. Kérem, bocsássanak meg!

Virginie de Bassinet, a Prêt-à-Couture alapítója sietve közeledett a kifutó felé.

– *Mit jelentsen ez?* – visította fejhangon.

Colette odafordult hozzá.

– Ezt a kérdést nekem kellene feltennem. Maga azt ígérte, hogy a legjobb londoni, párizsi és milánói ruhákat küldi ide.

– De hát ezek a ruhák épp most jöttek le a kifutóról – felelte Virginie.

– És melyik kifutóról? Talán Ürümcsi repülőteréről? Mondja, mik ezek a sárkányok és főnixes hülyeségek? És ez az elképesztő mennyiségű gyöngy? Úgy érzem, mintha az orosz műkorcsolyázók ruháit nézegetném! Hubert de Givenchy vajon tett volna valaha csillogó kristályokat egy kasmírkendőre? Ez a fajta divat legfeljebb a nyugati tartományok tudatlan *fu er dai*ainak[101] érdekes, és ez sértő a vendégeimre nézve. Ma estére összehívtam az ország legbefolyásosabb divatteremtőit és véleményformálóit. Azt hiszem, mindannyiuk nevében

beszélhetek. Nincs itt egyetlen olyan ruha sem, amit akár a szolgálóinkra ráadnánk!

Virginie tátott szájjal bámult Colette-re.

* * *

Miután a vendégek többsége szétszéledt, Colette behívta Carltont, Rachelt, Nicket, TingTinget és még néhány közeli barátját a házba, vacsorára.

– Hol van Richie? – kérdezte Perrineum Wang, amikor beléptek a nagyszalonba.

– Lapátra tettem a korábbi húzása után. Azt képzelte, hogy oda kell engem kísérnie a helyemre, mintha birtokolna vagy ilyesmi! – mondta felháborodva Colette.

– Bravó, Colette! – mondta Adele Deng. – Abszolút egyetértek. És amikor véget vetettél a divatbemutatónak, akkor is helyesen cselekedtél. Tönkretette volna a divat világában megszerzett hírnevedet, ha hagytad volna, hogy folytassák.

Rachel csodálkozva nézett Nickre, majd kissé félénken megkérdezte:

– Elnézést kérek a tudatlanságomért, de nem igazán értem, mi történt. Mi baj volt a bemutatóval? Az iPademről nézve úgy tűnt, hogy a leghíresebb tervezők darabjait látjuk.

– Azok is voltak. De csak azokat a ruhákat láttuk, amelyeket kifejezetten a kínai piacra terveztek. Szörnyen lealacsonyító volt. Ez egyébként egy eléggé riasztó új jelenség része. A márkák Ázsiába küldik az összes kínaira „alakított” darabjaikat, de nem jutunk hozzá a londoni, párizsi vagy New York-i nőknek szánt modellekhez – magyarázta neki Colette.

– Én minden héten több tucat hasonló ruhát kapok a legnagyobb nevektől, akik azt remélik, hogy felveszem ezeket a darabokat. Legtöbbjük azokra hasonlít, amelyeket épp most láttunk a kifutón – mondta TingTing.

– Fogalmam sem volt, hogy erről van szó – mondta Rachel.

– Kérdem én, hol volt a Gareth Pugh? Hol volt a Hussein Chalayan? Ha megláttam volna még egy aszimmetrikus ruhát, hánytam volna – finnyáskodott Perrineum, és az aranyantennák mérgesen rezegtek a fején.

Az egyik kanapén elheverő Tiffany Yap felsóhajtott:

– Azt reméltem, hogy ma este mindent meg tudok venni a következő szezonra, de csúfos kudarc lett a vége.

– Tudod, én már nem is próbálok Kínában vásárolni mostanában. Egyenesen Párizsba megyek inkább – nyafogott Stephanie.

– Mindannyian elmehetnénk valamikor Párizsba, az tényleg szuper lenne – javasolta Adele.

Colette szeme megvillant.

– Miért nem megyünk most? Beülünk a gépembe, és egyenesen a *forráshoz* megyünk!

– Colette, most hülyéskedsz? – kérdezte Stephanie izgatottan.

– Miért tenném? – kérdezte Colette, majd Roxanne-hoz fordult. – Mi a gép beosztása? A Trenta szabad jövő héten?

Roxanne keresgélni kezdett az iPadjén.

– Az apád használja a Trentát csütörtökön, de hétfőre beírtalak a Ventire. Kujlinba repülsz Nickkel és Rachellel.

– Ó, arról elfeledkeztem – mondta Colette, és félénken pillantott Rachelre.

– Colette, menj csak el Párizsba. Mi egyedül is meg tudjuk nézni Kujlint – mondta Rachel.

– Ugyan! Megígértem, hogy megmutatom a kedvenc hegyeimet, úgyhogy feltétlenül elmegyek. De először nektek is el kell jönnötök Párizsba!

Rachel Nickre villantotta a szemét, amellyel azt üzente: *Jézus ereje, egy újabb magángépes utazás!* Nick óvatosan azt mondta:

– Igazán nem akarunk zavarni.

Colette odafordult Carltonhoz:

– Jaj, mondd már meg Rachelnek és Nicknek, hogy ne legyenek ennyire udvariasak velem!

– Persze hogy eljönnek velünk Párizsba – mondta tényszerűen Carlton, mintha ez egy magától értetődő következtetés lenne.

– És te, TingTing, el tudsz jönni? – kérdezte Colette.

Egy másodpercig TingTing úgy nézett, mint egy őz, amely reflektorfénybe került. *Inkább kapjak vírusos herpeszt, mint*

hogy egy repülőn legyek összezárva ezekkel a lányokkal tizenkét órán át.

– Jaj, bárcsak elmehetnék! De a hét elején azonnal vissza kell mennem a londoni forgatásra – mondta a színésznő, és szomorúan körülnézett.

– Hát, ez kár – mondta Colette.

Roxanne megköszörülte a torkát.

– Khm… van egy kis probléma… az édesanyád holnap elviszi a Trentát.

– Minek? Hova megy? – kérdezte Colette.

– Torontóba.

– *Anya!* – kiáltotta teli tüdőből Colette.

Mrs. Bing egy tál halas rizslével a kezében lépett be a szalonba.

– Miért kell neked éppen Torontóba menned? – kérdezte Colette.

– Van ott egy ortopéd szakorvos, akit Mary Hszie javasolt.

– Mi baja a lábadnak?

– Jaj, nemcsak a lábamról van szó, hanem a vádlimról és a combomról is. Ha több mint tíz percet gyalogolok, úgy égnek, mint a tűz. Azt hiszem, spinális fimózisom van.

– Hát, ha tényleg ortopédiai problémáid vannak, akkor nem Torontóba kellene menned, hanem Párizsba.

– Párizsba? Franciaországba? – kérdezte kétkedve Mrs. Bing, és tovább szürcsölte a rizslét.

– Igen. Nem tudtad, hogy a világ legjobb ortopéd szakorvosai Párizsban vannak? Ott van az a rengeteg nő, akik a Roger Viviers cipőikben gyalogolnak a macskaköves utcákon. Ma este akarunk elindulni. Velünk kellene jönnöd, és én bejuttatlak a legjobb specialistához.

Mrs. Bing döbbenten, ugyanakkor örömmel bámult a lányára. Ez volt az első alkalom, hogy Colette bármely betegsége iránt érdeklődött.

– Jöhet *Najnaj*[{102}] és Pan Di néni is? Mindig látni akarta Párizst, és *Najnaj*nak is kezdenie kell valamit a bütykeivel.

– Hát persze! Van hely bőven. Hívj, akit csak akarsz!

Mrs. Bing elgondolkodva nézett Stephanie-ra.

– Miért nem hívod el az édesanyádat is? Tudom, hogy milyen szomorú, amióta a bátyádat kirúgták a Yale-ről.

– Milyen fantasztikus ötlet, Mrs. Bing! Biztos nagyon szeretne eljönni, különösen, ha Ön is jön – felelte Stephanie.

Colette azonnal Roxanne-hoz fordult, amint az anyja kiment a szalonból.

– Keress párizsi ortopéd orvost a Google-on!

– Már megtörtént – felelte Roxanne. – És a Trenta három órán belül készen áll az indulásra.

Colette a barátaihoz fordult.

– Találkozzunk éjfélkor a Hungcsiao repülőtéren.

– Mindenki vegye elő a Goyard-ját![{103}] Irány Párizs! – mondta vidáman Perrineum.

14

A TRENTA

•

SANGHAJBÓL PÁRIZSBA, BINGÉK MAGÁNGÉPÉN[104]

Egy biztonsági őr átnyújtotta Carlton, Rachel és Nick útlevelét a Hung-csiao nemzetközi repülőtér magángépek számára fenntartott szárnyában, majd továbbintette őket. Amikor Carlton kocsija odaért egy autókkal körülvett Gulfstream VI-oshoz, Rachel megjegyezte:

– Egy kicsit tartok a magángépektől, de azt el kell ismernem, hogy Colette-nek gyönyörű repülőgépe van.

– Tényleg szép, de nem Colette-é. *Az* az övé – mondta Carlton, és jobbra kanyarodott a SUV-val. Az aszfalt távolabbi részén parkolt egy hófehér Boeing 747-es (Jumbo Jet), oldalán gyönyörű, vörös csíkkal. Olyan szépen volt odafestve, mintha egy hatalmas ecsetvonással húzták volna meg.

– Ez a Boeing 747–81 VIP Colette édesanyjának születésnapi ajándéka volt, amikor betöltötte a negyvenedik évét.

– Ugye, most viccelsz? – ámult el Rachel, és csak bámulta az irtózatos méretű óriást, amely fényárban úszott.

Nick felnevetett.

– Rachel, nem értem, miért vagy még mindig így meglepve. Bingéknek mindig a nagyobb jön be, nem igaz?

– Olyan sok időt töltenek azzal, hogy ide-oda repülgetnek szerte a világban, úgyhogy ennek megvan a maga értelme. És az olyan üzletembereknek, mint például Jack Bing, az idő tényleg pénz. Manapság a pekingi és sanghaji repülőtéren olyan sok a késés és a várakozás, hogy nagy előny, ha valakinek saját gépe van – egyszerűen kikerülheti a reptéri késlekedést – magyarázta Carlton.

– És nem pont emiatt van olyan sok késés a kínai repülőtereken? Minden magángép megpróbál az utasszállítók *elé* besorolni, nem? – kérdezte Nick.

– No comment – válaszolta kacsintva Carlton, és odagördült a vörös szőnyeg mellé, amely a gép lépcsőjétől a betonra vezetett.

A földi személyzet azonnal megrohamozta a kocsit, kinyitották az ajtókat, kivették a csomagokat, Carlton pedig átadta a kulcsokat az inasnak. A szőnyeg szélén tizenöt utaskísérő sorakozott fel vigyázzállásban, mint a katonák szemle előtt. Mindegyiken ugyanolyan ropogós, frissen vasalt, fekete James Perse egyenruha feszült, amit már Colette házában is láttak a személyzeten.

– Úgy érzem magam, mintha Michelle Obama lennék az Air Force One felé sétálgatva – súgta oda Rachel Nicknek, amikor végigmentek a puha plüssszőnyegen.

Carlton meghallotta, és odaszólt neki:

– Várj, amíg beszállsz. Az Air Force One ehhez a géphez képest egy szardíniásdoboz.

A lépcső tetején beléptek a repülőgép utasterébe, ahol a vezető utaskísérő szólította meg őket.

– Üdvözlöm Önöket, Mr. Bao. Örülök, hogy ismét láthatom.

– Helló, Fernando.

Fernando mellett egy utaskísérő állt, aki mélyen meghajolt, majd a másik két vendéghez fordult.

– Szabad a cipőméretüket?

– Öööö... hatos, ő pedig tíz és feles – felelte megrökönyödve Rachel, mert fogalma sem volt, mi sül majd ki ebből.

Pár pillanat múlva az utaskísérő mindenkinek hozott egy bársonyzsákocskát.

– Mrs. Bing ajándéka – közölte.

Rachel belekukkantott a sajátjába, és egy Bottega Veneta bőrpapucsot talált benne.

– Colette anyja azt szeretné, ha a fedélzeten mindenki ezt viselné – mondta Carlton, és kibújt a cipőjéből. – Gyertek, körbevezetlek titeket, mielőtt a többiek ideérnek.

Végigmentek egy folyosón, amelynek falát fényes juharfával borították be, majd megpróbált kinyitni egy dupla ajtót.

– A fenébe, azt hiszem, ez zárva van. Ez a lépcső vezet le a klinikára. Van lent egy műtő, teljes életmentő felszereléssel, és mindig van egy orvos a fedélzeten.

– Hadd találjam ki... Mrs. Bing ötlete volt? – kérdezte Nick.

– Igen, mindig attól fél, hogy az orvosaihoz tartva rosszul lesz út közben. Menjünk erre.

Követték Carltont egy másik hosszú folyosón, majd egy szélesebb lépcsőn.

– Itt a tulajdonképpeni utastér, vagy másképp a Nagyterem, ahogy nevezni szokták.

Rachel elámult. Az eszével tudta, hogy még mindig egy repülőgépen van, de amit látott, az olyasmi volt, ami egyszerűen nem lehetett egy gép belsejében. Egy óriási, félkör alakú helyiségben volt, amelyben több keskeny, teakfa kanapé állt. Az asztalkák úgy néztek ki, mintha antik ezüstládák lennének, rajtuk egy-egy selyembúrás, lótuszvirág formájú lámpa világított. De a középpontban egy háromszintes kőfal emelkedett, amelybe Buddha-szobrokat vésztek. A falból élő páfrányok és más, egzotikus növények nőttek ki és csüngtek alá. A helyiségből egy kőből és üvegből készült csigalépcső vezetett a felső szintre.

– Mrs. Bing azt akarta, hogy a Nagyterem úgy nézzen ki, mint egy ősi jávai templom – jegyezte meg Carlton.

– Olyan, mint Borobudur[105] – mondta Nick suttogva, amikor megérintette a mohával benőtt köveket.

– Pontosan. Azt hiszem, sok évvel ezelőtt járt ott, és beleszerelmesedett, úgyhogy azt akarta, hogy a gépén is élvezhesse. A fal egyébként egy régészeti ásatáson talált homlokzat. Ki kellett csempészniük Indonéziából, legalábbis én így tudom.

– Azt hiszem, egy 747-essel bármit megcsinálhat az ember, ha nem kell teleraknia négyszáz üléssel – mondta Nick.

– Ja, és ha adva van ötszáz üres négyzetméter, az se jön rosszul. Ezeket a kanapékat egyébként orosz rénszarvasbőrrel borították be. Ha felmegyünk a lépcsőn, egy karaokeszobába, egy moziterembe, egy edzőterembe és tíz hálóhelyiségbe jutunk.

– Édes Jézus! Nick, gyere ide gyorsan! – mondta ijedt hangon Rachel a terem másik végéből.

Nick odasietett.

– Minden rendben?

Rachel egy keskeny, medenceszerű dolog mellett állt mozdulatlanná merevedve. Hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Nézd, itt egy *koi*-tó!

– Jaj, de megijesztettél. Hirtelen azt hittem, valami baj van – mondta Nick.

– Miért, szerinted ez normális? ITT EGY ISTENVERTE KOITÓ A GÉP KÖZEPÉN, NICK!

Carlton is odament hozzájuk, és nagyon jól mulatott nővére reakcióján.

– Ezek Mrs. Bing nagyra becsült koipontyai. Nézzétek azt a kövéret, amelyiknek egy vörös pötty van a háta közepén. Egy japán nagymenő egyszer itt járt, és 250 ezer dollárt ajánlott Bingéknek azért a halért. A japán zászlóra emlékeztette. Vajon ezek a szerencsétlen halak hogy viselik az időeltolódást?

Ebben a pillanatban lépett be Colette. Egy kapucnis angóraponcsó volt rajta, és egy egész csapat követte: az anyja, a nagyanyja, Roxanne, a korábban már megismert lányok közül néhány, és jó pár szolgálólány.

– Nem hiszem el, hogy ezek az idióták felengedtek titeket! Én akartam körbevezetni Nicket és Rachelt! – mondta Colette szemrehányón.

– Még semmit sem láttunk, ezt a helyiséget kivéve – hebegett Rachel.

– Oké, akkor jó! Ismerve a fürdőszobák iránti lelkesedésedet, én magam akartam megmutatni a hidromasszázst – mondta Colette halkan Rachelnek. – Még időben figyelmeztetni akartalak. A szüleim akkor vették meg és alakították át ezt a gépet, amikor főiskolára jártam, úgyhogy nem vállalok felelősséget a stílusért.

– Nem tudom, miről beszélsz, Colette. Ez a gép egyszerűen pazar – nyugtatta meg a lányt Rachel.

Colette szemmel láthatóan tényleg megkönnyebbült.

– Gyere, ismerkedj meg a nagymamámmal. *Najnaj,* ők az amerikai barátaim, Rachel és Nick – jelentette be Colette egy teltebb, hetvenes éveiben járó, jellegzetes „kínai nagyi” frizurás néni felé fordulva.

Az idős hölgy fáradtan rájuk mosolygott, és kivillantott néhány aranyfogat. Úgy nézett ki, mint akit pár perce cibáltak ki az ágyból, beszuszakoltak egy nála két számmal kisebb St. John kötött kabátba, és iderángattak a repülőtérre.

Colette körülnézett a kabinban, és meglehetősen elégedetlennek tűnt. Roxanne-ra nézett, és azt mondta:

– Küldess Fernandóért, *most rögtön!*

A férfi szinte azonnal ott termett. Colette lesújtó pillantást vetett rá.

– Hol a tea? Mindig itt kell lennie egy csésze gőzölgő Longcsing Madárnyelv teának[106] anyám és a nagymama számára. Amint fellépnek a fedélzetre. És a kis tányérokra kitett *hua mej,*[107] amit felszállás közben eszegethetünk?! Senki sem olvasta el a Repülési Tudnivalók Kézikönyvét?

– Elnézését kérem, Miss Bing. Csupán egy órával ezelőtt szálltunk le, és nem volt időnk megfelelően előkészíteni a gépet.

– Hogy érti azt, hogy most szálltak le? Nem állt itt a Trenta egész héten?

– Nem, Miss Bing. Az édesapja épp most tért haza Los Angelesből.

– Tényleg? Erről nem tudtam. Hát akkor hozza a teát, és szóljon a kapitánynak, hogy felszállhatunk.

– Azonnal, Miss Bing – mondta Fernando, és megfordult, hogy induljon.

– Még valami…

– Igen, Miss Bing?

– Valami van a levegővel, Fernando.

– Azonnal igazítunk a kabin klímáján.

– Nem, ez valami más. Szagoljon csak bele a levegőbe, Fernando! Ez távolról sem Frédéric Malle Jurassic Flowere. Ki cserélte ki az illatosítót az engedélyem nélkül?!

– Nem tudnám megmondani, Miss Bing.

Miután Fernando kiment, Colette ismét Roxanne-hoz fordult.

– Ha odaérünk Párizsba, új példányokat akarok a *Repülési Tudnivalók Kézikönyvé*ből. A személyzet minden tagja kapja meg kinyomtatva, bekötve. Mindent tanuljanak meg, betűről betűre, és a hazafelé vezető úton kapnak majd egy kvízt.

15
CLUNY PARK ROAD 28.
•
SZINGAPÚR

Carmen Loh épp felvette a *szarvangászanát*[108] a nappalija közepén, amikor meghallotta, hogy bekapcsolt az üzenetrögzítő.

– Carmen. Itt a mami. Gejk Csu épp most hívott. Azt mondta, C.K. bácsit bevitték a Dover Park nevű hospice-szolgálathoz. Azt mondják, ha túléli ezt az éjszakát, akkor valószínűleg ezt a hetet is. Én ma meglátogatom. Szerintem neked is el kellene jönnöd. Fel tudsz venni Lillian Maj Tannál hat körül? Addigra végzünk a madzsonggal, kivéve, ha Mrs. Lee Jong Csien is jön. Ha igen, akkor a játék is tovább fog tartani. A Dover Parkban nyolcig van látogatás, szóval elegendő időt akarok hagyni. És ma összefutottam Keng Liennel is, az NTUC-ben. Paulától hallotta, hogy árulod a Churchill Club-tagságidat, mert valami búvárkalandot akarsz finanszírozni az árából. Én persze azt mondtam, hogy ostobaság, és nem létezik, hogy a lányom ilyen hülyeséget csinálna…

Carmen mérgesen morgott, majd leengedte a testét. Mi a fenéért nem kapcsolta ki azt a rohadt gépet? Harminc perc tökéletes koncentráció ment tönkre egyetlen telefonhívástól. Lassan odament a készülékhez, és beleszólt.

– Ma, mi a csudáért van C.K. bácsi a hospice-szolgálatnál, és nem otthon? Nem biztosítanak neki az utolsó napokban huszonnégy órás felügyeletet? Nem hiszem el, hogy a család ilyen *gjam szjap*.[109]

– Jaj, nem arról van szó! C.K. bácsi otthon akar meghalni, de a gyerekek nem engedik. Úgy gondolják, ez csökkenti a ház értékét, *lor*.

Carmen vágott egy grimaszt. Az ónbányászat mágnása, C.K. Wong szinte még meg sem kapta az áttétes rákot kimutató MRI-eredményeket, máris mindenki spekulálni kezdett. Régebben az ingatlanügynökök minden reggel átnézték az újságok gyászjelentéseit abban reménykedve, hogy meglátják a

valamelyik nagymenő haláláról szóló értesítést. Tudták ugyanis, hogy a család napokon belül árulni kezdi a nagy házat. Manapság a Jó Minőségű Vityillók[110] ritkák, mint a fehér holló, a legmenőbb ügynököknek megvannak a „megfelelően elhelyezett” kontaktjai a kórházakban. Öt hónappal ezelőtt Carmen főnöke, Owen Kwee (MangoTee Properties) behívatta őt az irodájába, és azt mondta:

– A *lobang*om[111] látta C.K. Wongot kemoterápián a Mount E.-ben. Maga nem rokona?

– Az apáink unokatestvérek voltak.

– A Cluny Park Roadon lévő háza egy háromholdas telken áll. Az egyik utolsó, még álló Frank Brewer-ház.

– Tudom. Sokszor jártam ott.

Owen hátradőlt párnás irodai székében.

– Csak a legidősebb fiút, Quentint ismerem. De vannak más gyerekek is, ugye?

– Két kisebb fia és egy lánya van még.

Pontosan tudta, hova akar kilyukadni a főnöke.

– A két fiú külföldön él, ugye?

– Igen – mondta Carmen türelmetlenül, és azt kívánta, bárcsak rátérne már a lényegre.

– Miután az öreg beadja a kulcsot, a család valószínűleg el akarja majd adni a házat, nem igaz?

– Jézus Mária, Owen, a nagybátyám még jól van! Múlt vasárnap a Pulau Klubban golfozott.

– Jaj, tudom! De fogadok, a MangoTee különleges piaci pozíciót kap majd, ha a család úgy dönt, hogy eladja, vagy nem?

– Ne legyen már ilyen *kjasu!*[112] Természetesen én is tudni fogok mindenről – mondta Carmen mérgesen.

– Nem vagyok *kjasu,* csak azt szeretném, ha fel lenne készülve. Úgy hallottam, Willy Sim az Eon Propertiestől már úgy kering fölötte, mint egy dögkeselyű. Tudja, ő és Quentin Wong egy iskolába jártak.

– Willy Sim körözhet, amennyit akar. Én már benne vagyok a fészekben.

* * *

Hat hónappal később Carmen pontosan itt találta magát – a varjúfészekben. Elhunyt nagybátyja régi házának padlásán állt Astriddal egy eldugott kis helyiségben. Előtte már megnézték az egész ingatlant.

– De aranyos hely! Ezt a szobát mire használták? – kérdezte Astrid, és körülnézett a kis kuckóban.

– Az a család, amely építtette, „varjúfészeknek” nevezte. A legenda szerint a feleség költőnő volt, és szeretett volna egy csendes zugot, ahol zavartalanul alkothat, távol a gyerekek ricsajától. Az ablakból rálátott a kertre és a felhajtóra, így mindig szemmel tarthatta őket, és látta, ha megy vagy jön valaki. Amikor a bácsi megvette a házat, már csak raktárnak használták. Az unokatestvérem és én itt játszottunk. Ez volt a titkos szobánk. Úgy hívtuk, hogy „Haddock kapitány rejtekhelye”.

– Cassian imádná. Nagyon jól érezné itt magát – mondta Astrid lelkesen. Amikor kinézett az ablakon, Michael 1956-os fekete Porsche 356 Speedsterét látta megállni a felhajtón.

– James Dean is megérkezett – mondta Carmen.

– Haha! Elég lázadó formája van benne, nem?

– Mindig tudtam, hogy egy rosszfiú oldalán fogsz kikötni. Gyere, vezessük körbe.

Amikor Michael kiszállt az elegáns sportkocsiból, Carmennek is feltűnt az átalakulás. Két évvel ezelőtt látta őt utoljára, Astrid szüleinek házában. A férfi akkor munkásnadrágban és pólóban volt, a frizurája, mint egy kommandósé. Most, ahogy sétált felfelé a felhajtón egy acélszürke Berluti öltönyben, Robert Marc napszemüvegben és hosszabb, trendin borzas frizurával, mintha nem is ugyanaz az ember lett volna.

– Helló, Carmen! Jó az új hajad! – üdvözölte Michael az ingatlanost, és adott neki egy puszit.

– Kösz – felelte Carmen. Hosszú, egyenes haját vállig érőre vágatta pár héttel korábban, és Michael volt az első férfi, aki észrevette.

– Részvétem a bácsikád miatt – nagyszerű ember volt.

– Köszönöm. A szerencse a szerencsétlenségben az, hogy ti előbb is megnézhetitek a helyet, még mielőtt holnap kidobjuk a piacra.

– Igen, Astrid nem hagyott békét, hogy jöjjek el az irodából, és azonnal nézzem meg a házat.

– Hát, arra számítunk, hogy elég nagy lesz az őrjöngés, ha megjelenik a hirdetés. Ilyen jellegű ingatlan már évek óta nem volt a piacon, és valószínű, hogy azonnal licit alá kerül.

– Azt el tudom képzelni. Mennyi is ez? Két-három hold? Ezen a környéken? Biztos vagyok benne, hogy minden beruházó rá akarja tenni a kezét – mondta Michael, miközben a magas pálmafákkal szegélyezett, hatalmas előkertet nézegette.

– Pontosan ezért engedte meg a család, hogy kizárólag *nektek* megmutassam. Nem akarjuk, hogy lebontsák, és valami ronda társasházat építsenek a helyére.

Michael kérdőn nézett a feleségére.

– Ezt nem bontanák le? Azt hittem, fel akarsz fogadni valami baromi menő francia építészt, hogy tervezzen erre a telekre egy házat.

– Nem, nem, összekevered azzal a hellyel, amit a Trevose Crescenten akartam megmutatni neked. Ezt nem szabad lebontani, ez egy kincs – mondta határozottan Astrid.

– Nekem tetszik a telek, de mondd már meg, mi olyan különleges a házban? Nem olyan, mint azok a történelmi fekete-fehér épületek.

– Ó, ilyet sokkal ritkábban látni – mondta Carmen. – Ez a ház azon kevés épület egyike, amelyet Frank Brewer épített, Szingapúr legismertebb korabeli építésze. Ő tervezte a Cathay Buildinget. Gyertek, sétáljunk először körbe.

Miközben körbejárták az épületet, Astrid mutogatni kezdte Michaelnek a fagerendás oromzatokat, amelyek Tudor korabeli jelleget kölcsönöztek a háznak. Megcsodálták az elegáns, oszlopos kapubeálló téglából kirakott boltíveit és a többi apró részletet is: a Mackintosh ihlette szellőzőnyílásokat, amelyek még a legnagyobb trópusi hőségben is hűvösen tartották a helyiségeket.

– Nézzétek, milyen szépen ötvöződik az Arts and Craft, a Charles Rennie Mackintosh és a spanyol missziós stílus. Sehol a világon nem találtok ilyen építészeti kavalkádot egyetlen épületen.

– Ez klassz, édes, de valószínűleg te vagy az egyetlen ember Szingapúrban, akit érdekelnek ezek a részletek! Kik laktak ebben a házban a rokonaid előtt? – kérdezte Michael Carmentől.

– Eredetileg 1922-ben épült a Fraser és Neave elnökének, később pedig a belga nagykövet rezidenciája lett – felelte Carmen, majd teljesen feleslegesen hozzátette: – Ez egy ritka alkalom arra, hogy valaki Szingapúr egyik igazi történelmi gyöngyszemét megszerezze.

Mindhárman beléptek a házba, és ahogy bejárták az arányosan elrendezett szobákat, Michael egyre jobban kezdte értékelni a helyet.

– Tetszenek a földszinti magas mennyezetek.

– Pár helyen egy kicsit repedezett, de ismerek egy építészt, aki nagyon szépen restaurálná az épületet – Alfred bácsikámnak is dolgozott Surrey-ben, és nemrég fejezte be a skóciai Dumfries Házat a walesi herceg számára – mondta Astrid.

Amikor a nappaliban álltak, és meglátták, ahogy a napfény beárad a kiugró, öblös ablakokon és origamimintázatot vet a fapadlóra, Michaelnek hirtelen Tyersall Park szalonja jutott az eszébe. Felidézte azt az ámulatot, amely elfogta, amikor először belépett abba a helyiségbe, hogy megismerkedjen Astrid nagymamájával. Eredetileg úgy képzelte el az új házát, mint egy modern múzeumi szárnyat, de most látta magát harminc év múlva ősz hajjal, amint a csodálatos történelmi házban él, és a világ minden részéről érkeznek a kollégái, hogy leróják tiszteletüket. Rácsapott az egyik boltíves falra, és Astridhoz fordult:

– Tetszik ez a sok régi kő. Ebből a házból árad a szilárd erő, nem olyan, mint az apád roskadozó fekete-fehér háza.

– Örülök, hogy tetszik. Nagyon különbözik a hangulata az apám otthonától – felelte Astrid kimérten.

És nagyobb is, mint az apád háza – gondolta Michael. Már előre elképzelte, mit mondanak majd a testvérei, amikor felhajtanak a kocsibeállóra. *Wah lan eh, ji keng csu szi baj tua!* {113} Odafordult Carmenhez, és megkérdezte:

– Szóval, mennyibe kerülne megkapni a bejárati ajtó kulcsát?

– A ház piaci ára hatvanöt-hetvenmillió lenne. Kompetens árat kell ajánlanotok a családnak, ha azt akarjátok, hogy holnap

reggel ne menjen ki a licitálásra.

Michael a lépcső tetején állt, és a faragott faburkolattal babrált. Az art deco napsugarak a Chrysler székházra emlékeztették.

– C.K. Wongnak négy gyereke van, igaz? Hetvennégymilliót fogok ajánlani, így minden testvér kap egy extra milliót a fáradságáért.

– Hadd hívjam fel az unokatestvéremet, Gejk Csut – mondta Carmen, és a Saint-Laurent táskájában keresgélt. Amikor megtalálta a készüléket, diszkréten kiment a nappaliból.

Pár perc múlva visszatért.

– Az unokatestvérem köszöni az ajánlatot. De a járulékokat és az én közvetítői jutalékomat figyelembe véve, többre van szükségük. Nyolcvanmillióért a tiétek.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani – mondta nevetve Michael. Aztán Astridra nézett, és megkérdezte:

– Édes, mennyire szeretnéd ezt a házat?

Várjunk csak! Te akarsz elköltözni – gondolta Astrid. De hangosan csak annyit mondott:

– Én nagyon boldog leszek itt, ha te az leszel.

– Oké, akkor legyen nyolcvan.

Carmen elmosolyodott. Sokkal könnyebben ment, mint gondolta. Megint eltűnt a folyosó végén lévő egyik hálószobában, hogy visszahívja az unokatestvérét.

– Mit gondolsz, mennyiért lehet majd megcsinálni? – kérdezte Michael Astridtól.

– Tényleg attól függ, mit akarunk csinálni. Azokra a vidéki házakra emlékeztet, amiket Cotswold környékén lehet látni. Leginkább egyszerű, angol bútorok illenének ide Geoffrey Bennison textíliákkal. Szerintem az jól illene a te történelmi műtárgyaidhoz és néhány kínai antik darabomhoz. Lent pedig talán…

– Az egész alsó szintet úgy alakítjuk át, hogy az autógyűjteményemnek a legmodernebb múzeuma legyen – vágott közbe Michael.

– Az egész alsó szintet?

– Persze. Ezt képzeltem el először, amikor beléptem az ajtón. Gondoltam, lebontjuk ezeket a falakat, és egy nagy teret

alakítunk ki. Akkor forgótárcsákat építhetnék be a padlóba. Marha jól néznének ki az autóim, ahogy ott forognak az oszlopok körül.

Astrid a férjére nézett, és azt várta, hogy az felkiáltson: „Csak ugratlak!” De aztán rájött, hogy a férje komolyan beszél.

– Ha ez az, amit szeretnél… – nyögte ki végül megsemmisülve.

– Mi tart ilyen sokáig? Ne mondd, hogy azok a Wongok vérszemet kaptak, és még jobban le akarnak nyúlni.

Carmen épp ebben a pillanatban ért vissza. Kipirult arccal állt meg előttük.

– Elnézést, remélem, nem kiabáltam túl hangosan.

– Nem. Mi történt? – kérdezte Astrid.

– Hát… nem is tudom, hogy mondjam meg, de úgy tűnik, a ház már elkelt.

– MICSODAAAA? Azt hittem, mi vagyunk az elsők, akik ajánlatot tehetnek – csattant fel Michael.

– Tényleg nagyon sajnálom. Én is így hittem. De az a kretén unokatestvérem, Quentin kijátszott. Arra használta az ajánlatotokat, hogy felsrófolja egy másik potenciális vevő ajánlatát, akivel már tárgyalásban volt.

– Többet adok, bármennyit is kap az unokatestvéred – mondta kihívó hangon Michael.

– Én is ezt mondtam neki, de úgy tűnik, már megkötötték az üzletet. A vevő megduplázta a ti áratokat, hogy kivegye a házat a piacról. Százhatvanmillió dollárért kelt el.

– *Százhatvanmillió?* Nevetséges! Ki a fene vette meg?

– Nem tudom. Az unokatestvérem sem tudja. Valamilyen kínai cég, de nyilván ez csak álca.

– Anyaországbeliek. Természetesen – jegyezte meg halkan Astrid.

– *Kan ni na bu csao cse baj!*[114] – üvöltötte Michael, és mérgesen belerúgott a fakorlátba.

– Michael! – kiáltott Astrid elborzadva.

– Mi van? – vágott vissza idegesen Michael. – Ez az egész a te átkozott hibád! Nem hiszem el, hogy ezzel vesztegeted az időmet!

Carmen felhorkant.

– Miért a feleségedet hibáztatod? Ha bárki is hibás, az mindenképpen én vagyok.

– Mindketten hibásak vagytok. Astrid, van fogalmad arról, mennyire elfoglalt vagyok ma? Nem kellett volna azt követelned, hogy dobjak el mindent, és jöjjek ide megnézni, ha egyszer már nem is lehet megvenni. Carmen, te meg hogy az ördögbe kaptál ingatlanközvetítői engedélyt, ha egy ilyen egyszerű üzletet se tudsz lebonyolítani? Hihetetlen, baszd meg! – káromkodott Michael, majd kiviharzott a házból. Astrid leült a lépcső legfelső fokára, és a tenyerébe temette az arcát.

– Nagyon sajnálom, annyira sajnálom!

– Kérlek, Astrid! Nincs miért bocsánatot kérned. Nekem viszont annál inkább.

– A korlát nem tört el? – kérdezte Astrid, és finoman végigsimította a karcolást, amit a férje lába hagyott a fán.

– A korlátnak semmi baja. Az igazat megvallva, miattad jobban aggódom.

– Én teljesen jól vagyok. Szerintem ez egy gyönyörű ház, de megmondom őszintén, nekem tökéletesen mindegy, itt lakunk-e vagy sem.

– Én nem erről beszélek. Én csak… – Carmen elhallgatott, mert nem tudta, kinyissa-e Pandóra szelencéjét. – Én csak azon tűnődöm, mi történt *veled*.

– Hogy érted ezt?

– Jól van, őszinte leszek hozzád, mert már régi jó barátok vagyunk. Nem hiszem el, hogy Michael így beszél veled, te pedig hagyod.

– Ugyan, semmiség az egész. Michael csak ideges lett, mert elvesztette a licitálást. Hozzászokott, hogy megkapja, amit akar.

– Nem mondod… De én nem arról a kirohanásáról beszélek, mielőtt elment. Nem tetszett az a stílus, ahogy beszél veled attól a perctől kezdve, ahogy megjött.

– Hogy érted ezt?

– Hát tényleg nem látod? Nem érzékeled, mennyire megváltozott? – sóhajtott mérgesen Carmen. – Amikor hat évvel ezelőtt megismertem Michaelt, olyan finom lélek volt. Oké, nem beszélt sokat, de ahogy rád nézett, azt gondoltam magamban, „Hű, ez a pasi imádja Astridot. Én is ilyen férfit szeretnék.”

Hozzá voltam szokva ahhoz a sok elkényeztetett mama kedvencéhez, akiket ki kell szolgálni, mint például az exemet is, de akkor jött ez a *férfi,* aki mindig nagyon figyelmes volt veled. Emlékszel arra a napra, amikor Patrick szalonjában vásároltunk? Michael egy órán át rohangált fel-alá Chinatownban, hogy szerezzen neked *kueh tutu*t,[115] csak mert megemlítetted, hogy a dadusod mindig elvitt oda, hogy a *kueh tutu*s bácsi ósdi fémkocsijából vegyetek sütit?

– Most is csinál ilyen kedvességeket… – kezdte Astrid.

– Nem ez a lényeg. Az az ember, aki ma idejött, hogy megnézze a házat, totálisan különbözött attól a férfitól, akit annak idején megismertem.

– Hát, ma már sokkal magabiztosabb. Úgy értem, nagyon sikeres lett az üzleti életben, és ez mindenkit megváltoztatna.

– Nyilván. De jobb lett, vagy rosszabb? Amikor ideért, adott egy puszit. Ez volt az első dolog, ami meglepett. Annyira nem olyan volt, mint az a *csin csie*[116] pasi, akit annak idején megismertem. Ráadásul még bókolt is. Te meg ott állsz mellettem a legszebb virágos Dries Van Noten ruhában, amit valaha láttam, de Michael nem mond neked egy szót sem.

– Ugyan már, nem várom el tőle, hogy mindig áradozzon rólam, amikor csak meglát. Már sok éve házasok vagyunk.

– Apám egész évben milliószor bókol anyámnak, pedig már negyven éve házasok. De ettől eltekintve, a modora veled szemben, amíg csak itt volt, nagyon zavart engem. A testbeszéde. A kis gesztusai. Volt az egész lénye mögött valamiféle… lenézés.

Astrid megpróbálta elviccelni a dolgot.

– Ez nem vicc. A tény az tény: te nem is látod, milyen riasztó ez a dolog. Mintha Stockholm-szindrómád[117] lenne, vagy nem is tudom. Mi történt az „Istennővel”? Az az Astrid, akit ismerek, soha nem viselne el ilyesmit.

Astrid pár percig nem szólt, aztán ránézett a barátnőjére.

– De látom, Carmen. Mindent látok.

– Akkor miért hagyod, hogy megtörténjen? Mert higgy nekem, ez egy nagyon csúszós pálya. Először csak hébe-hóba pár megjegyzés, aztán egy reggel arra ébredsz, hogy a férjeddel folytatott minden beszélgetés üvöltözésbe fullad.

– Ennél bonyolultabb a helyzet, Carmen – mondta Astrid nagyot sóhajtva, majd folytatta. – Az a helyzet, hogy néhány évvel ezelőtt volt egy hosszú, válságos időszakunk Michaellel. A válást fontolgattuk, és külön is éltünk egy darabig.

Carmen szeme elkerekedett.

– Mikor?

– Három évvel ezelőtt. Körülbelül akkor, amikor Araminta esküvője volt. Te vagy az egyetlen ember az egész szigeten, akinek ezt elmondom.

– És mi történt?

– Hosszú történet, de végül az derült ki, hogy Michael nehezen küzdött meg a kettőnk közötti erőviszonyokkal. Bár én minden módon megpróbáltam támogatni őt, úgy érezte, hogy kiheréli a... a... szóval a pénz dolog miatt. Úgy érezte, hogy én kitartom őt, és ahogy a családom bánt vele, hát az sem segített sokat...

– Értem, hogy Harry Leong egyetlen lányának a férjeként biztosan nem könnyű az élet. De azért hagyjuk már! A legtöbb férfi álmában sem remélhetne ekkora szerencsét – mondta Carmen.

– Pontosan erről van szó. Michael nem olyan, mint a férfiak többsége. És ez vonzott hozzá. Nagyon okos, és mindig is nagyon hajtott. Tényleg a saját szabályai szerint akart élni. Nem akart semmilyen családi kapcsolatot igénybe venni ahhoz, hogy fellendítse az üzletét, és mindig ragaszkodott hozzá, hogy egyetlen fillért se vegyen el tőlem.

– És ezért laktatok abban a Clemenceau Avenue-n lévő kis lakásban?

– Persze. A saját pénzéből vette azt a lakást.

– Ezt senki se gondolta volna! Emlékszem, mindenki erről beszélt. Képzeld el, Astrid Leong férjhez ment egy volt katonához, és egy APRÓCSKA KIS LAKÁSBA KÖLTÖZTEK! Az Istennő leszállt a földre.

– Michael nem azért vett el, mert egy istennőt akart. És most, hogy összejött neki az üzlet, megpróbálok jobban hasonlítani egy hétköznapibb feleséghez. Hagyom, hogy több minden úgy legyen, ahogy ő akarja, és vannak csaták, amiket szándékosan nem akarok megnyerni.

– De csak annyira, hogy közben ne veszítsd el önmagadat.

– Ugyan, Carmen, hagynám, hogy ez megtörténjen, szerinted? Tudod, nagyon örülök neki, hogy Michael végre érdeklődik néhány olyan dolog iránt, ami nekem is számít. Például az, hogy mit veszek fel. Vagy hogyan élünk. Örülök, hogy határozottabb véleménye van a világról, és hogy néha ellentmond nekem. Igazából nagyon is tetszik, hogy ilyen. Végül is arra emlékeztet, amilyen akkor volt, amikor vonzódni kezdtem hozzá.

– Hát, amíg boldog vagy… – vonta le a végső következtetést Carmen.

– Nézz csak rám, Carmen! Boldog vagyok. Még soha nem voltam ilyen boldog!

16
Párizs
•

Részletek Rachel naplójából

Június 16., vasárnap
A Colette Bing-stílusú utazás Párizsba olyan volt, mintha átléptünk volna egy másik univerzumba. Álmomban se gondoltam, hogy a legfinomabb pekingi kacsát 13 ezer méter magasan fogom enni egy olyan ebédlőben, amely pazarabbul van berendezve, mint Ce-hszi császárné Nyári Palotája, vagy hogy *Az acélember* című filmet egy repülőgép IMAX moziszobájában fogom megnézni (az USA-ban még csak most került a mozikba, de mivel Adele Deng családjáé a világ legnagyobb mozihálózata, természetesen mindenhez hamarabb hozzájut). Sosem hittem, hogy végig fogom nézni, amint hat rendkívül részeg kínai lány mandarin nyelven, hamisan üvölti a *Call Me Maybe*[118] című számot egy repülőgép karaokeszobájában, amelynek márványfalaiban beépített LED-fények villognak. Alig vettük észre, máris a Le Bourget-i repülőtéren voltunk, ahol nagyon úri dolgunk volt – se sorban állás, se vámvizsgálat, se hercehurca nem volt. Összesen három útlevélkezelő jött fel a fedélzetre, hogy lepecsételje az útleveleinket. A betonon egy sereg fekete Range Rover várt ránk. Ja, és igen, volt még hat testőr is, akik pont úgy néztek ki, mint Alain Delon fénykorában. Colette volt francia légionáriusokat szerződtetett erre a célra, akik éjjel-nappal vigyáznak ránk. Azt mondta, jól fognak mutatni mellettünk.

A csillogó fekete kocsik pillanatok alatt végigsöpörtek a városon, és kitettek minket a párizsi Shangri-La Hotel előtt, ahol Colette a két felső szint összes szobáját kivette. A hely egyébként úgy néz ki, mint egy magánrezidencia, nem véletlenül, mivel régebben Napóleon unokájának, Bonaparte Lajosnak[119] volt a palotája. Négy éven át, a legnagyobb gonddal restaurálták. A mi

elképesztő méretű lakosztályunkban minden gyönyörű krémszínű vagy annak valamelyik árnyalata. Van egy nagyon helyes kis toalettasztalkám is, egy három irányba hajtogatható tükörrel, amiről rengeteg fényképet csináltam. Úgy emlékszem, van valahol Brooklynban egy olyan hipszter asztalos/irodalmi ügynök, aki tud hasonlót készíteni. Próbáltam egy kicsit aludni, mint Nick, de túl izgatott vagyok, érzem az időeltolódást, és egy kicsit másnaposnak is érzem magam. Tizenegy óra repülőn + egy zseniális filippínó bárpultos = rossz kombó.

Június 17., hétfő

Nick édes kis meztelen fenekének látványára ébredtem ma reggel. Körvonalai az Eiffel-toronnyal a háttérben rajzolódtak ki. Azt hittem, álmodom. Aztán egyszer csak eszembe jutott, hogy tényleg a Fények városában vagyunk. Nick a délelőttöt azzal töltötte, hogy könyveket vadászott a Quartier Latin (Latin negyed) könyvesboltjaiban, én a lányokkal együtt elmentem az első nagy bevásárlókörútra. A SUV-ok kavalkádjában én egy autóba kerültem Tiffany Yappal, aki felvilágosított az összes lánnyal kapcsolatban: a kifogástalan modorú Stephanie Shi egy befolyásos politikus családjából származik, az anyja családjának az egész országban vannak bányái és ingatlanbefektetései. Adele Deng, akinek óvoda óta apródfrizurája van, bevásárlóközpontokat és mozikat fog örökölni, egyébként pedig a férje szintén a szórakoztatóipar mágnásai közé tartozó család sarja. Wen Pi Fang apja a földgázüzletág királya, Perrineum Wang pedig – akinek az álla, az orra és az arccsontja szemmel láthatóan új – szintén nemrég gazdagodott meg.

– Tíz évvel ezelőtt az apja belekezdett egy e-kereskedelmi cégbe a nappalijukban, és ma ő a kínai Bill Gates.

És hogy mi a helyzet magával Tiffanyval?

– Az én családom italokat forgalmaz – összesen ennyit árult el magáról.

De van még egy érdekesség! Az összes lány a P. J. Whitney banknál dolgozik, és mindnek nagyon tekintélyes pozíciója van. Tiffany a magánügyfelek csoportjának osztályvezető-helyettese. Megkérdeztem, nem volt-e probléma, hogy ilyen hirtelen eljöttek Párizsba, mire ő így válaszolt: „Persze hogy nem.”

A Saint-Honoréba mentünk, ahol mindenki szétszéledt a szélrózsa minden irányába. Adele és Pi Fang a Balenciaga felé sietett, Tiffany és Perrineum a Mulberrybe vette be magát, Mrs. Bing és a nagynénik a Goyard profitját növelték, Colette pedig Colette volt. Én Stephanie-val mentem a Moynat-ba, ami egy bőrárukat kínáló bolt. Még soha nem hallottam róla. A legszebb Rejane ridikül nagyon megtetszett, de szóba se jöhet, hogy hatezer eurót adjak egy darab bőrért. Még akkor sem, ha olyan tehén bőréből van, amely soha nem találkozott szúnyogokkal. Stephanie az ívelt falak mentén sétálgatott, amelyek a padlótól a mennyezetig tele voltak táskákkal. Végül három darabra mutatott rá.

– Szeretné megnézni azt a három darabot, kisasszony? – kérdezte az eladónő.

– Nem. Mindent elviszek erről a falról, kivéve azt a hármat – mondta Stephanie, és lazán átnyújtotta fekete PALLADIUM hitelkártyáját. #OMFG#[{120}] eznemlehetigaz…

Június 18., kedd

Szerintem elterjedt a városban, hogy Kína hat boltkóros nagyágyúja megérkezett, mert ma reggel elözönlöttek minket a különböző boltok meghívásai. Exkluzív kedvezményeket és kitűnő feltöltődést kínáltak, és személyesen küldték el képviselőiket a Shangri-La Hotelbe. A Montaigne sugárúton kezdtük a napot, ahol a Chanel a kedvünkért korábban kinyitott. Ráadásul Colette tiszteletére fantasztikus reggelit varázsoltak. Én a világ legfinomabb, leglevegősebb omlettjét tömtem magamba, a lányok viszont nem törődtek a kajával, hanem a pihe-puha, flitteres ruhákba próbálták belegyömöszölni magukat. Aztán a Chloé butikban ebédeltünk, majd a Diorban uzsonnáztunk.

Eddig azt hittem, Araminta Lee és Goh Pejk Lin személyében ismerek nagy shoppingolókat, de kiderült, hogy ilyen szintű költekezést még nem láttam! A lányok olyanok voltak, mint a sáskák, minden egyes boltba bementek, és letarolták azokat, Colette pedig lélekszakadva posztolt mindent a közösségi oldalakon. Engem is magával ragadott a lendület, és megejtettem első vásárlásomat: vettem egy tökéletes szabású,

tengerészkék nadrágot, amit a kiárusított holmik között találtam a Chloéban. Mindenhez jól illik. Mondanom se kell, a többi lány észre se vette ezt a részleget. Számukra csak a következő szezon divatja jön szóba. Más semmi.

Nick úgy döntött, hogy a Chanel után elég volt neki, és elment valamelyik múzeumba, de Carlton, aki Jób türelmével van megáldva, maradt, és átszellemülten figyelte az összes elegáns darabot felvásárló Colette-et. Nem fogja soha elismerni, de az az igaz szerelem jele, ha egy pasi képes tizenöt órán át vásárolgatni egy csapat, mindenre elszánt nővel és az anyjukkal. Persze ő is vett egy csomó holmit, de nyilván sokkal gyorsabban végzett. Mrs. Bing sokkoló választás előtt állt: egy 6,8 millió eurós, rubint nyakéket vegyen-e a Bulgarinál, vagy egy 8,4 milliós, kanárisárga gyémánt nyakláncot az utca túloldalán lévő Boucheronnál. Carlton eközben szép csendben felszívódott. Húsz perccel később tíz szatyorral tért vissza a Charvet-től, amelyből egyet titokban a kezembe nyomott. Amikor visszamentünk a szállodába, és megnéztem, mi van benne, egy halvány rózsaszín blúzt találtam benne, amiről Carlton úgy gondolta, jól megy majd az új chloés nadrágomhoz. Nagyon édes tőle!

Június 19., szerda

Ma volt a divattervezők napja. Reggel Bouchra Jarrar és Alexis Mabille darabjait néztük meg, méghozzá egy magán divatbemutató keretében. Bouchránál olyasmit láttam, amit még soha: a nők teljesen megvadultak a nadrágok miatt. Úgy látszik, Bouchra zseniálisan szabott nadrágjai mindenkit megbolondítanak. A következő helyszínen maga Alexis is feltűnt a színen, a show végén, és a lányok egyszerre úgy kezdtek viselkedni, mint a tizenéves kislányok egy One Direction-koncerten: megpróbálták lenyűgözni a tervezőt, és egymást is túllicitálták a ruharendelésben. Nick is biztatott, hogy vegyek valamit, de mondtam neki, hogy azt a pénzt, amit elköltenék, inkább a fürdőszobaprojektünkre szánt alapba teszem.

– A fürdőszobaprojekt tökéletesen rendben van. És most válassz egy ruhát – parancsolt rám. Megnéztem a fantasztikusnál fantasztikusabb estélyiket, és választottam egy

gyönyörű fekete blézert, amelynek az ujjait kézzel festették ombré stílusban, és egy elegáns, kék szalaggal kell összekötni a derekát. Eredeti, de mégis klasszikus darab, amit százéves koromig hordhatok.

Amikor le akarták venni a méretemet, az alkalmazott ragaszkodott hozzá, hogy minden testrészemet lemérje. Nick nyilván megmondta nekik, hogy a hozzá tartozó, kézzel festett nadrágot is kérem. Nagyon érdekes volt látni ezeket a varrónőket munka közben. Soha életemben nem hittem volna, hogy lesz egy tervezői darabom! Anyára gondolok, és arra a sok keserves munkára, amit el kellett végeznie fiatalkorában, mégis mindig talált időt arra, hogy az unokatestvéreimtől megörökölt ruhákat átalakítsa. Így mindig normálisan voltam öltözve a suliban. Valami igazán különlegeset fogok neki vinni Párizsból.

Egy gyors ebéd után, amit a Place des Vosges-on költöttünk el, és ami többe került, mint a tavalyi éves prémiumom (szerencsére Perrineum fizette), Carlton és Nick elment Molsheimbe, hogy megnézze a Bugatti-autógyárat. Mrs. Bing ragaszkodott hozzá, hogy elmenjen az Hermès butikba a Rue de Sèvres-en (egyébként úgy tűnik, a lába már nem is fáj annyira, bár hetvenkét órán át gyalogolt Párizs utcáin). Sosem értettem, mit esznek annyira az Hermèsen, de azt el kell ismernem, hogy a bolt elég jól nézett ki – az Hôtel Lutetia korábbi uszodájában alakították ki, az óriási átrium minden szintjét telerakták áruval. Perrineum megsértődött, amiért nem zárták be miatta a boltot a nagyközönség előtt, ezért úgy döntött, bojkottálja az egészet. Aztán körbesétált, és becsmérlő megjegyzéseket tett a többi ázsiai vásárlóra.

– Nem érzed zavarónak, hogy ezek között az emberek között kell vásárolnod? – kérdezte tőlem.

– Valami kifogásod van a gazdag ázsiaiakkal szemben? – kérdeztem tréfálkozva.

– Ezek az emberek nem gazdagok, csak *majméng*ok[{121}] – fanyalgott Perrineum.

– Kik azok a majméngok?

Perrineum lesújtó pillantást vetett rám.

– Közgazdász vagy, és nem tudod, mi az, hogy MAJMÉNG?

Törtem a fejem, de továbbra se volt lövésem se. Végül Perrineum odabökte:

– Magas Jövedelem, Még Nem Gazdag.

Június 20., csütörtök

Nick és én úgy döntöttünk, ma nem vásárolgatunk, inkább valamilyen kultúrprogramot szervezünk. Kora reggel kilopóztunk, hogy megnézzük a Musée Gustave Moreau-t, de a liftnél belefutottunk Colette-be. Ragaszkodott hozzá, hogy menjünk el vele arra a különleges reggelire, amit a Luxembourg-kertbe szervezett mindannyiunknak. Mivel az a hely lett az előző utunkon az egyik kedvencem, örömmel beleegyeztem.

Nagyon szép volt a reggel, elegáns anyukák tologatták a babakocsikat, jól öltözött idős férfiak olvasgatták a napilapokat, és a legkövérebb galambok is mind odagyűltek a kertbe. Felmásztunk a Medici-kút melletti lépcsőkön, és egy kellemes kiülős kávézóba tértünk be. Mindenki café crème-et vagy Dammann teát rendelt, Colette pedig hozzátett egy tucat *pains au chocolat*-t. A pincérek nemsokára kihozták a tizenkét tányért a süteménnyel, de amikor épp bele akartam harapni az enyémbe, Colette felkiáltott.

– Állj! Azt ne edd meg!

A kávé hatása még nem mutatkozott rajtam, és mielőtt felfogtam volna, mi történik, Colette felugrott a székéről, és odasúgta Roxanne-nak:

– Gyorsan, gyorsan! Most nem néznek ide a pincérek!

Roxanne kinyitott egy nagy S&M kinézetű fekete bőrtáskát, és kivett belőle egy papírzacskót, ami tele volt *pains au chocolat*-val. A két nő őrületes sebességgel kezdte kicserélni a süteményeket a tányérokon, miközben Nick és Carlton hisztérikusan nevetett. A szomszéd asztalnál ülő, konszolidált külsejű házaspár döbbenten bámult rájuk.

Colette közölte:

– Oké, most már ehetünk.

Beleharaptam a süteményembe, és fantasztikus volt: könnyű, vajas leveles tésztában csöpögő csokoládé.

Aztán Colette mindent megmagyarázott.

– Ezek a *pain au chocolat*-k Gérard Mulot-tól származnak. A kedvenceim, csak az a baj, hogy ott nincs kiülős terasz. És én csak akkor tudok jóízűen enni, ha kortyolgatom hozzá a jó kis csésze teámat. A jó teázók viszont nem árulnak olyan finom *pain au chocolat*-t, mint ez, és persze nem engedik, hogy máshonnan hozott süteményeket együnk. Úgyhogy az egyetlen megoldás az volt, hogy egy gyors cserét eszközöltünk. De hát nem tökéletes így? Most élvezhetjük a legjobb reggeli teát, a legjobb *pains au chocolat*-t a világ legjobb parkjában.

Carlton megcsóválta a fejét.

– Gyakorló elmebeteg vagy, Colette!

Aztán két harapással bekapta a croissant-ját.

Délután pár lány egy exkluzív shoppingpartira ment a L'Eclaireur-höz, Nick és én pedig Stephanie-hoz és az édesanyjához csatlakoztunk. A Kraemer Galériát akartuk megnézni. Nick ismerte ezt a régiségkereskedőt, és meg akarta nézni. Viccesen a „milliárdosok IKEA-jának" nevezte, de amikor odaértünk, láttam, hogy nem viccelt. Egy palotaszerű ház volt a Parc Monceau mellett, amelyet a legelképesztőbb bútorokkal és egyéb tárgyakkal töltöttek meg. Minden darab múzeumi értéket képviselt, egykor nyilvánvalóan királyok és királynők tulajdonában voltak. Mrs. Shi, ez az egérkeszerű nő, aki egész eddig sehova se jött el velünk, egy csapásra átalakult őrült boltkórossá, és megszállottként mindent meg akart venni. Nick oldalt álldogált, és Monsieur Kraemerrel beszélgetett. A férfi pár perc múlva eltűnt, majd régi főkönyveket hozott elő, és – Nick nagy örömére – megmutatta, miket vásárolt Nick dédapja az 1900-as évek elején!

Június 21., péntek

Na, ki bukkant fel ma Párizsban? Richie Yang. Nyilván nem tudta elviselni, hogy lemarad az akcióról. Megpróbált a Shangri-Lában megszállni, de mivel mindent lefoglaltunk, végül „be kellett érnie" a Mandarin Oriental legfelső emeleti lakosztályával. Amikor átjött a Shangri-Lába, egy csomó kosár drága, egzotikus gyümölcsöt hozott – Colette anyjának. Időközben Carlton lazán bejelentette, hogy ajánlottak neki egy hihetetlenül gyönyörű, régi sportkocsit, és el kell mennie, hogy a

tulajdonossal találkozzon Párizs valamelyik külvárosában. Mondtam, hogy elkísérem, de valami kifogást mormogott, és elrohant egyedül. Nem vagyok benne biztos, hogy tényleg igaz, amit mondott – olyan furcsa volt, amikor egyedül elrohant. Miért hagyná ott a meccset, amikor épp színre lépett a legnagyobb vetélytársa?

Este Richie ragaszkodott hozzá, hogy mindenkit meghívjon „Párizs legelegánsabb éttermébe". Azt mondta, gyakorlatilag meg kell ölni valakit, hogy az ember foglalhasson egy asztalt. Az étterem érthetetlen módon úgy nézett ki, mint egy cég igazgatósági tanácsának a tárgyalóterme. Richie úgy intézte, hogy mindannyian a séf ajánlatát kapjuk – a „Szórakozás és tantaluszi kínok tizenhat lépésben" című menüsort. Bármennyire különösnek is hangzott ez az elnevezés, kiderült, hogy az ételek nagyon is látványosak és ötletesek, különösen a fehértrüffel-leves articsókával, vagy a hüvelykagyló édes fokhagymás sabayonkrémben. Azt viszont láttam, hogy Mrs. Binget és a néniket nem annyira nyűgözte le a hely. Colette nagymamája különösen tanácstalanul nézegetett a „félig megfőzött, hidegen gőzölt" tenger gyümölcseire, a megdöbbentő színes habokra és a mesterien elrendezett minizöldségekre. Egyfolytában a lányát kérdezgette:

– Miért adják nekünk a zöldségek maradékát? Azért, mert kínaiak vagyunk?

Mrs. Bing így válaszolt neki:

– Nem, mindenki ugyanolyan ételt kap. Nézd csak, mennyi francia eszik itt – ez a hely biztosan nagyon eredeti.

Vacsora után az idősebbek visszamentek a szállodába, Richie pedig bejelentette, hogy elvisz minket valami szuperexkluzív klubba, amit David Lynch rendező indított útnak.

– Az első naptól kezdve tag vagyok – dicsekedett Richie, de Nickkel kimentettük magunkat, és nagyon jót sétáltunk a Szajna-parton. Amikor visszaértünk a szállodába, elmentünk Mrs. Bing mellett, aki a lakosztálya ajtajában állt, és titokban beszélgetett az egyik kínai szobalánnyal. Amikor meglátott minket, izgatottan odaintett magához:

– Rachel, nézd csak, mit adott nekem ez a kedves szobalány!

A kezében egy fehér nejlonszatyrot tartott, amelyben több tucat Bulgari habfürdő, sampon és hajbalzsam lapult.

– Szeretnél párat? Tud még szerezni!

Alig tudtam meggyőzni, hogy Nick és én a saját samponunkat használjuk, és nem bontottuk fel a fürdőszobai csomagot.

– Akkor nekem adod a tiéteket is? És a zuhanysapkákat? – kérdezte izgatottan Mrs. Bing.

Összeszedtük az összes kisüveget, és átvittük a lakosztályába. Amikor kinyitotta az ajtót, úgy csinált, mint egy heroinfüggő, aki jó minőségű ingyenadagot kap.

– Jaj! Szólnom kellett volna, hogy gyűjtsétek össze az egész heti adagot nekem! Várjatok csak! Ne menjetek el! – mondta, és elszaladt.

Amikor visszajött, egy szatyor műanyag palack volt a kezében.

– Vigyetek egy kis vizet! Minden nap frissen forraljuk a vízmelegítőben.

Nick alig tudta visszatartani a nevetését, amikor megjelent Bing nagyi is.

– Laj Di! Miért nem hívod be őket?

Bementünk a hatalmas lakosztályba, és ott találtuk Pan Di nénit, Mrs. Shit és Mrs. Went. Mindnyájan egy nagy, hordozható edény fölé hajoltak az ebédlőben, a padlón pedig egy óriási Louis Vuitton láda hevert, tele kínai csomagolt tésztával.

– Kértek garnélarákot és sertéshúsos ráment? – kérdezte Pan Di néni pálcikákkal kevergetve egy nagy adag tésztát. Mrs. Bing suttogni kezdett, mintha összeesküvést szervezne.

– Ne mondjátok meg Colette-nek, de minden este ezt csináljuk! Sokkal jobban szeretjük a ráment, mint ezt a puccos francia ételt!

– Jaj, nekem mindennap szorulásom volt attól a sok sajttól, amit meg kellett ennünk – mondta Mrs. Wen.

Megkérdeztem, miért nem mennek le a Sang Palace-ba, ami a szálloda Michelin-csillagos kínai étterme, és vacsoráznak ott. Erre Mrs. Shi – aki korábban 4,2 millió euróért vásárolt egy antik órát[{122}] a Kraemer galériában, miután kevesebb mint három percig nézegette – felkiáltott:

– Próbáltunk mi ott enni, amikor az a szörnyű francia vacsora volt, de annyira drága volt minden, hogy inkább eljöttünk.

Huszonöt euró egy kis főtt rizsért! *Taj lejren le!*[123]

Június 22., szombat

Colette hajnalban bekopogott, és felébresztett minket. Nem láttuk-e Carltont? Nem beszéltünk-e vele telefonon? Úgy tűnt, előző nap nem ment vissza a szállodába, és nem vette fel a telefonját sem. Colette aggódott, de Nick szerint nem volt semmi baj.

– Majd visszajön. Van úgy, hogy sokáig kell tárgyalni az ilyen autóügynökökkel. Biztos még nem kötötték meg az üzletet.

Időközben Richie mindenkit áthívott a tetőtéri lakosztályába, hogy a teraszon koktélozzunk, a naplementét csodálva.

– Csak egy kisebb parti Colette tiszteletére – mondta.

Délután a lányok wellnessmasszázsra mentek, Nick és én pedig egy kicsit szunyókáltunk a Parc Monceau füvén.

Kora este elmentünk Richie partijára a Mandarin Orientalba, de a VIP-lifthez állított biztonsági őrök nem engedtek fel minket, mert „a nevünk nem volt a listán". Miután felhívtuk Colette-et, tisztázódtak a dolgok, és felmentünk a tetőteraszra. Kiderült, hogy nem csak a mi csapatuknak szervezett „kis" partiról van szó. A terasz tele volt irtózatosan elegáns emberekkel, és úgy fel volt díszítve, mintha egy high-tech cég termékbemutatója lett volna. A mellvéd mellett óriási, kivilágított obeliszkek és műcserjék sorakoztak, az egyik oldalon színpadot alakítottak ki, a másikon pedig vagy fél tucat sztársef kínálta a helyben készített különlegességeket. Persze azonnal éreztem, hogy alulöltözött vagyok erre az eseményre (egy búzavirágkék selyemruha volt rajtam szandállal). Különösen így volt ez, amikor megérkezett az est díszvendége, Colette. Egy gyönyörű, ujjatlan, fekete Stéphanie Rolland estélyi ruha volt rajta, és az a kanárisárga gyémánt nyakék, amit az anyja vett nem sokkal korábban. A szoknya uszálya olyan hosszú volt, hogy Colette érkezése után még több kilométeren át vonult utána. Mrs. Bing a sminkje és a feltupírozott frizurája miatt gyakorlatilag felismerhetetlen volt. Mélyen dekoltált Elie Saab koktélruháján jól mutattak a hatalmas zafírok.

De a legnagyobb meglepetés az volt, hogy Carlton is megjelent! Nem beszélt arról, hogy huszonnégy órára eltűnt, és

kedélyes volt, mint máskor. Kiderült, hogy sok embert ismer a partin, több barátja is iderepült a London–Dubaj–Sanghaj bulitengelyről, és csakhamar a bemutatások kellős közepén találtam magam. A következő emberekkel ismerkedtem meg például: Seannal és Anthonyval (egy aranyos testvérpár, akik DJ-ként működtek közre), egy arab herceggel, akit Carlton Stowe-ból ismert, és valami francia grófnővel, aki folyton azt magyarázta nekem, mennyire utálja az amerikaiak politikáját. Igazából mindenki akkor őrült meg, amikor egy híres kínai popsztár is felbukkant. És akkor még nem tudtam, hogy az este még ennél is vadabb lesz.

17
A Mandarin Oriental
•
PÁRIZS

Nick felment a lépcsőn a tetőterasz legfelső szintjére, és megpróbált egy valamelyest csendesebb zugot találni. Egy kicsit el akart távolodni a lenti tömegtől. Nem igazán kedvelte az effajta hangos bulikat, és ez a parti talán még a szokásosnál is zajosabb volt. Minden csilliárdos eljött, aki a magángépével elérhető távolságra tartózkodott, és igen magas volt az egy négyzetméterre eső egó mennyisége.

Mögötte egy gondosan ültetett olasz ciprusfasor húzódott, ami egyszer csak ütemesen ringani kezdett. Nick hallotta, hogy egy férfi nyögdécselve suttog:

– Ó, bébi... bébi... ó...

Megfordult, és diszkréten távozni akart, de ekkor Richie bukkant elő a sövény mögül, és épp az ingét tűrte vissza a nadrágjába, egy lány pedig szégyenlősen surrant el az ellenkező irányba.

– Ja, te vagy az – mondta Richie nem zavartatva magát. – Jól érzed magad?

– Fantasztikus a kilátás – mondta Nick diplomatikusan.

– Ugye? Bárcsak megengednék ezek az ostoba párizsiak, hogy felhőkarcolókat is építsenek a városban. Akkor hihetetlen lenne a látvány, és halálra kereshetnék magukat az eladásukkal. Hé, nem láttál idefenn, oké?

– Hát persze.

– És azt a lányt se, rendben?

– Milyen lányt?

Richie elvigyorodott.

– A+ kategóriás vagy a listámon. Ja, és bocs a lenti kavarodásért, de most már értem, miért nem akartak felengedni a biztonsági őrök. Ne sértődj meg, de nem vagy pontosan az alkalomhoz öltözve.

– Elnézést kérek. Egész nap egy parkban voltunk, és elaludtam. Rachel vissza akart menni a szállodába, hogy átöltözzön, de én úgy gondoltam, csak megiszunk egy italt itt a tetőn. Ha tudtam volna, hogy te egy burgundibársony-szmokingot fogsz viselni, felöltöztünk volna.

– Rachel szenzációsan néz ki. A lányok mindig csinosak, bármit vesznek is fel, de nekünk, pasiknak egy kicsit több erőfeszítést kell tennünk, nem igaz? Ez a szerelés csak akkor megy el, ha van rajtad milliárdos karkötő.

– Az micsoda? – kérdezte Richie Nick csuklójára mutatva. – Az órád. Látom, neked egy új Pateked[{124}] van.

– Új? Igazából a nagyapámé volt.

– Szép, de tudod, a Patek manapság már a középosztály márkája. Nem számít milliárdos karkötőnek, mint az enyém. Nézd csak meg, ez a legújabb Richard Plumper Tourbillionom – mondta Richie, és Nick orra előtt hadonászott. – VIC[{125}] vagyok a Richard Plumpernél, ezért megengedik, hogy egyenesen a kiállításról vásároljak a Baselworld[{126}] órabemutatón. Októberig ki sem kerül a piacra.

– Lenyűgöző.

– Ennek a Plumpernek hetvenhét funkciója van, és egy titánium-szilikon ötvözetből készült, amit olyan nagy sebességgel forgatnak meg egy centrifugában, hogy a két anyag molekuláris szinten ötvöződik.

– Wow!

– Ha egy póló és egy szakadt farmer lenne rajtam, amiből kilógnak a golyóim, akkor is beengednének a világ legelegánsabb éttermeibe és klubjaiba, ha ránéznek erre. A portások és a biztonsági őrök mind megtanulták, hogy egy kilométerről is felismerjék, és azt is tudják, hogy többe kerül, mint egy jacht. Ezért hívom milliárdos karkötőnek. Jó, mi?

– És pontosan hol látod rajta, hány óra van?

– Látod azt a két kis küllőt, amelynek zöld csillag van a tetején?

Nick hunyorgott.

– Azt hiszem, igen…

– Amikor a zöld csillagok odaérnek a fogaskerekekhez, az alapján látod az órát és a percet. A fogaskerekeket egyébként egy

olyan, meg nem határozott kísérleti fémből készítették, amiből a következő generációs kémdrónokat is.

– Komolyan?

– Bizony! A szerkezetet úgy alakították ki, hogy tízezer G-erőnek is ellenáll. Ez olyan erő, mintha odakötöznének egy rakéta külső oldalához, amikor az kitör a Föld atmoszférájából.

– De ha ilyen erő érné a testedet, nem halnál bele?

– Ha-ha! Tényleg. De maga a tudat miatt, hogy az órád túlélné, megéri Plumpert venni, nem igaz? Nesze, próbáld fel.

– Nem hiszem, hogy…

Richie figyelmét ekkor egy SMS vonta el.

– Hú, találd ki, ki érkezett meg! Mehmet Sabangi! Gyakorlatilag egész Görögország annak a srácnak a családjáé.

– *Török*ország, azt hiszem – mondta szinte reflexszerűen Nick.

– Ó, te már hallottál róla?

– Ő az egyik legjobb barátom.

Richie lemerevedett.

– Tényleg? Honnan a fenéből ismered?

– Együtt jártunk a Stowe-ba.

– Egy síparadicsomban ismerkedtetek meg?

– Nem a vermonti Stowe, hanem az a Stowe, ami egy *angliai iskola*.

– Ja, én a Harvard Business Schoolba jártam.

– Igen, már említetted párszor.

Ebben a pillanatban Mehmet lépett ki a liftből a teraszra. A későn érkezőkre lepillantva Richie izgatottan felkiáltott:

– Hú, ki az a dögös csaj, akit magával hozott?

Nick is lenézett.

– Istenem… nem hiszem el!

* * *

Carlton a terasz korlátjának dőlve beszélgetett cambridge-i barátjával, Harry Wentworth-Daviesszel, és közben mindketten a vidám társaságot figyelték.

– Meg kell kóstolnod ezeket a libamájas cronutokat – kiabálta Harry Carlton fülébe. – Jobb, mint a kokain. És nem hiszem el,

hogy az a pasas szolgálta fel nekem, aki körbejárja a világot, hogy mások éttermét fikázza.

– Richie így toboroz tömegeket. Rengeteg elképesztő kaja és drága italok – mondta Carlton alig leplezett utálattal.

– Ez így van – de ez a Romanée-Conti[{127}] nem is rossz – felelte Harry a poharát forgatva.

– Nekem egy kicsit túl tiszta, de igyekezni fogok annyit elpusztítani belőle, amennyit csak tudok – közölte Carlton.

– Haver, nem biztos, hogy ma nagyon be kellene rúgnod – figyelmeztette Harry. – Nem kéne csúcsformában maradnod a nagy eseményre, ami később jön?

– De igen. Az lenne helyes, ha most abbahagynám az ivást, nem igaz? – fontolgatta Carlton, majd gyors kortyokkal lehajtott még egy pohárral. Végignézett a vendégeken, ismerte Richie ott összegyűlt legtöbb haverját. Fura, hogy Colette semmit sem sejtett. Nem kellett volna ma ide jönnie. Azzal, hogy eljött – és látja, hogy mindenki majd' megszakad, hogy jól érezze magát –, csak felidegesítette magát, és érezte, hogy az erek lüktetnek a halántékán. Négy órával korábban még Antwerpenben volt. Bárcsak ott maradt volna, vagy átment volna Brüsszelbe, onnan pedig vissza Sanghajba. Igazából Angliába akart visszamenni, de Mr. Tin azt tanácsolta neki, hogy néhány évig ne lépjen az Egyesült Királyság területére. Hogy cseszhette el ennyire a dolgokat? Hogy kitiltsák az egyetlen helyről, ahol úgy érezte, szabadon lélegezhet?

– Colette fantasztikusan néz ki – szólalt meg Harry újra. A lány éppen Rachellel pózolt egy fényképhez a pezsgőspoharakból épített piramis mellett.

– Mint mindig.

– Az a lány, aki mellette áll, tisztára úgy néz ki, mint te.

– Ő a nővérem – felelte Carlton. Rachel miatt jött vissza aznap. Az egyik énje utálta a lányt ezért, de azt vette észre, hogy ugyanakkor furcsa mód védeni is akarta őt. Nem tudta így otthagyni Párizsban. Azóta így érzett, amióta csak találkoztak. Utálni akarta ezt a lányt, aki a semmiből bukkant fel, és atombombát robbantott a családi életük kellős közepén, de egyáltalán nem olyan volt, mint amire számított. Egyetlen hasonló nőt sem ismert, és Nick is azon kevesek egyike volt, akit

el tudott viselni maga körül. Azon tűnődött, vajon mi lehet ennek az oka. Talán az, hogy ő is a Stowe-ba járt? Vagy az, hogy – a jelen lévő partihiénákkal ellentétben – Nick nem érezte szükségét, hogy versenyre keljen Richie-vel a pozíciójáért?

– Sose mondtad, hogy van testvéred – szakította félbe Harry a gondolatait.

– Van. Bár egy kicsit idősebb nálam.

– Lehetnétek ikrek is. Ez a baj veletek, kínaiakkal, hogy soha nem öregszetek, a rohadt életbe!

– Egy ideig tényleg nem, de van egy pont, amitől kezdve egyik nap húsznak, másnap kétszáznak nézünk ki.

– Hát, ha mindenki úgy néz ki, mint a nővéred vagy Colette, akkor benne vagyok. És mondd csak, mi a helyzet mostanában Colette-tel és veled? Az egyik percben jártok, a másikban nem, én már nem tudom követni az eseményeket.

– Én se – felelte Carlton. Már annyira elege volt azokból a játszmákból, amiket Colette játszott. Amikor a héten elmentek egy ékszerész előtt, minden alkalommal tett valamilyen utalást. Tudta, hogy amikor kedden nem ment el vele Mauboussinbe, akkor a lány előkapta a Richie-tervet, és Párizsba hívatta a fiatalembert. Néha olyan rohadtul gyerekes tud lenni! Mintha az, hogy Richie apuci koszos pénzén szervez egy partit, féltékennyé tudná tenni őt!

Carlton érezte, hogy Harry az oldalát böködi.

– Hé, ismered azt a lányt? A fehér ruhában, kilenc óránál.

– Harry, egy szép nap majd rájössz, hogy nem minden ázsiai ismeri egymást.

– Ne hibáztass, amiért ráizgultam, ki merem jelenteni, hogy a legdögösebb csaj, akit valaha láttam! Rárepülök.

– Beszállok én is – mondta Carlton. Ha Colette játszadozni akar, akkor ő áll elébe. Megigazította a gallérját, felvett két pohár bort egy arra járó pincértől, és magabiztosan átsétált a teraszon a fehér ruhás lány felé. Épp amikor odaért, Nick beelőzött, és lelkesen megölelte a lányt.

– Astrid! Mi a csudát keresel te itt? – mondta izgatottan Nick.

– Nicky! – visított Astrid. – Azt hittem, Kínában vagytok Rachellel.

– Igen, ott voltunk, de Rachel bátyjával és pár barátjával, hirtelen ötlettől vezérelve, elrepültünk ide, Párizsba. Apropó, itt jön Carlton. Carlton, ő az unokatestvérem Szingapúrból.

– Nagyon örülök – nyújtotta a kezét Astrid.

Carltonnak ettől a fordulattól teljesen elállt a szava. Ez a különleges lény, akire épp rá akart hajtani, Nick unokatestvére…?

– Ő pedig a jó barátom, Mehmet – folytatta Nick a bemutatást Carltonnak. – Te csirkefogó, mit csinálsz te az unokatestvéremmel Párizsban?

Mehmet szeretettel ütögette meg Nick hátát.

– Abszolút véletlen! Üzleti úton vagyok itt, és összefutottunk a Le Voltaire-ben. Én egy munkaebéden ültem éppen, és ki sétál be az ajtón? Charlotte Gainsbourg… Astriddal! Persze hogy üdvözöltem őket – nem tudtam megállni, hogy ne lássam a partnerek arcán a sárga irigységet. Aztán rábeszéltem, hogy jöjjünk el ide együtt.

Ekkor már Rachel és Colette is csatlakozott a kis társasághoz.

– Astrid! Mehmet! Hát ez nem lehet igaz! – kiáltott fel Rachel, és örömmel ölelte meg mindkét barátját.

Colette-et is mindenkinek bemutatta, és a lány Astrid minden porcikáját jó alaposan megszemlélte. Tehát ez az a divatistennő unokatestvér, akiről Rachel már beszélt neki. Astrid szexi aranyszandálját felismerte: Caprin, a Da Costanzónál készítették, méghozzá kézzel. Fehér lakktáskája Courrèges vintage. Etruszk stílusú arany karkötői, amelyeket szembeforduló oroszlánfejek díszítenek, Lalaounis. De a kis húzott ruhát nem tudta hová tenni. Atyaég, ez volt maga a tökély. Ahogy az anyag végigfutott a testén: épp annyira volt szoros, hogy minden férfitekintetet odavonzzon, de nem annyira szűk, hogy vulgárisnak tűnjön. És azok a nyakkivágás körüli, napóraszerű berakások, amelyek a kulcscsont érzékiségét hangsúlyozzák – zseniális! Meg kellett tudnia, ki tervezte.

– Tudod, divatblogger vagyok – nem bánnád, ha lefényképeznélek? – kérdezte Colette.

– Colette szerénykedik. Ő a legnépszerűbb divatblogger Kínában – dicsekedett Nick.

– Hát… persze hogy nem bánom – felelte Astrid meglepve.

– *Roxanne!* – üvöltött Colette. Hűséges asszisztense futva közeledett, és készített néhány képet a pózoló Colette-ről és Astridról. Aztán szorgalmasan lejegyzetelt mindent, amire csak Colette rákérdezett Astrid öltözékével kapcsolatban.

– Lássuk csak, kell egy kis infó a feliratok miatt. A cipődet és a kézitáskádat természetesen felismerem, és a Lalaounis karkötőket is…

– Igazából nem Lalaounis[128] készítette őket – vágott közbe Astrid.

– Ó, hát akkor ki?

– *Etruszk* ékszerek.

– Azt tudom, de *ki* készítette őket?

– Fogalmam sincs. Krisztus előtt 650-ben volt…

Colette döbbenten bámulta a műtárgyakat, amelyek olyan természetes módon fonták körül Astrid csuklóját. Ő is szeretett volna ilyeneket.

– Oké, és ami a legfontosabb, melyik zseni tervezte ezt a mesés ruhát? Josep Font, ugye?

– Ó, ezt? Ezt ma vettem a Zarában.

Roxanne élete végéig nem fogja elfelejteni Colette arcát.

* * *

Néhány óra múlva Rachel és Nick késői vacsorára ült be Astriddal és Mehmettel a Monsieur Bleu-be, a Palais de Tokyo mögött megbúvó étterembe. Rachel bekapta az első falatot a nyelvhalból, és körülnézett a helyiségben. Megcsodálta a különleges lámpákat, a márványtámlás padokat és a csillogó bronzreliefeket.

– Astrid, egész héten szuper helyeken ettünk, de ez messze a legfinomabb vacsoránk. Kösz, hogy elhoztál ide!

Mehmet is csatlakozott.

– Én is egyetértek! Van valami ebben a helyben, ami olyan egyszerű, ugyanakkor mégis a luxust sugározza. Nem az ételek olyan különlegesek, hanem az, hogy az ember különlegesebbnek érezheti magát már attól, hogy itt van.

Astrid elmosolyodott.

– Nagyon örülök, hogy mindenkinek tetszik. Azért akartam ide jönni, mert meg akarom bízni ennek a helynek az építészét, Joseph Dirand-t, hogy tervezze meg az új házunkat. Igazából ezért is jöttem Párizsba.

– Kíváncsi vagyok, mit alkot majd nektek – mondta Mehmet.

– Nem tavaly költöztetek új házba? – kérdezte Nick.

– Igen, de kezdjük kinőni. Majdnem vettünk egy történelmi Frank Brewer-házat a Cluny Park Roadon, de az utolsó pillanatban meghiúsult a vétel. Úgyhogy arra jutottunk, a Bukit Timah-i[{129}] telkemre építünk egy házat.

Nick körülnézett, és felnevetett.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy mi négyen itt vagyunk együtt. Milyen kicsi a világ!

– És ha belegondolok, hogy alig akartam elmenni arra a partira! De mivel a családom üzleti kapcsolatban áll a Yangokkal, úgy éreztem, tartozom ennyivel – mondta Mehmet.

– Én nagyon örülök, hogy elmentünk – jegyezte meg Astrid. – Milyen meglepő, hogy épp ott találkoztunk! Csak azt sajnálom, hogy az öcséd és a barátnője nem jött velünk.

– Szerintem Carlton szeretett volna, de úgy érezte, ott kell maradnia Colette-tel a partin. O pedig nem jöhetett, tekintve, hogy ő volt a díszvendég.

– Colette nem mindennapi lány. Még soha nem találkoztam senkivel, aki minden egyes ruhadarabom eredetét szerette volna tudni. Már attól féltem, azt is megkérdezi, milyen márkájú fehérnemű van rajtam.

– Talán meg is tette volna, ha nem döbben meg annyira azon, hogy a Zarában vetted a ruhádat – nevetett fel Rachel.

– Nem értem, miért van mindenki ennyire meglepve. Mindenütt vásárolok ruhát – vintage boltokban, utcai árusoktól…

– Colette és a barátai megőrülnek a tervezői holmikért. Őszintén szólva, nekem ennyi bőven sok volt ebből – vallotta be Nick.

– Amióta megérkeztünk, egyfolytában vásárolnak. Az első pár napban érdekes volt, de aztán annyira macerás lett az egész – mondta Rachel. – Nem akarok panaszkodni, mert Colette

annyira nagylelkű velünk, de én csak azért jöttem el, mert azt gondoltam, egy kicsivel több időt tölthetek az öcsémmel…

Astrid közelebb hajolt hozzá.

– Milyen érzés volt, amikor megismerted az új családodat?

– Elég frusztráló, ami azt illeti. Apámat összesen egyszer láttam, amióta Kínába jöttem.

– Nem nagyon értjük, mi történik, de úgy gondoljuk, valami köze lehet a dolognak apám feleségéhez, akivel – amióta betettük a lábunkat Kínába – még egyetlenegyszer sem találkoztunk. Ez azért elég különös, nem?

– Talán egy kicsit ki kellene pihennetek Kínát, és el kellene jönnötök egy hétre Szingapúrba – javasolta Astrid.

Nick összehúzta a szemöldökét. Már így is elég nagy kihívás volt Rachel számára, hogy vállalkozzon erre a családegyesítésre. Nem akarta egy szingapúri utazással tovább bonyolítani a dolgokat. Ráadásul egy olyan helyre, ahol annyi csapda és akna leselkedik rájuk. Hol szállnának meg egyáltalán?

Mintha a gondolataiban olvasott volna, megszólalt Astrid:

– Nagyon örülnék, ha nálunk laknátok. Cassian odalenne a gyönyörűségtől, hogy ismét láthat. És szerintem mások is – tette hozzá.

Nick egy pár pillanatig hallgatott, és Rachel sem igazán tudta, mit mondjon.

– Vagy Isztambulba is eljöhettek bármikor – törte meg a kínos csendet Mehmet.

– Ó, én szeretnék elmenni Isztambulba! – kiáltott fel Rachel.

– A gépemen csak három óra az út Párizsból, és idén van a legcsodálatosabb nyarunk – mondta csábítóan Mehmet. – Astrid, gyere te is! Gyere el egy pár napra.

* * *

Vacsora után, ők négyen, ráérősen sétálgattak a Palais de Tokyo teraszlépcsőin, amelyek a Président Wilson sugárútra vezettek. Rachel megnézte a telefonját, és azt látta, hogy Colette jó pár üzenetet hagyott neki.

22:26 – szombat

Carlton is elment veletek?

22:57 – szombat
Ha hív, kérlek, értesíts!

23:19 – szombat
Nem számít, előkerült!

23:47 – szombat
Légyszi, minél előbb HÍVJ!!!

0:28 – vasárnap
SÜRGŐS!!! KÉRLEK, HÍVJ!!!

Amikor Rachel elolvasta az utolsó üzeneteket, azonnal felhívta Colette-et.

– Halló – szót bele a készülékbe egy halk hang.

– Colette? Rachel vagyok. Colette, te vagy az?

– Rachel! Ó, istenem! Hol voltál eddig? Hol vagy most?

– Mi a baj, Colette? Mi történt? – kérdezte Rachel egyre idegesebben Colette hisztérikus viselkedése miatt.

– Carlton… Muszáj segítened. Kérlek.

18

A SHANGRI-LA HOTEL

•

PÁRIZS

– Ó, hál' istennek, itt vagytok! Hála isten! – kiáltott fel Colette, amikor kinyitotta a dupla lakosztály ajtaját, és meglátta Rachelt, Nicket, Astridot és Mehmetet. Rachel aggódva ölelte meg a lányt, mire Colette azonnal belezokogott a vállába.

– Jól vagy? És Carlton? – kérdezte Rachel, és odavezette a hirtelen törékenynek tűnő lányt a legközelebbi kanapéhoz.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Nick, mert észrevette, hogy Colette körül kivételesen nem liheg senki.

– Mindenkinek azt mondtam, hogy kimerültem, és elküldtem őket a szobájukba. Nem hagyhattam, hogy kiderüljön, mi történt!

– Miért, mi történt? – kérdezte Rachel.

Colette megpróbálta összeszedni magát.

– Jaj, borzalmas volt! Egyszerűen rettenetes! Miután ti elmentetek, kigördítették azt a versenyzongorát. Aztán feltűnt John Major, és megkért, hogy álljak mellé, miközben énekel nekem…

– Nagy-Britannia volt miniszterelnöke szerenádot adott neked? – kérdezte elhűlve Nick.

– Bocsánat, úgy értem, John Legend.

– Hú, de megkönnyebbültem – jegyezte meg epésen Mehmet Astridnak.

– Szóval John Legend elkezdte énekelni az *All of Me* című dalt… – folytatta könnyes szemmel Colette – …és a végén Richie kiperdült a színpadra, teátrálisan térdre esett, és megkérte a kezemet.

Rachel és Nick egyszerre szisszent fel.

– Mindenki előtt csapdába ejtett! Anyám és a lányok szemmel láthatóan mind be voltak avatva – ezért jött el olyan sok barátom Kínából. Azt se tudtam, mit mondjak! Csak álltam ott, és észrevettem, hogy Gordon Ramsey mosolyog rám a trüffeles

répácskák mögül. Csak arra tudtam gondolni, mit fog szólni Gordon, ha nemet mondok!

– És mit csináltál? – kérdezte Rachel elhűlve.

– Megpróbáltam elviccelni. Azt mondtam: „Ugyan már, Richie, ez ugratás, igaz?” Mire ő: „Miért, úgy néz ki, mintha ugratás lenne?” Azzal elővett egy bársonydobozkát a zsebéből, és odatolt egy gyűrűt az orrom alá. Néztem a harminckét karátos kék gyémánt Repossit,[130] és azt gondoltam: „Mintha bármikor is felvennék egy Repossi gyűrűt! Ez az ember nem ismer engem, én pedig nem szeretem őt!” Úgyhogy azt mondtam, nagyon megtisztelő, de egy kis időre van szükségem. Richie azt felelte: „Hogy érted, hogy egy kis időre? Már három éve csak egymással járunk!” Én pedig azt mondtam: „Ugyan már, nem kifejezetten csak egymással.” Mire Richie arca hirtelen eltorzult, és elkezdett kiabálni. „Mi a fenét akarsz ezzel mondani? Három éve dróton rángatsz! Elegem van a várakozásból, és elegem van a játékaidból! Van fogalmad, mennyit költöttem erre a mai estére? Gondolod, hogy John Legend akárki kedvéért Párizsba repül?” Mire Carlton, aki a színpad előtt állt, egyszer csak üvölteni kezdett: *„Hundan!*[131] Nem bírod felfogni, mit jelent? COLETTE NINCS ODA ÉRTED!” És mielőtt felfoghattam volna, mi történik, Richie felüvöltött: *„Nong sza bi szuo luan!”*[132] Aztán leugrott a színpadról, és elkezdte csépelni Carltont!

– Jézusom! Carlton jól van? – kérdezte Rachel.

– Egy kicsit viharvert állapotban van, de egyébként nincs semmi baja. Ellenben Mario Batali...[133]

– Úristen, mi történt Mario Batalival? – kérdezte Astrid félve.

– Carlton és Richie a földön hemperegve próbálta kinyírni egymást, a testőreim pedig közéjük ugrottak, megpróbáltak véget vetni az incidensnek, de ettől csak még rosszabb lett. Mind a négyen nekiestek Mario pultjának, mire az az olívaolaj, amiben a fritto mistókat sütötte, felborult, és lángra kapott az egész pult. És végül Mario copfja is felgyulladt...

– Jaj, istenem! Szegény Mario! – csapta össze a kezét Astrid szörnyülködve.

– Hála istennek, Mrs. Shi ott állt mellette, és pontosan tudta, mit kell tennie. Felkapott egy doboz sütőport, és az egészet rázúdította Mario fejére. Ezzel megmentette az életét.

– Jaj, de örülök, hogy Mariónak nem esett baja! – sóhajtott megkönnyebbülve Astrid.

– És mi történt ezután? – kérdezte Nick.

– A verekedés után elég gyorsan véget ért a parti, nekem sikerült visszatuszkolnom Carltont a szállodába, de amikor próbáltam a sebeit ellátni, annyira összevesztünk, mint még soha. Jaj, Rachel, tudom, hogy részeg volt, de olyan borzalmas dolgokat vágott a fejemhez… azzal vádolt, hogy kijátszom őt Richie ellen, és hogy ezért az egész botrányért csak saját magamat okolhatom. Aztán felpattant, és kiviharzott a szobából.

Rachel azt gondolta, hogy az öccse vádjai nem is álltak annyira messze az igazságtól, de megpróbált együttérezni Colette-tel.

– Valószínűleg csak le kell higgadnia egy kicsit. Holnap már jobb lesz a helyzet.

– De nem várhatunk holnapig! Miután Carlton elment, felhívott Honey Csaj, bulvárújságíró. Sanghajban van, de már mindent hallott Richie és Carlton verekedéséről. Aztán mondott valamit, ami még ijesztőbb volt: Richie több hónappal korábban kihívta Carltont egy gyorsasági versenyre, ami ma éjjel lesz!

– *Gyorsasági versenyre?* Ugye most viccelsz? – kérdezte Rachel.

– Úgy nézek ki, mint aki viccel? – felelte Colette.

– Nem öregek már egy kicsit ehhez? – kérdezte Rachel. A gyorsasági verseny az ő emlékei szerint tinédzserek hetvenkedése, olyasmi, amit filmekben látnak a gyerekek, és aztán leutánozzák.

– Jaj, nem érted! Ez nem olyasmi, amit gyerekek játszanak. Éjszaka vezetnek majd a városban a szupergyors kocsikkal, és próbálják elkerülni a rendőröket. Nagyon veszélyes lesz! Honey Csaj úgy hallotta, hogy Richie és Carlton tízmillióban fogadott, és Ázsiában egy csomó más ember is fogad a végeredményre. Ezért is vannak itt Párizsban olyan sokan Richie barátai közül. Azok a pasik, akiket ismerek, majdnem mind a sebesség megszállottjai.

Nick is közbeszólt.

– Tényleg, olvastam is egy cikket erről az újságban. A gazdag kínai családok gyerekei illegális versenyeken vesznek részt, és

nemcsak Kínában, hanem Torontóban, Hongkongban, Sydney-ben. Óriási károkat okoznak útközben, és a kocsikat is leírják. Most már értem, miért csinált Carlton annyi próbakört a minap a Bugattinál.

Colette szomorúan bólintott.

– Igen, azt hittem, csak kocsikat vesz, ahogy mindig is szokott egy kis mellékjövedelemért. De most már értjük az okokat. És az elmúlt néhány napban érzelmileg is annyira labilis volt – eltűnt, ivott, verekedett –, és ez az egész a miatt a rohadt verseny miatt volt! Annyira ostobának érzem magam, már rég észre kellett volna vennem, mi készül.

– Ugyan, egyikünk sem sejthetett semmit – mondta Rachel.

Colette gondterhelten nézett körbe, és megpróbálta eldönteni, mennyit akar elmondani az egész történetből.

– Tudjátok, nem ez az első eset, hogy Richie és Carlton ilyesmivel próbálkozik. Ugyanez történt akkor, Londonban is.

– Így történt az a baleset Carltonnal, igaz? – kérdezte Nick.

Colette szomorúan bólintott.

– A Sloane Roadon száguldott Richie mögött, amikor elvesztette uralmát… – Colette hangja elcsuklott – …a kocsi fölött, és belecsapódott egy épületbe.

– Várjunk csak, azt hiszem, én olvastam erről… nem egy Ferrari volt az, ami beleszállt Jimmy Csu boltjába? – szólalt meg Astrid is.

– De igen, az volt. És ez még nem minden. Más utasok is voltak Carlton autójában. Két lányt vitt magával, egy brit lányt, aki tolókocsiba került, és egy kínait, aki… aki meghalt. Borzalmas tragédia volt, de Baóék mindent eltussoltak.

Rachel elsápadt.

– Ezt Carlton mesélte neked?

– *Én ott voltam,* Rachel. A másik kocsiban! A Lamborghiniben ültem, amit Richie vezetett. Az a lány, aki meghalt, a barátnőm volt, a London School of Economicsre járt – vallotta be Colette sírva a részleteket.

Mindenki döbbenten nézett a lányra.

– Most már kezd összeállni a kép – mondta halkan Nick, mert eszébe jutott, mit mondott neki az anyja a balesetről.

Colette folytatta.

– Carlton az eset óta nem ugyanaz az ember. Nem tudott továbblépni, magát okolja, és persze Richie-t. Azt hiszem, úgy érzi, hogy valamiképpen visszaszerezheti elveszett önmagát, ha megnyeri ezt a versenyt. De nem hagyhatjuk, hogy ma este beüljön abba a kocsiba. Nincs jó állapotban, sem fizikai, sem lelki értelemben. Rachel, kérlek, beszélj vele, és próbálj meg hatni rá. Én egyfolytában hívom, persze nekem nem veszi fel a telefont. De veled szerintem beszélni fog.

Rachel megértette a helyzet komolyságát, ezért felemelte a telefont, és megcsörgette Carltont.

– Azonnal üzenetrögzítőre vált.

– Azt reméltem, ha meglátja a számod, felveszi – sóhajtott Colette.

– Akkor el kell mennünk hozzá. Hol lesz ez a verseny? – kérdezte Nick.

– Hát ez az, hogy fogalmam sincs. Egyszer csak mindenki eltűnt. Roxanne elment a biztonságiakkal, megpróbálják megtalálni, de eddig nem járt szerencsével.

Astrid hirtelen felkiáltott.

– Mi Carlton száma?

– 86 135 8580 9999.

Astrid elővette a telefonját, és bepötyögte Charlie Wu magánszámát.

– Szia! Nem, nem, minden rendben, köszönöm. Öööö... remélem, nem baj, de kérnék egy nagy szívességet. Nálad dolgozik még az a biztonsági szakember? – kérdezte Astrid, majd lehalkította a hangját. – Tudod, az, aki pár évvel ezelőtt felkutatta *tudjukkit,* egyetlen mobilszám alapján. Szuper. Segítenél megtalálni ennek a telefonnak a pozícióját? Nem, tényleg semmi baj, csak próbálok az egyik barátomnak segíteni. Majd később elmondom a részleteket.

Pár perc múlva Astrid telefonja rezegni kezdett. SMS-e érkezett.

– Megtalálta – mosolyodott el Astrid. – Pillanatnyilag úgy tűnik, Carlton egy garázsban van az Avenue de Malakoffon, a Porte Maillot mellett.

Rachel, Nick és Colette sietve beszállt a Range Rover hátuljába, és azonnal indultak Carlton felé. Csendben ültek,

Rachel a 16. kerület javarészt üres sugárútjait nézegette. Az utcai lámpák meleg, aranyló fénnyel árasztották el az elegáns homlokzatokat. Ilyesmit csak Párizsban lehet látni. Azon gondolkodott, hogyan lehetne Carlton ügyét a lehető legjobban kezelni, és hogy egyáltalán odaérnek-e időben.

Egyszer csak megérkeztek az Avenue de Malakoffra, ahol a sofőr egy magányosan álló garázs felé intett. Odabent sokan szorgoskodtak, nagyüzem volt. Rachel döbbenten bámulta a – minden bizonnyal több hónapja folyó – verseny-előkészületek utolsó szakaszát: a részben nyitott garázsajtón túl egy csapat szerelő nyüzsgött egy kék Bugatti Veyron Super Sport[{134}] körül, mintha egy Forma–1-es futamra készítenék fel. Néhányan a garázs előtt cigarettáztak, közülük Rachel többeket felismert a partiról. Halkan odasúgta Nicknek:

– Ez hihetetlen! Fogalmam sem volt róla, hogy ekkora felhajtás lesz itt!

– Láttad, hogy a nők hogy költik a pénzüket ebben a társaságban, ez pedig a pasik terepe ugyanerre – jegyezte meg Nick diszkréten.

– Nézzétek! Ott áll Carlton Harry Wentworth-Daviesszel. Ó, tudhattam volna, hogy az a hülye is benne van a dologban! – mondta Colette.

Rachel nagyot sóhajtott.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha egyedül próbálok beszélni vele. Talán fogékonyabb lesz a mondandónkra, ha nem hárman támadunk egy ellen.

– Igen, igen, mi itt maradunk a kocsiban – helyeselt Colette lelkesen.

Rachel kiszállt, és elindult a garázs felé. Carlton egyszer csak felnézett, és észrevette őket. Vágott egy grimaszt, majd kitántorgott az utca közepére, és elállta Rachel útját.

– Nektek nem kellene itt lennetek. Egyáltalán, hogy találtatok meg?

– Tényleg számít ez? – kérdezte Rachel, és aggódva figyelte az öccsét. Carlton bal szeme körül fekete folt éktelenkedett, az állán is volt egy seb, és az alsó ajkán is jól látszott egy vágás. Isten tudja, még milyen sérülései lehettek az overall alatt.

– Carlton, kérlek, ne csináld ezt. Tudod, hogy ma este nem vagy olyan állapotban, hogy versenyezz.

– Már kijózanodtam. Tudom, mit csinálok.

Egy francokat józanodtál ki – gondolta Rachel. Tudva, hogy értelmetlen dolog vitatkozni olyan emberrel, aki túl sokat ivott, más taktikát választott.

– Carlton, tudom, mi történt ma este. Abszolút megértem a dühödet, hidd el.

– Nem tudom, hogy érthetnél meg ilyesmit egyáltalán.

Rachel bátorítóan megfogta az öccse karját.

– Nézd, nem kell semmit sem bizonyítanod Richie-vel szemben. Hát nem látod, hogy már vesztett? Colette megalázta. Nem veszed észre, mennyire szeret téged az a lány? Legyél bölcsebb, és sétálj el innen.

Carlton kirántotta a karját, és mérgesen azt mondta:

– Nem ez a jó alkalom arra, hogy előadd itt nekem az okos nővért. Menj el innen, légy szíves.

– Carlton, tudom, mi történt Londonban – mondta Rachel, és Carlton szemébe nézett. – Colette elmondott mindent… tudom, mit érzel.

A fiú egy kissé meghökkent, de aztán összehúzta a szemét, és dühösen felcsattant.

– Azt hiszed, hogy mindent tudsz, igaz? Eljössz két hétre Kínába, és azt hiszed, mindent jobban tudsz, mint mi? Hát akkor elmondom, hogy semmit se tudsz! Fogalmad sincs, mit érzek igazából! Fogalmad sincs, mekkora bajt okoztál nekem és a családomnak!

– Hogy érted ezt? – kérdezte meglepve Rachel.

– Fogalmad sincs, milyen kárt okoztál apámnak pusztán azzal, hogy Kínába jöttél! Nem tudod felfogni, hogy kerül téged, mint a pestist? Még nem esett le, miért laksz a Peninsulában? Azért, mert az anyám inkább meghal, mint hogy átlépd az otthona küszöbét! Tudod, hogy csak azért voltam veled ennyit, hogy idegesítsem? Miért nem foglalkozol a saját dolgaiddal, és hagysz minket békén?

A szavak úgy ütötték arcul Rachelt, mintha korbácscsapások lennének. Pár lépést hátra is tántorodott. Colette kiugrott a

kocsiból, és fekete-arany Walter Steiger Unicorn magassarkújában odacsattogott Carltonhoz.

– Hogy merészelsz így beszélni a nővéreddel? Van fogalmad, milyen szerencsés vagy, hogy van valakid, aki így törődik veled? Nem, nincs! Neked minden jár, és szereted sajnáltatni magad. Ami Londonban történt, az tragikus, de nem csak te hibáztál. Az én hibám is volt, Richie hibája is volt – mindannyian okolhatjuk magunkat. Ha megnyered ezt a versenyt, azzal nem hozol vissza semmit, és a holtak sem támadnak fel! És nem is fogod jobban érezni magad! De menj csak, csináld csak! Menj, ülj be a kocsidba, és versenyezz Richie-vel! Mindketten összemérhetitek a farkatokat, és összetörhetitek a milliós sportkocsitokat a Diadalíven, mit bánom én!

Carlton egy pillanatra megmerevedett, de aztán megfordult, és – anélkül, hogy bármelyikükre is pillantott volna – kiabálva indult a garázs felé.

– Basszátok meg! Basszátok meg mind!

Colette lemondóan legyintett, és elindult a SUV-hoz. Egyszer csak Carlton leroskadt a járdára, és két kezével megfogta a fejét, mintha az fel akarna robbanni. Rachel megfordult, és nézte egy ideig. Hirtelen úgy tűnt, csak egy elveszett kisfiú ül előtte. Odaült mellé a földre, és kezét a hátára tette.

– Carlton, sajnálom, hogy ilyen sok fájdalmat okoztam a családodnak. Fogalmam sem volt erről az egészről. Én csak annyit szerettem volna, ha megismerhetlek téged, megismerhetem az apádat és az anyádat. Ha ennyire fájdalmas volt számotokra mindez, akkor nem megyek vissza Kínába. Megígérem, hogy innen egyenesen hazamegyek New Yorkba. De kérlek, könyörögve kérlek, ne ülj be abba az autóba. Nem akarom látni, hogy újra megsérülsz. *Az öcsém vagy, a fene vigye el, te vagy az egyetlen öcsém.*

Carlton könnyes szemmel hajtotta le a fejét. Halkan beszélt.

– Sajnálom, nem tudom, mi ütött belém. Nem akartam ilyeneket mondani neked.

– Tudom, tudom – mondta Rachel, és Carlton hátát simogatta.

Amikor Colette látta, hogy a helyzet kissé jobb lett, kuncogva visszaólálkodott a testvérekhez.

– Carlton, én visszautasítottam Richie lánykérését. Lennél szíves lefújni ezt a versenyt?

Carlton fáradtan bólintott, és a két lány megkönnyebbülve összenézett.

Harmadik rész

„Minden nagy vagyon mögött egy nagy bűn rejtőzik.”
HONORÉ DE BALZAC

1
SHEK O
•
HONGKONG

– Ó, de jó, most korán érkezett – mondta Corinna, amikor a komornyik odavezette Kittyt a kinti asztalhoz.

– Te jó ég! Micsoda kilátás! Olyan, mintha már nem is Hongkongban lennénk – lelkendezett Kitty, miközben a Ko-Tung villa pazar, sziklára épített teraszáról bámulta a Dél-kínai-tenger csillogó, azúrkék hullámait. A Shek O nevű félszigeten voltak, Hongkong szigetének déli partja mellett.

– Igen, mindenki ezt szokta mondani – bólintott Corinna, és örömmel látta, hogy sikerült valóban lenyűgöznie Kittyt. Azért szervezte ide az ebédet, mert tudta, hogy valami különlegessel kell előrukkolnia a Sztratoszféra templomban történt fiaskó után.

– Ez a leggyönyörűbb ház, ahol megfordultam Hongkongban! Az édesanyja is itt él? – érdeklődött Kitty, és elfoglalta a helyét a szabadba kitett ebédlőasztalnál.

– Nem, senki sem lakik itt állandóan. Eredetileg a nagyapám hétvégi háza volt, és amikor meghalt, nagyon bölcsen a Ko-Tung Vállalatra hagyta, hogy a gyerekei ne civakodjanak miatta. Az egész család osztozik rajta – mi úgy használjuk, mint a magánklubunkat, és a vállalat is használja bizonyos különleges helyzetekben.

– Szóval ez az a hely, ahol az édesanyja pár hónapja bált rendezett Oxbridge hercegnő tiszteletére?

– Nem csupán a hercegnő járt már itt. Anyám bált rendezett Margit hercegnő és Lord Snowdon tiszteletére is 1966-ban, és Alexandra hercegnő is ellátogatott már ide.

– Hova valósiak ezek a hercegnők?

Corinnának vissza kellett fognia magát, hogy ne grimaszoljon.

– Margit hercegnő II. Erzsébet királynő húga, Alexandra hercegnő pedig a királynő unokatestvére.

– Ó, nem is tudtam, hogy ilyen sok hercegnő él Angliában. Azt hittem, hogy csak Diana és Kata hercegnő volt.

– Ami azt illeti, a neve *Katalin cambridge-i hercegné,* és nem született hercegi sarj. Mint Vilmos herceg házastársa… á, mindegy – mondta Corinna, és legyintett. – Nos, Ada és Fiona pár perc múlva megérkezik. Ne felejtse el, hogy rendkívül figyelmesnek kell lennie Fionához, mert ő volt az, aki meggyőzte Adát a mai látogatásról.

– Miért ilyen kedves velem Fiona Tung-Cseng? – kérdezte Kitty.

– Nos, először is – a Sztratoszféra néhány tagjával ellentétben – Fiona valódi keresztény, aki hisz a megváltásban, ráadásul az unokatestvérem, úgyhogy ki tudom csikarni tőle, hogy segítsen. És az sem jön rosszul, hogy Ada évek óta majd' meghal, hogy láthassa ezt a házat.

– Megértem. Azt hittem, hogy csak a Repulse Bayben és a Deep Water Bayben vannak nagy házak – nem tudtam, hogy vannak még Hongkongban ilyen vízre épített házak.

– Mi ezt szeretjük. A régi családok rezidenciái itt bújnak meg, a magányos földnyelven.

– Nekem is vennem kéne itt valamit, nem? Folyton azt mondja, hogy költözzek ki az Optus Towersből. Ha itt laknék, úgy érezném, Hawaiion vagyok.

Corinna leereszkedően elmosolyodott.

– Kitty, itt nem tud csak úgy venni egy házat. Először is csak néhány ház van, a legtöbbjükben generációk óta ugyanaz a család lakik, és ez még így marad egy darabig. Abban a ritka, nagyon kivételes esetben, ha valamelyik ingatlan kikerül a piacra, az új lakóknak jóváhagyást kell szerezniük a Shek O Development nevű cégtől, amely a terület nagy részét birtokolja. Azzal, hogy az ember itt lakik, egy nagyon exkluzív társaság tagjának érezheti magát. Igazából azt mondanám, hogy a Shek O ingatlantulajdonosok a legelitebb hongkongi klub tagjainak tudhatják magukat.

– És nem tud segíteni abban, hogy én is bekerüljek ide? Nem ez az értelme annak, hogy együtt dolgozunk? *Meg az az istenverte sok pénz, amit fizetek neked havonta* – gondolta Kitty.

– Meglátjuk, hogy mennek a dolgok. Ezért olyan fontos, hogy helyreállítsuk az imázsát – idővel, talán az unokái számára már elérhetővé válhat egy ingatlanvásárlás errefelé.

Kitty csendben hallgatta végig ezeket a szavakat. *Az* unokáim *számára? Én* most *akarok itt élni, amikor még meztelenül napozhatok a magánteraszomon, mint például ez itt.*

– Nos, megtanulta azt a bocsánatkérést, amit Ada számára írtam? – kérdezte Corinna.

– Igen. A szolgálólányaimmal gyakoroltam egész délelőtt. Azt mondták, nagyon meggyőző.

– Jól van. Azt szeretném, ha tényleg szívből jönne, Kitty. Úgy kell előadnia, mintha ez lenne az egyetlen és egyben utolsó esélye arra, hogy nyerjen egy Oscar-díjat. Nem számítok arra, hogy Ada és maga azonnal a legjobb barátok lesznek, de azt igenis remélem, hogy ez a gesztus meglágyítja a szívét, és fordulópont következik be. Ha megbocsát magának, akkor annak nagy hatása lesz arra, hogy újra befogadja-e a társasági elit.

– Mindent megteszek. Pontosan azt vettem fel, amit mondott – sóhajtott Kitty. Úgy érezte, hogy a Corinna által kiválasztott virágos Jenny Packham ruhában és a barackszínű Pringle kardigánban áldozati bárány, akit most kísérnek a vágóhídra.

– Örülök, hogy figyelt erre. De tegyen meg nekem egy szívességet: gomboljon be még egy gombot a kardigánján. Most tökéletes!

Pár perccel később megjelent a komornyik.

– Asszonyom, Lady Poon és Mrs. Tung-Cseng.

A hölgyek kiléptek a teraszra. Fiona Corinnának és Kittynek is adott két puszit, persze úgy, hogy a szája nem ért az arcukhoz. Ada pedig alig nézett Kitty felé, míg Corinnát lelkesen megölelte.

– Istenem, Corinna, micsoda hely! Pont olyan, mint a Hotel du Cap odaát!

Miután felszolgálták a nicosiai salátát, és néhány udvarias közhely is elhangzott, Kitty vett egy nagy levegőt, és bűnbánó arccal Ada felé fordult.

– Lady Poon, nem könnyű ezt elmondanom, de annyira sajnálom, ami a Pinnacle bálon történt. Azóta sem tudtam megbocsátani magamnak, amit tettem. Borzasztó nagy butaság volt részemről, hogy felrontottam a színpadra, amikor Sir

Francis megkapta a díjat, de tudja, annyira elárasztottak az érzelmek. El kell mondanom valamit, amit még soha senkinek nem mondtam el… – mondta Kitty, majd elhallgatott, és egymás után a két hölgy szemébe nézett. – Tudják, amikor Sir Francis beszélni kezdett azokról az afrikai gyerekekről, akik tbc-t kapnak, óhatatlanul is a saját gyerekkorom jutott eszembe. Tudom, hogy mindenki azt hiszi, Tajvanról származom, de az igazság az, hogy Kínában nőttem fel, egy Csinghaj nevű kis faluban. A legszegényebb parasztok között… annyi pénzünk se volt, hogy a faluban lakjunk, a nagymamámmal a folyó partján laktam egy kis kunyhóban, amit fémből és kartonpapírból eszkábáltunk össze. A nagymamám teljesen egyedül nevelt fel engem, mert a szüleim egy kantoni ruhagyárban dolgoztak. Zöldséget termesztettünk a folyó melletti mocsárban. Így jutottunk ennivalóhoz, és nyomorúságos mennyiségű pénzhez. De amikor tizenkét éves lettem, a nagymamám… – Kitty újra elhallgatott, és könnyek szöktek a szemébe. – …a nagymamám tbc-s lett… és…

– Nem kell folytatnia – mondta Fiona halkan, és Kitty vállára tette a kezét.

– Nem, nem, muszáj – mondta Kitty, megrázta a fejét és lenyelte a könnyeit.

– Lady Poon, szeretném, ha megértené, miért hatódtam meg annyira azon az estén, amikor a férje elkezdett beszélni. A nagymamám tbc-t kapott, én pedig nem jártam iskolába, hogy ápolhassam. Három hónapig éltünk így… aztán meghalt. Ezért érintett meg olyan mélyen, hogy a férje hogyan küzd a tbc terjedése ellen Afrikában, ezért ugrottam föl a színpadra, és akartam akkor és ott azonnal kitölteni a húszmilliós csekket. Nagyon szerencsésnek éreztem magam, hogy egy ilyen lány, mint én, aki egy folyóparti kunyhóban nőtt fel, most olyan helyzetben van, hogy segíthet a tbc-s embereknek. Fogalmam sem volt, mit csinálok… az Ön férje igazi hős a szememben. Soha nem akartam volna tiszteletlen lenni. Nem gondolkodtam… És ha tudná, mennyire csodálom Önt is. Annyi mindent tesz a hongkongi emberekért! Amit a mellrák elleni küzdelemben végez… attól bennem is egészen új módon tudatosult, hogy vigyázzak a mellemre. És amikor rájöttem, hogy milyen

borzasztóan megsértettem Önt és a többi Poont, istenem, én… szégyenemben a föld alá akartam bújni.

Kitty szomorúan beszélt, fejét lecsüggesztette, és zokogni kezdett.

Te jó ég, jobb, mint Cate Blanchett! – gondolta Corinna. Megbabonázva figyelte, ahogy Kitty könnyei végigfolynak az arcán, és taknyos lesz az orra.

Ada, aki rezzenéstelen arccal figyelte Kitty előadását, egyszer csak elmosolyodott.

– Most már értem. Kérem, ne is mondjon többet. Ami elmúlt, elmúlt.

Fiona szeme is könnyes lett, amikor átnyúlt az asztal fölött, és megfogta Kitty kezét.

– Olyan sok mindenen ment keresztül. Nem is sejtettem! És most itt van Bernard is, amilyen beteg… szegény kislány…

Kitty értetlenül bámult rá. *Ez meg mi a francról beszél?*

– Szeretném, ha tudná, hogy imádkoztam Bernardért. Nem ismerem őt túl jól, de a férjem és ő már régi ismerősök. Tudom, hogy Eddie szinte bátyjának tekinti őt.

– Igazán? Nem tudtam, hogy ilyen közeli barátok.

– Ők ketten, a karrierjük elején a New York-i P. J. Whitney-nél dolgoztak, sőt együtt sportoltak a Scores nevű klubban. Akármikor hívtam Eddie-t, mindig meccset játszott Bernarddal – mindig úgy ki volt fulladva. Még többet fogok imádkozni, hogy mielőbb gyógyuljon meg. Jézus csodát tehet.

– Igen, én is ebben reménykedem – mondta Kitty halkan. *Hát, ha az segít Bernardon, az tényleg csoda lesz.*

– Kérdezhetek valamit? – szólt közbe Ada, miközben közelebb hajolt Kittyhez. – Mi a prognózisa ennek a betegségnek? És tényleg annyira fertőző, mint amit mondanak róla?

Kitty üres tekintettel bámult rájuk.

– Hát… még nem igazán tudjuk…

* * *

Miután Ada és Fiona távozott, Corinna kért egy üveg pezsgőt.

– Ezt magára, Kitty! Briliáns előadás volt! – mondta, és koccintott a tanítványával.

– Nem, nem, ez az Ön érdeme! Honnan az ördögből találta ki azt a történetet a nagyiról és a kunyhóról? – kérdezte Kitty.

– Ó, azt valami dokumentumfilmben láttam. De te jó ég, maga aztán életre keltette a történetemet – még én is gombócot éreztem a torkomban.

– Szóval végig tudta, hogy ez működik majd Adánál? A szívből jövő bocsánatkérés és a hízelgés elég volt?

– Már sok éve ismerem Adát. Nem hiszem, hogy egy fikarcnyit is érdekelte a bocsánatkérése, hogy őszinte legyek. Csak annyit akart hallani, hogy maga egy szaros kis faluból származik Kínából. Felsőbbrendűnek akarta érezni magát, és az is segített, hogy olyan szépen odadörgölőzött a lábához. Most majd sokkal kényelmesebben érzi magát, ha a közelében lesz. Csak figyelje meg, ahogy megnyílnak maga előtt az ajtók.

– Nem hiszem el, hogy az unokatestvére, Fiona meghívott arra a jótékonysági összejövetelre a jövő hétre. Elmehetek?

– A King Jin Lejben tartott adománygyűjtésre? Persze. Fiona arra számít, hogy kitölt egy szép vastag csekket.

– Ma nagyon kedves volt velem. Azt hiszem, sajnált Bernard miatt.

– Igen, de az együttérzésük nem fog sokáig kitartani. Azt hiszem, már majdnem átláttak a szitán. Tudja, Ada nem olyan hiszékeny, mint Fiona. Komolyan úgy gondolom, Kitty, hogy kezdenie kell valamit azokkal a pletykákkal, amelyek a lányáról és Bernardról szólnak.

Kitty az óceán felé fordult, és egy távoli kis szigetet bámult.

– Hadd suttogjanak, amit csak akarnak.

– Miért nem mondja el nekem, mi az igazság? Bernard *tényleg* beteg? Valóban valamilyen furcsa genetikai betegsége van a lányának?

Kitty hirtelen sírni kezdett, és Corinna látta, hogy a könnyek ezúttal valódiak.

– Nem tudom elmondani… nem tudom, vannak-e szavak hozzá – mondta halkan Kitty.

– Akkor meg tudja mutatni? Ha azt akarja, hogy segítsek, meg kell értenem. Mert amíg nem tudunk véget vetni a sok szóbeszédnek, addig a helyzet itt Hongkongban nem sokat fog javulni a maga számára – mondta Corinna kedvesen.

Kitty egy hímzett zsebkendővel letörölte a könnyeit, aztán bólintott.

– Jól van, megmutatom magának. Elviszem Bernardhoz.

– Csütörtök után el tudok menni magával Makaóra.

– Ó, nem oda megyünk – már évek óta nem ott lakunk. Los Angelesbe kell jönnie velem.

– *Los Angelesbe?* – kérdezte elhűlve Corinna.

– Igen – felelte Kitty összeszorított fogakkal.

2

CHANGI REPÜLŐTÉR
•
SZINGAPÚR

Astrid leszállt a párizsi gépről, és a 3-as terminál kijárata felé sétált. Amikor elhaladt a Times Travel bolt mellett, az eladó épp a polcokra rakta ki a legújabb *Pinnacle* magazin példányait. A címlapon egy férfi ölelt át egy kisfiút, és miközben Astrid elment a bolt előtt, magában arra gondolt, milyen aranyos az a kisfiú. Aztán hirtelen megfordult, és visszament a polcokhoz. A *Pinnacle* legtöbbször nyilvánvalóan photoshopolt estélyi ruhás nőket tett a címlapra, és kíváncsi volt, ki az a férfi a kisfiúval. Amikor közelebb ért, földbe gyökerezett a lába.

A magazin *Apák és fiúk* című különkiadása elején a férje és a fia mosolygott. „MICHAEL ÉS CASSIAN TEO HÓDÍTANI AKAR" – állt a címlapon. Michael egy megajacht kormányánál állt, egy csíkos tengerészpóló volt rajta, és a kép kedvéért egy elektromos kék színű kardigánt kötöttek a nyakába. Keze furcsán pihent a kormánykeréken, de csak azért, hogy jól látszódjon „Paul Newman" Rolex Daytona órája. Cassian a két térde között állt csíkos kék ingben és aranygombos tengerészzakóban. A hajára legalább egy liter zselét kentek, arcát nyilvánvalóan pirosítóval kenték be.

Te jó ég, mit műveltek a fiammal? Astrid felkapott egy magazint, és mérgesen átlapozta az ötszáz oldalnyi ékszer- és órahirdetést, hogy mielőbb odaérjen a cikkhez. Aztán végre megtalálta. Az első oldalon újabb kép volt róluk. Ezúttal összeillő, antilopbőr Brunello Cucinelli motorosdzsekiben és Persol napszemüvegben voltak mindketten. A képet fentről készítették, Michael és Cassian a Ferrari 275 GTB-ben ült. *Mikor csinálták ezeket a képeket?* – tűnődött Astrid. A cikk címe fehér betűkkel került a kép alá:

MICHAEL TEO, AZ ÉV APUKÁJA

Nehéz elképzelni, hogy valakinek varázslatosabb élete legyen, mint Michael Teónak. Szingapúr egyik legígéretesebb cégének alapítója magazinokba kívánkozó családdal, fantasztikus házzal és egy egyre bővülő régisportkocsi-gyűjteménnyel büszkélkedhet. Azt még hozzá kell tenni, hogy ő maga is úgy néz ki, mint egy Calvin Klein alsóneműmodell, a járomcsontján pedig gyémántot lehetne vágni. Olivia Irawidjaya egy kicsit mélyebbre ásott, és felfedezte, hogy ebben a férfiban messze több van, mint gondolnánk…

– Tudja, mi ez? – kérdezi Michael Teo, amikor egy egyszerű fémkeretbe foglalt, megsárgult dokumentumra mutat az ultramodern öltözőszoba falán. Körülöttünk több sor, méretre készített Brioni, Caraceni és Cifonelli öltönyt látok. Közelebbről is megnézem az írást, és döbbenten látom, hogy Abraham Lincoln írta alá.

– Ez az Emancipációs Kiáltvány. Csak hét példány maradt belőle, és az egyik az enyém – mondja Teo büszkén. – Azért tettem a tükörrel szemben, hogy mindennap lássam, amikor felöltözöm, és hogy soha ne felejtsem el, ki vagyok.

Ez találó, mivel Teo maga is mélyről emelkedett fel. Néhány évvel ezelőtt szinte ismeretlen volt, és Jurongban próbált életet lehelni a tech start-upjába. Két tanár családjába született, és ahogy minden szégyen nélkül kijelenti, „egy nagyon is középosztálybeli családból jövök Toa Payohból”. Kemény munkával és kitartással szerzett helyet a St. Andrews iskolában, majd a szingapúri hadsereg kommandósa lett.

– Teo már a kezdetek kezdetén bebizonyította, hogy korosztályában az egyik legbátrabb kadét – meséli akkori parancsnoka, Dick Teo őrnagy (csupán névrokon). – A tűrőképessége és a kitartása szinte emberfeletti volt, de a katonai hírszerzés berkeibe kivételes intelligenciájával került be. Teo állami ösztöndíjjal tanulhatott mérnök-informatikusnak a kaliforniai Műszaki Egyetemen. Miután kiválóan lediplomázott, visszament a Hadügyminisztériumhoz.

Még egy magas rangú tiszttel, Naveen Sinha alezredessel is beszélgettem.

– Nem tudom pontosan megmondani, mit csinált, mert ez nem nyilvános információ. De azt kijelenthetem, hogy Michael Teo kulcsszerepet játszott a hírszerzés fejlesztésében. Nagyon sajnáltuk, amikor elment.

Mi vitte arra Michael Teót, hogy otthagyja ígéretes karrierjét a hadügyben, és elmenjen a magánszektorba?

– A szerelem. Szerelmes lettem egy gyönyörű nőbe, megnősültem, és úgy döntöttem, hogy családos emberhez méltó módon fogok viselkedni. Nagyon sokat kellett utaznom a különféle katonai támaszpontokra szerte a világon, gyakran nem éjszakáztam otthon, és ezt nem akartam tovább folytatni. Ráadásul a feleségem és a fiam érdekében ki akartam építeni a saját birodalmamat – mondja Teo, és éles sólyomszeme megtelik érzelemmel.

Amikor a feleségéről kérdezem, egy kicsit kerüli a témát.

– Jobban szeret kívül maradni a reflektorfényen.

Amikor a hálószobában észreveszem egy hihetetlenül gyönyörű nő fekete-fehér fotóportréját, megkérdezem:

– Ő az?

– Igen, de az a kép már jó pár éve készült – mondja.

Amikor közelebbről megnézem, észreveszem, hogy a fotó alján felirat is van: „Astridnak, aki mindig kifog rajtam, Dick."

– Ki az a Dick? – kérdezem.

– Valami fotós, akinek Richard Burton volt a neve, de már elég régen meghalt – mondja Michael.

– Várjunk csak, ezt a képet a legendás divatfotós, Richard Avedon készítette?

– Ja, igen, tényleg így hívták.

A megdöbbentő hír nyomán tovább nyomozok Astrid és Michael múltjában. Egy New York-i modellről van szó? Mint kiderül, Astrid nemcsak egy újabb csinos, metodista lányiskolás volt, aki jól ment férjhez és elkényeztetett háziasszony lett. A Pinnacle megtudta, hogy ő Henry és Felicity Leong egyetlen leánya – bár az olvasók többségének ezek a nevek nem sokat mondanak. Ennek ellenére igen befolyásos emberekről van szó.

A délkelet-ázsiai családfákat jól ismerő szakértő, aki névtelen akart maradni, így nyilatkozott:

– A Leongokat soha nem fogják megtalálni semmilyen listában sem, mert sokkal okosabbak és sokkal diszkrétebbek annál, mint hogy láthatók legyenek. Rendkívül zárt kínai családról van szó, akik nemzedékek óta itt élnek, de egész Ázsiában sokféle vállalkozásuk van: nyersanyag, használati cikkek, ingatlan, ilyesmik. Vagyonuk hatalmas – Astrid dédapját, S. W. Leongot a „borneói pálmaolajkirálynak" nevezik. Ha Szingapúrban lenne arisztokrácia, Astrid hercegnő lenne.

A szingapúri régi gazdagok újabb nagyasszonya, aki csak nem hivatalosan hajlandó beszélgetni velem, így vélekedik:

– Nem csupán a Leong-vér teszi fontossá. Astrid mindkét oldalról elképesztő örökség elé néz. Anyja Felicity Young, és hadd mondjam el, hogy a Youngok mellett mindenki koldusnak tűnik, mert keresztbe házasodtak a Csienekkel és a Sangokkal.

Lehetséges, hogy ez a rejtélyes, nagy hatalmú család áll Teo üstökösszerű szárnyalásának hátterében?

– Egyáltalán nem! – mondja Teo mérgesen. Aztán észreveszi magát, és felnevet. – Eredetileg én voltam az, aki jól nősült, ezt elismerem. De ma már nagyon jól beleillek a feleségem családjába, különösen azért, mert soha nem kértem a segítségüket – eltökéltem, hogy a saját erőmből leszek sikeres.

Márpedig sikeres lett – ma már mindenki tudja, hogy 2010-ben Teo szárnyait próbálgató techcégét hirtelen megvásárolta a Szilícium-völgy egyik vállalata. Ezzel a cég nettó értéke több száz millió dollárra emelkedett. Míg a legtöbb férfi valószínűleg elégedetten hátradőlt volna, és élete hátralévő részében az Annabel Lee luxusparadicsomból nézegetné az óceánt, Teo megduplázta a tétet, és elindította saját start-up vállalkozását.

– Nem akartam harminchárom évesen visszavonulni. Úgy éreztem, adódott egy nagyszerű lehetőségem, és nem akartam elbaltázni. Olyan sok tehetséges ember és zseniális agy van itt Szingapúrban, és meg akartam találni a következő ázsiai Szergej Brin-generációt, akiknek szárnyakat adhatok a repüléshez – mondja Teo.

Eddigi ötletei nemhogy sasmadárként szárnyalnak az égen, hanem száguldanak, mint egy rakéta. A Gong Simi? vagy a Ziak Simi? applikációk forradalmasították azokat a lehetőségeket, amelyekkel a szingapúriak az ételről beszélgetnek. Több olyan start-upot is támogatott, amelyet később valamelyik óriás, a Google, az Alibaba Csoport vagy a Tencent megvásárolt. A The Heron Wealth Report becslése szerint Teo vagyona közel jár az egymilliárdhoz, ami nem rossz egy harminchat éves férfitól, aki valaha két testvérével egy szobán osztozott, amíg egyetemre nem ment.

És hogyan élvezi olyan valaki, mint Teo, a vagyona által nyújtott előnyöket? Először is van egy villája Bukit Timahban, amit az arra járók könnyen összetéveszthetnek az Aman Resorttal. A tekintélyes méretű házat több tükörmedence és mediterrán stílusú kert veszi körül, bár Teo egyre bővülő történelmiereklye- és autógyűjteménye miatt máris egy kicsit zsúfolt.

– Éppen egy új házat építtetünk, és több olyan építésszel is beszéltünk már, aki szóba jöhet, például Renzo Pianóval és Jean Novellel. Valami igazán újszerűt szeretnénk, egy olyan házat, amihez fogható nincs egész Szingapúrban.

Addig is körbevezet, és megmutatja exkluzív gyűjteményét. A földszinten az Edo-korból származó szamurájkardok és egy Napóleon korabeli ágyú kapott helyet a makulátlan, csillogó Porschék, Ferrarik és Aston Martinok mellett.

– Nem sietek, de azt remélem, hogy végül ez lesz a legnagyobb régiautó-gyűjtemény a keleti féltekén. Látja ezt az 1963-as Ferrari Modena Spydert? – jegyzi meg Teo, és szeretettel simítja végig a kocsi krómozott csíkjait. – Ez az a Ferrari, amit Ferris Bueller vezetett *Meglógtam a Ferrarival* című filmben.

És megérkezik Teo fia is az óvodából. Az imádni való Cassian cigánykereket hányva jön be a házba. Teo a gallérjánál fogva elkapja, és felemeli a fiúcskát.

– Ez a sok minden semmit sem ér e nélkül a kis lókötő nélkül.

Cassian jókedvű kisfiú, aki örökölte szülei kivételes külsejét. Még ebben az évben betölti a hatodik évét, és Teo

mindenképpen szeretné átadni sikerének titkát a fiának.

– Hiszek abban az elvben, hogy a gyereknek szigorúságra van szüksége, és arra kell szoktatni, hogy a lehető legtöbbet hozza ki magából. A fiam például kivételesen okos, és nem hiszem, hogy van hozzá hasonló az óvodában. Talán merész kijelentésnek tűnik, de nem gondolom, hogy bármelyik szingapúri általános iskolában másképp lesz majd.

Tehát ez azt jelenti, hogy Teóék egy külföldi bentlakásos iskolába akarják küldeni a fiukat?

– Még nem döntöttünk, de azt hiszem, vagy a skóciai Gordonstounba küldjük (Fülöp és Károly herceg is ebbe az iskolába járt), vagy a svájci Le Rosey-ba. Az a legfontosabb, hogy a fiam a legjobb oktatást kapja, amit csak pénzen meg lehet vásárolni – azt akarom, hogy leendő uralkodókkal és leendő befolyásos politikusokkal járjon egy iskolába, olyanokkal, akik megváltoztatják majd a világot – közli fellelkesedve.

Michael Teo kétségtelenül az utóbbiak közé tartozik. Határozott tervei vannak a jövőről, és imádja a fiát – nem csoda, hogy a Pinnacle megválasztotta az Év Apukájának!

* * *

Astrid rohant haza a repülőtérről. Amikor belépett a házba, Michael épp egy létrán állt, és azt a spotlámpát igazítgatta, amely Néró császár márványszobrát világította meg.

– Jézusom, Michael! *Mit műveltél?* – kérdezte mérgesen a nő.

– Szia, drágám, én is örülök, hogy látlak!

Astrid felmutatta a magazint.

– Mikor készült ez az interjú?

– Ó, már meg is jelent? – kérdezte Michael izgatottan.

– A fene vigye el, igen! Nem hiszem el! Miért hagytad, hogy ez megtörténhessen?

– Nem hagytam, hanem előidéztem! Akkor csináltuk a fotókat, amikor te Kaliforniában voltál az esküvőn. Tudod, Ang Peng Siongnak és a fiának kellett volna a címlapon lennie, de az utolsó pillanatban inkább minket akartak. Az új PR-osom, Angeline Csio-Leng intézte el. Hogy tetszenek a képek?

– Totál nevetségesek!

– Nem kellene ilyen utálatosnak lenned csak azért, mert te nem vagy rajtuk – csattant föl hirtelen Michael.

– Jézusom, tényleg azt hiszed, hogy ez a bajom? Egyáltalán, elolvastad már azt a cikket?

– Nem – hogy olvastam volna el? Még csak most jelent meg. De ne aggódj, nagyon figyeltem, hogy semmit se mondjak rólad vagy az őrült, paranoiás családodról.

– Erre nem is volt szükség. Beengedted azt az újságírót az otthonunkba! A *hálószobánkba!* Magától is ki tudott találni mindent.

– Ne hisztériázz. Nem látod, hogy ez jó nekem? Hogy ez hasznos a családunknak?

– Nem hiszem, hogy ezt gondolod majd akkor is, ha elolvasod a cikket. Ha apám megtudja, neked kell majd beszélned vele, nem nekem.

– Az *apád!* Mindig csak az *apád!* – morgott Michael, és a csavarhúzóval tovább igazította a lámpát.

– Kitér a hitéből, ha ezt meglátja. Jobban, mint amit egyáltalán el tudsz képzelni – mondta Astrid baljóslóan.

Michael csalódottan csóválta a fejét, és lejött a létráról.

– Én meg azt hittem, jó kis meglepetés lesz neked.

– Meglepetés? *Nekem?* – kiáltott fel Astrid, és megpróbált logikát keresni a szavak mögött.

– Cassian annyira izgult a fotózás miatt, és nagyon örült neki, hogy meglepünk ezzel.

– Hát, elhiheted, hogy meglepődtem.

– Engem meg tudod, mi lep meg? Hogy több mint egy hétig távol voltál, és amikor végre hazajössz, jobban érdekel, mi van ebben a magazinban, mint az, hogy lásd a saját fiadat.

Astrid döbbenten nézett a férjére.

– Te most nekem próbálod kiosztani a rossz anya szerepét?

– A tettek beszélnek. Még mindig itt állsz és veszekszel velem, miközben a fiad odafönt egész éjjel várta, hogy hazagyere.

Astrid szó nélkül kiment a szobából, és elindult felfelé.

3
CSINHSZIEN LU
•
SANGHAJ

Pár órával azután, hogy Carlton párizsi útjáról visszatért Sanghajba, telefonon felhívta Rachelt a Peninsula Hotelben.

– Minden rendben?

– Igen, de most megint meggyötör az időeltolódás. Nick letette a fejét a párnára, és már alszik is. Ez annyira nem igazságos – sóhajtotta Rachel.

– És… mit gondolsz, Nick bánná, ha elvinnélek vacsorázni? Csak mi, kettesben? – kérdezte Carlton félszegen.

– Persze hogy nem!

Este Carlton (ezúttal egy nagyon mértéktartó Mercedes G-Wagennel) a francia koncessziós negyedbe vitte Rachelt, ahol az egyik szűk utcában, régi boltlakások között rejtőzködött a Csinhszien Lu.

– Itt az étterem, de hogy hol parkoljunk, az jó kérdés – motyogta a fiú. Rachel a fehér függönyökkel eltakart utcafrontot és a parkoló luxusautók hosszú sorát nézegette. Végül nem messze az étteremtől mégis csak találtak egy helyet, és kényelmesen sétálgattak visszafelé néhány csábítóan régies bár, régiségbolt és divatos butik mellett.

Az étterembe lépve Rachel egy mindössze öt asztallal rendelkező kis helyiségben találta magát. A terem ragyogóan ki volt világítva, de az ütött-kopott falba csavarozott, műanyag asztali ventilátor kivételével szinte minden díszítést nélkülözött. Ugyanakkor a hely zsúfolásig tele volt az elit tagjaiból álló közönségével.

– Úgy tűnik, ide főleg az ínyencek járnak – jegyezte meg Rachel, miközben szemügyre vette az egyik asztalnál ülő, elegánsan öltözött párt és szürke-fehér magániskolai egyenruhájukat viselő két csemetéjüket. Az ajtónál álló asztalnál két német hipszter ült a jellemző kockás ruházatban, és a

helyieket megszégyenítő ügyességgel ettek valamit evőpálcikával.

Érkezésükre felbukkant a fehér izompólót és fekete nadrágot viselő pincér.

– Mr. Fung? – kérdezte Carltontól mandarin nyelven.

– Nem, Bao. Két személyre foglaltam asztalt fél nyolctól – felelte a fiú. A pincér bólintott, és intett nekik, hogy lépjenek beljebb. A terem hátsó része felé vezette őket, ahol egy víztől csöpögő kezű nő a lépcsőház felé mutatott.

– Fölfelé a lépcsőn! Ne legyenek szégyenlősek! – mondta nekik. Egy rendkívül szűk, meredek lépcsőn indultak fölfelé. A lépcsőfokok annyira elhasználódtak, hogy középen behajlottak. Félúton egy kisebb pihenő mellett mentek el, amit főzőhellyé alakítottak. A szobában két nő görnyedt a sistergő wokok fölé, amelyek az egész lépcsőházat étvágygerjesztő illatokkal töltötték meg.

A lépcső tetején egy szobát találtak, amelynek egyik falánál egy ágy, míg a másiknál egy szépen összehajtott ruhákkal megpakolt komód állt. Az ágy elé egy kisebb asztalt és néhány széket helyeztek, a sarokban pedig egy televízió zümmögött halkan.

– Tulajdonképpen valakinek a hálószobájában fogunk enni? – álmélkodott Rachel.

– Reméltem, hogy ide kapunk helyet – vigyorgott Carlton. – Ez a legjobb asztal az egész étteremben. Megfelel?

– Viccelsz? Ez a legszuperebb hely, ahol eddig jártam! – jelentette ki Rachel izgatottan, miközben az ablakon kipillantva az utca két oldalára kifeszített szárítókötélen lógó ruhákat nézegette.

– Ez a hely tényleg egyedi. Arról nevezetes, hogy a legeredetibb sanghaji házias ételeket készítik. Nincs étlap, azt kapod, amit éppen ma főznek, minden friss és szezonális – magyarázta Carlton.

– Egy hét Párizs után ez valóban üdítő változás.

– Elfoglalhatod a díszhelyet az ágyon – ajánlotta Carlton, Rachel pedig jókedvűen elhelyezkedett a matracon. Furcsa, némiképp helytelen, ugyanakkor vicces is volt valakinek az ágyán enni.

Hamarosan két asszony lépett a hálószobaszerű étkezőbe, és gőzölgő edényekkel kezdték megpakolni a Formica asztalt. Az előttük tornyosuló kínálatban ezek szerepeltek: *hongsao ru* – vastag, zsíros disznóhússzeletek édes pácban, zöldpaprikával; *csiang ja* – párolt kacsaláb sűrű, édesített szójaszószban; *csiujang kautu* – illatos borban sült friss zöldségek; *gansao csangju* – jól átsütött, aranyosfejű hal, egészben; *jandu hszian* – a bambuszrügyekből, sajtolt tofuból, sós sonkából és friss disznóhúsból készített, tipikus sanghaji leves.

– Édes istenem! Hogy fogjuk mi mindezt megenni? – nevetett Rachel.

– Bízz bennem. Itt olyan jól főznek, hogy többet fogsz enni, mint amennyit normálisan szoktál.

– Ettől tartok én is.

– Amit nem eszünk meg, azt becsomagoltathatjuk, és Nicknek legalább lesz egy kis éjszakai kóstolója – vetette fel Carlton.

– Tetszeni fog neki.

Miután koccintottak a jéghideg Csingtao sörrel, rávetették magukat az ételre, és néhány percig csendben élvezték az ízeket.

Az édeskés, zsíros disznóhúsból álló első fogás után Carlton komolyan Rachelre nézett és megszólalt.

– Azért akartam ma veled vacsorázni, mert tartozom egy bocsánatkéréssel.

– Megértem. De már bocsánatot kértél.

– Nem, még nem. Legalábbis nem teljesen. Folyamatosan csak ez jár az eszemben, és nagyon rosszul érzem magam a Párizsban történtek miatt. Köszönöm, hogy közbeléptél, és azt tetted, amit tettél. Hülye voltam, amikor azt hittem, hogy abban az állapotban versenyezhetek Richie-vel.

– Örülök, hogy így látod.

– Azt is mind nagyon sajnálom, amiket mondtam neked. Annyira részeg voltam, és úgy szégyelltem magam. Tényleg, amiatt is, amit Londonról tudsz, és nagyon tisztességtelen volt, ahogyan mindent rád zúdítottam. Bárcsak visszacsinálhatnék mindent.

Rachel hallgatott egy kicsit.

– Valójában én vagyok hálás mindazért, amit mondtál. Olyan sok mindenre fényt derített az érkezésünk óta látott zavaros

helyzetben.

– El tudom képzelni.

– Figyelj, azt hiszem, van fogalmam arról, milyen helyzetbe hoztam az apádat. Tényleg sajnálom, ha bajt okoztam a családodban. Kiváltképpen az édesanyádnak. Most már értem, milyen nehéz lehet neki. Erre az egész helyzetre egyikünk sem készülhetett fel teljesen. Remélem, nem utál engem azért, hogy Kínába jöttem.

– Nem utál téged. Nem is ismer. Annyi az egész, hogy anyának nehéz éve volt a balesetem miatt. Az, hogy tudomást szerzett rólad és apa múltjáról, csak tetézte a stresszt. Rendszeres élethez szokott, és sok éven át tervezgetett, hogy minden tökéletesen működjön. Csakúgy, mint a céget. Vagy apa karrierjét. Tényleg ő állt a politikai felemelkedése mögött, és most az én jövőmet igyekezett beindítani. A baleset hatalmas visszalépés volt a szemében, ezért attól tart, hogy bármilyen más folt a képen összedöntheti azt a jövőt, amit nekem szánt.

– De mit szánt neked? Szintén politikai karriert?

– Határozottan igen.

– De te is ezt szeretnéd?

– Nem tudom, mit szeretnék – sóhajtott a fiú.

– Ezzel nincs semmi baj. Van még idődd kitalálni.

– Gondolod? Mert néha azt érzem, hogy a velem egykorúak már mind előttem járnak, én meg totálisan elcsesztem mindent. Azt gondoltam, tudom, mit akarok, de a baleset mindent megváltoztatott. Te mit csináltál huszonhárom éves korodban?

Rachel elgondolkodott, miközben belekortyolt a bambuszos sertéshúslevesbe. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és átadta magát a csodás ízeknek.

– Finom, igaz? Híresek erről a levesről – mondta Carlton.

– Tökéletes. Azt hiszem, az egész edényt meg tudnám inni! – jelentette ki a lány.

– Csak rajta!

– Amikor huszonhárom voltam – tért vissza a témához Rachel –, éppen végeztem a chicagói Northwesternben. Aztán félévet Ghánában töltöttem.

– Te voltál Afrikában?

– Igen. Anyagot gyűjtöttem a mikrohitelezésről szóló disszertációmhoz.

– Csodás! Mindig arról álmodtam, hogy a namíbiai Csontvázparthoz hasonló helyekre utazom.

– Beszélned kellene Nickkel. Ő járt ott.

– Tényleg?

– A legjobb barátjával, Colinnal mentek oda még az angliai éveik alatt.

– Úgy látszik, ti tudtok élni – sóvárgott Carlton.

– Te is élhetsz úgy, ahogy akarsz, Carlton.

– Nem tudom. Nem találkoztál még az anyámmal. De tudod, mit? Hamarosan fogsz. Beszélek apával. Lépjen közbe, és szüntesse meg ezt az idióta blokádot, amit felállított. Ha anya egyszer találkozik veled, ha már nem az a rejtélyes valaki leszel neki, látni fogja, hogy valójában milyen is vagy. És tudom, hogy értékelni fog téged.

– Nagyon kedves, hogy ezt mondod, de Nickkel beszéltünk ma reggel, és valószínűleg megváltoztatjuk az útitervünket. Csütörtökön meglátogat a szingapúri barátom, Pejk Lin. El akar vinni Hangcsouba egy wellnesshétvégére, Nick pedig Pekingbe utazik, hogy kutasson egy kicsit a Nemzeti Könyvtárban. És aztán amikor a jövő héten visszaérünk, valószínűleg hazautazunk New Yorkba.

– Már a jövő héten? De hát úgy volt, hogy augusztusig itt lesztek, nem mehettek el ilyen hamar! – tiltakozott Carlton.

– Jobb lesz ez így. Rájöttem, hogy óriási hiba volt ilyen hamar vállalkozni erre az útra. Nem hagytam elég időt az édesanyádnak, hogy megbarátkozzon a létezésemmel. Az utolsó dolog, amit akarok, az, hogy mély sebet okozzak a szüleid közötti kapcsolatban. Tényleg.

– Hadd beszéljek velük még egyszer. Nem mehetsz el úgy Kínából, hogy még egyszer ne találkozz az apáddal. És azt szeretném, hogy anya is megismerjen. Muszáj látnia.

Rachel eltöprengett.

– Ezt rád bízom. De nem akarok több galibát okozni annál, amit már amúgy is rátok hoztam. Nézd, csodálatos időt töltöttünk Kínában. És persze Párizsban is. Az, hogy ennyi időt

voltam veled, sokkal több annál, mint amire valaha is számítottam.

Carlton egy pillanatra mélyen a nővére szemébe nézett, és nem volt szükség további szavakra.

4
Riverside Victory Towers
•
SANGHAJ

Sok sanghajinak, aki a Puhszinak nevezett történelmi városközpontban született, a folyó túlpartján álló, Putong nevű csillogó, új metropolisz soha sem lesz az igazi Sanghaj része. „Puhszi olyan, mint *Pu-York,* de Putong mindig is *Pu-Jersey* marad" – ahogyan azt a szakértők kritikusan megjegyezték. Jack Bingnek, aki a Csejiang tartománybeli Ningbóból jött, nem volt ideje ilyen sznobságokra. Büszke volt arra, hogy részese lehetett az új Kínának, amely létrehozta Putongot, és amikor vendégeket fogadott hatalmas, háromszintes tetőtéri lakásában – amely a putongi pénzügyi negyed folyóparti részén álló Riverside Victory Towers lakókomplexumában volt –, büszkén sétált velük a 827 négyzetméteres ingatlan virágzó tetőkertjében, és mutatott a horizontig nyújtózó új városrészre.

– Egy évtizede itt még földek voltak. Most ez a világ közepe – szokta mondani.

Aznap a Marc Newson által csak neki tervezett, mongol gazellabőrből és titániumból készült foteljében üldögélve és egy pohár, jégkockákkal hűsített, 2005-ös Château Pétrus-t kortyolgatva, a férfi gondolatai azon a délutánon jártak, amikor egy üzleti útja végén a versailles-i palotában – nagy gyönyörűségére – a XIV. Lajos kínai régiséggyűjteményét bemutató kiállításba botlott. Éppen megcsodálta Csienlung császár portréját, amire a Tükörterem mögötti kis galériába bukkant, amikor egy népes kínai turistacsoport özönlött a terembe. Egy tetőtől talpig Stefani Riccibe öltözött ember a mandzsu stílusú, prémes fejfedőt viselő császár képére mutatott: *Dzsingisz kán, Dzsingisz kán* – mormogta izgatottan.

Jack sietve hagyta el a galériát, attól tartva, hogy összekeverik ezekkel a műveletlen kínaiakkal. Elképesztő, hogy ezek a tudatlan barbárok nem ismerik fel az egyik legnagyobb császárukat, aki több mint hatvan évig uralkodott! De ahogy a

Versailles pompás kertjeit kettészelő hatalmas csatorna partján sétált, eltöprengett azon, vajon a franciák felismernék-e a saját királyuk portréját. Azét a királyét, aki hatalmának szimbólumaként ezt a csodálatos palotát építtette. Most, ahogy Jack a Putong folyó partján álló lámpák kanyargós, aranyló félholdját nézte, és a neki köszönhetően ott magasodó épületeket vette számba, saját örökségét latolgatta. Vajon az új Kína hány polgára fog emlékezni rá az elkövetkező évszázadokban?

A csendet közeledő lánya magas sarkú cipőjének jól ismert kopogása törte meg. Tudván, hogy Colette meg fogja szidni érte, Jack gyorsan kiszedte a jégkockákat a borából, és lopva a közeli *tan hua* cserepébe dobta őket. Néhány kocka azonban nem jutott el a Ming korabeli cserépig, és vékony, vörös csíkot húzva végigcsúszott az Emperador márványpadlón. A következő pillanatban Colette rontott be feldúltan a dolgozószobájába.

– Mi történt? Anya jól van? És Najnaj?

– Tudomásom szerint a nagyanyád még mindig életben van, édesanyád pedig a reflexológiakezelésén múlatja az időt – tájékoztatta őt Jack nyugodtan.

– Akkor miért kellett ide rohannom? Éppen a világ egyik legünnepeltebb séfjével vettem részt egy nagyon fontos vacsorán.

– És ez sokkal fontosabb annál, mint hogy meglátogasd apádat? Most értél vissza Párizsból, és inkább egy alkalmazottal vacsorázol?

– Az egyik legfontosabb szarvasgomba-kereskedő éppen a többször díjazott, fehér Alba szarvasgombáját akarta felajánlani nekem, amire most már szerintem lecsapott az a sunyi Eric Ripert. Meg akartalak lepni azzal a szarvasgombával.

– Azzal lepsz meg igazán, hogy folyamatosan csalódást okozol – horkantotta Jack.

Colette csodálkozva nézett az apjára.

– Mivel okoztam én neked valaha is csalódást?

– Már maga a kérdés is az. Olyan sokat tettem azért, hogy Richie Yang tökéletesen kérje meg a kezed, és te mit tettél viszonzásul?

– Szóval te is benne voltál ebben az egészben? Hát persze hogy benne. Ha én szerveztem volna az egészet, sokkal

ízlésesebb lett volna!

– Nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy igent kellett volna mondanod, mint bármelyik más normális lánynak, akinek a világ egyik legdrágább énekese adott szerenádot.

– Kedvelem John Legendet, de még ha John Lennont fizetted is volna meg, hogy keljen fel a sírból, és énekelje el az *All You Need Is Love* című számát, a válasz akkor is *nem* lett volna – csattant fel Colette.

A lány hirtelen mozgást észlelt a szeme sarkából, és amikor odafordult, az ajtóban álldogáló anyját vette észre.

– Miért ólálkodsz a sötétben? Végig itthon voltál? Tudtad, hogy apa is benne volt, igaz?

– Jaj, istenem, nem hittem el, amikor kikosaraztad Richie-t. Mind a ketten azt szerettük volna látni, hogy ti ketten összeházasodtok, amióta csak három éve elkezdtetek randizni – sóhajtott mélyet az anyja, és leült egy aranyozott pamlagra.

– Nem csak ő van a világon. Sok más férfival is randiztam.

– Jól van, eddig szórakozhattál, de most már legfőbb ideje, hogy férjhez menj. A te korodban én már anya voltam – korholta Mrs. Bing.

– El sem hiszem, hogy erről beszélgetünk. Miért küldtetek Anglia leghaladóbb szellemiségű iskoláiba, ha azt várjátok tőlem, hogy ilyen fiatalon férjhez menjek? Miért tanultam olyan keményen a Regent's-ben? Még olyan sok elérni való célom van, mielőtt feleségül megyek valakihez.

– Miért nem tudod elérni a céljaidat feleségként? – kérdezte Jack.

– Az nem ugyanaz, Apa. És az én helyzetem már semmiben sem hasonlít ahhoz, amikor ti voltatok fiatalok. Néha azon gondolkodom, hogy egyáltalán férjhez kell-e mennem. Nem érzem, hogy szükségem lenne egy férfira, aki a gondomat viseli.

– Mennyi ideig akarsz még várakoztatni minket, mire készznek érzed magad a házasságra? – fakadt ki az anyja.

– Úgy gondolom, egy évtizedig még biztosan.

– *Wo de tian ah!*[135] De hát akkorra már harminchárom leszel! Mi lesz a petesejtjeiddel? Túlságosan öregek lesznek, és retardált vagy torz gyerekeket fogsz szülni! – visított Mrs. Bing.

– Anya, ne légy nevetséges! Attól a sok átkozott doktortól, akikhez naponta jársz, már tudhatnád, hogy manapság nem történik ilyesmi. Most már speciális genetikai tesztjeink vannak, és negyvenes nők is szülnek gyerekeket.

– Hallod, amit mond? – fordult hitetlenkedve Mrs. Bing a férjéhez.

Jack előrehajolt a foteljában, és kényszeredetten megjegyezte.

– Szerintem ennek semmi köze az életkorhoz. Szerintem a lányunk valójában Carlton Baóba szerelmes.

– Még ha az is lennék, akkor sem mennék most hozzá – vágott vissza Colette.

– És miből gondolod, hogy én valaha is beleegyeznék a házasságotokba?

Colette döbbenten nézett az apjára.

– Richie mennyivel különb Carltonnál? Mindketten a legjobb egyetemeken végeztek, és tiszteletre méltó családokból származnak. Sőt Carlton családja még magasabb szinten is van, mint Richie-é.

– Ki nem állhatom Bao Shaoyent – tiltakozott Mrs. Bing. – Mindig olyan öntelt, mintha sokkal jobb vagy okosabb lenne nálam.

– Ez azért van, mert valóban okosabb, mint te. Doktorija van biokémiából, és egy sok milliárd dollárt érő céget vezet.

– Hogy mersz így beszélni velem! Nem gondolod, hogy apád sikereiben nekem is részem volt? Én voltam az, aki annyi évet töltött…

Jack hirtelen közbevágott, és túlkiabálta egymással vitatkozó feleségét és lányát.

– CARLTON BAO családjának legfeljebb kétmilliárd dollárja van. A Yangok helyzete teljesen más tészta. Ők a mi szintünkön vannak. Nem veszed észre, hogy ez a tökéletes házasság a dinasztiák szempontjából? Ti ketten a leghatalmasabb és legbefolyásosabb családokká tehetnétek minket egész Kínában. Nem látod, hogy egyedülálló módon a történelem részévé válhatnál?

– Bocsánat, de nem vettem észre, hogy a világuralomért folyó játszmád egyik sakkfigurája vagyok – vágott vissza gúnyosan Colette.

Jack az asztalra csapott, majd dühösen – a lányára szegezett ujjal – felemelkedett a székéből.

– Te nem vagy a sakkfigurám! Te a legdrágább tulajdonom vagy! És én azt szeretném látni, hogy királynőként kezelnek, miután férjhez mész a világon erre legalkalmasabb férfihoz.

– De az a tény, hogy az én véleményem a legjobb férfival kapcsolatban nem egyezik a tieddel, nem jelent neked semmit?

– Nos, ha Carlton Bao a legjobb neked, akkor miért nem kérte meg eddig a kezed? – vágott vissza hirtelen Jack.

– Bármikor megtenné, ha úgy akarnám. De nem érted? Folyamatosan azt szajkózom, hogy *még egyszerűen nem állok rá készen!* MAJD ha férjhez akarok menni, ÉS Carltont választom, akkor meglátod, hogy túltesz a várakozásaidon. Lehet, hogy a Baóknak addigra több pénzük lesz, mint a Yangoknak. El sem tudod képzelni, hogy Carlton milyen okos. Ha egyszer valóban a családi üzlettel fog törődni, senki sem tudja megmondani, milyen messzire jut majd!

– Ez még megtörténik az én életemben? Anyáddal már nem leszünk fiatalabbak. Szeretném látni az unokáimat felnőni, amíg még elég egészségesek vagyunk ahhoz, hogy élvezhessük őket.

Colette szeme összeszűkült, és mindent más színben látva nézett az apjára.

– Szóval, valójában erről szól ez az egész. Majd' meghaltok unokákért, igaz?

– Természetesen! Milyen az a nagyszülő, aki nem akar sok-sok unokát? – vetette közbe Mrs. Bing.

– Ez tényleg vicces… mintha időutazáson lennék – nevetgélt magában Colette. – És akkor mi lesz, ha csak lányaim születnek? Vagy ha egyáltalán nem is akarok gyereket?

– Ne beszélj butaságokat – csattant fel az anyja.

Colette éppen visszavágni készült, amikor hirtelen rádöbbent valamire. Az anyja igazi neve, *Laj Di,* azt jelenti, 'fiút remélő'. Az anyja nem tudott szabadulni a nyomasztó gondolattól, hogy nem lett fia. Azóta gyötörte a tudat, amióta ő megszületett.

Colette komolyan nézett a szüleire.

– Lehet, hogy ti úgy nőttetek fel, mint a parasztok, de én nem vagyok paraszt, és nem is úgy neveltetek. 2013-at írunk, és én

nem fogok férjhez menni és gyerekeket potyogtatni csak azért, mert ti egy hordónyi unokára vágytok.

– Hálátlan gyermek! Ez a köszönet mindazért, amit tőlünk kaptál az életben? – tört ki Mrs. Bingből.

– Igen, köszönöm szépen. Csodás életet biztosítotok nekem, és én szeretném is élvezni! – jelentette ki Colette, és kiviharzott a szobából.

Jack élesen felnevetett.

– Lássuk csak, hogyan fogja élvezni az életet, ha befagyasztom a bankszámláit.

5
PULAU KLUB
•
SZINGAPÚR

Michael éppen egy nagy prezentáción dolgozott az irodájában a legfőbb üzleti partnerével és a műszaki főtanácsadójával, amikor üzenet érkezett a telefonjára Astridtól:

Nőci: Anya hívott. Sokkot kapott a cikk miatt.
MT: Előfordul az ilyesmi nála.
Nőci: Apa azt kéri, hogy találkozz vele a Pulau Klubban, 10:30-kor.
MT: Bocs, de akkor megbeszélésem lesz.
Nőci: Előbb vagy utóbb, de találkoznod kell vele.
MT: Tudom, de most elfoglalt vagyok. Valakinek PÉNZT IS KELL KERESNIE.
Nőci: Csak továbbítom az üzenetet.
MT: Mondd meg neki, hogy a Szingapúri Pénzügyi Bizottsággal találkozom ma délelőtt. Az asszisztensem majd felhívja az ő asszisztensét, hogy egyeztessenek egy új időpontot.
Nőci: Rendben. Sok sikert a tárgyaláshoz.

Pár perccel később Michael vezető asszisztense jelentkezett a belső telefonon.

– Michael? Éppen most hívott az apósod titkárnője, Miss Csua. Azt akarja, hogy fél órán belül találkozz vele a Pulau Klubban.

Michael mérgesen forgatta a szemét.

– Már tudok róla, Krystal, és elintéztem. Kérlek, most ne zavarj. Csak egy óránk van a nagy fellépés előtt.

Visszafordult a partnereihez.

– Bocs, fiúk. Hol is tartunk? Igen, megerősíthetjük, hogy a mi pénzügyi információs alkalmazásunk egy negyed másodperccel gyorsabb, mint a Bloomberg terminálok…

A belső telefon újra csörgött.

– Michael, tudom, hogy azt mondtad, nem lehet zavarni, de…

– Szóval, akkor miért is zavarsz? – emelte fel mérgesen a hangját Michael.

– Épp most kaptam egy másik hívást, hogy a *gahmen*[{136}] találkozót elhalasztották.

– A találkozót a Pénzügyi Bizottsággal? – próbálta tisztázni a helyzetet Michael.

– Igen, *lah*.

– Meddig?

– Elhalasztva, elhalasztva, *lor*. Többet nem mondtak.

– Mi a szar?

– És az apósod irodája újrahívott egy másik üzenettel. Miss Csua arra kért, hogy hangosan olvassam fel neked. Egy pillanat! Meg is van. Szóval: *Kérem, találkozzon Mr. Leonggal a Pulau Klubban, ma délelőtt 10:30-kor. Nincs több kifogás!*

– *Kan ni nah!* – rúgott az asztalába káromkodva Michael.

* * *

Ha valaki a Pulau Klubban lévő Island Course-on – amelyet érdekes módon „régi golfpályaként” is szoktak emlegetni – állt a harmadik lyuknál, úgy érezhette, mintha csak visszarepült volna az időben. Az 1930-ban még érintetlen dzsungelből kiszakított, hullámzó dombok egyik oldalán szabadon burjánoztak a kazuárfák és tembusuk trópusi ligetei, míg a másikon az oázisszerű Peirce víztározó terült el. Erről a tökéletes helyről a modern Szingapúrra jellemző felhőkarcolók egyáltalán nem látszottak. Harry Leong rövid ujjú, fehér pamutinget, khakiszínű nadrágot és egy – ritkuló, ősz haját eltakaró – világoskék Királyi Légierő feliratú sapkát[{137}] viselt, mint mindig, ha golfozott. Éppen az ütéshez készülődő golfpartnerét nézte, amikor a veje rohanva közeledett a pázsiton.

– Ó, itt is van, és sötétebben néz az ördögnél. Szórakozzunk vele egy kicsit, rendben? – fordult a barátjához Harry. – Csodálatos napunk van, nem? – kiáltott a közeledő felé.

– Az lehetett volna, ha te nem… – vágott vissza nyersen Michael, de hirtelen megpillantotta az apósa mellett álló embert,

aki nem volt más, mint a kereskedelmi miniszter, Hu Lee San egy ragyogó, csíkos Sligo golfingben.

– Jó reggelt, Mr. Teo! – köszöntötte kedélyesen a miniszter.

– Jó reggelt, uram – csikart ki magából egy mosolyt Michael. *A francba! Nem csoda, hogy ilyen gyorsan romba tudta dönteni a találkozómat. Hiszen a Pénzügyi Bizottság istenverte főnökével golfozik!*

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan időt szakítottál a találkozónkra – folytatta udvariasan Harry. – Nos, egyből a tárgyra térek. Van ez az ostoba magazinos történet.

– Elnézést, Apa. Egyáltalán nem állt szándékomban, hogy a neved belekeveredjen – kezdte Michael.

– Ó, engem egyáltalán nem érdekel a nevem. Úgy értem, ki is vagyok én a nagy játszmában? Köztisztviselő vagyok, az emberek bármilyen ostobaságot írhatnak rólam. Véleményem szerint ez sok hűhó semmiért, de tudod, más nevek is megemlítésre kerültek abban a cikkben. Olyan embereké, akik érzékenyek az ilyesmire. Mint például a feleségem és az anyósom. A család másik fele. Tudod, hogy soha nem idegesíthetjük fel Astrid nagymamáját vagy Alfred bácsit.

– He-he-he, Alfred Sangot soha senki sem idegesítheti fel – kuncogott a miniszter.

Michael vágott egy grimaszt. *Mi olyan nagy szám ebben az Alfred Sangban, hogy mindenki* bom lam pa[138] *lesz a közelében?*

– Nem gondoltam volna, hogy a riporter tovább kutat. Csak egy tetszetős kis sztoriról volt szó…

– A *Tattle* emberei tudják, hogy soha nem írhatnak rólunk – vágott a szavába Harry. – Szóval, te elmentél a *Pompous*hoz, vagy mi a fenének is nevezik. Áruld el, mi a nyavalyát akartál elérni?

– Azt gondoltam, hogy a cikk majd növelni fogja a cégem ismertségét, miközben tiszteletben tartja Astrid és a te családod magánélethez való jogát.

– És valóban úgy gondolod, hogy ez történt? Gondolom, mostanra már elolvastad az írást.

Michael nyelt egy nagyot.

– Nem egészen úgy sikerült, ahogyan azt vártam.

– Egy pöffeszkedő pojácának tűnsz, nem igaz? – nyúlt egy másik ütőért Harry. – Próbáld ki ezt a Honmát, Lee San.

Michael állkapcsa megfeszült. Ha nem lenne itt a miniszter, elmondaná az öregúrnak, hogy mire is gondol igazából.

A miniszter precízen meglendítette az ütőt, és a labda simán begurult a lukba.

– Szép ütés, uram – jegyezte meg Michael.

– Szokott játszani, Mr. Teo?

– Ha van rá módom.

A miniszter az elütési helyre lépő Harryre nézett.

– Szerencsés ember vagy. Van egy vejed, aki golfozik. A gyermekeim túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy játsszanak velem. Élik a fontos életüket.

– Egyszer játszhatnánk egyet együtt a sentosai klubomban. Az óceán remek panorámát nyújt ott – ajánlotta Michael.

Harry megtorpant az ütés közepén.

– Tudod, még soha nem jártam abban a klubban, és életem végéig nem is fogok odamenni. Hacsak nem a St. Andrewson vagy a Pebble Beachen vagyok, csakis itt, a régi pályán játszom.

– Ugyanezt gondolom, Harry – helyeselt a miniszter. – Nem te voltál az, aki péntekenként, munka után felszállt egy Concorde-ra, kiugrott Londonba, majd át Edinburgh-be, hogy játszhasson egyet a St. Andrewson?

– Ez már régen volt, amikor csak a hétvégéim voltak szabadok. Most, hogy már félig nyugdíjban vagyok, akár az egész hetet a Pebble Beachen tölthetem.

Michael csendesen füstölgött magában, és azon töprengett, mikor ér véget az audienciája. Mintha csak a gondolataiban olvasna, az apósa hirtelen a szemébe nézett.

– Valamit kérnék tőled. Menj el személyesen az anyósodhoz, és kérj tőle bocsánatot.

– Természetesen. Ha úgy kívánod, írok egy levelet az újságnak, és visszautasítom a cikkben leírtakat.

– Erre semmi szükség. Felvásároltam az egész kiadást, minden példányt bevontak a standokról, és bezúzták őket – tájékoztatta könnyedén Harry.

Michael szeme elkerekedett.

– He-he-he. Az előfizetők meg majd csodálkoznak, miért hiányzik a *Pinnacle* ebben a hónapban a postaládájukból – viccelődött a miniszter.

– Nos, nem akarlak tovább feltartani, Michael. Tudom, hogy elfoglalt ember vagy. Érj oda a feleségemhez, mielőtt fél tizenkettőkor elindul a Salon Dor Le Mode-ban esedékes hajmosására.

– Természetesen – felelte Michael, és örült, hogy aránylag olcsón megúszta. – Még egyszer, elnézést kérek. Végül is a legjobbat próbáltam tenni a családnak. Egy cikk a sikereimről…

– A sikereid teljességgel hidegen hagynak – csattant fel hirtelen dühösen Harry. – Mit értél el valójában? Eladtál néhány jelentéktelen céget, és kerestél némi elhanyagolható mennyiségű pénzt. *Ezt mind a kezedbe adták!* Az egyetlen dolgod az életben, ami érdekel, hogy megvédd a lányomat, és ebbe beletartozik a magánélete is. A második feladatod, hogy oltalmazd az unokámat. És te mindkét feladatban megbuktál.

Michael dühtől és zavartól égő arccal bámult az apósára. Éppen felelni akart valamit, amikor a semmiből megjelent hat, fekete öltönyös biztonsági ember, aki elkezdte áttelepíteni a golftáskákat.

– Jöhet a negyedik lyuk? – fordult a barátjához Harry Leong.

* * *

Michael tombolva robogott az Adam Roadon az Aston Martin DB5-ösében. *Hogy képzeli ez a szarzsák, hogy megalázhat a kereskedelmi miniszter előtt? Pöffeszkedőpojácának hív, amikor ő henceg arról, hogy a hétvégéit a Pebble Beachen golfozva tölti! Mi a fészkes fenét jelent az, hogy* mindent a kezembe adtak, *amikor ő volt az, aki minden centjét megörökölte az irtózatos vagyonának, én pedig egész életemben keményen dolgoztam!*

Hirtelen valami belehasított. Már az anyósa Nassim Roadon álló háza felé tartott, de azonnal a fékbe taposott, megfordult, és visszahajtott az irodájába.

Krystal az olcsó maldív-szigeteki utazási ajánlatok között böngészett éppen a számítógépén, amikor főnöke berontott az

irodába, és egyenesen az iratszekrényhez sietett.

– Hol vannak azok az akták, amik az első cégem, a Cloud Nine Solutions eladásáról szólnak?

– Azt hiszem, azok a régi papírok az archívumban vannak, a negyvenharmadik emeleten – mondta Krystal.

– Gyere velem. Meg kell találnunk azokat a dokumentumokat!

Lerohantak az archívumba, ahová egyébként Michael még soha be sem tette a lábát, és elkezdték átkutatni a fiókokat.

– Az eredeti, 2010-es szerződésekre van szükségem – sürgette a kutatást Michael.

– De itt olyan sok irat van! Kereshetjük napestig! – panaszkodott Krystal.

Húszpercnyi böngészés után ráakadtak az iratokat tartalmazó, narancsszínű irattartóra.

– Megvan! – kiáltott fel Michael izgatottan.

– Végre, te *heng!*[{139}] Már azt hittem, soha nem találjuk meg.

– Rendben, Krystal, köszönöm, visszamehetsz az emeletre.

Michael elkezdte átnézni a papírokat, és addig olvasott, amíg rá nem akadt arra, amit keresett. Ez volt az a szerződés, amely felhatalmazta őt arra, hogy eladja a cégét a kaliforniai Mountain View-ban található Promenade Technologiesnak. És alul, jól elrejtve a cég adásvételében érdekelt különböző többi vállalat között, jól kivehetően ott állt az anyacégnek, vagyis a teljes üzlet motorjának, egy mauritiusi illetőségű vállalkozásnak a neve. Michael a haragtól egyre hevesebben verő szívvel, hitetlenkedve és kétkedve bámulta a kezében tartott papíron álló nevet: Pebble Beach HoldCo IV-A, LTD.

„Ezt mind a kezedbe adták!” Apósának szavai hirtelen teljesen más értelmet nyertek.

6

Imperial Treasure Étterem
•
SANGHAJ

– Remélem, nem bánjátok, de meghívtam Colette-et is, hogy csatlakozzon hozzánk – közölte Carlton mellékesen a szüleivel, amikor ő és a lány belépett az Imperial Treasure étterem különtermébe. Baóék, akik azonnal magukhoz rendelték a fiukat egy vacsorára, ahogy a Párizsban történtekről terjedő pletyka a fülükbe jutott, nem tudták leplezni meglepetésüket, amikor Colette-et meglátták. Mögötte persze ott volt az állandóan jelen lévő Roxanne is, aki egy párizsi ajándékokkal teli, szalagokkal díszített kosarat cipelt.

– Mindig öröm téged látni, Colette – üdvözölte a lányt Kaoliang kényszeredett mosollyal az arcán, miközben elkeseredve pillantott Carlton – helyenként lilás színben játszó – arcára. *Szóval tényleg verekedett Richie Yanggal.*

Shaoyen kevésbé volt visszafogott. Felugrott az asztaltól, majd a fiához futott, és két kezébe vette az arcát.

– Most nézd meg magad! Úgy nézel ki, mint egy ajakfeltöltésen átesett mosómedve! Istenem, annyi korrekciós műtét után hogy tehetted ezt magaddal?

– Jól vagyok, Anya. Semmiség az egész – felelte nyersen Carlton, és megpróbálta lerázni magáról az asszonyt.

– Mrs. Bao, hoztam Önnek néhány ajándékot Párizsból. Tudom, mennyire szereti a Hédiard-ban kapható *pâtés de fruits*-t[{140}] – mutatott Colette a kosárra, bízva abban, hogy elterelheti a figyelmet az előző témáról.

– Jaj, bárcsak tudtam volna, hogy jössz! Akkor valamelyik különlegesebb helyen rendeztem volna ezt a vacsorát. Tudod, ez csak egy utolsó pillanatban összehívott családi vacsora akart lenni – felelte Shaoyen megnyomva a *családi* szót, hogy érzékeltesse a lánnyal: jelenléte nemkívánatos.

– Ó, ez szintén az én kedvenc családi éttermeim egyike. Nagyon jól ismerem a menüjüket – csiripelte Colette, látszólag

észre sem véve a szobában uralkodó feszültséget.

– Akkor miért nem rendelsz elsőként? És feltétlenül kérd az összes kedvenc ételedet – szólt aggodalmaskodva Shaoyen.

– Ugyan, nem, nem, maradok az egyszerűségnél – válaszolt Colette, és a pincérhez fordult. – Kezdjük a jól átsütött és darált garnélával töltött rákollóval, majd következzenek az élő vénuszkagylók XO szószban párolva, utána jöjjön a barbecue-sertésszelet mézes mártásban, majd pirított fésűskagylók olasz fehér szarvasgombás olajban és párolt csirke kockára vágott kaliforniai kagylóval, illetve sós hal agyagedényben. Ja, és persze ne felejtsék el a sült malacot – természetesen a kövérebb fajtából –, a párolt, csíkokra vágott sügért gombával, lótuszlevélben, a sült zöldségeket dióval, ropogós fészekben, és magától értetődően a sült tésztát tarisznyarákikrával. És ráklevest. Desszertnek pedig kétszer főzött madárfészket kérünk kandírozott cukorral.

A Colette széke mögött álló Roxanne a pincér füléhez hajolt.

– Kérem, mondja meg a séfnek, hogy ez Miss Bing rendelése. Ő tudja, hogy a madárfészekdesszertet kilenc csepp Disaronno Amaretto likőrrel szereti, huszonnégy karátos aranyreszelékkel megszórva.

Kaoliang gyors pillantást váltott a feleségével. Ez a Colette Bing egyszerűen túl sok volt nekik. Shaoyen Carltonra nézett, majd gúnyosan megjegyezte.

– Most már tudom, miért hívott fel a bankárunk a múlt héten. Észrevett néhány kirívóan magas tételt a számládon. Úgy tűnik, hogy ti ketten jól éreztétek magatokat Párizsban, nemde?

– Ó, maga volt a mennyország – sóhajtott ábrándosan Colette.

– Tökéletesen éreztük magunkat – válaszolt kissé kényelmetlenül Carlton.

– És az a verseny Richie Yanggal, szintén remek volt? – érdeklődött szarkazmustól csepegő hangon Shaoyen.

– Mire gondolsz? Nem versenyeztem vele – válaszolt óvatosan Carlton.

– De szándékoztál, *nem?*

– De nem történt meg, Anya – tiltakozott Carlton.

Kaoliang mélyet sóhajtott.

– Fiam, ami igazán aggaszt minket, az a mérhetetlen felelőtlenséged. Nem hiszem el, hogy belegondoltál a történtekbe, kiváltképpen egy olyan esemény után, mint a baleseted. És ami még ennél is rosszabb, az a hihetetlen fogadás, amit a versenyre kötöttél. Soha nem hittem volna, hogy vakmerően *tízmillió dollárt* teszel fel Richie Yanggal szemben.

Colette hirtelen Carlton védelmére kelt.

– Mr. és Mrs. Bao, igazán nem akarok közbeszólni, de tudniuk kell, hogy Richie volt a kihívó, és ő hozta fel a fogadás ötletét is. Richie minden egyes alkalommal provokálta Carltont az elmúlt pár hónapban, amikor csak találkoztak. Mindezt azért tette, hogy nekem imponáljon. Ha bárkit hibáztatnak a Párizsban történtekért, az csakis én lehetek. Büszkének kellene lenniük a fiukra, mert Carlton helyesen cselekedett. Ő volt az okosabb, és elállt a versenytől. El tudják képzelni, mi lett volna, ha Richie megnyeri a versenyt? Úgy értem, tudom, hogy tízmillió dollár nem olyan sok pénz, de mégis, milyen presztízsveszteséggel kellett volna a Baóknak szembenézniük.

Kaoliang és Shaoyen Colette-re nézett, de túlságosan ledöbbentek ahhoz, hogy bármit is mondjanak. Ebben a pillanatban zümmögni kezdett Colette telefonja.

– Haha, kellett nekem a falra festeni az ördögöt! Richie az. Egyszerűen nem adja fel, legalább egy tucatszor hív naponta. Hangosítsam ki, és vonjam be őt is a beszélgetésbe? Biztos vagyok benne, hogy mindent igazolna, amit elmondtam.

Baóék már a gondolattól is rosszul lettek. Megrázták a fejüket.

– Akkor most csak kinyomom – közölte könnyedén Colette, majd a mellette lévő üres székre helyezte az elnémított készüléket.

Ahogy a megrendelt vacsora fogásait tálalni kezdték, a kis társaság kényelmetlen csendben elkezdett falatozni. Amikor az ezüsttálcán szervírozott sült malacot is behozták, Carlton elérkezettnek látta az időt arra, hogy megtörje a csendet.

– Apa, Anya. Teljes felelősséget vállalok a Párizsban történtekért. Hülye voltam, hogy hagytam magam belerángatni abba a butaságba Richie-vel. Igen, versenyezni akartam vele, de szerencsére Rachel a lelkemre beszélt.

Shaoyen megrezzent Rachel említésére, de Carlton még nem fejezte be.

– Rachel mindent tud Londonról. Megértette a lelkiállapotomat, és mégis le tudott beszélni a versenyről. És én rendkívül hálás vagyok neki ezért, mert máskülönben lehet, hogy ma nem lennék itt, és nem mesélhetném el nektek ezt az egészet.

– Mindent tud a balesetedről? – kérdezte ijedten Shaoyen, de azért próbálta mellékesnek feltüntetni a kérdést. *Vajon a lányról is tud, aki meghalt?*

– Igen, *mindent* – nézett egyenesen az anyja szemébe Carlton.

Shaoyen nem szólt semmit, de a tekintete mindent elárult. *Buta fiú, buta, buta fiú!*

Mintha olvasna a gondolataiban, Carlton azonnal válaszolt.

– Megbízhatunk benne, Anya. Akár tetszik neked, akár nem, Rachel az életünk része lesz. Most éppen Hangcsouban van egy szingapúri barátjával, de ha visszatér Sanghajba, tényleg úgy gondolom, hogy meg kellene őt hívnod. Ez az elzárkózás már túl régóta tart. De ha egyszer találkozol vele, tudom, hogy meg fogod kedvelni.

Shaoyen némán meredt a tányérján heverő, aranyló malachúsdarabkákra, ezért Carlton más taktikához folyamodott.

– Ha nekem nem hiszel, kérdezd meg Colette-et. Az összes barátodat elbűvölte Rachel Párizsban, nem igaz? Stephanie Shit, Adele Denget, Tiffany Yapot.

Colette diplomatikusan bólintott.

– Igen, tényleg nagy hatással volt az összes barátomra. Mrs. Bao, Rachel egyáltalán nem olyan, amilyennek gondolja. Amerikai, de a szó legjobb értelmében. Úgy gondolom, idővel a sanghaji és a pekingi társasági körök is elfogadják majd, különösen, ha valamilyen más kézitáskát visel. Neki kellene ajándékoznia az egyik Hermès táskáját. Mrs. Bao, Rachel olyan lánya lehetne, amilyen Önnek sohasem volt.

Shaoyen továbbra is merev arccal ücsörgött, Kaoliang pedig a fiához fordult.

– Örülök, hogy Rachel segített neked, de ez még nem menti ki a viselkedésed. A kicsapongó párizsi költekezésed, a nyilvános

verekedés, a verseny, ezek mind arról győznek meg, hogy még nem állsz készen…

Carlton hirtelen felállt a székéről.

– Nézd, bocsánatot kértem. Nagyon sajnálom, hogy csalódást okoztam. Hogy *folyamatosan* csalódást okozok. De nem fogok tovább itt ülni, és folytatni ezt az inkvizíciót. Különösen úgy nem, hogy ti ketten még a saját problémáitokat sem tudjátok rendezni. Gyere, Colette, menjünk innen.

– És a madárfészek? A madárfészek még meg sem érkezett… – ellenkezett Colette.

Carlton vágott egy grimaszt, és szó nélkül távozott a teremből.

Colette furcsán lebiggyesztette az ajkait.

– Hát, azt hiszem, jobb lesz, ha utánamegyek. De először engedjék meg, hogy rendezzem a ma estét.

– Ez igazán kedves tőled, Colette, de elintézzük mi a vacsorát – felelte Kaoliang.

– Én rendeltem, nekem is kell fizetnem – jelentette ki tárgyszerűen Colette, majd Roxanne felé intett, aki szertartásosan átadta a főpincérnek a hitelkártyát.

– Nem, nem, ragaszkodunk hozzá – mondta Shaoyen, majd felállva az asztaltól megpróbálta átadni a pincérnek a kártyáját.

– Nem engedhetem, Mrs. Bao – kiáltott fel Colette, és kikapta Shaoyen kártyáját a szerencsétlen pincér kezéből.

– *Aiyah,* nincs értelme küzdeni veled – adta fel Kaoliang.

– Igaza van, tényleg nincs – felelte Colette diadalmas mosollyal az arcán.

Pár perc múlva visszatért a pincér, és aggódva tekingetett Colette felé, miközben súgott valamit Roxanne fülébe.

– Az lehetetlen. Próbálja újra – közölte Roxanne határozottan.

– Többször is megpróbálkoztunk, asszonyom – mondta halkan a férfi. – Talán túllépte a keretet?

Roxanne kilépett a különteremből a pincérrel.

– Tudja, mi ez? – csattant fel a hangja. – Ez egy P. J. Whitney Titanium kártya, amihez csak a legnagyobb bevétellel rendelkező személyek juthatnak hozzá. Nincs kerete. Akár egy repülőgépet is megvehetnék vele, ha azt akarnám. Próbálja meg még egyszer.

– Mi a probléma? – jött ki a belső helyiségből Colette.

Roxanne felháborodva rázta a fejét.

– Azt mondja, hogy visszautasították a kártyát.

– Nem értem. Hogy lehet egy hitelkártyát visszautasítani? Ez nem olyasmi, mint egy lánykérés! – nevetett fel Colette.

– Nem, nem. Ez egy pénzügyi kifejezés. Van úgy, hogy az emberek kártyáját visszautasítja a rendszer, ha túllépnek egy bizonyos kiadási keretet, de ez a te esetben nem lehetséges – magyarázta a főnökének Roxanne.

Egy perccel később a főpincér egy mintás Gianni Versace ingbe és fekete Jeggingsbe öltözött, elegáns igazgatóval tért vissza.

– Nagyon sajnálom, Ms. Bing, de mindent megpróbáltunk – mosolygott sajnálkozó arccal az igazgató. – Egyszerűen nem működik. Talán ha egy másik kártyát használna…

Colette értetlenkedve bámult Roxanne-ra. Eddigi életében még soha nem történt vele hasonló.

– Van másik kártyám?

– Majd én kifizetem – nyújtotta át mérgesen az igazgatónak saját fekete kártyáját Roxanne.

* * *

Miután Roxanne és Colette elhagyták a termet, Baóék pár pillanatig csendben üldögéltek az asztalnál.

– Azt hiszem, roppant elégedett lehetsz – szólalt meg végül Shaoyen.

– Mire gondolsz? – vonta össze a szemöldökét Kaoliang.

– Hallhattuk, hogy az erényes lánykád hogyan mentette meg a világot, és te azt hiszed, most már minden rendben van.

– Te valóban ezt gondolod?

Shaoyen jéghideg pillantás vetett a férjére, majd halk, de határozott hangon megszólalt.

– Nem, nem ezt gondolom. Arra gondolok, hogy mostanra már az összes előkelő kínai család tudja, hogy van egy törvénytelen gyermeked. Arra gondolok, hogy a családunk nevetség tárgya lesz a társasági életben. Arra gondolok, hogy a politikai karrierednek vége, és hogy ezzel Carlton esélyei is szertefoszlanak.

Kaoliang elkínzottan sóhajtott.

– Jelenleg sokkal jobban aggódom Carltonért, mint a politikai karrierjéért. Azon tűnődőm, mit rontottunk el vele kapcsolatban. Hogyan nevelhettünk fel egy olyan gyermeket, aki tízmillió dollárt tesz fel egy versenyre? Többé már nem a fiam.

– És akkor most mi lesz? Kidobod a házból? – kérdezte kínosan nevetgélve Shaoyen.

– Többet is tehetek annál. Megfenyegetem, hogy kitagadom. Talán, ha ráébred arra, hogy nem lesz vagyona, amit eljátszhat, magához tér egy kicsit – tépelődött Kaoliang.

Shaoyen elkerekedett szemmel bámult a férjére.

– Nem mondhatod komolyan.

– Természetesen nem fogom teljesen kitagadni. De mindazok után, ami történt, úgy gondolom, nagy hiba lenne mindent a kezébe adni. Mondd meg nekem, mi lenne mindazzal, amiért olyan keményen megdolgoztunk? Különösen te. Átvetted apád gyógyszergyárát, és szinte egyedül egymilliárd dollárt érő birodalommá alakítottad. Gondolod, hogy Carlton a közeljövőben képes lesz egyedül kézbe venni a gyeplőt? Azt fontolgatom, hogy talán Rachelt kellene jobban bevonnom az üzletbe. Elismert közgazdász, és ő legalább nem fogja porig rombolni a céget.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Roxanne lépett be rajta.

– Ó, Önök még itt vannak? Elnézést, hogy zavarok, de Colette valószínűleg itthagyta a telefonját.

Kaoliang észrevette a másik széken heverő készüléket, és átadta Roxanne-nak. Abban a pillanatban, hogy a nő újra elhagyta a helyiséget, Shaoyen folytatta.

– Hogy képzeled, hogy azt a lányt behozod az üzletbe? Mit érezne Carlton?

– Nem hiszem, hogy Carltont érdekelné. Nem úgy néz ki, mintha bármilyen komoly dologgal szeretne foglalkozni az életben, és…

– Még mindig próbál felgyógyulni a balesetéből!

Kaoliang mérgesen rázta meg a fejét.

– Carlton mást sem csinált, csak elpazarolta az elmúlt pár évet, de te folyamatosan őt véded. Autóversenyzett London utcáin, és majdnem megölte magát, mégis megtiltod, hogy

bíráljam, mert azt hiszed, ez hátráltatni fogja a felépülését. Amióta visszajött Kínába, minden áldott este Colette Binggel szórakozik, és mi nem szólunk semmit. Most elment Párizsba, és vakmerőségében majdnem belevágott egy másik eszement versenybe, és te még mindig őt véded.

– Én nem védem! De értékelem a belső küzdelmét – tiltakozott Shaoyen. *Ha Kaoliang csak sejtené, mi is történt valójában Londonban, megértené. De nem tudhatja meg*.

– Milyen belső küzdelem? Az egyetlen küzdelem, amit látok, az az, hogy fuldoklik a babusgatásodtól.

A megjegyzés Shaoyen elevenébe talált. Dühösen felnevetett.

– Szóval ez mind az én hibám? Túl vak vagy ahhoz, hogy belásd, a te akcióid hozták ránk a bajt. Te hívtad azt a lányt Kínába, és ő volt az, aki felborította a családi békét. Ő az oka annak, hogy Carlton ilyen meggondolatlanul viselkedik.

– Ennek egyszerűen semmi értelme! Te is hallhattad ma este, hogy Rachel volt az, aki Carlton lelkére beszélt, amikor az már az életével sem törődött.

– Miért is törődne, ha már a saját apja sem becsüli semmire? Már amikor gyermek volt, akkor éreztem, hogy te nem szereted Carltont annyira, amennyire én. És most már azt is tudom, miért. Mert mindig is azt a *shabi*[{141}] Kerry Csut szeretted, nem igaz? Mindig is utána és a régen elvesztett lányod után vágyakoztál.

– Ugyan már, nevetséges vagy. Nagyon jól tudod, hogy pár hónappal ezelőtt még azt sem tudtam, hogy Kerry egyáltalán él-e még. Azt meg végképp nem sejtettem, hogy van egy lányom.

– Akkor még annál is szánalmasabb vagy, mint gondoltam. Hajlandó vagy odaadni a családi örökséget egy olyan lánynak, akit alig ismersz! Én húsz éven keresztül a belemet kidolgoztam ezért a cégért, és először meg kell ölnöd ahhoz, hogy átadd annak a… fattyú lánynak! – visított Shaoyen, és mérgében a tükrös üvegfalnak vágta a félig teli teáskannát.

Kaoliang elkeseredve nézte a törött porcelán darabjait és a falon végigcsorgó teát.

– Nem tudok veled beszélni, amikor így viselkedsz. Nyilvánvalóan elment a józan eszed – mondta, majd felállt, és elindult kifelé.

– Miattad ment el az eszem! – kiáltotta utána dühösen Shaoyen.

7
West Lake
•
HANGCSOU, KÍNA

A hangcsoui West Lake fölött kora reggeli pára lebegett. A szinte tökéletes csendet csak egy csónak evezőjének hangja törte meg, amely a tó egyik félreeső részén szelte a vizet. Az evezős mögött Rachel és Pejk Lin ült.

– Úgy örülök, hogy kirángattál az ágyból, és elhoztál ide. Ez egyszerűen lélegzetelállító! – sóhajtotta elégedetten Rachel, és kinyújtóztatta a lábát a hagyományos kínai csónak párnázott ülésében.

– Mondtam neked, hogy hajnalban a legszebb a tó – válaszolta Pejk Lin, miközben a távolban felsejlő hegyek kanyargós gerincét figyelte. A gyöngyházszínű égbolt előtt lassan kirajzolódtak az egyik hegytetőn álló, ősi templom körvonalai. Valami volt ebben a tájban, ami elmondhatatlan érzésekkel töltötte meg a lány szívét, és hirtelen megértette, hogy a West Lake mivel ihlette meg évszázadokon keresztül a nagy kínai költőket és művészeket.

Ahogy a csónak lassan a romantikus kőhidak alá ért, Rachel az evező férfihoz fordult.

– Mikor épültek ezek a hidak?

– Nem tudnám megmondani, kisasszony. Hangcsou ötezer évig az uralkodók kedvelt pihenőhelye volt. Marco Polo mennyei városnak hívta – felelte a férfi.

– Egyetértettem volna vele – mondta Rachel, majd hosszan belekortyolt a frissen készített Longcsing teába, amit a csónakos nyújtott át neki. Amikor továbbsiklottak a burjánzó lótuszliget felé, a lányok az egyik növényen észrevettek egy kis jégmadarat, amely ugrásra készen várta a megfelelő pillanatot.

– Bárcsak Nick is láthatná mindezt – ábrándozott Rachel.

– Hát, igen. De vigasztaljon a tudat, hogy bármikor visszajöhetsz vele együtt. Úgy látom, elkapott a hangcsoui láz, nem igaz?

– Istenem, minél hamarabb szeretnék ide visszajönni! Amikor azt mondtad nekem, hogy ez a Comói-tó kínai megfelelője, egy kicsit kételkedtem, de miután tegnap megnéztük azt a hatalmas teaültetvényt, amit az a tökéletes vacsora követett a hegytetőn álló templomban, teljesen bűvöletbe estem.

– Én meg úgy gondoltam, elintézem, hogy azok alól a fűzfák alól felbukkanjon George Clooney – viccelődött Pejk Lin.

A hangcsoui Four Seasons elegáns fadokkjába visszaérkezve, a lányok lassan kimásztak a csónakból, de még mindig a kirándulás hatása alatt voltak.

– Épp ideje a fürdőbe menni. Készülj rá, hogy ez a hely megrengeti a világodat – közölte Rachellel Pejk Lin izgatottan, amikor végigsétáltak azon a sétányon, amely a szálloda fürdőjének helyt adó, szürke fallal körülvett, fejedelmi villához vezetett. – Melyik kezelést választottad elsőnek?

– Arra gondoltam, hogy jádés lótuszmasszázzsal kezdem a napot – felelte Rachel.

Pejk Lin felhúzta a szemöldökét.

– Hmm… melyik testrészedet is fogják pontosan masszírozni?

– Na, fejezd be! Azt mondják, lótuszmagokkal és őrölt jádéval tisztítják meg a testet, majd egy intenzív mélymasszázs következik. Te mit választottál?

– A kedvencemet. A Császári Hitvesek és Ágyasok Parfümös Vízi Rituáléját. Ez a fürdőszertartás olyan hölgyeknek volt fenntartva, akiket a császár választott ki arra, hogy vele háljanak. Narancsvirágból és gardéniából álló, parfümös fürdőt kapsz, amelyet finom, a nyomáspontokra koncentráló masszázs követ. Ezután átdörzsölnek tört gyöngyökkel és mandulával, majd kapsz egy fehér agyagpakolást. Az egészet egy magán gőzkamrában töltött szunyókálás koronázza meg. Én mondom, mindig úgy jövök ki onnan, mintha egy évtizedet fiatalodtam volna.

– Hú, jól hangzik. Lehet, hogy ma este én is kipróbálom. Várj csak, ma estére a luxuskaviár-arcmasszázs lett betervezve. Francba, nincs elég idő arra, hogy minden kezelést kipróbálhassak, amit csak szeretnék.

– Várj csak egy percet! Mikor lett Rachel Csu, aki még egy pedikűröshöz sem ment el az egyetem alatt, ilyen kis élvhajhász?

– Akkor, amikor minden időmet azokkal a bizonyos sanghaji lányokkal töltöttem – vigyorgott Rachel. – Azt hiszem, ez ragadós.

* * *

A kényeztető kezelésekkel töltött néhány óra elteltével Rachel és Pejk Lin a szálloda éttermében, ebédnél találkoztak újra. Természetesen az egyik pagodaszerű különtermet foglalták le, amelynek ablakai egy békés lagúnára néztek. Rachel megcsodálta a lakkozott diófa asztal fölött függő, masszív muranói üvegcsillárt, és megjegyezte.

– Ezt a vakációt követően New York pöcegödörnek fog tűnni. Bármerre megyek Kínában, minden hely fényűzőbbnek tűnik az előzőnél. Ki gondolta volna? Emlékszel, amikor 2002-ben Csengtuban tanítottam? Annak a helynek, ahol laktam, egyetlen közös használatú vécéje volt, és az már luxusnak számított.

– Ha! Fel sem ismernéd most Csengtut. Kína Szilícium-völgye lett. A világ számítógépei közül minden ötödik ott készül – felelte Pejk Lin.

Rachel csodálkozva csóválta a fejét.

– Egyszerűen nem tudok betelni vele. Ezek az óriási városok pillanatok alatt nőttek ki a földből a gazdasági fejlődés következtében. A bennem rejlő közgazdász azt mondaná, hogy ez nem tarthat sokáig, de aztán megint látok valami olyat, amitől megáll az eszem. Egy nap Sanghajban Nick és én megpróbáltunk visszajutni a szállodánkba Hszintientiből. Az összes taxi szabad jelzése világított, de nem tudtunk rájönni, miért nem állnak meg nekünk. Végül a sarkon álló ausztrál lány felvilágosított minket: „Nincs taxialkalmazásotok?” „Micsodánk?” – kérdeztük. Kiderült, hogy van egy alkalmazás, amivel licitálhatsz a taxikra. Mindenki ezt használja, és aki a legtöbbet kínálja, az kapja meg a fuvart.

Pejk Lin felnevetett.

– A szabad piacgazdaság vívmányai!

Egy felszolgáló lépett a terembe, és széles mosollyal eléjük tette az első fogást. A tányéron aprócska, gyöngyként ragyogó rákok feküdtek.

– Ezek a híres hangcsoui édesvízi rákok, hirtelen kisütve, fokhagymával ízesítve. Máshol ilyet nem ehetsz az egész földkerekségen. Már azóta tervezem, hogy ezt fogok enni, amióta először beszéltünk az itteni találkozásunkról – mondta Pejk Lin, miközben egy nagy adagot szedett ki a barátnője tányérjára.

Rachel megízlelt egy falatot, és meglepve Pejk Linre mosolygott.

– Nahát, ez édes.

– Elég meglepő nem?

– Párizs óta nem ettem ilyen jó tengeri kaját – felelte Rachel.

– Mindig mondom, hogy tengeri ételekben csak a franciák versenyezhetnek a kínaiakkal. Lefogadom, hogy Párizsban egyfolytában etettek.

– Nick és én igen, de Colette és a barátai nem igazán foglalkoztak az evéssel. Emlékszel, amikor túlzott költekezéssel vádoltalak minden egyes Neiman Marcus által rendezett termékbemutatón? Hát, azok a lányok teljesen megőrültek Párizsban! Reggeltől estig járták az üzleteket, és mindenhova három extra Range Rover kísért minket, amelyek csak a bevásárlószatyrokat szállították!

– Ismerősen hangzik – mosolyodott el Pejk Lin. – Ezek a KNK-sok[142] őrült bevásárlókörutakra jönnek Szingapúrba is. Tudod, sokan közülük azért költekeznek ilyen mértéktelenül, hogy igazolják a sikereiket. Ezzel törlesztenek mindazokért a szenvedésekért, amelyeket a családjuknak a múltban el kellett viselnie.

– Jó, én ezt értem. Én is egy jómódú bevándorló családban nőttem fel, és egy kifejezetten vagyonos fickóhoz mentem feleségül. De azért tudatában vagyok a határoknak, amelyeket nem lépek át vásárlás közben – magyarázta Rachel. – Szóval, arra gondolok, hogy amikor több pénzt költesz egy legutolsó divat szerinti ruhára, mint amennyiből ezer gyereket be lehetne oltani kanyaró ellen, vagy tiszta vizet lehetne biztosítani egy egész városnak, akkor az egyszerűen esztelenség.

Pejk Lin elgondolkodva nézett Rachelre.

– Nem relatív minden? Annak, aki egy vályogházban él valahol az isten háta mögött, az a kétszáz dollár is obszcén költekezés, amiért te megveszed a Rag&Bone farmered, ami

most is rajtad van. Az a nő, aki megvásárolja a legdivatosabb ruhát, mondhatja, hogy a ruhát tizenkét varrónő három hónapig készítette, és ő a vásárlással a varrónők családját támogatja. Anyám a hálószobája mennyezetére pontosan olyan freskót akart, amilyet egyszer Németországban látott. Félmillió dollárjába került, de két művész a Cseh Köztársaságból három hónapon keresztül mindennap ezen dogozott. Egyikük ezután megvehetett és berendezhetett egy új házat Prágában, a másik pedig a Pennsylvaniai Állami Egyetemre küldhette a gyermekeit. Mindannyian különböző módokon költjük el a pénzünket, de legalább eldönthetjük, hogyan. Csak gondolj bele, húsz évvel ezelőtt ezek a lányok, akikkel te Párizsba mentél, csak két dolog közül választhattak: koszosbarna vagy koszosszürke Mao-kabátot akarnak-e felvenni.

– Rendben, meggyőztél – nevetett fel Rachel. – De én akkor sem költeném el csak így a pénzem. Most valószínűleg ezeket a dinsztelt húsgolyókat sem fogom tudni megenni. Túlságosan emlékeztetnek egy rakás gőzölgő Maóra.

Ebéd után Rachel és Lin úgy döntött, hogy felfedezőútra indulnak a szálloda körül, amelyet tizenhét hektáron úgy építettek fel, hogy a Csing-dinasztia korabeli, császári Nyári Palota kertjére emlékeztessen. Végigsétáltak a kanyargós, fedett járdákon, élvezték a cseresznyevirágok illatát, és megcsodálták az egymással összefüggő liliomos tavakat, de Rachel a végén egy kicsit émelyegni kezdett. Amikor a faragott *gongshi*kövek kertjéhez értek, a nő letelepedett az egyik padra.

– Minden rendben? – kérdezte Pejk Lin Rachel sápadtságát látva.

– Visszamegyek a szobámba. Azt hiszem, kezd egy kicsit párás lenni a levegő nekem.

– Nem vagy hozzászokva. Szingapúrhoz képest – az évnek ebben a szakában – ez a hely maga a paradicsom. Nem akarsz egy kicsit hűsölni a tó melletti medencében? – kérdezte Pejk Lin.

– Szerintem csak le kell dőlnöm egy kicsit.

– Rendben, menjünk.

– Nem, dehogy is! Te csak maradj, és élvezd a kerteket – erősködött Rachel.

– Találkozzunk a teraszon délutáni teára úgy négy körül?

– Az remekül hangzik.

Pejk Lin még egy kicsit andalgott a kertben, és talált egy csendes, apró kis barlangot, amely egy kövér, nevető Buddhát rejtett. A lány meggyújtott néhány füstölőt a szobor előtti urnában, majd visszaindult a szobájába, hogy felvegye a bikinijét. Ahogy belépett az előtérbe, észrevette, hogy a telefonján villog a beérkezett üzenetet jelző kis zöld fény. Lenyomta a gombot, hogy meghallgassa az üzenetet. Az üzenetrögzítőből Rachel hangja szólalt meg: „Pejk Lin, át tudnál jönni a szobámba? Úgy érzem, segítségre van szükségem.” A hangja elfúlt.

Pejk Lin rémülten kapott a mobiltelefonja után, és látta, hogy Rachel már háromszor is hívta őt. Kirontott a szobájából, és a hosszú folyosón futva indult Rachel szobája felé. Az ajtó elé érve bekopogott, de nem érkezett válasz. Pejk Lin megragadta az éppen arra sétáló egyik szállodai alkalmazottat.

– Ki tudja nyitni ezt az ajtót? A barátnőm rosszul van, és segítségre van szüksége.

Néhány percen belül egy biztonsági őrrel az oldalán megérkezett a recepció vezetője is.

– Segíthetünk, kisasszony?

– Igen, a barátnőm hagyott egy sürgős üzenetet, amelyben segítséget kért. Nem érezte jól magát, és most nem nyit ajtót – hadarta idegesen Pejk Lin.

– Hát, lehet, hogy csak alszik? – találgatott a menedzser.

– Vagy éppen haldoklik! *Nyissa ki ezt az istenverte ajtót!* – kiáltott rá Pejk Lin.

A menedzser elhúzta a kártyáját az ajtózár előtt, és Pejk Lin berohant a szobába. Az ágyban és a teraszon nem látott senkit, de a fürdőszoba márványpadlóján, a mély kád mellett rátalált a zöld színű epetócsában heverő Rachelre. Eszméletlen volt.

8

KÍNAI NEMZETI KÖNYVTÁR
•
PEKING, KÍNA

15:54

Nick éppen a Sassoon család életrajzait bújta a Nemzeti Könyvtár Nyugati Nyelvek Olvasótermében, amikor felbúgott a telefonja. Egy mappával letakarta a könyvet, hogy ne forduljanak el a lapok, és kiment a folyosóra, hogy fogadja a hívást.

A telefonban a sírással küszködő Pejk Lin szólalt meg.

– Jaj, istenem, Nick! Nem is tudom, hogyan mondjam el neked, de a sürgősségin vagyok Rachellel. Elájult a szállodában.

– Micsoda? És jobban van? Mi történt? – kiáltotta Nick rémülten.

– Nem igazán tudjuk. Még mindig eszméletlen, de a fehérvérsejtszáma nagyon alacsony, a vérnyomása viszont hihetetlenül magas. Magnéziumot kapott, hogy stabilizálják, de arra gyanakszanak, hogy súlyos ételmérgezést kapott.

– A következő géppel repülök Hangcsouba – közölte határozottan Nick.

16:25

A pekingi nemzetközi repülőtéren átrohanó Nick éppen eljutott a China Airlines pultjához, amikor Pejk Lin újra hívta őt.

– Helló, Pejk Lin. Megpróbálok feljutni a 16:55-ös járatra.

– Nem akarlak megijeszteni, de a helyzet tovább romlott. Rachel még mindig ájult, és leálltak a veséi. Az orvosok folyamatosan vizsgálják, de fogalmuk sincs, mi történhetett. Komolyan kezdek arra gondolni, hogy Rachelt Hongkongba kell szállítani, ahol a legjobb kezelést kaphatja.

– Megbízom benned. Tedd azt, amit a legjobbnak tartasz. Béreljek egy gépet? – kérdezte Nick.

– Ne aggódj, már gondoskodtam róla.

– Nem is tudom, mi lenne velünk nélküled, Pejk Lin.

– Csak siess Hongkongba.

– Sietek. Figyelj, felhívom Malcolm bácsikámat, aki szívsebész Hongkongban. Talán segíthet.

18:48

Amikor Pejk Lin Gulfstream V típusú gépe landolt a hongkongi Csek Lap Kok nemzetközi repülőtér kifutóján, már egy mentőhelikopter várt arra, hogy átszállítsa Rachelt a kórházba. A repülőgépből kiszálló Pejk Lint egy mustárszínű farmerba és kobaltkék Rubinacci blézerbe öltözött férfi várta.

– Nick rokona vagyok, Edison Cseng. A helikopterbe már nem fér be, ezért kérem, hogy jöjjön velem a Bentley-mmel – kiabálta túl a rotor zaját a férfi, és Pejk Lin zsibbadtan követte Eddie-t a kocsijához.

– Apám Houstonban van, hogy átvegye a DeBakey Medical Foundation díját – magyarázta Eddie, mihelyt elindultak –, de már felhívta a Queen Mary Kórházat, ami a legjobb sürgősségi központunk. Azt mondták nekem, hogy egy teljes vesespecialista-csoport várja Rachel érkezését.

– Ennek nagyon örülök – felelte Pejk Lin.

– Nos, Leo Ming történetesen a legjobb barátom, és az édesapja, Ming Kah-Csing, akiről valószínűleg már hallott, felhívta a kórház főigazgatóját, hogy még inkább nyomatékosítsa az eset súlyosságát. Egyébként a sürgősségi rész a kórház Ming Kah-Csing szárnyában van. Szóval Rachelt az érkezésétől kezdve VVIP-ként fogják kezelni – tette hozzá Eddie.

Mintha Rachelt ez most egyáltalán érdekelné – gondolta Pejk Lin.

– Remélem, hatékonyan kezelik, csak ez az egy dolog érdekel.

Néhány percig csendben utaztak, majd Eddie megkérdezte:

– Szóval, az Öné volt az a GV a repülőtéren, vagy bérelte?

– A családomé – felelte Pejk Lin. *Fogadok, mindjárt megkérdezi, hogy melyik családhoz tartozom.*

– Nagyon szép gép. És ha megkérdezhetem, milyen üzletben érdekelt a családja? *Hokkiennek néz ki, szóval valószínűleg bankárok vagy ingatlanosok.*

– Építőipar és ingatlanfejlesztés. *Most majd tudni akarja, hogy melyik cégről van szó. Nem adom olyan könnyen az*

információt.

Eddie szívélyesen rámosolygott. *Átkozott szingapúriak! Ha hongkongi vagy kínai lenne, már akkor mindent tudtam volna róla, amikor kilépett a repülőből.*

– Kereskedelmi vagy magáncélú?

Rendben, tegyünk pontot a szenvedései végére.

– A családom alapította a Near West Organizationt.

Eddie arcán kigyúlt a felismerés lángja. *Csing, csing, csing! A Gohok a 178. helyen állnak a listán a* Heron Wealth Report *szerint.*

– Ó, akkor Önök építették azt az új szingapúri lakótömböt a lakásban lévő liftes garázsokkal, igaz? – kérdezte hanyagul.

– Igen, azok mi voltunk. *Most majd elmondja, hogy ő mivel foglalkozik. A ruhájából ítélve meteorológus vagy fodrász.*

– Én a Leictenburg Group Asia ügyvezető igazgatója vagyok.

– Ó, valóban? *Egy újabb bankár. Uncsi.*

Eddie fülig érő vigyort villantott Pejk Linre.

– Árulja el nekem, elégedett a magánvagyonát kezelő csapattal?

– Igen, nagyon is. *Nem hiszem el, hogy ekkora seggfej! Rachelt épp kritikus állapotban szállítják kórházba, ez meg egy új ügyfelet próbál szerezni.*

19:45

Pejk Lin és Eddie a sürgősségi váró recepciópultja felé sietett.

– Meg tudná mondani, hogy Rachel Youngot hova vitték? Egy órája vehették fel. Mentőhelikopterrel jött.

– Önök a beteg rokonai? – kérdezte a pult mögött álló nő.

– Igen, azok vagyunk.

– Lássuk csak… – mondta a nő, és a számítógép billentyűzetén gépelt egy keveset. – Kérhetném még egyszer a nevet?

– Rachel Young. De lehet, hogy Rachel Csu néven jelentették be – mondta Pejk Lein.

A nő a monitorra nézett.

– Nem találom sehol. El kellene menniük a fő recepcióra…

Eddie mérgesen az asztalra csapott.

– Ne vesztegesse az időmet! Tudja, ki vagyok én? Edison Cseng vagyok! Az én apám Dr. Malcolm Cseng, aki valamikor a kardiológiát vezette! Az éttermet róla nevezték el! Most azonnal tudja meg, hova vitték Rachel Youngot, vagy holnap már nem dolgozik itt.

Ebben a pillanatban hallották meg, hogy valaki a hátuk mögött a nevükön szólítja őket.

– Hé, Eddie! Erre gyertek!

Megfordultak, és Nick fejét látták kikandikálni egy dupla szárnyú lengőajtó mögül.

– Nick, hogy a fenébe értél ide előttünk? – rohant felé csodálkozva Pejk Lin.

– Kértem egy szívességet – felelte Nick, és megölelte a lányt.

– Ismered Kirk kapitányt, vagy mi? Peking egy órával messzebb van Hongkongtól.

– Elkaptam egy katonai szállítógépet. Nem kellett foglalkoznunk semmilyen késéssel és legalább három Machhal repültünk.

– Hadd találjam ki. Alfred bácsi telefonált egyet? – érdeklődött Eddie.

Nick bólintott. Beterelte a két jövevényt a felnőttintenzív várójába, ahol kényelmes bőrszékek sorakoztak.

– Láthattam Rachelt néhány pillanatra, aztán kiküldtek. Most próbálják helyreállítani a vesefunkcióit. Az orvos szeretne feltenni neked pár kérdést, Pejk Lin.

Néhány perc múlva egy orvos lépett a váróba.

– Ő Dr. Jacobson – mutatta be a férfit Nick.

Eddie felugrott a székéből, és széles mosollyal az arcán kezet nyújtott.

– Edison Cseng vagyok, Malcolm Cseng fia.

– Elnézést kérek, ismernem kellene a nevet? – kérdezte a hollófekete hajú orvos.

Eddie döbbenten nézett rá, mire az orvos elvigyorodott.

– Csak vicceltem. Természetesen ismerem az édesapját.

Eddie megkönnyebbült.

– Hogy van Rachel? – kérdezte nyugalmat erőltetve magára Nick.

– Az életfontosságú szervei stabilizálódtak mostanra, jelenleg vizsgálatokat végzünk. Meglehetősen zavarba ejtő eset. Még mindig nem tudjuk, mi vezetett ahhoz, hogy ilyen gyorsan összeomoljanak a szervei, de az egész biztos, hogy valamilyen súlyosan mérgező anyag jutott a szervezetébe.

Aztán Pejk Lin felé fordult.

– Fel tudná nekem sorolni az összes dolgot, amit a barátnője az elmúlt huszonnégy órában evett vagy ivott?

– Megpróbálom. Lássuk csak, amikor tegnap éjszaka a Four Seasons-be értünk, Rachel Cobb-salátát evett, majd habos eperlicsi desszertet. Ma nem reggeliztünk, de ettünk egy könnyű ebédet, ami hangcsoui folyami rákból, pirított, zsenge bambuszrügyekből és sült kacsás tésztalevesből állt. A szobánkban volt pár csokoládéba mártott gyömbér, amiből Rachel talán ehetett. Én nem kóstoltam meg. Ja, egy pillanat! Ma reggel elment egy masszázskezelésre, ahol tört jáde- és lótuszmagokat használtak.

– Hm… hadd gondoljam át ezeket. Felhívjuk a szállodát, és megpróbáljuk beszerezni azoknak az anyagoknak a listáját, amelyeket megehetett, vagy amivel érintkezhetett.

– Mire gondol, doktor úr, mi lehet az oka? Alapvetően ugyanazokat az ételeket ettük és, amint látja, én teljesen jól vagyok – mondta Pejk Lin.

– Mindenki máshogy reagál. De nem akarok találgatásokba bonyolódni, amíg el nem végezzük a toxikológiai vizsgálatokat – magyarázta az orvos.

– Mi az *Ön* prognózisa? – kérdezte aggódva Nick.

A doktor egy pillanatig hallgatott, vállai meggörnyedtek.

– Nézze, nem kertelek. A helyzet elég kritikus ebben a pillanatban. Lehet, hogy TIPS-hez[{143}] kell folyamodnunk, hogy megállítsuk a romló májkárosodást. Ha agykárosodást is szenved, akkor mesterséges kómába kell helyeznünk, hogy a szervezete nagyobb esélyekkel küzdhessen.

– *Mesterséges kóma?* – kérdezte fojtott hangon Pejk Lin, és felzokogott. Nick átölelte a lányt, de közben a saját könnyeit is vissza kellett tartania.

Eddie az orvoshoz fordult.

– Tegyen meg mindent, amit csak tudd. És ne felejtse el, hogy Dr. Malcolm Cseng és Ming Kah-Csing személyesen Önt fogja felelőssé tenni, ha valami történik vele.

Dr. Jacobson ingerült pillantást vetett Eddie-re.

– Mi *minden* betegünkért megteszünk mindent, Mr. Cseng, függetlenül attól, kik ők.

– Láthatnánk Rachelt? – kérdezte Pejk Lin.

– Csak egyesével engedhetem be Önöket – válaszolta a doktor.

– Menj csak, Nick – ereszkedett vissza a székébe Pejk Lin.

20:40

Nick reményvesztetten és tehetetlen bénaságban állt a felesége ágyánál. Körülötte egy orvosokból és nővérekből álló csoport serénykedett. Két nappal ezelőtt még a Peninsulában lévő lakosztályukban voltak, és Rachel izgatottan pakolt, hogy az egyik legjobb barátjával töltsön egy wellnesshétvégét. „Azért ne érezd magad olyan jól Pekingben! Csak semmi flörtölés a szexi könyvtárosokkal, hacsak nem Parker Posey az” – viccelődött vele, mielőtt a legédesebb búcsúcsókját nyomta a férje ajkára. Most sárgás arccal feküdt ott, csövek, infúziók és tűk lógtak ki a nyakából és a hasából. Az egész olyan valószerűtlen volt. Mi történt az ő gyönyörű feleségével? Miért nem lesz jobban? Még csak nem is gondolt arra, hogy elveszítheti. Nem, nem, nem, ki kell törölnie ezt a gondolatot az agyából! Rachel olyan erős, olyan egészséges! Meg fog gyógyulni! Még az egész élet előtte áll. Nick kiment a kórteremből, és a váró felé sétált. Útközben belépett egy mozgáskorlátozottaknak fenntartott mellékhelyiségbe, és magára zárta az ajtót. Nagyokat lélegzett, vizet paskolt az arcára, és a tükörbe nézett. Aztán szemügyre vette magát a tükröt. Kerek, hátulról megvilágított darab volt, ami úgy nézett ki, mintha egy drága bemutatóteremből hozták volna. Amikor jobban körülnézett, látta, hogy az egész helyiséget nemrég újították fel. Az arcán fékezhetetlenül patakzani kezdtek a könnyek. Ha Rachel túljut ezen – nem, AMIKOR Rachel túljut ezen, olyan fürdőszobát fog építeni neki, amilyet még nem látott a világ.

21:22

Nick visszatért a váróba, ahol Pejk Lin és Eddie hungarocelltálkákból wontontésztát evett éppen. Velük szemben ült Alix néni és az unokatestvére, Alistair, aki felállt, és bátorítóan megölelte Nicket.

– Ó, Nicky! Ez borzasztó! Hogy van Rachel? – kérdezte aggódva.

– Nincs sok változás – felelte elnyűtten Nick.

– Nos, én elég jól ismerem Dr. Jacobsont. Ő tényleg a legjobb. Rachel nagyon jó kezekben van.

– Örülök, hogy ezt mondod.

– Malcolm bácsi is felhívott. A kórház folyamatosan tájékoztatja, de megkérte az egyik kollégáját is, aki Hongkong egyik legjobb belgyógyász specialistája, hogy jöjjön ide, és mondjon ő is véleményt.

– Nem tudom neki eléggé megköszönni.

– Bárcsak itt lehetne. *Gum ngaam,*[144] egyszer vagy orvosi vészhelyzetben Hongkongban, és Malcolm pont akkor nincs itt. Hoztunk egy kis *sziju juk*ot és *wonton min*t.[145] Éhes vagy?

– Igen. Azt hiszem, ennem kellene valamit – mondta Nick, majd kábultan nézte, ahogy a nagynénje hordozható dobozokból ételt és műanyag evőeszközöket tesz elé.

– Még nem értesítettünk senkit, Nicky. Nem voltunk benne biztosak, hogy kivel akarod tudatni, szóval az édesanyádat sem hívtuk fel. Ha ő megtudja, akkor az egész világ meg fogja tudni a hírt.

– Köszönöm, Alix néni. Jelen pillanatban nem tudnék az anyámmal foglalkozni.

– Rachel anyjával sem beszéltél? – kérdezte Pejk Lin.

Nick felsóhajtott.

– Nemsokára felhívom. Nem akartam megijeszteni addig, amíg nem tudjuk, hogy alakulnak a dolgok.

Az ajtó kinyílt, és Eddie lépett be rajta Alistair testvérével, Ceciliával. Egy szépen összeállított fehérliliom-csokor volt a kezükben.

– Úgy látszik, összejött a banda – próbált mosolyogni Nick.

– Ismersz, nem hagyhatok ki egy bulit sem – nyomott egy puszit Nick arcára Cecilia, ahogy a férfi mellett álló székre

helyezte a csokrot.

– Nahát, ez nagyon szép. Nagyon köszönöm, de erre igazán nem volt semmi szükség.

– Ó, nem én hoztam. Kint mondta a recepciós, hogy hozzam be neked.

– Ez különös. Ki küldhette? Rajtatok kívül senki sem tudja, hogy itt vagyunk – csodálkozott Nick hangosan, miközben lenyelt néhány tésztadarabot.

Pejk Lin lassan kicsomózta a vázát ölelő szalagokat, és amikor leszedte a műanyag csomagolást, egy üdvözlőkártya hullott a földre. Felvette, és olvasni kezdte a beleírt szöveget.

– A FRANCBA! – kiáltott fel hirtelen elfulladva. Reflexszerűen eltolta magától a vázát, ami a földre zuhant, és hangos csattanással darabokra tört. A padlón szétterült a vízfolt.

Nick felugrott a székéből.

– Mi történt?

Pejk Lin átnyújtotta neki a kártyát, amelyen ez állt:

Rachel,
Tarquinomiddal mérgeztek meg, ami könnyen halálos is lehet.
Ha az orvosaid ezt megtudják, visszafordíthatják a mellékhatásokat.
Ha kedves az életed, ne említsd ezt az incidenst senkinek.
Soha többé ne gyere Kínába.
Ez az utolsó figyelmeztetés.

9
Ridout Road
•
SZINGAPÚR

Astrid bekapcsolta a laptopját, és belekezdett egy e-mailbe:

> Kedves Charlie!
> Ne haragudj, hogy ezzel zavarlak, de kérnem kell egy másik szívességet is. Nem tudom, ki tudsz-e deríteni valamit…
> Mit tudsz a Promenade Technologiesról? Amelyiknek a kaliforniai Mountain View-ban van a székhelye. Dolgoztál velük valaha? Ők vették meg Michael első cégét, a Cloud Nine Solutionst. Minél többet meg kell tudnom erről a cégről, elsősorban azt, hogy kik a tulajdonosok.
>
> Köszönöm!
> Ölel, Astrid

Egy perccel azután, hogy elküldte az e-mailt, Charlie feljelentkezett a Google Chatre.

> CW: Helló! Örömmel segítek neked.
> ALT: Igazán köszönöm a segítséget.
> CW: Van ennek a kérdésnek valami különleges oka?
> ALT: Szeretnék tisztázni egy-két dolgot saját magamnak. Hallottál már róluk?
> CW: Igen. De Michael nem tudja azokat az információkat, amikre szükséged van?
> ALT: A helyzet az, hogy nem. Nem tudod véletlenül, hogy nem egy ázsiai cégcsoport-e a kizárólagos vagy a résztulajdonosa?
> CW: Mi folyik itt, Astrid?

Astrid tétovázott egy pár percig, mert nem volt biztos abban, hogy be akarja-e avatni Charlie-t mindabba, ami Michaellel

történt.

ALT: Megpróbálom Michaelnek kideríteni az igazságot. Egy kicsit bonyolult… nem akarlak túlságosan belevonni.
CW: Már benne vagyok. Jó, rendben van, nem erőszakoskodom. De ha tényleg a segítségemet kéred, talán jobb lenne, ha az egész sztorit ismerném.

Az asszony az ágya szélén ülve elgondolkodott. *Mit is kellene Charlie előtt titkolnom? Ő az egyetlen, aki megértené.*

ALT: Rendben, akkor hát legyen. Michael azt vette a fejébe, hogy valójában az apám, vagy valaki a családi cégen keresztül, a Promenade-ot használva vette meg a Cloud Nine Solutionst.
CW: Hogyan jutott hirtelen erre a gondolatra?
ALT: Hosszú történet. Tulajdonképpen rábukkant néhány régi papírra, amiben a vevők között ott van a Pebble Beach Holding Company, és miután tudja, hogy apám mennyire szeret ott golfozni, levont bizonyos nagy horderejű következtetéseket.
CW: Bocsánat, hogy egyértelmű dolgot kérdezek, de megkérdezted az apádat arról, hogy tényleg ő vette-e meg a céget?
ALT: Igen. De ő természetesen tagadta. „Mi az istenért kellett volna nekem Michael cége? Amúgy is úgy gondolom, hogy már a kezdetektől abszolút túlértékelték.”
CW: Tipikus Harry Leong!
ALT: Valóban.
CW: Nem hiszem, hogy apádnak köze lenne ehhez az egészhez, de számít az, ha tényleg van?
ALT: *Tréfálsz?* Michael mindig úgy tudta, hogy saját magának köszönheti a sikereit. Már attól is a falra mászik, ha a gyanúja felmerül annak, hogy ehhez a családomnak is bármi köze van. Azt gondolja, hogy az apám újra ellenőrizni akarja őt, minket stb. Múlt éjjel úgy összevesztünk, ahogy még soha, amióta ismerjük egymást.
CW: Sajnálattal hallom.

ALT: Végül elköltöztem. Vagy ezt kellett tennem, vagy ki kellett volna hívnom a rendőrséget. Most a Marina Bay Sands Hotelban vagyok.

Tizenöt másodperccel később megcsörrent Astrid telefonja. Charlie hívta, tehát felvette.

– Gondnokság – szólt a készülékbe viccesen.

– Öööö... igen. Szükségem lenne valakire, aki eltakarítja ezt a hatalmas rumlit a szobámból – válaszolt Charlie minden különösebb meghökkenés nélkül.

– Miféle rumlit?

– Sütifetisiszták partiztak a szobámban, és körülbelül harminc, a Lana cukrászdában vásárolt tortát kentek szét a függönyön, a falakon és az ágyon. Úgy tűnik, hogy az emberek tortákban és jégkrémekben hemperegve próbálták ki a Kámasztra különféle pozitúráit.

Astrid elkuncogta magát.

– Te beteg vagy! Hogy találsz ki ilyen hülyeségeket?

– Tegnap este az interneten böngésztem, és találtam egy cikket olyan emberekről, akik attól indulnak be, ha ráülhetnek egy tortára.

– Nem fogom megkérdezni, milyen típusú honlapokat nézegetsz ott Hongkongban. Nincs egy szemernyi kétségem sem afelől, hogy olyanokat, amelyek Szingapúrban be vannak tiltva.

– Én pedig nem fogom megkérdezni, hogy miért pont a Marina Bay Sands Hotelben ücsörögsz.

Astrid felsóhajtott.

– Nagyon kevés olyan hotel van, ahol biztos lehetek benne, hogy senki sem fog felismerni. Az MBS az egyik ilyen szálloda. Itt főleg turisták vannak.

– Semmi helybeli? Tényleg?

– Legalábbis senki olyan, akit ismernék. Amikor először kinyitottak, anyám Mrs. Lee Yong Csiennel és a borneói anyakirálynővel megpróbált felmenni a SkyParkba, hogy megnézze a kilátást. Amikor rájöttek, hogy az idősebbeknek húsz dollár a belépőjegy, Mrs. LYC így szólt: *„Ah nee kwee! Wah maj csut!”*[146] Szóval inkább az áruházban lévő Toast Boxba mentek.

– Nem tudod megváltoztatni ezeket a hölgyeket – nevetett fel Charlie. – Ez mulatságos. Anyám annyira tékozló volt, de most, hogy öregszik, egyre zsugoribb lesz. Tudtad, hogy nem engedi meg a szakácsoknak, hogy fél nyolc előtt felkapcsolják a villanyt a konyhában? Amikor odamegyek, azt látom, hogy szerencsétlenek vaksötétben próbálják neki elkészíteni a vacsorát.

– Ez őrület! Mostanában, amikor étterembe megyünk, anyám elcsomagoltatja *tah pow*[147] a maradék mártást. Nem viccelek! Amikor szólok neki, hogy ez őrültség, csak annyit mond: „Kifizettük! Miért hagynánk veszni ezt a csodás mártást? Rosie beleteheti a holnapi ebédbe, és sokkal jobb íze lesz."

Charlie kuncogott.

– De most tényleg. Milyen sokáig akarsz abban a szállodában rejtőzni?

– Nem rejtőzködöm, csak egy kis szünetet tartok. Cassian és a nevelőnője velem van, és a fiam imádja a SkyPark medencéjét.

– Te is tudod, hogy a férjnek kell elköltöznie. Amikor tényleg nagyon összevesztem Isabellel, mindig a testvéremhez vagy egy hotelbe mentem. Soha nem kényszerítettem volna arra a feleségemet és a gyerekeket, hogy ők cuccoljanak el.

– Hát, te nem olyan vagy, mint Michael. Bár az igazság az, hogy ő sem kényszerített arra, hogy elköltözzek. Én *választottam* ezt a megoldást. Olyan ideges lett, hogy már a tettlegességig jutott.

– Micsoda? Veled? – kérdezte döbbenten Charlie. *Megölöm, ha csak egy ujjal is hozzányúlt.*

– Nem, ugyan már. Michael sohasem bántana engem, de teljesen összetörte az egyik Porschéját. Felkapott egy szamurájkardot, és azzal csépelte a motorháztetőt. Nem tudtam tovább nézni.

– Az ördögbe is. És mindez amiatt, hogy ki vette meg a cégét? – kérdezte Charlie, és percről percre jobban aggódott.

– Nem csak azért. Az utóbbi időben nem alakulnak túl jól a dolgai. Elúszott az IBM-es üzlet, elvesztette azt a házat, amit igazán akart, aztán ott volt ez az egész magazinos történet, amibe megint csak nem akarok belemenni, és úgy tűnik, hogy újabban bármit is csinálunk…

Astrid hangja egy pillanatra elhalkult. *Túl sokat mondtam. Nem tisztességes, hogy ilyesmivel terhelem Charlie-t.*

Charlie jól hallotta Astrid diszkrét szipogását a vonal túlsó végén, miközben próbálta távolabb tartani a szájától a telefont. *Sír. Egy hotelszobában ül és sír.*

– Úgy sajnálom. Nem kellene ilyesmivel zavarnom téged, amikor dolgozol – szipogott a nő a telefonba.

– Ma nincs igazán sok dolgom, és ne aggódj, senki sem fog kirúgni. Tudod, hogy bármikor felhívhatsz, nem?

– Tudom. Te vagy az egyetlen, aki igazán megért engem. Tudod, hogy min megyek keresztül a családommal. Ők nem értik meg, milyen az, ha valakinek házassági problémái vannak.

– Te tényleg azt hiszed, hogy a testvéreid tökéletesen elégedettek a házasságukkal?

– Viccelsz velem? Tudom, hogy mind nyomorultul érzik magukat így vagy úgy, de sohasem vallanák be. A családunkban senki sem lehet boldogtalan. Szerintem csak Alex boldog igazán Los Angelesben. Ő elment, és megtalálta a szerelmet az életében. Az csak szánalmas, hogy Salimahot nem fogadják el. Ez elég nevetséges, nem gondolod, ha közben arra gondolsz, hogy a család pénze Malajziából jön.

– Legalább boldoggá teszik egymást. És ez az egyetlen, ami számít – felelte Charlie.

– Tudod, amikor pár hónapja meglátogattam őket, azt gondoltam magamban: „Bárcsak én is ezt tehetném.” Néha azt kívánom, bár összepakolhatnék, és Kaliforniába költözhetnék, ahol senki sem ismer, és senki sem foglalkozik velem. Cassian minden nyomástól távol nőhetne fel, amelyekkel itt viszont nagyon hamar szembesülnie kell majd. És esküszöm az istenre, hogy egy parti kunyhóban is tökéletesen boldog lennék.

Én szintén – gondolta magában Charlie.

Egy pillanatig mindketten hallgattak, aztán Charlie törte meg a csendet.

– Szóval, mit fogsz most csinálni?

– Tulajdonképpen semmit sem tudok tenni. Michael néhány napon belül megnyugszik, mi pedig hazamegyünk. Ha segíteni tudsz annak a bizonyításában, hogy apámnak semmi köze nem

volt a cége megvásárlásához, biztos vagyok benne, hogy sokat teszünk a boldogságáért.

Charlie egy kis ideig hallgatott.

– Meglátom, mit tehetek – mondta végül.

– Te vagy a legjobb, Charlie, tényleg te vagy.

Abban a pillanatban, hogy letették a telefont, Charlie máris a pénzügyi igazgatóját hívta.

– Helló, Aaron. Emlékszel a Michael Teo-féle Cloud Nine megvásárlására még 2010-ben?

– Hát lehet azt elfelejteni? Még mindig a veszteségeit könyveljük – felelte Aaron.

– Mi az istenért nevezted el az anyacéget Pebble Beach LTD-nek?

– Haver, épp a tizennyolcadik lyuknál álltam, amikor felhívtál, hogy vegyem meg a céget. Ez a legjobb utolsó lyuk a világon. Miért kérded?

– Nem érdekes.

10

QUEEN MARY KÓRHÁZ
•
POK FU LAM, HONGKONG

Nick éppen a *The New York Times* keresztrejtvényét fejtette az iPadjén, amikor a szolgálatban lévő rendőr benézett az ajtón.

– Uram, egy pár várakozik a recepción, és Ms. Csut kívánja meglátogatni. Két kocsinyi élelmiszer van velük, és a férfi azt állítja, hogy a testvére.

– Ja, igen – mosolyodott el Nick, és Rachel füléhez hajolt.

– Drágám… ébren vagy? Carlton és Colette van itt. Elég erős vagy a látogatókhoz? – súgta halkan a feleségének.

Rachel, aki egész délelőtt szunyókált, tétován nyitotta ki a szemét.

– Persze.

– Kérem, küldje fel őket – szólt oda Nick a rendőrnek.

Már két nap eltelt azóta, hogy Rachelt áthozták az intenzív osztályról a magánszárnyba. Az állapota javulni kezdett, ahogy az orvosok megtudták a méreg nevét, és elkezdték alkalmazni annak ellenszerét.

Kisvártatva kopogás hallatszott, majd Carlton és Colette lépett a szobába.

– Helló, tesó! Hát ez nem egészen olyan, mint amilyennek a hang-csoui Four Seasons Hotelt elképzeltem – cukkolta a nővérét Carlton, majd a beteg ágyához lépett, és finoman megszorította a kezét.

Rachel fáradtan rámosolygott.

– Igazán nem kellett volna idefáradnotok.

– Ugyan, hagyd már. Nick hívása után az első járatot elcsíptük – felelte Carlton. – Emellett a Joyce-ban kiárusítás van, amit persze Colette mindenképpen meg akar nézni.

Colette Carlton karjára csapott.

– Amikor hétfőig nem hallottunk rólatok, azt hittük, hogy egyszerűen csak jól elvagytok nélkülünk Hangcsouban.

– Tökéletesen elvoltunk, ahogy láthatod is – nyújtotta ki a két karját Rachel, és mutatta meg az abból kilógó csöveket viccesen.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy ennyire fiatalon ilyen ronda epekőrohamot lehet kapni. Valahogy mindig azt hittem, hogy ilyesmi csak idősebbekkel fordulhat elő – szólalt meg Colette.

– Ami azt illeti, bárkivel megtörténhet – felelte Nick.

– Hát, örülök, hogy a javulás útjára léptél – ereszkedett le Rachel ágya szélére Colette.

– A kisebb géppel jöttetek… a Grandéval? – érdeklődött Rachel Colette-től.

– A Ventire gondolsz? Nem – forgatta a szemét válaszul Colette. – Apám eltiltott a flottától. Amióta visszautasítottam Richie Yang lánykérését, a szüleim iszonyú dühösek, és úgy határoztak, hogy megleckéztetnek. El tudod hinni, hogy befagyasztották a bankszámlámat, és a Titanium kártyám fellázadt ellenem? És tudod, mi a legjobb? Hogy vígan megvagyok nélkülük. Most ugyanis éppen a Prêt-à-Couture új nemzetközi márka nagykövete ül előtted.

– Colette éppen most írt alá velük egy sok millió dolláros szerződést – dicsekedett Carlton.

– Gratulálok! Ez remek! – válaszolta Rachel.

– Igen. Elsimítottam az ügyeimet Virginie de Bassinet-vel, aki jövő héten ad egy partit a Johnnie Walker Házban, és ott lesz a nagy bejelentés. A következő szezonban a Prêt-à-Couture minden hirdetésében benne leszek, és Tim Walker fogja fotózni a kampányt. Remélem, addigra már leszel olyan jól, hogy eljöhess a partira.

Nick és Rachel nem szólt egy szót sem.

– Ez az őrült nőszemély ragaszkodott hozzá, hogy hozzunk nektek még több Daylesford Organic terméket, de a biztonsági őr nem engedett fel minket a kocsikkal erre az emeletre – panaszkodott Carlton.

– Gondolom, a kórházi koszt elég ízetlen – jegyezte meg Colette.

– Ami azt illeti, meglepődnétek… Tegnap ettem egy egész jó marhaszeletet a kávézóban – tájékoztatta őket Nick.

– Nagyon szépen köszönöm, Colette. Csak ma reggel ehettem először újra szilárd ételt, és megőrülök valami édességért – mondta Rachel.

– Ó, istenem, csempésszünk fel neked néhány fehér csokiba mártott citromos sütit? – kérdezte Colette.

– Talán, ha lemegyek veled, megengedik, hogy felhozzunk pár dolgot – javasolta Nick Carltonnak, és a két férfi elindult az előtér felé.

A liftben Carlton szólalt meg elsőnek.

– Úgy örülök, hogy Rachel túljutott a nehezén. De mit keresnek itt a rendőrök?

Nick egyenesen Carlton szemébe nézett.

– Elmondok neked valamit, de meg kell ígérned, hogy szigorúan kettőnk között marad, rendben?

– Természetesen.

Nick mély levegőt vett.

– Rachelnek nem epekőrohama volt, hanem megmérgezték.

– Ételmérgezés, vagy mi? – kérdezte Carlton zavartan.

– Nem, valaki *szándékosan* megmérgezte őt egy bizonyos méreggel.

Carlton döbbenten meredt Nickre.

– Te most viccelsz, ugye?

– Bárcsak úgy lenne. Ő nem akar nagy ügyet csinálni belőle, de tudod, bele is halhatott volna. Egymás után álltak le a szervei, és az orvosok tehetetlenül találgattak, mi is lehet a probléma, amíg ki nem derült, hogy megmérgezték.

– Kibaszottul hihetetlen! Hogy jöttetek rá?

– Kaptunk egy névtelen levelet.

Carlton levegő után kapott.

– Micsoda?!! Ki akarhatná megmérgezni *Rachelt?*

– Ezt próbáljuk most kideríteni. Alix néninek köszönhetően – aki jól ismeri a hongkongi kormányzót – hivatalos nyomozás indult a hongkongi és a kínai rendőrség bevonásával.

A lift leért az előcsarnokba, és Nick egy csöndes sarokba húzta Carltont.

– Hadd kérdezzem meg tőled… de őszintén. Gondolod, hogy Richie Yang képes lenne ilyesmire?

Carlton egy pillanatra elgondolkodott.

– *Richie?* Mi köze lenne neki ehhez az egészhez?

– Párizsban megszégyenítetted őt a barátai előtt. Colette mindenkinek nyilvánvalóvá tette, hogy téged kedvel… – kezdte Nick.

– Úgy gondolod, megmérgezte Rachelt, hogy visszavágjon nekem? A pokolba, akkor még sokkal betegebb, mint gondoltam! Soha nem bocsátom meg magamnak, ha ez igaz.

– Ez csak egy elmélet. Mindenki látókörbe kerül, akinek csak a leghalványabb indítéka lehet. Úgy gondolom, előbb-utóbb a rendőrök veled és Colette-tel is váltani akarnak pár szót.

– Természetesen, természetesen – felelte Carlton a döbbenettől még mindig összehúzott szemöldökkel. – Ismerik a mérget, amit használtak?

– *Tarquinomid*nak hívják. Nagyon nehezen lehet hozzájutni, kizárólag Izraelben gyártják, és a sclerosis multiplexben szenvedő betegek gyógyítására használják. Azt mondják, hogy időnként a Moszad ügynökei is bevetik orgyilkosságoknál.

Carlton arcából hirtelen minden vér kifutott.

BAO-REZIDENCIA, SANGHAJ UGYANAZNAP ESTE

Bao Kaoliang és felesége a francia negyedben lévő, elegáns villájuk boltíve alatt állva intettek búcsút távozó vendégeiknek, amikor Carlton kocsija felrobogott a felhajtón.

– Istenem, az uralkodó úgy döntött, hogy megtisztel minket a jelenlétével! Minek köszönhetjük a megtiszteltetést? – kérdezte gúnyosan Shaoyen, amikor Carlton felsétált hozzájuk a lépcsőn.

– Beszélnem kell veletek a könyvtárban. Most! – sziszegte összeszorított fogai közt a fiú.

– Ne beszélj anyáddal ilyen hangon – figyelmeztette a fiát Kaoliang.

– Mi volt a műsor ma este? – kérdezte Carlton, ahogy beviharzott a házba.

– A mongol nagykövettel vacsoráztunk. Veled ellentétben, mi az apáddal még mindig tudjuk, hogyan kell viselkednünk, amikor a helyzet úgy kívánja – felelte Shaoyen, miközben a bojtos bőrkanapéra ereszkedve, megkönnyebbült sóhaj

kíséretében megszabadult a Zanotti márkájú magas sarkú cipőjétől.

Carlton undorodva rázta meg a fejét.

– Nem tudom, hogy ülhetsz ott a nagyestélyidben azt tettetve, hogy minden rendben van, miközben nagyon jól tudod, mit tettél.

– Te meg miről beszélsz? – kérdezte elcsigázva Kaoliang.

Carlton lesújtó pillantást vetett az anyjára.

– Mondjam *én* el neki, vagy megteszed te?

– Nem tudom, mire gondolsz – mondta fagyosan Shaoyen.

Carlton dühtől szikrázó szemmel fordult az apjához.

– Miközben ebben a házban a feleségeddel az oldaladon vacsorát adsz, a lányod – a saját véred – egy hongkongi kórházban fekszik…

– Rachel kórházban van? – vágott közbe Kaoliang.

– Nem is hallottál róla? Repülővel kellett Hangcsouból Hongkongba szállítani.

– Mi történt? – meredt rémülten Carltonra Kaoliang.

– Valaki megmérgezte. Három napig ápolták az intenzíven, és majdnem belehalt.

Kaoliangnak leesett az álla.

– Ki akarhatta megmérgezni?

– Fogalmam sincs… miért nem kérdezed meg Anyát?

Shaoyen felugrott a kanapéról.

– *Ni caj jiang sen me pi hua?*[148] Nem szeded a gyógyszereidet, Carlton? Hallucinálsz?

– Tudom, hogy csak figyelmeztetni akartad, de majdnem megölted őt! Nem értelek, Anya! *Hogy tehettél ilyesmit?* – futották el a könnyek Carlton szemét.

Shaoyen csodálkozva fordult a férjéhez.

– Te elhiszed ezt? A fiunk gyilkossággal vádol engem. Hogy a fenébe gondolhatod, hogy bármi közöm lehet ilyesmihez, Carlton?

– Pontosan tudom, hogyan csináltad. Természetesen nem te, személyesen, hanem valamelyik lakájod. Rachelt Tarquinomiddal mérgezték meg, amit *véletlenül* éppen most kezdtünk el gyártani a tel-avivi Opal Pharmaceuticalsnél.

– Ó, édes istenem… – suttogta Shaoyen, Kaoliang pedig a döbbenettől falfehéren próbálta felfogni a szavak értelmét.

– Azt hitted, hogy nem követem a cég ügyeit? Nos, meglepetés! Igenis követem. Mindent tudok az Opallal kötött titkos alkudról.

– Sok titkos megállapodásunk van különféle cégekkel szerte a világon. Igen, az Opal átadta nekünk a Tarquinomidot, de komolyan azt hiszed, hogy megmérgeztem volna Rachelt? Miért tettem volna?

Carlton vádlón tekintett az anyjára.

– Ó, ugyan már! Az első nap óta Rachel ellen vagy. Le kell hogy betűzzem neked?

Kaoliangnak hirtelen elege lett a fia vádaskodásából.

– Ne legyél nevetséges, Carlton. Ő NEM MÉRGEZTE MEG RACHELT! Hogy merészelsz ilyet állítani az anyádról?

– Apa, te a felét sem tudod azoknak a dolgoknak, amiket Anya mondott nekem. Ha csak azt tudnád, amit Rachelről állított.

– Anyádnak sok problémája van Rachellel, de sohasem ártana neki.

Carlton keserűen felnevetett.

– Szóval, így gondolod? Fogalmad sincs róla, mire is képes Anya, ugye? Persze hogy nem, hiszen azt sem tudod, mit tett.

– CARLTON! – szólt közbe figyelmeztető hangon Shaoyen.

– …mit tett *Londonban!*

– Miről beszélsz? – kérdezte Kaoliang.

– A nagy londoni titkolózásról… csak hogy téged védjen.

Shaoyen pánikszerűen a fiához rohant, és megragadta a vállát.

– HALLGASS EL, CARLTON!

– NEM! NEM HALLGATOK! Belebetegedtem már a hallgatásba, és abba, hogy nem beszélhetek róla! – robbant ki Carltonból.

– Akkor beszélj! Mi történt Londonban? – nézett rá számonkérőn Kaoliang.

– Kérlek, Carlton, ha jót akarsz magadnak, ne mondj többet – könyörgött neki kétségbeesetten Shaoyen.

– Egy lány meghalt az autóbalesetben! – vágta ki Carlton.

– NE HALLGASS RÁ! Részeg! Nincs magánál! – sikította Shaoyen, ahogy a kezével megpróbálta betapasztani a fia száját.

– Mi a fenéről beszélsz? Úgy tudtam, az a lány csak lebénult – mondta Kaoliang.

Carlton lerázta magáról az anyját, és átszaladt a szoba másik felébe.

– Két lány volt velem a Ferrariban, Apa! Az egyik túlélte, de a másik meghalt. És Anya mindent elsimított. Elintézte Mr. Tinnel és a hongkongi bankároddal, hogy mindenkit lefizessenek. Azt akarta, hogy ne tudj semmiről, és mindezt azért, hogy megvédje az értékes pozíciódat! Azt akarta, hogy soha ne beszéljek erről. Nem akarta, hogy valaha is megtudd, milyen egy elcseszett ember vagyok. De most bevallom, Apa: megöltem egy lányt.

Kaoliang döbbenten bámulta őket, miközben Shaoyen zokogva roskadt a padlóra.

Ám Carlton folytatta tovább.

– Soha nem fogom megbocsátani magamnak, és egész életemben kísérteni fog. De megpróbálom vállalni a felelősséget azért, amit tettem. Nem változtathatom meg a múltat, de igyekszem megváltozni. Rachel döbbentett rá minderre, amikor Párizsban voltunk. De Anya megtudta, hogy Rachel ismeri a titkot a balesetemről, és ez volt az igazi oka annak, hogy meg akarta ölni!

– Nem, nem!!! Ez nem igaz! – zokogta Shaoyen.

– Hogy érzed most magad, Anya? A nagy titokról lehullt a lepel, és a legrosszabb rémálmod beteljesül. A család becsülete semmivé válik, ahogy gondoltad, de nem Rachel miatt vagy miattam. Hanem majd akkor, amikor megjelenik a rendőrség, hogy téged a börtönbe kísérjenek.

Carlton kirohant a házból, anyját a könyvtár padlóján hagyta, miközben apja – arcát a kezébe temetve – ült mellette.

11
Bukit Brown Temető
•
SZINGAPÚR

Apjuk halálának évfordulóján Sang Szu Ji és fivére, Alfred minden évben ellátogattak szüleik sírjához. Szu Ji legközelebbi családtagjai és a közeli rokonok hagyományosan a Tyersall Parkban gyűltek össze reggelire, mielőtt mind átvonultak a temetőbe, de idén a Bukit Brown-ban találkoztak először. Astrid korán ott volt, egyenesen a Far Eastern óvodából érkezett, ahol letette Cassiant, így még nem sok embert látott, amikor megérkezett Szingapúr legöregebb temetőjébe.

Miután a temető már 1970 óta nem működött aktívan, a körülötte elterülő erdő gyakorlatilag szabadon burjánzott, így lett Szingapúr alapító atyáinak végső nyughelye egy buja, már-már édeni természetvédelmi terület a sziget legritkább növény- és állatvilágának egyedeivel. Astrid szeretett a díszes sírok közt sétálgatni és csodálni azokat, hiszen ilyet sehol máshol nem látni a világon. A nagyobb, hivalkodó, kínai stílusú sírok az enyhén lejtős domboldalon álltak, némelyek akkorák voltak, mint a paloták kapui, saját cserepekkel kirakott udvaruk volt, ahol a gyászolók összegyűlhettek, míg másokat színes peranakan csempékkel és életnagyságú szikh őrök, Guanyin[{149}] vagy más, Kínában tisztelt istenségek szobraival díszítettek. Astrid a sírfeliratokat kezdte olvasni, és néha felfedezett egy-egy közismert szingapúri nevet: Tan Kim Hock, Ong Szam Leong, Lee Csu Neo, Tan Ean Kiam, Csu Bun Laj. Mind itt aludták örök álmukat.

Pontosan tíz órakor kisebb autókonvoj zavarta meg a temető csendjét. A sort egy 1990-es évekbeli Jaguar Vanden Plas vezette, amelyben Astrid édesanyja, Felicity Leong – Szu Ji legidősebb gyermeke – és férje, Harry ült. Mögöttük érkezett Astrid fivére, ifjabb Henry Leong[{150}] egy kis Kia Picantóval. A sort egy klasszikus, bordó-fekete Daimler folytatta, benne Szu Ji fiatalabbik lányával, Victoriával, aki Rosemary Csiennel, Lillian

Maj Tannal és Szingapúr püspökével érkezett. Néhány perccel később egy elsötétített ablakú, fekete Mercedes 600 Pullman gördült be a temetőbe, de mielőtt az irdatlan limuzin teljesen megállt volna, a középső ajtók kinyíltak, és két gurka testőr ugrott ki belőle.

Alfred Sang hetvenes éveiben járó, alacsony, pocakos, de méltóságteljes férfi volt gondosan oldalra fésült, ősz hajjal. Amikor kiszállt az autóból, még keret nélküli napszemüvegén keresztül is hunyorgott a reggeli napfényben. Segített idős nővérének, Szu Jinek is kiszállni, akit két elegáns, pávakék színű selyemruhába öltözött társalkodónő követett. Szu Ji krémszínű blúzt, vékony, sáfrányszínű kardigánt és világosbarna nadrágot viselt. Kerek teknőspáncél napszemüvegében, harangszabású szalmakalapjában és barna szarvasbőr kesztyűjében úgy festett, mint aki menten nekiáll kertészkedni. Amikor Szu Ji meglátta Szi Bej Szien püspököt, mérgesen vetette oda Alfrednak.

– Victoria már megint elhívta azt a fontoskodó püspököt, pedig kifejezetten kértem, hogy ne tegye! Apánk forog majd a sírjában!

Egy kör gyors köszöngetés után a család elindult a szépen kikövezett ösvényen. Távolról inkább díszes halotti menetnek tűnhettek, ahogy Szu Ji vezette a sort. Egy sárga, hímzett selyemernyő alatt sétált, amit az egyik gurka testőr tartott fölé. Sang Lung Ma sírja a legmagasabb dombon volt, egy félreeső, fákkal körülvett helyen. A sírkő maga nem volt különösebben monumentális – pláne összehasonlítva a temetőben lévő néhány másikkal –, de a festett csempék és *A három királyság* regényes történetéből jeleneteket ábrázoló domborművek különlegesen széppé tették. A sírnál néhány barna ruhás buddhista szerzetes várta őket, a sírkert előtt pedig egy sátrat állítottak fel, benne egy hosszú asztallal, amin ezüst és világossárgás, 19. századi Wedgwood evőeszközök csillogtak. Szu Ji mindig ezzel teríttetett a szabadtéri eseményeken.

– Te jó ég! Itt fogunk ebédelni? – fakadt ki Lillian Maj Tan, és a szájában cseresznyét tartó, szaftos szopósmalac-sültet bámulta. A Tyersall Parkból hozott, fegyelmezetten felsorakozó egyenruhás személyzet szolgálatra készen állt a sátor mellett.

– Igen, Anya úgy gondolta, jó ötlet lenne a változatosság kedvéért egyszer itt enni – mondta Victoria.

A család összegyűlt a sír körül, a buddhista szerzetesek pedig kántálni kezdtek. Amikor végeztek, a püspök lépett előre, és rövid imát mondott Sang Lung Ma és felesége, Wang Lan Jin lelki üdvéért, kiemelve, hogy ugyan soha nem keresztelkedtek meg, de reméli, hogy jó cselekedeteik és nagylelkű hozzájárulásaik Szingapúr jólétéhez enyhítik szenvedéseiket az örök kárhozatban. Victoria ima közben egyetértően bólintott, mit sem törődve anyja szúrós pillantásaival.

Amikor a püspök végzett, a szolgálók szappanos vízzel teli kis ezüstvödröket és fogkeféket nyújtottak át Szu Jinek és Alfrednak, majd az idős Sang testvérpár előrelépett, és elkezdte lesúrolni a sírkövet. Astridot mindig mélyen meghatotta a gyermeki tisztelet ezen egyszerű gesztusa, ahogy a kilencvenes éveiben járó nagyanyja letérdelt, és – fájdalmat nem ismerve – megsikálta a kis mélyedéseket a sűrűn faragott sírkövön.

Amikor a tisztogatási szertartás véget ért, Szu Ji elhelyezett egy csokorral díjnyertes orchideáiból apja sírköve elé, míg Alfred egy csokor kaméliával díszítette szeretett anyja nyughelyét. Ezután a család többi tagja következett, mindenki friss gyümölcsből és édességekből álló felajánlásokat tett a sírok köré, egészen addig, amíg azok úgy nem festettek, akár egy bőségszaru Caravaggio egyik csendéletén. Végezetül a buddhista szerzetesek gyújtottak meg néhány füstölőt, és elmondták utolsó imáikat.

A család ezután átvonult a sátor alá ebédelni. Ahogy Alfred Sang az asztal felé menet elhaladt Harry Leong mellett, a nadrágzsebéből elővett egy összehajtogatott papírdarabot, és azt mondta:

– Itt az információ, amit kértél. Miről szól ez az egész? Kicsit több szálat kellett megmozgatnom, mint gondoltam.

– Később megmagyarázom. Ott leszel a Tyersall Parkban a péntek esti vacsorán, ugye?

– Van más választásom? – kuncogott Alfred.

Harry helyet foglalt az asztalnál, és gyorsan rápillantott a papírdarabra, majd eltette, és nekilátott az első fogásnak, ami hideg mungóbab-leves volt.

– Nos, Astrid, azt hallottam, éppen most jártál Párizsban. Olyan tüneményes hely, mint mindig? – kérdezte Lillian Maj Tan.

– Szokás szerint csodálatos. A legnagyobb meglepetés az volt, hogy összefutottam Nickyvel.

– Nickyvel! Komolyan? Évek óta nem láttam őt!

Astrid gyorsan körbepillantott, hogy a nagyanyja biztosan hallótávolságon kívül van-e.

– Igen, Rachellel volt ott, nagyon izgalmas estét töltöttünk együtt.

– És mondd csak, milyen az újdonsült felesége? – kérdezte Lillian Maj kissé lehalkítva a hangját.

– Tudod, nagyon kedvelem Rachelt. Amikor még nem volt Nicky felesége, akkor is szívesen barátkoztam vele. Ő nagyon…

Ekkor a mellette ülő hölgy finoman megkocogtatta Astrid vállát. Szu Ji szolgálónője volt az, aki odasúgta neki:

– A nagymamája azt akarja, hogy *azonnal* fejezze be a Nicholasról szóló társalgást, vagy hagyja el az asztalt.

* * *

Az ebéd után mindenki visszasétált az autójához. Harry Astrid mellett ment, és megkérdezte tőle.

– Még mindig tartod a kapcsolatot azzal a Charlie Wuval?

– Találkozunk néha – miért?

– Alfred bácsi az imént látott el néhány szaftosabb információval. Emlékszel, hogy az egyik nap megkérdezted, én vettem-e meg Michael első cégét? Úgy döntöttem, mélyebbre ások, mert nagyon furcsa volt nekem, hogy egy ilyen céget ennyire sok pénzért sikerült eladnia.

– Ó, és Charlie segített ebben?

– Nem, Astrid – Charlie volt az, aki megvette a vállalatot.

Astrid szívverése kihagyott egyet.

– Most viccelsz, ugye?

– Egyáltalán nem. Az igazi vicc az, hogy Charlie Wu titokban kifizetett háromszázmillió dollárt egy apró tech start-upért.

– Apa, ebben teljesen biztos vagy?

Harry elővette a papírt, és megmutatta Astridnak.

– Nézd, ezt az információt rendkívül nehéz volt megszerezni. Még a legdörzsöltebb pénzügyes embereim sem jutottak semmire, így meg kellett kérnem Alfred bácsit, hogy segítsen, és tudod, hogy ő soha nem téved. Charlie kétséget kizáróan sokat megtett, hogy eltitkolja ezt a vételt, de a bizonyíték ebben a dokumentumban világos, mint a nap. Miben mesterkedhet? Nos, én már csak erre vagyok kíváncsi.

Astrid hitetlenkedve nézte a papírt.

– Apa, megtennél nekem egy szívességet? Kérlek, ne mondj erről egy szót se, se Michaelnek, se senki másnak, amíg ki nem derítek mindent!

Miután mindenki távozott, Astrid még egy kicsit a temetőben maradt. Néhány percig az autójában üldögélt, és a légkondicionálót a legmagasabb fokozatra állítva készült az indulásra. De egyszer csak hirtelen leállította a motort, és kiszállt. Úgy érezte, sétálnia kell egyet. Zakatolt az agya, szédült és kétségbeesetten vágyott arra, hogy a végére járjon az imént hallott, megdöbbentő híreknek. Vajon miért vásárolta meg Charlie a férje cégét? És miért nem mondta el neki soha? Talán Charlie-nak és Michaelnek mindvégig volt egy titkos megállapodása, amiről ő mit sem tudott? Vagy talán valami sötétebb hátsó szándék vezérelte ezt a cselekedetet, amire még csak gondolni se mert? Nem tudta, mit higgyen, de furcsa mód úgy érezte, hogy Charlie elárulta őt. Kiöntötte neki a szívét, a férfi pedig becsapta. Hogyan tudna ezek után valaha is hinni neki?

Astrid tovább sétált a fűvel benőtt ösvényen az erdő sűrűbb belsejébe. A fák ágairól hosszú futónövények lógtak le, a sírköveket itt már moha fedte. A madarak hangosan csiripeltek a feje fölött magasodó fákon, és kis pillangók szálldostak az óriásira nőt páfrányok között. Végre újra tudott rendesen lélegezni. Ebben az erdőben tökéletesen megnyugodott – ez a hely pont olyan volt, mint ahol gyerekkorában játszott a Tyersall Parkban. Egy tisztáson napsugarak szűrődtek be a sűrű lombkoronák között. Astrid egy kis sírkőhöz érkezett, amelynek már nekifeszült egy hatalmas fügefa vastag gyökere. A síron egy különleges, kuporgó angyal szobra volt, hatalmas szárnyai kitárultak, és szinte teljes ívet alkottak a feje fölött. A sírkő elülső

oldalán egy fehér ruhás, komoly külsejű kisfiú megbarnult portréja volt ovális üveg mögött. Cassiannal egyidős lehetett, amikor meghalt. Abban a sírkőben volt valami tragikus, ám mégis gyönyörű. Astridot a párizsi Père-Lachaise temető[{151}] sírjaira emlékeztette.

Amikor az egyetem alatt Londonban éltek, az igen gyakori párizsi útjaik egyikén Charlie megmutatta neki Abelard és Héloïse sírját. Odaértek a hatalmas sírhelyhez, és azt látták, hogy az építményt szinte teljesen beborítják a szerelmes levelek. Charlie meg is magyarázta, miért.

– Abelard a 12. század egyik híres filozófusa volt. Felfogadták, hogy tanítsa Héloïse-t, egy nemesi születésű fiatal lányt, aki a notre-dame-i pap, Fulbert unokahúga volt. Egymásba szerettek, Héloïse teherbe esett, mire a pár titokban összeházasodott. Amikor Héloïse nagybátyja tudomást szerzett a viszonyukról, Abelard-t kasztráltatta, Héloïse-t pedig zárdába küldte. Soha többé nem láthatták egymást, de életük végéig szenvedélyes szerelmes leveleket váltottak, amelyek idővel nagyon híressé váltak. A pár maradványait végül 1817-ben egyesítették ebben a sírban, azóta pedig a szerelmesek a világ minden tájáról leveleket hagynak itt az emlékükre.

– Ó, milyen romantikus! – sóhajtott Astrid. – Megígéred, hogy soha nem hagysz fel a szerelmes levelek írásával, ugye?

Charlie megcsókolta a lány kezét, és kijelentette:

– Ígérem, hogy mindig küldök majd neked szerelmes leveleket, Astrid. A halálom napjáig.

Ahogy Astrid egyedül állt az erdő közepén, visszaemlékezve ezekre a szavakra, hirtelen úgy hallotta, mintha a fák beszélnének hozzá. A fatörzsek legmélyéből, a levelek zúgásából vélte hallani a suttogást: *Szerelemből tette, szerelemből tette.* És akkor hirtelen minden világossá vált: Charlie azért vette meg Michael cégét, hogy segítsen megmenteni a házasságukat. Százmilliókkal többet fizetett a vállalat valódi értékénél, mert azt akarta, hogy Michaelnek is legyen saját vagyona, és adni akart neki egy esélyt, hogy túlléphessen végre a kisebbségi komplexusán. Ez a szeretet tiszta, önzetlen megnyilvánulása volt. Minden, amit Charlie az elmúlt három évben tett, lassan kezdett értelmet nyerni – azt tanácsolta Astridnak, hogy várjon

legalább egy évet, mielőtt beadja a válópert, azt mondta, *van egy olyan érzése, hogy Michael megváltozik majd.* Michael ugyan valóban megváltozott, de nem úgy, ahogy bárki is számított volna rá. Egy felismerhetetlen, idegen férfi lett belőle. Az egykor szerény katona egy bunkó, őrjöngő milliárdos lett. És a feleségétől is azt várta, hogy változzon olyanná, ami illik új személyiségéhez. Astrid ráébredt, mennyit küzdött, hogy meg tudjon változni Michael kedvéért, és arra is, hogy belefáradt ebbe. Amit igazán akart, amire mindig is vágyott, de amiről eddig a pillanatig nem is tudott, az egy olyan ember volt, aki mindig is szerette. Olyannak, amilyen. Valaki olyan, mint Charlie. Jaj, Charlie… Egy másik életben olyan boldogok lehettek volna! Bárcsak ne törte volna össze a szívét az első alkalommal. Bárcsak erősebb lett volna, és kiállt volna a szüleivel szemben! Bárcsak a férfinak ne lenne felesége és két gyönyörű gyermeke. Bárcsak…

12

MAR VISTA

•

LOS ANGELES, KALIFORNIA

– Mikor láttad őket utoljára? – kérdezte Corinna Kittyt, miután kényelmesen elhelyezkedtek a Teslában, ami értük jött a repülőtérre.

– Három héttel ezelőtt. Minden hónapban megpróbálok eltölteni itt egy hetet, de őszintén szólva, mostanában ez nem kis kihívás a lányom napirendje miatt.

– Tehát igaz. Bernard és a lányod orvosi kezelés miatt vannak itt Los Angelesben?

Kitty gúnyosan felnevetett.

– Fogalmam sincs, honnan terjed ez a pletyka. Bernard valóban kezelésre jött, de nem olyanra, amilyenre gondolsz.

– Miféle ritka rendellenesség ez? – kérdezte Corinna tágra nyílt szemmel.

Kitty nagy levegőt vett, és belekezdett a történetbe.

– Minden azután kezdődött, hogy összeházasodtunk Las Vegasban. Néhány napig még ott maradtunk, és egyik nap elmentünk megnézni a legújabb *Batman* filmet a moziban. Akkor még nem tudtam, mekkora Batman-fan is Bernard, és hogy úgy tekint magára, mint az ázsiai Bruce Wayne-re. Az egzotikus autók és az ijesztő belsőépítészeti megoldások iránti rajongásából már sejthettem volna... Szóval, amikor visszaértünk Hongkongba, Bernard eltökélte magában, hogy úgy akar kinézni, mint a Batmant alakító színész. Rátalált erre a csúcs plasztikai sebészre Szöulban, aki ezek szerint arra specializálódott, hogy olyanná faragja a pácienseit, mint a hírességek. Sokat beszélgettünk erről, de hát én igazán nem bántam, hogy a férjem úgy akar kinézni, mint egy jóképű színész. Igazából azt gondoltam, hogy izgalmas lesz. Aztán...

– Istenem, elrontották a műtétet, igaz? – kérdezte Corinna sürgetően.

– Nem, az operáció tökéletesen sikerült. De az előkészítő csapat nagyot hibázott még jóval a beavatkozás előtt. Számítógépes hiba volt – a legfejlettebb koreai plasztikai sebészetek már száz százalékban számítógépes programokat használnak, és az AutoCAD 3D, ami Bernard új arcát „tervezte” volna, rossz információt kapott. Valószínűleg nyelvi probléma lépett fel – a nővér rosszul hallhatta a nevet az orvostól, ezért rossz színész nevét táplálta be a számítógépbe. Tehát az összes anatómiai beavatkozás ez alapján a félreértés alapján történt, és rossz arcot adtak Bernardnak. Úgy jött ki a sebészetről, hogy egyáltalán nem úgy nézett ki, mint ahogy szeretett volna.

– Meg kell kérdeznem, milyen színésszel keverte össze a nővér…

Kitty sóhajtott.

– Bernard célja az volt, hogy úgy fessen, mint Christian Bale, de a nővér *Kristen Bell*t hallott.

Corinnának leesett az álla.

– Az a csinos szőke színésznő?

– Igen. Kiderült, hogy volt már olyan páciensük Hongkongból, aki férfiból nővé operáltatta magát. Igazán nagy tévedés volt.

– Tehát ezért rejtőzködik Bernard mindenki elől Ázsiában?

– Nem. Úgy értem, először így volt, de már nem igazán erről van szó. Bernard és én visszajöttünk Los Angelesbe, hogy korrekciós kezelést kaphasson. Talált egy remek orvost, aki szépen lassan újra normálissá tudta formálni az arcát. De most már a gondjai messze túlmutatnak a műtétjén.

– Ezt meg hogy érted?

– Ez az egész, amit átélt, teljesen megváltoztatta Bernardot. Nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is. Megérted majd, ha találkozol vele.

Ekkor érkeztek meg Mar Vistába. Egy kis kétemeletes, angol vidéki stílusú házban egy kislány és egy férfi éppen egy magas, szőke oktató társaságában jógázott az előkertben.

– Ó, istenem! Az a tündéri kislány a te lányod? – kérdezte Corinna a fonott, hosszú hajú lánykát csodálva, aki éppen egy tökéletes jógapozíciót mutatott be.

– Igen, az ott Gisele. Tessék, itt egy kis organikus kézfertőtlenítő, mielőtt találkoztok.

Amint megállt az ajtó, Gisele felpattant a jógapózból, és feléjük kezdett rohanni.

– Fertőtlenítettétek magatokat? – kiabált Bernard idegesen Kittyre.

– Hát persze! – kiáltott vissza Kitty, és szorosan átölelte a lányát. – Drágám! Annyira hiányoztál!

– Miért mondod neki ezt! Tudod, hogy nem szeretnénk, ha bevésődne ez a túl erős kötődés – dorgálta meg Bernard a feleségét. – És csakis mandarinul kéne beszélned hozzá. Enyém az angol és a kantoni, emlékszel?

– *Hoy es el día de español, no?*[152] – kérezte tökéletes spanyolsággal a kínai kislány, és összehúzta a szemöldökét.

– Te jó ég, máris milyen jól beszéli a spanyolt! Hány nyelvet tanul egyszerre? – érdeklődött Corinna.

– Most csak ötöt – van egy részmunkaidős kolumbiai dadánk, aki csak spanyolul beszél hozzá, és a séf, aki velünk él, francia – felelt Kitty. – Gisele, ez itt Corinna néni! Köszönj szépen Corinna néninek!

– *Buenos días, Tía Corinna* – mondta édesen Gisele.

– Amint betölti a hármat, elkezdjük oroszul taníttatni – mondta Bernard, miközben előrejött, hogy üdvözölje a hölgyeket.

– Bernard! Istenem, milyen régen láttalak! – mondta Corinna, miközben próbálta rejtegetni a sokkot, amit az új arc látványa váltott ki. A férfi, akit annyi estélyen látott, olyan módon változott meg, amit még csak elképzelni se tudott. Kerekded kantoni vonásait szögletes állkapocsra cserélték, ami hozzá nem illő vékony, madárcsőrszerű orral párosult. Arccsontjait mintha frissen csiszolták volna, a szeme furcsán, pajkosan csillogott, és kétoldalt felfelé ívelt. *Úgy néz ki, mint Jay Leno*[153] *és a Harry Potter-es Hermione szerelemgyereke* – gondolta Corinna. Nem tudta levenni a szemét a férfi arcáról.

– Gyertek, eljött az ideje Gisele koponya- és keresztcsonti gyakorlatainak, aztán ebédelhetünk – mondta Bernard, és beterelte a házba a lányokat.

Corinna már így is egyik ámulatból a másikba esett, hogy Bernard Taj, aki óriási házakban és a legnagyobb szuperjachtokon nőtt fel, ilyen szerény környezetben él. De amit a házba belépve látott, arra végképp nem volt felkészülve. A nappali egy klinikára hasonlított, és mindenféle különös terápiás eszközzel volt felszerelve. Gisele csendben feküdt egy professzionális masszázsasztalon, miközben a terapeutája gyengéden simogatta a fejbőrét. Mellettük egy benyíló szobarészt úgy alakítottak ki, hogy egy skandináv osztályteremre hasonlítson: egyszerű, faszínű sámlik és kis asztalok, ülőpárnák a földön, és egy parafa tábla több tucat gyerekrajzzal és kézzel festett művekkel.

– Ez volt régen az étkező, de mivel mindig a konyhában eszünk, ezt átalakítottuk tanulósaroknak. Itt vannak Gisele kódolásórái hetente háromszor. Gyere, megmutatom a vendégszobát, hogy kicsit fel tudj frissülni az ebéd előtt – mondta Bernard Corinnának.

Corinna megpróbált kicsit kipakolni szűkös hálószobájában. Kivette az Almond Roca cukorkásdobozt, amiről korábban áradozott, majd lement a földszintre, ahol az egész családot a kis faborítású teraszon találta egy faasztal körül ülve.

– Hoztam neked egy kis ajándékot, Gisele – mondta Corinna. Átnyújtotta neki a fényes, rózsaszín dobozt, amit műanyag tető fedett. A két és fél éves kislány megbabonázva nézte új szerzeményét.

– Hé, hé! Műanyag! Tedd azt le, Gisele! – kiáltott fel rémülten Bernard.

– Ó, nagyon sajnálom, elfelejtettem mondani, hogy ebben a házban nincs műanyag – súgta oda Kitty Corinnának.

– Semmi gond. Akkor kiveszem neki a cukorkákat, és soha többet nem kell látnotok a dobozt – mondta nyugodtan Corinna.

Bernard hervadt pillantást vetett rá.

– Gisele cukor- és gluténmentes, organikus, paleolit diétán van.

– Borzasztóan sajnálom – fogalmam sem volt.

Amikor Bernard meglátta Corinna arckifejezését, egy kissé ellágyította a hangját.

– Bocsánat. Nem várhatom el, hogy a vendégeink, különösen azok, akik Ázsiából érkeznek, fel legyenek készülve a mi életmódunkra. De remélem, értékelni fogod azokat az egészségtudatos, tápláló ételeket, amelyeket ebben a házban készítünk. Saját farmunk van fent Topangában, ahol mindent megtermelünk. Tessék, kóstold meg ezt az édesköménnyel töltött makktököt. Tegnap szüreteltük. Gisele szedte az édesköményt a saját kezével, igaz, Gisele?

– *Sólo comemos lo que cultivamos*[154] – csicseregte kislány, és rágcsálni kezdte a vékonyra szeletelt, közepesen átsütött – egész életében fűvel etetett marhából készült – filet mignont.

– Gondolom, akkor a Johnnie Walker Black Labelt sem fogod meginni, amit neked hoztam – jegyezte meg Corinna.

– Értékelem a gesztust, de mostanság már csak fordított ozmózissal tisztított vizet iszom.

Értékelem a gesztust? Jó ég, ez történik a hongkongi férfiakkal, ha Kaliforniába költöznek – gondolta elborzadva Corinna.

Miután udvariasan lenyelte a legízetlenebb ételt, amit valaha evett, az előcsarnokból nézte végig, ahogy Bernard segít Gisele-nek felvenni a TOMS sportcipőt és az apró szalmakalapkát.

Kitty ellenkezett Bernarddal.

– Még csak most érkeztünk. Nem hagyhatna ki Gisele egyetlen alkalmat, hogy velünk lehessen? El akarom vinni, hogy vegyünk néhány cuki ruhát a Fred Segalban.

– Kizárt, hogy még egyszer bármit vegyél neki abból a materialista templomból. Legutóbb, amikor azokat a fodros, rózsaszín hercegnőruhákat vetted, a végén mindet kénytelenek voltunk eladományozni. Nem akarom, hogy olyan ruhákat hordjon, amelyekről ordítanak a nemi sztereotípiák és a tündérmesés baromságok.

– Jól van, akkor levihetnénk a partra esetleg? A strand még megengedett, nem? A homok gluténmentes, vagy mi, nem?

Bernard félrevonta Kittyt a sarokba, és halkan azt mondta neki:

– Úgy látom, nem érted, mennyire szüksége van Gisele-nek a kéthetente tartott mindfulnessórákra ebben a feldolgozhatatlan ingerekkel teli világban. A reikioktatója azt mondja, még mindig

küzd azzal a visszamaradt traumával és szorongással, amit a szülőcsatornából való kijövetele miatt szerzett.

– Most viccelsz velem? Ha esetleg nem emlékeznél tisztán, ott voltam, amikor megszületett, Bernard. Az igazi trauma az volt, hogy szétcseszte az *én* szülőcsatornámat, mert te nem engedted, hogy epidurális érzéstelenítést kapjak!

– Pszt!! Rá akarsz erősíteni a bűntudatára? – mondta Bernard kicsit hangosabban, de még mindig suttogva. – Na, mindegy, hatra visszaérünk. A lebegésgyakorlata csak negyvenöt percig tart a Velence Beachen, aztán lesz egy óra irányítatlan játéka a valódi barátaival, Comptonban.

– És ez miért tart öt órán át?

Bernard bosszús pillantást vetett Kittyre.

– Természetesen a forgalom miatt. Van fogalmad róla, hányszor kell nekem a 405-ösön mennem?

Miután *adiós*t mondtak Gisele-nek, miközben az apja gondosan bekötötte a méretre készített Tesla gyerekülésébe, Kitty és Corinna leültek egy kicsit beszélgetni.

– Már értem, miért mondtad, hogy ezt a saját szememmel kell látnom. Mikor fordultak ilyen rosszra a dolgok? – kérdezte Corinna.

Kitty szomorúan nézett rá.

– A problémák akkor kezdődtek, amikor Bernardon elkezdték a korrekciós kezeléseket itt, Los Angelesben. Nagyon sok időt töltött Dr. Goldberg klinikáján, és sok más pácienssel összebarátkozott – ők többnyire tipikus, elképesztően versengő, nyugati anyukák voltak. Az egyikük meghívta őt egy hétvégi pihenésre Sedonába, és ezzel el is veszett az egész. Onnan már más emberként tért vissza Szingapúrba, és azt hirdette, hogy véget vet a beavatkozásoknak, és megbarátkozik az új arcával. Egyre többet beszélt a borzalmas gyerekkoráról. Hogy olyan apja volt, aki semmibe vette, és csak odadobta neki a pénzt, és olyan anyja, akit – fanatikus vallásossága miatt – ez nem érdekelt. Jóvá akarta tenni a korábbi, generációk okozta károkat azzal, hogy tisztán gondolkodó, tudatos szülő lesz. A Gisele születése utáni első év volt a legrosszabb. Bernard ragaszkodott hozzá, hogy Los Angelesbe költözzünk, amikor a lányunk még csak két hónapos volt – mondván, hogy Szingapúr mérgező a számára. Itt

teljesen elszigetelődtem, miközben Bernard a nap minden percében körülöttünk keringett, és mindent szigorúan felügyelt, amit csak tettem. Semmi nem volt jó, amit csináltam – mindig valaminek „kitettem a gyereket”. Komolyan, az egyetlen dolog, aminek kitettem, azok a melleim voltak! Nagyjából ötven különböző specialistához mászkáltunk heti rendszerességgel, minden apróság miatt. Az utolsó csepp a pohárban az volt, amikor át kellett rendeznünk az egész nagy hálószobát, hogy megfeleljen Gisele alvásmintájának. Egész éjjel nem tudtam aludni a fura LED-lámpák, a túlpárásított levegő és a bölcsőjében szóló Mozart miatt. Nem bírtam tovább! Hát nézd meg, hogy élünk!

– Nagyon meglepődtem, amikor ehhez a házhoz hajtott a kocsi – mondta Corinna.

– Ki kellett költöznünk a Bel Airben lévő villánkból, mert Bernard úgy gondolta, hogy Gisele-nek „fel kell készülnie a valódi világra”. És szerinte azzal, hogy egy szerényebb jövedelműek által lakott negyed irányítószáma alatt lakunk, jobb eséllyel jut majd be a Harvardra.

– Megkérdezett téged valaha is arról, hogy *te* mit akarsz a lányodnak?

– Nekem ebben nincs szavam, mert én túl hülye vagyok, hogy megértsem az ilyesmit. Tudod, igazából úgy gondolom, Bernard jobban szereti, ha Ázsiában vagyok. Azt hiszem, attól fél, hogy elbutítom valahogy a gyereket. Nem is érdekli, hogy létezem. Már minden csak az ő drága kicsi lányáról szól a nap huszonnégy órájában.

Corinna együttérzőn nézett Kittyre.

– Hallgass rám, nem úgy, mint tanácsadódra, hanem mint egy másik anyára: ha tényleg azt akarod, hogy a lányod normális körülmények között nőjön fel, hogy egyszer majd elfoglalja az őt megillető helyet az ázsiai társadalomban, akkor véget kell vetned ennek az egésznek.

– Tudom. Már dolgozom is egy terven – mondta halkan Kitty.

– Ezt örömmel hallom. Mert, ha Taj Toh Luj *dato* látná, hogyan nevelkedik az egyetlen unokája, forogna a sírjában! Ennek a kicsi lánynak saját hálószoba kell a Queen Astrid Parkban vagy a Deep Water Bay-ben, ami nagyobb, mint ez az

egész ház. És nem kellene a szüleivel aludnia! – jelentette ki Corinna határozott hangon.

– Ámen.

– Ezt a kicsi lányt rendesen fel kell nevelni – jó pár értelmes, okos kantoni dadus segítségével, nem pedig akadékoskodó szülőkkel! – csapott Corinna az asztalra.

– Igazad van!

– Ezt a kicsi lányt a legcsinosabb Marie-Chantal ruhákba kellene öltöztetni, minden héten el kellene vinni a Mandarinba délutáni teát inni és halvány rózsaszín macaront enni!

– Igen, basszus! – kiáltott fel Kitty.

13

TRIUMPH TOWERS

•

VICTORIA PEAK, HONGKONG

Nick és Rachel egymás mellett ültek az erkélyen, fogták egymás kezét, és gyönyörködtek a csodás látványban. Eddie tetőtéri lakása olyan volt, mint egy sasfészek a hegycsúcs tetején, alattuk pedig felhőkarcolók egész hada sorakozott. Közvetlenül mögöttük a Viktória-kikötő vize csillogott.

– Nem rossz – mondta Nick, és szemmel láthatóan élvezte, ahogy a hűvös szellő napbarnított arcát simogatja.

– *Határozottan* nem rossz – helyeselt Rachel. Két napja engedték ki a kórházból, így felettébb élvezett minden, szabadban töltött percet. – Tudod, amikor Eddie azt mondta, ragaszkodik hozzá, hogy nála maradjunk, amíg Fiona és a gyerekek nincsenek itthon, egy kicsit megrémültem. De mint kiderült, nagyon kedves gesztus volt tőle. Nem viccelt, amikor azt mondta, hogy nála lakni olyan lesz, mintha a Villa d'Estében lennénk.

Végszóra Laarni, az egyik szolgáló lépett ki az erkélyre, és két hosszú pohárban alkoholmentes Arnold Palmer-koktélt hozott nagy jégkockákkal és papíresernyőkkel.

– Úristen, Laarni, nem kellett volna! – mondta Rachel.

– Az úr azt mondta, több folyadékot kell innia, hogy jobban legyen – mondta Laarni barátságos mosollyal.

– Tudod, sose gondoltam volna, hogy egyszer ezt mondom, de ezt meg tudnám szokni. Laarni egyszerűen fantasztikus. Képzeld, mit csinált tegnap este, amikor elmentem Carltonnal vacsorázni? Ragaszkodott hozzá, hogy lekísérjen az autóhoz, ahol Eddie sofőrje várt rám. Kinyitotta a kocsiajtót, és mikor beszálltam, hirtelen behajolt, és BEKÖTÖTTE A BIZTONSÁGI ÖVEMET!

– Ja, igen, a biztonsági öv. Gondolom, még soha nem kötötték be helyetted – mondta Nick közömbösen.

– Jézusom, egy pillanatra azt hittem, hogy rám akar mozdulni – teljesen kiakadtam! Mondom: „Laarni, ezt Eddie-nek és Fionának is mindig megcsinálod?” Mire azt felelte: „Igen, asszonyom, az egész családnak.” Azok a gyerekek annyira el vannak kényeztetve, hogy még a saját biztonsági övüket se tudják bekötni – gúnyolódott Rachel.

– Isten hozott Hongkongban – felelte Nick.

Ekkor megszólalt Rachel mobilja.

– Szia, Apa! Igen, igen, köszönöm – sokkal jobban, igen. Ma Hongkongban leszel? ...Ó, igen, természetesen. Öt körül? Igen, ráérünk... Rendben. Jó utat!

Rachel letette a telefont, és Nickre nézett.

– Az apám ma Hongkongba érkezett, és azt kérdezi, találkoznánk-e vele.

– Hogy érzel ezzel kapcsolatban? – kérdezte Nick. Az elmúlt néhány napban Carlton elmondott nekik mindent, ami akkor történt, amikor visszasietett Sanghajba, hogy beszéljen a szüleivel, de azóta egy szót sem hallottak Baóékról.

– Szeretnék találkozni vele, de egy cseppet kínos lesz, nem igaz? – mondta Rachel, és kicsit elborult az arca.

– Hát, szerintem ő sokkal kínosabban érzi magát, mint te. Végül is a felesége az első számú gyanúsított a megmérgezésed ügyében. De legalább tett egy gesztust, és eljön, hogy lásson.

Rachel szomorúan megrázta a fejét.

– Istenem, mennyire elcseszett helyzet ez. Miért romlik el mindig minden, amikor Ázsiába jövünk? Ne válaszolj.

– Kényelmesebbnek éreznéd, ha idejönne inkább? Biztos vagyok benne, hogy Eddie kapva kapna az alkalmon, hogy eldicsekedhessen a biedermeier bútoraival és a páratartalom-szabályozós cipősszekrényével.

– Te jó ég, az a cipősszekrény! Észrevetted, hogy a cipők márkanév szerinti ábécérendben vannak?

– Hát persze! És még rám mondod, hogy cipőmániás vagyok!

– Soha többé nem szólok egy szót se a fura rendmániádról, most, hogy láttam, milyen Edison Cseng.

* * *

Négy óra negyvenöt perckor Eddie őrült módjára rohangált a lakásában, és a szobalányokkal kiabált.

– Laarni, az nem jó! Azt mondtam, *Bebel* Gilberto, nem Astrud Gilberto! – üvöltött torkaszakadtából. – Nem akarom, hogy a *Girl from Ipanema* szóljon, amikor Bao Kaoliang megérkezik – ő az egyik legfontosabb ügyfelem! A *Tanto Tempo* második számát akarom!

– Bocsánat, uram – kiáltott vissza Laarni a másik szobából, miközben idegesen próbálta megtalálni a dalt a Linn zenei rendszerben. Alig tudta, hogy működik, ráadásul vászonkesztyűben még nehezebb volt kezelni a távirányítót. Mr. Cseng utasítására mindig kesztyűt kellett húznia, ha a becses berendezéshez nyúlt, amiről gazdája nem egyszer megjegyezte, hogy többet ér, mint Laarni egész faluja Maguindanaóban.[155]

Eddie beviharzott a konyhába, ahol a két kínai szolga a kis televízió mellett ült, és a *Fej Cseng Wu Raót*[156] nézte. Amikor a gazdájuk belépett, mindketten felugrottak, és vigyázzba vágták magukat.

– Li Jing, kész van már a kaviár? – kérdezte Eddie mandarin nyelven.

– Igen, Mr. Cseng.

– Hadd lássam.

Li Jing kinyitotta a Sub Zero márkájú hűtőt, és büszkén kiemelte az ezüst kaviárostálat, ami egy egész polcnyi helyet foglalt el.

– Nem, nem, nem! Nem kellett volna megfagyasztani az egészet! Csak a kaviárt kell ennyire hűteni! Nem akarom, hogy az egész istenverte kaviárostál úgy izzadjon, amikor kivesszük a hűtőből, mint egy kambodzsai lotyó. Most töröld szárazra, és hagyd kint az asztalon. Amikor a nagyon fontos politikus vendégünk megérkezik, tegyél ide jeget, látod? Aztán a kaviárostálat rakd oda fölé. Így, látod? És darált jég legyen a fagyasztóból, ne kocka a jégkockagépből, rendben?

Ez a személyzet teljesen haszontalan, abszolút haszontalan – sajnálkozott magában Eddie, ahogy visszasétált az öltözőszobájába. A helyzeten az sem segített, hogy a szobalányok nem igazán akarták meghosszabbítani a szerződésüket az első év után. Mindig a nagymamája kifogástalanul betanított

személyzetét próbálta magához csábítani, amikor Szingapúrban járt, de azok hűségesebbnek bizonyultak, mint a nácik.

Eddie tizedszerre is ellenőrizte aranyozott, bécsi szecessziós tükrében, hogy nem foszlik-e valahol halszálka mintás zakója. Szűk DSquared farmert húzott hozzá, mert úgy gondolta, ettől majd lazábbnak tűnik. A csengő hirtelen megszólalt. *A büdös francba, Bao Kaoliang korán érkezett!*

– Laaaarni, izzítsd be a zenét! Charity, kapcsold fel a kiemelő világítást! És Charity, ma te nézel ki jobban – te nyiss ajtót! – kiabált Eddie, és a nappaliba sietett. Nick elképedve nézte, ahogy unokatestvére karateütéseket mér a díszpárnákra, hogy azok tökéletesen álljanak.

Eközben Rachel a bejárathoz ment.

– Majd én kinyitom, Charity.

– Nicky, tényleg meg kell tanítanod a feleségednek, hogy hagyja a személyzetet dolgozni – súgta oda Eddie az unokatestvérének.

– Eszemben sincs megváltoztatni Rachelt – felelt Nick.

– Istenem, ez történik, ha az ember Amerikában lakik! – mondta Eddie lenézően.

Rachel kinyitotta az ajtót. Az apja állt előtte, de mintha tíz évet öregedett volna. A haja nem volt olyan pedánsan fésülve, mint máskor, és táskás volt a szeme is. Belépett a lakásba, és gyengéden megölelte a lányát. Rachel pedig abban a pillanatban tudta, hogy nincs miért kínosan éreznie magát a közelében. Egymásba karolva sétáltak be a nappaliba.

– Bao *Bucsang,* óriási megtiszteltetés, hogy az otthonomban köszönthetem! – mondta Eddie ünnepélyesen.

– Nagyon köszönöm, hogy meghívott, ráadásul ilyen hirtelen – felelt Kaoliang Eddie-nek, majd aggódó tekintettel visszafordult Rachelhöz. – Annyira megkönnyebbültem, hogy látom, jobban vagy. Úgy sajnálom, hogy ez az utazás ilyen rosszra fordult. Őszintén nem ez volt a szándékom, amikor meghívtalak Kínába. És nem csak az öö… incidensre gondolok. Magamról beszélek, minden bonyodalomról, ami meggátolta, hogy több időt töltsek veled.

– Nincs semmi gond, Apa. Nem bántam meg, hogy eljöttem erre az utazásra – nagyon örültem, hogy megismerhettem

Carltont.

– Tudom, hogy ő is ugyanígy érez. Egyébként köszönettel tartozom azért, amit a fiamért tettél Párizsban.

– Semmiség – mondta szerényen Rachel.

– És el is érkeztünk ahhoz, ami miatt valójában jöttem. Nézd, most jövök csak rá, milyen különös lehet mindkettőtöknek ez az egész helyzet. Az elmúlt napokban sok találkozóm volt Hangcsou rendőrfőnökével, és most is épp egy hongkongi megbeszélésen vettem részt a kollégájával, Kwok parancsnokkal. Most már teljes szívemmel hiszem, hogy a feleségemnek semmi köze a megmérgezésedhez. Gondolom, már nem nagy meglepetés számodra, hogy Shaoyen nem volt egészen lelkes a látogatásod miatt, de ezért csak magamat okolhatom. Rosszul kezeltem ezt a helyzetet. Ugyanakkor a feleségem nem az a fajta ember, aki bárkit is bántani tudna.

Rachel diplomatikusan bólintott.

Kaoliang nagyot sóhajtott.

– Mindent megteszek, ami csak hatalmamban áll, hogy bíróság elé vigyem azt, aki felelős ezért a borzalmas bűntettért. Tudom, hogy a pekingi rendőrség huszonnégy órás megfigyelés alatt tartja Richie Yangot, és Hangcsou egész városa felbolydult a nyomozás miatt. Messzemenően bízom benne, hogy a rendőrség minden eltelt órával egyre közelebb jut a megoldáshoz.

Kaoliang monológja után mindenki csendben ült, és senki nem tudta, mit mondjon. Li Jing ezt a pillanatot választotta, hogy betolja a fényes, ezüst kaviároskocsit a nappaliba. Eddie bosszúsan vette észre, hogy az alján jégkockák sorakoznak, nem pedig darált jég – ahogy azt külön kérte –, ezért az üvegtál kissé ferdén állt a kockákon, és Eddie-nek minden erejére szüksége volt, hogy ne szóljon semmit. Li Jinget Charity követte egy éppen kibontott üveg Krug Clos d'Ambonnay-vel[157] és négy pezsgőspohárral. *A rohadt életbe* – Eddie megmondta a lányoknak, hogy vegyék elő a vintage Venini poharakat, és ne ezt a mindennapi használatra szánt Baccaratot hozzák!

– Egy kis kaviárt és pezsgőt? – kérdezte Eddie, próbálva oldani a hangulatot, miközben szeme villámokat szórt Charityre. A lány próbált rájönni, mitől ideges a gazdája. Talán túl korán hozta a pezsgőt? Mr. Cseng azt mondta, pontosan nyolc perccel

azután szolgálják fel, hogy a fontos vendég megérkezik, és Charity hűségesen mérte az időt nagyapja óráján. Az úr a pezsgőspoharakra bámult. *Ó, a francba, rossz poharakat hozott!*

Rachel és Nick kiszolgálták magukat egy kis kaviárral és pezsgővel, de amikor Kaoliangnak nyújtották a poharát, ő udvariasan megrázta a fejét.

– Nem kér pezsgőt, Bao *Bucsang?* – kérdezte Eddie, és roppant csalódott volt. Csak Dom Pérignont bontatott volna ki, ha tudja, hogy csupán Rachel és Nick iszik belőle.

– Nem, de egy pohár forró vizet megköszönnék.

Ezek az anyaországiak és a forró vizük!

– Charity, kérlek, intézkedj, hogy Mr. Bao kapjon végre egy pohár forró vizet.

Kaoliang Nickre és Rachelre nézett.

– Szeretném, ha tudnátok, hogy Shaoyen száz százalékig együttműködött a hatóságokkal. Órákig tartó kihallgatásoknak vetette alá magát, sőt a rendelkezésükre bocsátotta az összes biztonsági felvételt a sencseni telephelyről, ahol a gyógyszerek készülnek. A rendőrség mindennek utánanézhetett.

– Köszönöm, hogy személyesen jöttél el, és mindezt elmondtad, Apa. Tudom, milyen nehéz lehet ez most neked – mondta Rachel.

– Te jó ég, ez semmi ahhoz képest, amin neked kellett átmenned!

Charity ekkor lépett be a nappaliba egy gőzölgő vizeskancsót és egy antik Venini poharat egyensúlyozva a tálcán. Az egészet letette Bao Kaoliang mellé, és mielőtt Eddie felfoghatta volna, mit történik, elkezdte beletölteni a forró vizet a nyolcvanéves bécsi üvegpohárba, mire éles reccsenés hangja hallatszott, és a pohár oldala megrepedt.

– Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee! – üvöltött fel hirtelen Eddie, majd felugrott a kanapéról, és leverte a kaviárostálat. Apró, fekete halikrák milliói repültek a levegőbe, majd landoltak az antik Savonnerie-szőnyegen. A zajra berohant a többi szobalány is, hogy lássa, mi történt. Eddie teljes pánikban bámult a lába elé, és zihálva préselte ki magából a szavakat.

– Ne mozduljatok! Ez a szőnyeg kilencszázötvenezer eurómba került egy aukción! Senki nem mozdul!

Rachel Laarnihoz fordult, és nyugodtan megkérdezte:

– Van egy porszívójuk?

* * *

Miután a kaviárkrízis maradandó károk nélkül elhárult, és a szőnyeg egyetlen szálának sem esett bántódása, a társaság úgy döntött, italukat a teraszon fogyasztják el, és közben gyönyörködnek a naplementében. Most, hogy Kaoliang mindent elmondott, amit akart, a hangulata érezhetően nyugodtabb lett. Eddie mellé állt, és a híres iparmágnások házait mutogatta a Victoria Peaken, majd megbecsülte a tulajdonaik értékét. Rachel és Nick a sarokban telepedett le, és a vizet bámulta.

– Hogy érzed magad, édes? – kérdezte Nick, aki még mindig nem volt biztos benne, hogyan érinti mindez Rachelt.

– Jól vagyok, és nagyon örülök, hogy sikerült tisztázni a dolgokat az apámmal. Azt hiszem, készen állok, hogy hazamenjünk.

– Nos, Kwok parancsnok azt mondta, a hét végén már mehetünk is, ha nem lesz semmi új fejlemény. Ígérem, amint tehetjük, máris indulunk – mondta Nick, és átölelte a feleségét. A városban éppen akkor gyújtották fel a fényeket.

Később, az este folyamán, amikor a Locke Klubban Nick, Rachel és Kaoliang éppen a vacsora közepén tartottak Eddie-vel és az anyjával, Alixszal, Kaoliang telefonja hirtelen megcsörrent. Amikor a férfi meglátta, hogy a sanghaji rendőrkapitány hívja, elnézést kért, felállt az asztaltól, és kiment a helyiségből, hogy fogadja a hívást. Néhány pillanattal később izgatott arccal tért vissza az asztalhoz.

– Hatalmas áttörés történt az ügyben, ugyanis letartóztattak valakit. Azt akarják, hogy azonnal menjünk vissza Sanghajba.

Rachel érezte, hogy a zsigerei tiltakoznak.

– Nekem is feltétlenül ott kell lennem?

– A helyzet az, hogy arra kérnek, azonosíts valakit – mondta komolyan Kaoliang.

Nem sokkal több mint három óra elteltével Rachel, Nick és Kaoliang már vissza is ért Sanghajba, ahol egy Audi és egy sofőr várta őket, aki elszáguldott velük Fucsou Lu központi rendőrőrsére.

– Még mindig semmi hír Carltonról? – kérdezte útközben Rachel.

– Semmi – felelt Kaoliang röviden. Már az előtt próbálta felvenni a kapcsolatot Carltonnal és Shaoyennel, hogy a charter gépük felszállt volna Hongkongból, de mindkettőjük telefonja azonnal üzenetrögzítőre kapcsolt. Most már idegesen nyomkodta a „visszahívás" gombot, mindeddig sikertelenül.

Megérkeztek a rendőrségre, ahol felkísérték őket egy fénycsövekkel bevilágított váróterembe. Egy elképesztően petyhüdt arcú rendőr lépett a szobába, és meghajolt Rachel apja előtt.

– Bao *Bucsang,* köszönöm, hogy ilyen gyorsan idejöttek. Ő itt Ms. Csu?

– Igen – felelt Rachel.

– Csang nyomozó vagyok. Be fogjuk kísérni a kihallgatószobába, és meg kell mondania, ismerős-e Önnek az a személy, akit letartóztattunk. Egy kétoldalú tükör mögül látja majd, ő pedig sem látni, sem hallani nem fogja, úgyhogy kérem, ne féljen hangosabban beszélni. Érthető volt minden?

– Igen. Velem jöhetne a férjem is?

– Nem, az sajnos nem lehetséges. De ne aggódjon, én és néhány másik rendőr ott leszünk. Nem történik majd semmi különös.

– Mi pedig itt kint várunk, édesem – szorította meg a kezét Nick bátorítóan.

Rachel bólintott, és elment a rendőrrel. Két másik nyomozó már a szobában volt, amikor beléptek. Egyikük meghúzott egy zsinórt, és ezzel felhúzta a redőnyt a tükör előtt.

– Ismeri ezt a személyt? – kérdezte Csang nyomozó.

Rachel érezte, ahogy a szíve a torkában kezd dobogni.

– Igen. Igen, ismerem. Ő volt az, aki a csónakunkat vezette a West Lake-en Hangcsouban.

– Ez a férfi nem a valódi hajós. Lefizette az igazit, hogy megmérgezhesse az Ön teáját, amit a hajón ivott.

– Istenem! Teljesen megfeledkeztem arról a Longcsing teáról! – mondta Rachel csodálkozva. – De ki ő? És miért akart megmérgezni engem?

– Még nem végeztünk, hölgyem. Kérem, jöjjön utánam a szomszéd szobába.

Rachel követte a nyomozót egy másik helyiségbe, ahol az egy újabb redőnyt húzott fel. Rachel szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

– Ezt nem értem. Ő mit keres itt?

– Ismeri ezt a hölgyet?

– Ez… – dadogta Rachel – …ez itt Roxanne Ma – Colette Bing személyi asszisztense.

14

KÖZPONTI RENDŐRŐRS

•

FUCSOU LU, SANGHAJ

Nick és Kaoliang is engedélyt kapott arra, hogy csatlakozzon Rachelhöz abban a helyiségben, ahonnan láthatták Roxanne kihallgatását.

– Milliomodszorra mondom, hogy az egész egy szörnyű tévedés volt! Én csak próbáltam egy kis üzenetet küldeni Rachelnek, ennyi az egész! – mondta Roxanne unottan.

– Azt gondolta, hogy ha egy ilyen erős szerrel megmérgez egy nőt, ami leállítja a veséit és a máját, és végül a halálához is vezethet, az megfelelő mód *egy kis üzenet eljuttatására?* – kérdezte Csang nyomozó némi szarkazmussal.

– Nem így kellett volna történnie. A szernek csak hánytatnia kellett volna egy ideig, erős hasi fájdalmakkal, hogy úgy érezze, mintha haldokolna, de közben mégsem. A terv az volt, hogy Rachel pontosan akkor kapja meg a virágokat az üzenettel, amikor megérkezik a hangcsoui kórházba. De mielőtt még odaadhattuk volna neki a liliomokat, őt közben kihozták a kórházból, és kimenekítették Hongkongba. Honnan az ördögből kellett volna tudnom, hogy mi fog történni?

– Akkor miért várt olyan sokat azzal, hogy odaadja az üzenetet, miután felvették a hongkongi Queen Mary Kórházba?

– Fogalmam sem volt, hová vitték. Egyszerűen eltűnt! Kétségbeesetten kerestük mindenhol – voltak embereim Sanghajban, Pekingben, minden körzet legfontosabb kórházaiban, akik mind őt kutatták. De várnunk kellett, amíg a felvételi dokumentuma felbukkan valahol. Nem az volt a szándékunk, hogy ilyen rosszul alakuljanak a dolgok. Csak rá akartam ijeszteni, hogy elhagyja az országot. A terv nagyon balul sült el.

– De miért akarna épp *Ön* ráijeszteni Rachel Csura?

– Már megmondtam. Colette borzasztóan kétségbeesett, hogy Carlton elveszítheti az öröksége egy részét Rachel javára.

Kaoliang álla rögtön leesett, Rachel és Nick pedig zavartan néztek egymásra.

– Miért következne ez be? – folytatta Csang nyomozó.

– Bao Kaoliang és a felesége dühösek voltak, amikor megtudták, milyen meggondolatlanságokat művelt a fiuk Párizsban.

– Olyan meggondolatlanságokat, amelyekről szó volt az Imperial Treasure-ben tartott vacsorán?

– Igen, Baóék veszekedni kezdtek Carltonról, és Bao Kaoliang kilátásba helyezte, hogy kitagadja őt.

– Ez a veszekedés Colette Bing és az Ön jelenlétében zajlott?

– Nem, a veszekedés azután kezdődött, hogy mi elhagytuk a helyiséget. Én azonban szándékosan bent felejtettem Colette iPhone-ját a széken, bekapcsolt hangfelvevővel, majd később visszamentem érte.

Kaoliang a homlokához emelte a kezét, és döbbenten ingatta a fejét.

– És akkor jöttek rá, hogy Baóék Carlton kitagadásáról beszéltek?

– Igen, és ez nagyon kiborította Colette-et. Ő azt gondolta, hogy segít elsimítani a dolgokat Carlton és a szülei között, ehelyett a helyzet csak rosszabb lett. Én mondtam neki, hogy semmi sem marad büntetlenül!

– Miért érdekelte az Colette Binget, ha Carlton Baót kizárják az örökségéből?

– Hát nem nyilvánvaló? Nevetségesen szerelmes abba a lúzerbe.

– Tehát Colette Bing utasította arra, amit tett?

– Nem, dehogy! Már mondtam, hogy nem! Colette csak zaklatott volt, miután rájött, milyen kockázatnak tette ki Carltont. Nem tudta abbahagyni a sírást és Rachel Csu szidását, így azt mondtam neki, hogy majd én helyrehozok mindent.

– Tehát ő nem tudta, hogy meg akarja mérgezni Rachelt.

– Nem! Colette-nek fogalma sem volt a tervemről. Csak annyit mondtam neki, hogy elintézem.

– Ilyen fontos küldetésre készült, és Colette mit sem tudott az egészről?

– SEMMIT A VILÁGON! És nem volt „fontos küldetés”.

– Hagyja abba Colette Bing fedezését! Ő parancsolta magának, hogy tegyen lépéseket, igaz? Az egész mindvégig az ő terve volt, maga csak a kisinasa volt, aki elvégezte a piszkos munkát.

– Nem vagyok a kisinasa! Kikérem magamnak! A személyi asszisztense vagyok! Tudja egyáltalán, mit jelent az? Egy negyvenkét alkalmazottból álló, közvetlen személyzetet irányítok, és számos további ügyet intézek. Hatszázötvenezer dollárt keresek évente.

– Ha Colette Bing ilyen sok pénzt fizet Önnek, hogy lehet az, hogy nem tud mindenről, amit érte tesz? Ezt elég nehezen hiszem el.

Roxanne megvetően nézett a nyomozóra.

– Mit tud maga a milliárdosokról? Ismer egyáltalán egyet is? Van fogalma róla, hogy élnek? Colette Bing az egyik leggazdagabb nő a világon, elképesztően elfoglalt és befolyásos ember. A divatblogját a nap minden percében több mint harmincötmillióan követik, és hamarosan az egyik legnagyobb divatcég nemzetközi nagykövete lesz. Tele a naptára – három-négy társadalmi eseményen minimum meg kell jelennie minden egyes este. Hat birtoka, három repülőgépe, tíz autója van, és minden héten elutazik valahová. Gondolja, hogy mindent számon tud tartani, ami csak történik? Túlságosan elfoglalt azzal, hogy olyan világhírű emberekkel találkozzon, mint például Ai Weiwei és Pan Ting-Ting! Az én dolgom, hogy mindent, ami a magán- és az üzleti életével kapcsolatos, gördülékennyé tegyek számára. Én posztolom az összes képét a blogjára! Én tárgyalok az összes szerződéséről! Én gondoskodom arról, hogy a kutyáinak a szara is tökéletes juharbarna árnyalatú legyen! Én intézem, hogy friss virág legyen mind a hat házban és a három repülőn, és hogy mindig minden kifogástalanul működjön. Van fogalma arról, hány virágossal dolgozunk, és mennyi hisztériát kell elsimítanom? Azoknak a ribancoknak saját valóságshow-juk lehetne, amennyit ármánykodnak, meg ahányszor hátba szúrják egymást. Elképesztő, amit művelnek csak azért, hogy kicsikarjanak egy apró elismerést Colette-től valamilyen idióta sarkantyúfű miatt! Nap mint nap millió és egy apró, bosszantó problémát hárítok el, amiről ő mit sem tud.

– Tehát Rachel Csu is csak egy ilyen apró, bosszantó probléma volt, amit el kellett hárítani?

Roxanne ingerült pillantást vetett Csang nyomozóra.

– Én csak a munkámat végeztem.

Nick felháborodva fordult Rachelhöz.

– Menjünk innen. Eleget hallottam.

Mindhárman elhagyták a rendőrséget, és ahogy végighajtottak Huangpu sötétedő utcáin, csendben ültek a kocsiban a korábban hallottakon gondolkodva. Az első ülésen Bao Kaoliang érzelmei hullámzottak leginkább. Elborzadt Roxanne-on és Colette-en, de még annál is dühösebb volt saját magára. Borzasztóan szégyellte magát. Az ő hibája volt. Hagyta, hogy a dolgok odáig fajuljanak Shaoyennel, hogy a Carlton körüli titkai és hazugságai összefüggő és veszélyesen kibogozhatatlan hálóvá alakuljanak, és Rachel volt az ártatlan áldozat, aki belepottyant ennek a szövevénynek a kellős közepébe. Rachel, aki semmi mást nem akart, mint megismerni őt és a családját. Sokkal többet érdemelt volna, és nem azt, hogy egy ilyen beteges család részévé váljon.

Nick látszólag nyugodtan ült a hátsó ülésen, és átkarolta Rachelt, de belül fortyogott a dühtől. *Az a szemét Colette!* Ő volt a felelős azért, hogy Rachelnek annyit kellett szenvednie, és Nick azt akarta, hogy ő is elnyerje méltó büntetését Roxanne-nal együtt. Felháborító volt a tudat, hogy Roxanne börtönbe megy, míg Colette büntetlenül megússza az egészet! A gazdagok és befolyásosak mindig érinthetetlenek voltak, ezt ő tudhatta a legjobban. De ha Rachel most nem ült volna mellette, Nick azonnal Colette házához hajt, és belenyomja a fejét a nevetségesen ragyogó medencéjébe, miközben minden hangszóróból Celine Dion üvölt.

Rachel Nick széles vállára hajtotta a fejét, és ő volt a legnyugodtabb hármuk közül. Attól a pillanattól kezdve, hogy Roxanne beszélni kezdett a kihallgatóhelyiségben, őt azonnal elöntötte valamiféle nyugalom. Tudta, hogy a megpróbáltatásoknak vége. Nem valami irracionális, elmebeteg idegen szemelte ki magának, hanem az öccse barátnőjének őrült személyi asszisztense, valaki, aki iránt most elképesztő szánalmat érzett. Ebben a pillanatban csak arra vágyott, hogy

visszaérjenek a szállodába. Csak be akart bújni a kényelmes ágyba, a puha párnák és a selyem ágynemű közé, és aludni egy nagyot.

Amikor az Audi ráfordult a Henan South Roadra, Nick észrevette, hogy nem jó irányba mennek.

– Most nem a Bunddal ellenkező irányba megyünk? – kérdezte Kaoliangtól.

– De igen. Nem a Peninsulába viszlek titeket. Ma éjjel az én házamban alszotok – ahol eddig is kellett volna.

Beértek egy csendesebb, fákkal övezett, kertvárosi negyedbe. A sűrű faágak gyönyörű ívet alkottak az utcák felett. Az autó lehajtott egy magas kőfal melletti kapubejáróhoz, és egy rendőr kinyitotta a fekete, kovácsoltvas kaput. Az autó továbbhajtott egy rövid, kanyargós úton, majd megállt egy gyönyörű, fényárban úszó, francia vidéki stílusú ház előtt. Amint a kocsi felgurult az íves feljáróra, a magas tölgyajtók kinyíltak, és három nő sietett le a lépcsőn.

– Jó estét, Ah Ting. Itthon van a feleségem? – kérdezte Kaoliang a házvezetőt.

– Igen, már visszavonult az emeletre.

– Ez itt a lányom és a férje. Felhívná, kérem a Peninsula Hotelt, hogy azonnal szállítsák át ide a csomagjaikat? És kérem, gondoskodjon egy késői vacsoráról is. Esetleg egy kis halgolyós tésztaleves?

Ah Ting döbbenten nézett Rachelre. *A lánya?*

– Kérem, intézkedjen, hogy a kék hálószobát készítsék elő nekik – utasított Kaoliang.

– A kék hálószobát? – kérdezte Ah Ting. Azt csak magas rangú vendégek szokták használni.

– Igen, azt mondtam – erősítette meg Kaoliang, majd feltekintett a második emeletre, ahol az ablakban észrevette felesége sziluettjét.

Ah Ting hezitált, mintha mondani akarna valamit, majd inkább szó nélkül megfordult, és utasításokkal kezdte bombázni a két mögötte álló, fiatalabb szobalányt.

Kaoliang Rachelre és Nickre mosolygott.

– Ez a mai nagyon hosszú nap volt. Remélem, nem bánjátok, ha én lefekszem aludni. Találkozunk reggel.

– Jó éjszakát – mondta egyszerre Rachel és Nick, miközben nézték, ahogy Kaoliang eltűnik a házban.

* * *

Rachel hangos madárcsicsergésre ébredt. A függönyön át beszűrődött a napsütés, és fátyolszerű árnyakat vetett a lágy, kékes-lila falakra. Kikászálódott az oszlopos ágyból, és az ablakhoz sétált. A tető alatti kis résben felfedezett egy madárfészket. Három éhes kis fióka nyitogatta apró csőrét az ég felé, és szemmel láthatóan arra várt, hogy az anyjuk megetesse őket. A mamájuk ijedten röpködött a fészek körül. Rachel elszaladt az iPhone-jáért, merészen kihajolt az ablakon, és megpróbált egy-két jó felvételt készíteni az anyamadárról, akinek különleges fekete feje, szürke teste, a szárnyán pedig egy árnyalatnyi kék szín volt. Sikerült is készítenie néhány fotót, majd amikor letette a telefont, meglepve vette észre a világossárga, galléros ruhát viselő nőt, aki az udvar közepén állt, és őt figyelte. Bizonyosan Carlton édesanyja volt.

Rachel nem volt felkészülve arra, hogy így találkozzanak, ezért ügyetlenül leintegetett neki.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt! – felelt a nő kissé hűvösen, majd egy fokkal kedvesebben hozzátette: – Látom, észrevette a szarkákat.

– Igen, csináltam róluk néhány képet – mondta Rachel, és egy kicsit butának érezte magát, amiért a nyilvánvalóról fecseg.

– Kávét? – kérdezte a nő.

– Köszönöm. Máris lemegyek – felelt Rachel. Lábujjhegyen járva, hogy fel ne ébressze Nicket, fogat mosott, lófarokba kötötte a haját, és elgondolkodott, hogy mit vegyen fel. Ez persze nevetséges volt – a hölgy már így is meglátta őt a hatalmas Knicks feliratú pólóban és Nick régi alsónadrágjában. Ekkor egy gondolat futott végig a fején: vajon tényleg Carlton anyját látta odalent? Felvett egy egyszerű, fehér vászonruhát, és óvatosan lesétált a kanyargós csigalépcsőn. Miért lett hirtelen ilyen ideges? Tudta, hogy Baóék hajnalig beszélgettek, mivel elmosódott hangjuk néha beszűrődött a folyosóról a vendégszobába.

Hol is kellett volna találkozniuk? Körülnézett az impozáns fogadótermek körül, amelyeket elegáns francia és kínai tárgyak díszítettek, miközben az járt a fejében, vajon mit mond majd neki Shaoyen Bao azok után, ami történt. Hirtelen eszébe jutottak Carlton szavai, amelyeket még Párizsban mondott neki: „…az anyám inkább meghal, mint hogy átlépd az otthona küszöbét.”

Egy szobalány épp egy ezüsttálcán vitte valahova a kávéskészletet, amikor meglátta a bizonytalanul téblábolóó Rachelt.

– Erre, asszonyom – mondta, és kivezette őt egy széles teraszra. A kertben látott hölgy már egy sötét színű, rózsafa asztalnál ült. Rachel lassan elindult felé, és érezte, hogy gombóc van a torkában.

A nő is figyelte, ahogy a fiatal nő közeledik. *Szóval ez itt a férjem lánya. A lány, aki majdnem meghalt Carlton miatt.* Amikor Rachel közelebb ért, villámcsapásként érte a felismerés. *Istenem, hogy hasonlít rá. Tényleg a nővére!* Ezzel minden félelme, amit annyi ideig mélyen elnyomott magában, minden gondolat, ami könnyeket fakasztott benne, hirtelen értelmetlenné vált.

Rachel odaért az asztalhoz, ő pedig felállt, és kezet nyújtott neki.

– Bao Shaoyen vagyok. Isten hozott az otthonomban!

– Az én nevem Rachel Csu. Boldog vagyok, hogy itt lehetek.

15
RIDOUT ROAD
•
SZINGAPÚR

Amikor Astrid péntek este hazaért a szokásos Tyersall Park-i vacsoráról, Michael dolgozószobájából fülsiketítő hangerővel dübörgött a Led Zeppelin. Felvitte az emeletre az álmos Cassiant, és átadta a dadának.

– Mióta megy ez így? – kérdezte.

– Csak egy órája értem haza, asszonyom. Akkor még Metallica ment – jelentette kötelességtudóan Ludivine. Astrid becsukta Cassian hálószobájának ajtaját, és visszament a földszintre. Bekukkantott Michael irodájába, aki a sötétben ült Arne Jacobsen karosszékében.

– Levennéd, kérlek, a hangerőt? Cassian már alszik, és elmúlt éjfél.

Michael egy gombnyomással kikapcsolta a hangfalat, de mozdulatlan maradt a székében. Astridnak rögtön feltűnt, hogy ivott, és mivel nem akart újabb vitát, vidáman megjegyezte:

– Jó mulatságról maradtál le ma este. Alfred bácsi hirtelen csillapíthatatlan vágyat érzett a durián gyümölcs iránt, így mindannyian levonultunk az Upper Serangoon Roadon lévő 717 Tradingbe, hogy vegyünk néhányat. Bárcsak ott lettél volna – mindenki tudja, hogy te választod ki a legszebbeket!

Michael bosszúsan felhorkantott.

– Ha azt várod tőlem, hogy ott üljek és céltalanul fecsegjek Alfred bácsival és az apáddal a durián gyümölcsökről…

Astrid belépett a szobába, felkapcsolt egy lámpát, és leült az ottománra Michaellel szemben.

– Nézd, nem kerülheted ilyen látványosan az apámat. Előbb vagy utóbb, de békét kell kötnötök végre.

– Miért nekem kéne békét kötnöm, amikor ő indította a háborút?

– Milyen háborút? Annyiszor megbeszéltük már ezt, és megmondtam, biztosan tudom, hogy nem az apám vette meg a

cégedet. De a vita kedvéért mondjuk, hogy ő tette. Mit számít az már? Fogtad azt a pénzt, és megnégyszerezted. Már régen bebizonyítottad mindenkinek – az apámnak, a családomnak, a világnak –, hogy milyen zseniális vagy. Nem lehetnél most már egy kicsit boldog?

– Nem voltál ott aznap reggel a golfpályán. Nem hallottad, amiket az apád mondott nekem, azt a megvetést a hangjában. Mindig is lenézett engem, az elejétől fogva, és ez soha nem fog változni.

Astrid sóhajtott.

– Az apám mindenkit lenéz. Még a saját gyerekeit is. Ő egyszerűen ilyen, de ha eddig még nem jöttél rá erre, nem tudom, mit mondhatnék.

– Azt akarom, hogy ne menj oda többet péntek esténként. Nem akarom, hogy minden átkozott héten találkozz a szüleiddel – jelentette ki Michael.

Astrid megállt egy pillanatra.

– Tudod, még meg is tenném, ha változtatna a mostani helyzeten. Tudom, hogy boldogtalan vagy, Michael, de azt is tudom, hogy a boldogtalanságodnak valójában alig van köze a családomhoz.

– Ebben igazad van. Azt hiszem, boldogabb lennék, *ha többet nem csalnál meg*.

Astrid elnevette magát.

– Te tényleg részeg vagy.

– Egyáltalán nem vagyok részeg. Csak négy whiskyt ittam. Annyira se vagyok részeg, hogy ne lássam az igazságot, amikor ott van a szemem előtt.

Astrid a szemébe nézett, és nem tudta, hogy a férje tényleg komolyan beszél-e.

– Nézd, Michael, én próbálok türelmes lenni veled a házasságunk érdekében, de nem igazán könnyíted meg a dolgot.

– Szóval a házasságunk érdekében feküdtél le Charlie Wuval?

– Charlie Wuval? Honnan az ördögből veszed, hogy megcsallak Charlie-val? – kérdezte Astrid, azon gondolkodva, hogy vajon a férje tudja-e az igazságot a cégéről.

– Kezdettől fogva tudtam rólad és Charlie-ról.

– Ha arról a hétvégi kirándulásról beszélsz, amit Kaliforniában tettünk meg Alistairrel, akkor nevetséges vagy, Michael. Jól tudod, hogy csak barátok vagyunk.

– Csak barátok? „Ó Charlie, te vagy az egyetlen ember, aki igazán megért” – mondta Michael utánzós, lányos hangon.

Astrid érezte, ahogy végigfut a hátán a hideg.

– Mégis, mióta hallgatod le a telefonbeszélgetéseimet?

– Az elejétől fogva, Astrid. És az e-mailjeidet is olvastam. Minden e-mailedet elolvastam, amit vele váltottál.

– Hogyan?! De hát miért?!

– A feleségem 2010-ben két hetet töltött Hongkongban a legfőbb versenytársammal. Nem gondoltad, hogy utána fogok nézni? A kormánynak dolgoztam, és mestere vagyok a megfigyelésnek – minden forrás a rendelkezésemre állt – hencegett Michael.

Astridot sokkolta, amiket hallott. Egy ideig nem mozdult. Szótlanul bámulta Michaelt, és azon gondolkodott, ki ez az ember, aki előtte ül. Régen azt gondolta, ő a földkerekség legsármosabb férfija, de most szinte démonian festett. Abban a pillanatban rájött, hogy nem tud többé egy fedél alatt élni vele. Felállt a székről, végigsietett az árkádok alatt, a tükrös medence mellett egészen addig a lépcsőig, ami Cassian hálószobájához vezetett. Felszaladt, és bekopogott Ludivine ajtaján.

– Tessék! Jöjjön be! – Astrid kinyitotta az ajtót. Ludivine épp az ágyán feküdt, és valami szörfös sráccal FaceTime-ozott.

– Ludivine, kérlek, pakolj össze éjszakára magadnak és Cassiannak. Átmegyünk anyámhoz.

– Mikor?

– Most rögtön.

Astrid innen a hálószobájába rohant, ahol felkapta a pénztárcáját és a kocsikulcsát. Amikor Ludivine-nel és Cassiannal leért a földszintre, Michael a hall közepén állt, és őket bámulta. Astrid odaadta a slusszkulcsot Ludivine-nek, és odasúgta neki:

– Szálljatok be a kocsiba Cassiannal. Ha öt perc múlva nem jövök, hajts egyenesen a Nassim Roadra.

– Ludivine, a kurva életbe, meg ne merj mozdulni, vagy esküszöm, eltöröm a nyakadat! – üvöltötte Michael. A dada

lefagyott, Cassian pedig tágra nyílt szemmel meredt az apjára.

Astrid a férjéhez fordult.

– Szépen beszélsz a fiad előtt, mondhatom, Michael. Nézd, én sokáig próbáltam, igazán próbáltam. Azt hittem, megmenthetjük ezt a házasságot a gyerekünk érdekében. De az a tény, hogy ennyire alapjaiban avatkoztál a magánügyeimbe, jól mutatja, mennyire szétesett már ez a kapcsolat. Nem tisztelsz engem, és ami még fontosabb, nem bízol bennem. Soha nem bíztál bennem! Így hát miért is akarsz most megállítani minket? Valahol, a lelked mélyén te is tudod, hogy már nem az a feleség vagyok, akit akarsz. Csak nem vallod be magadnak.

Michael a bejárati ajtóhoz futott, és elállta az utat. Lekapott egy 15. századi bajor alabárdot a falról, és fenyegetően hadonászni kezdett vele Astrid felé.

– Tőlem mehetsz a pokolba, de a fiamat nem viszed sehova! Ha most elhagyod ezt a házat, hívom a rendőrséget, és megmondom nekik, hogy elraboltad őt. Cassian, gyere ide!

Cassian sírni kezdett, Ludivine pedig egyre erősebben szorította, miközben azt suttogta:

– *C'est des putains de conneries!*[158]

– Hagyd abba! Megijeszted őt! – mondta dühösen Astrid.

– Téged és az egész családodat is sárba tiporlak majd! A *The Straits Times* címoldalán fogod magad viszontlátni! Feljelentelek házasságtörésért és elhagyásért – minden e-mail és telefonbeszélgetés itt van hozzá! – őrjöngött Michael.

– Ha elolvastad minden e-mailemet, akkor nagyon jól tudod, hogy soha semmi illetlent nem írtam Charlie-nak. Egy szót sem! Csak jó barát, semmi más! Olyan jó barát, amilyet te el se tudsz képzelni – mondta Astrid, és hangja elcsuklott az erős érzelmektől.

– Igen, azt tudom, hogy nagyon alaposan eltüntetted a nyomaidat. De az a szemétláda Charlie nem!

– Miről beszélsz?

– Ez nyilvánvaló, Astrid. A pasi olyan szerelmes beléd, hogy az már szinte szomorú. Minden e-mailje egy szánalmas szerelmes levél.

Ebben a pillanatban Astrid rádöbbent, hogy Michaelnek igaza van. Minden hétköznapi e-mail, minden SMS, amit Charlie

valaha küldött neki, szerelmi vallomás volt. Soha nem szegte meg az ígéretét. Az óta a nap óta Abelard és Héloïse párizsi sírjánál. Hirtelen olyan erőt érzett magában, amely bátrabbá tette, mint valaha.

– Michael, ha nem állsz el az ajtóból most azonnal, Istenre esküszöm, hogy én magam hívom a rendőrséget!

– Csak rajta! Holnap reggelre már mindketten az újságokban leszünk! – ordított Michael.

Astrid erre elővette a mobilját, és tárcsázta a 911-et. Közben nyugodtan mosolygott.

– Michael, nem tudtad, hogy a nagyanyám és Alfred bácsi a szingapúri sajtó legnagyobb magánrészvényesei? Mi nem fogunk az újságokba kerülni. Mi *soha* nem fogunk az újságokba kerülni!

16

188 Taiyuan Road
•
SANGHAJ

– Miért Eleanor Youngtól kellett megtudnom, hogy a saját lányom majdnem meghalt? – veszekedett a telefonban Kerry Csu.

– Nem haltam meg majdnem, Anya – mondta Rachel, és kinyújtózott pihenőfotelén a Bao-rezidenciabeli hálószobájában.

– Persze hogy nem! Eleanor azt mondta, a halálos ágyadon feküdtél! Az első géppel repülök Sanghajba, már holnap!

– Nem kell idejönnöd, Anya. Biztosíthatlak, hogy nem voltam veszélyben, és már teljesen jól vagyok – nevetett Rachel, hogy próbálja javítani a helyzetét.

– Nick miért nem hívott előbb? Miért mindig én vagyok az utolsó, aki megtudja a dolgokat?

– Csak néhány napig voltam kórházban, de olyan hamar rendbe jöttem, hogy nem láttam okát, hogy felizgassalak. Egyébként is, mióta hiszel el mindent, amit Eleanor mond neked? Már legjobb barátnők vagytok, vagy mi?

– Semmi ilyesmi. De néhányszor felhív minden héten, és már nem volt más választásom, fel kellett vennem.

– Várjunk csak! Miért hív téged hetente többször?

– Vajon miért… Amióta az esküvőn megtudta, hogy házakat adok el az IT-soknak Cupertinóban és Palo Altóban, folyton hívogat, hogy tuti tippeket kérjen a techrészvényekről. És folyton azzal nyaggat, hogy mondjak rólad valami hírt. Majdnem minden második nap tudni akarja, van-e valami újság.

– Újság az utazásunkról?

– Nem, az utazásotok egyáltalán nem érdekli. Természetesen azt akarja tudni, hogy terhes vagy-e.

– Jaj, istenem! Kezdődik… – motyogta Rachel.

– Most komolyan, nem lenne klassz, ha összehoznátok egy kisbabát Sanghajban? Remélem, te és Nick nagyon próbálkoztok!

Rachel fuldokolni kezdett.

– Hé! Állj! Elég! Ezt nem akarom megbeszélni veled. Anya, kérlek! Tartsd a határokat!

– Hát ezt meg hogy értsem? A vaginámból toltalak ki! Miféle határok vannak köztünk? Harminckét éves vagy, ha most nem kezdesz el gyerekeket szülni, akkor mégis, mikor akarsz?

– Tudomásul vettem, Anya. Tudomásul vettem.

Kerry sóhajtott.

– Szóval mi lett azzal a lánnyal, aki meg akart mérgezni téged? Fel fogják akasztani?

– Istenem, fogalmam sincs! Remélem, nem.

– Hogy érted azt, hogy reméled, nem? *Megpróbált megölni!*

Rachel sóhajtott.

– Ez ennél sokkal bonyolultabb. De telefonon nem igazán tudom elmagyarázni, Anya. Hosszú történet, olyasmi, ami csak Kínában történhet meg.

– Mindig elfelejted, hogy én is Kínából származom, kislányom! Sokkal többet tudok az országról, mint te! – mondta idegesen Kerry.

– Hát persze, Anya, nem így értettem. De nem ismered azokat az embereket és körülményeket, amelyek közt most itt vagyok, amióta idejöttem – mondta Rachel, és hirtelen elfogta a szomorúság, amikor a hét eleji találkozására gondolt Colette-tel.

A Sanghajba érkezésüket követő reggelen, Rachelt számos hangüzenet várta tőle.

„Rachel! Istenem! Annyira sajnálom! Nem is tudom, hogy mit mondjak! Csak most tudtam meg az egész Roxanne-dolgot. Kérlek, hívj vissza!”

Kis idő elteltével: „Rachel, hol vagy? Láthatnálak, kérlek? Felhívtam a Peninsulát, és azt mondták, nem jelentkeztél be. Baóéknál vagy? Hívj, kérlek!”

Fél óra múlva: „Szia, megint én vagyok, Colette. Carlton veled van? Nagyon aggódom érte. Teljesen eltűnt, nem válaszol a hívásaimra és az üzeneteimre. Hívj fel.”

Délután pedig egy síró hangú üzenet: „Rachel, én tényleg remélem és imádkozom, hogy tudd, nekem SEMMI közöm ehhez. Semmi, a világon. Kérlek, higgy nekem! Ez egyszerűen borzalmas! Kérlek, engedd, hogy megmagyarázzam!”

Nick határozott volt az ügyben, hogy Rachel Colette egyik üzenetére se reagáljon.

– Tudod, én nem igazán hiszem el, hogy olyan ártatlan, amilyennek Roxanne mondja. Egyértelműen felelős azért, ami veled történt, és én többet hallani se akarok róla.

Rachel ennél kicsit megértőbb volt.

– Mondhatsz bármit a természetéről, igaz, hogy egy piszkosul elkényeztetett hercegkisasszony, de azt nem mondhatod, hogy nem volt velünk kedves.

– De nem akarom, hogy többet bajod essen, ennyi az egész. – mondta Nick, és aggódva összehúzta a szemöldökét.

– Tudom. De nem hiszem, hogy Colette ártani akart nekem, azt pedig végképp nem gondolnám, hogy ezután bántani fog. Úgy érzem, tartozom neki annyival, hogy meghallgatom.

Másnap délután öt órakor Rachel belépett a Bund sétányon álló Waldorf Astoria Hotelbe. Bao Kaoliang két testőre diszkréten kísérte, ehhez Nick feltétlenül ragaszkodott. A tágas étterem felé indult, amely egy pazarul berendezett, hatalmas tér volt. A félemelet ellipszis alakban vette körül, a márványoszlopok a második szintig nyúltak. A helyiséget ezen kívül egy káprázatosan berendezett belső udvar is díszítette. Colette azonnal fölpattant a székéből, és Rachel felé szaladt, amint megpillantotta őt.

– Olyan boldog vagyok, hogy eljöttél! Nem tudtam, hogy tényleg megteszed-e – mondta, és szorosan magához ölelte.

– Hát persze hogy eljöttem – felelt Rachel.

– Fantasztikus teájuk van. És ki kell próbálnod a scone-t is, pontosan olyan, mint a Claridgesben. Te milyen teát kívánsz ma? Én, azt hiszem, Darjeelinget iszom, mindig az a legjobb – fecsegett idegesen Colette.

– Azt kérem, amit te is – mondta Rachel, hogy egy kicsit oldja a hangulatot. Észrevette, hogy Colette öltözéke teljesen eltér a tőle egyébként megszokottól – elegáns, szürke, dísztelen ruhát viselt, kiegészítő gyanánt pedig csupán egy smaragdkörökkel kirakott máltai kereszt lógott a nyakában. Kevesebb smink is volt rajta, mint általában, a szeme pedig duzzadtnak tűnt a sírástól.

– Rachel, hinned kell nekem, amikor azt mondom, fogalmam sem volt, mire készül Roxanne! Pontosan ugyanolyan sokként

ért engem is, mint nyilvánvalóan téged is. Soha, soha nem utasítottam arra Roxanne-t, hogy bármi olyasmit tegyen, amivel árt neked. Semmit! Hiszel nekem, ugye? Kérlek, mondd, hogy hiszel nekem!

– Hiszek neked – mondta Rachel.

– Ó, hála istennek! Hála istennek! – sóhajtott Colette. – Egy darabig azt hittem, most már örök életedre gyűlölni fogsz engem.

– Soha nem tudnálak gyűlölni, Colette – mondta kedvesen Rachel, és Colette kezére tette az övét.

Ekkor két gőzölgő teáskanna érkezett, melléjük pedig egy magas ezüstállványt helyeztek, amelyen roskadásig álltak az ízlésesen felvágott háromszögszendvicsek, néhány scone és egy sor másfajta édesség. Colette elkezdte Rachel tányérjára rakosgatni a fénylő tetejű péksüteményeket és a puha, meleg scone-t, miközben tovább magyarázkodott.

– Roxanne állt elő azzal az ötlettel, hogy kémkedjünk Baóék után, miután elmentünk – az ő ötlete volt. Aztán, amikor meghallottuk, miről beszélnek, ledöbbentem, ennyi az egész. Csak arra tudtam gondolni, hogy megbántottam Carltont, hogy inkább csak rontottam a helyzetén. És abban a pillanatban, de csak abban az egyetlen pillanatban, nagyon mérges lettem – nem rád, az egész szituációra –, Roxanne pedig félreérthette az érzelmeimet.

– Hát még hogy félreértette! – jegyezte meg Rachel.

– Igen, így volt. Roxanne és én… a mi kapcsolatunk bonyolult. Immár öt éve nekem dolgozik – apám „ajándéka” volt a tizennyolcadik születésnapomra –, és úgy ismer engem, mint a saját tenyerét. Mielőtt hozzám jött volna dolgozni, borzalmas állása volt a P. J. Whitney-nél, és nagyon hálás nekem, nincs neki semmi egyebe – én vagyok az egész élete. Ő olyan, mint az a szereplő a *Gosford Park*ból, akit Helen Mirren alakít – a vérbeli házvezetőnő. Teljesíti a vágyaimat már azelőtt, hogy én magam tudnám, mik azok, és mindig olyasmiket csinál, amiről úgy gondolja, jó nekem, akkor is, ha nem kérem rá. De most átlépett egy határt. Tényleg átlépett egy határt. Remélem, tudod, hogy elbocsátottam. Azonnal küldtem neki egy üzenetet, hogy elküldöm, amint megtudtam, mi történt.

Ja, fogadok, hogy lesz Wi-Fi a cellájában – gondolta Rachel.

– Van valami, amit még mindig nem értek, Colette. Miért dühített fel, hogy Carlton elveszítheti az öröksége egy részét? Miért érdekel ez téged ennyire?

Colette lenézett a tányérjára, és elkezdte kipiszkálni a mazsolákat a scone-ból.

– Nem hiszem, hogy meg tudnád érteni, milyen nyomás nehezedett rám egész életem során. Tudom, milyen szerencsés vagyok, higgy nekem, tényleg tudom, de ezzel a szerencsével nagyon sok teher is jár. Egyedüli gyerek vagyok, és amióta csak megszülettem, a szüleimnek óriási elvárásai voltak felém. Mindenből a legjobbat adták nekem, a legjobb iskolákba írattak, a legjobb orvosokat alkalmazták – tudod, anyám hatéves koromban megcsináltatta a szemhéjamat. Tizenéves koromban évente vetettek alá valamilyen plasztikai műtétnek, hogy még jobban nézzek ki. De cserébe elvártak dolgokat. Hogy én legyek a legkiválóbb diák az iskolában. Hogy mindenben én legyek a legjobb. Azt hittem, arra készítenek így fel, hogy majd sikeres legyek az üzleti életben, de kiderült, hogy csak azt akarták, hogy menjek férjhez, és kezdjek unokákat szülni nekik. Számukra én egy trónörökösnő vagyok, így csakis egy igazi trónörököshöz engedtek volna férjhez. A választásuk Richie Yang-ra esett, és elmondhatatlanul dühösek voltak, amikor visszautasítottam a lánykérését. De nem szeretem őt, Rachel. Carltont szeretem – biztos vagyok benne, hogy mindig is tudtad –, és annak ellenére, hogy még nem állok készen a házasságra, azt akarom, hogy Carlton legyen a férjem, ha eljön az ideje. El tudom képzelni magam mellette – olyan gyönyörű akcentusa van, magas, az arca is meseszép –, a mi gyerekeink lennének a legszebbek a világon. De az apám ebből semmit nem értékel. Ő nem ért meg olyasvalakit, mint Carlton, ő csak a hagyományosabb férfiakkal ért szót, mint Richie. Carlton már így is nehéz helyzetben van, de ha még a vagyonát is elveszti – még ha csak kis részét is –, az csak tovább rombolná őt apám szemében. És lehetetlenné tenné, hogy valaha is a felesége legyek.

– De a családodnak már így is óriási a vagyona. Akkora, hogy évszázadokig is meg lehet élni belőle.

– Tudom, hogy ezt nem igazán értheted – onnan, ahonnan te jöttél –, de hidd el, az apám egyáltalán nincs meggyőződve, hogy elég pénze van. Korántsem.

Rachel undorral megrázta a fejét.

– Remélem, tudod, hogy egyszer ki kell állnod magadért az apáddal szemben.

– Tudom. Már meg is tettem – nemet mondtam Richie-nek, emlékszel? Most pedig be akarom bizonyítani az apámnak, hogy nélküle és a pénze nélkül is tökéletesen boldogulok. Tudom, hogy most épp tesztel engem – mindig ilyesmiket csinál –, és tudom, hogy nem fogja sokáig megtagadni tőlem a pénzét. Tudom, hogy továbbra is fizetni fogja a vidéki birtokom tájrendezőjét. De most a te segítségedre van szükségem.

– Mit tehetek érted?

Colette szemébe könnyek gyűltek.

– Végre el tudtam érni Carltont telefonon. Azt mondta, ne hívjam többet. Annyi borzalmas dolgot mondott nekem, hogy inkább el sem ismételem. És azt mondta, hogy soha többé nem akar látni! El tudod ezt hinni? Tudom, hogy csak aggódik amiatt, ami veled történt. Tudom, hogy bűntudata van, és bizonyos értelemben önmagát hibáztatja. Kérlek, meg kell győznöd, hogy rendben vagy és barátok maradtunk, és hogy nem kell rám dühösnek lennie többet. Valami nagyon fontos dolgot kell hogy megbeszéljek vele, és minél előbb találkoznunk kell. Tudnál segíteni, *kérlek?*

Rachel csendben ült, és a Colette arcán lecsorduló könnycseppet bámulta.

– Tudod, azóta nem láttam Carltont, hogy visszajöttük Sanghajba. Nem keresett se engem, se a szüleit. Azt hiszem, még nem áll készen, hogy bárkivel is beszéljen.

– Veled beszélni fog, Rachel, és én tudom, hol van. A Portman Ritz-Carlton elnöki lakosztályában – mindig ott rejtőzik el. Odamennél hozzá? Légyszi!

– Ezt nem tehetem, Colette. Nem akarom arra kényszeríteni Carltont, hogy találkozzon velem, amíg nem áll készen. Azt pedig végképp nem hiszem, hogy bele kellene avatkoznom a kapcsolatotokba. Nem mondhatok neki semmi olyat, ami megváltoztatná, ahogy érez, vagy ahogy érezni akar. Időt kell

hagynod neki a gyógyulásra, és egyedül kell rájönnie, mit is akar valójában.

– De soha nem tudja, mit akar! Meg kell mondanod neki! – könyörgött Colette. – Úgy gondolom, minél tovább mereng ezen, annál inkább belerokkan. Már így is egy roncs volt, mikor éppen felépült a balesete után, nem akarom, hogy újra maga alá kerüljön emiatt.

– Nem tudom, mit mondhatnék, Colette. Az emberek ilyenek. Az élet tele van problémával. A dolgok nem mindig alakulnak jól, csak mert mi úgy akarjuk.

– Ez nem igaz! Számomra mindig jóra fordulnak a dolgok – vágott közbe hevesen Colette.

– Akkor azt hiszem, hinned kell abban, hogy ezúttal is így fog történni.

– Tehát tényleg nem mész át a Portmanbe?

– Nem látom értelmét.

Colette szeme egy pillanatra összeszűkült.

– Á, már értem. Nem akarod, hogy Carlton és én újra összejöjjünk, igaz?

– Ez nem igaz.

– Igen, most már látom. Büntetni akarsz, ugye?

– Nem értem…

– Még mindig haragszol amiatt, ami veled történt!

Rachel zaklatott pillantást vetett Colette-re.

– Nem haragszom rád. Talán sajnállak, de soha nem voltam dühös.

– *Sajnáltál?*

– Sajnáltam az egész helyzetet, hogy odáig fajult a dolog, hogy Roxanne úgy érezte, ezt kell tennie.

Colette hirtelen az öklével csapott az asztalra.

– Hogy merészelsz sajnálni! Mit képzelsz, ki vagy te?

Rachel visszahőkölt.

– Colette, ezt nem sértésnek szántam. Csak úgy értettem.

– Megszántalak téged, Rachel Csu! Gondoltam, itt ez a szegény, nevetséges, árva lány Amerikából. Fizettem az ételedet, meghívtalak a házamba, repültél a gépemen, én fizettem az egész francos párizsi utat. Bebocsátást nyertél általam a legexkluzívabb helyekre a világon, sok fontos embernek

bemutattalak. Te meg még egy ilyen apró szívességet se vagy képes megtenni nekem?

Te jó ég, teljesen elvesztette az önuralmát – gondolta Rachel, de próbált higgadt maradni.

– Colette, azt hiszem, egy kicsit észszerűtlenül viselkedsz. Hálás vagyok mindenért, amit értem és Nickért tettél, de nem gondolom, hogy jogom van megmondani Carltonnak, hogy bármit is tegyen, főként, ha az a ti kapcsolatotokat is érinti.

– Soha nem is voltál a barátom, igaz? Már tisztán látlak téged! Az olcsó amerikai ruháid és az olcsó ékszereid! – vágta ki Colette megvetően.

Rachel döbbenten nézett rá. *Ez tényleg megtörténik?* Látta, hogy a kifogástalanul manikűrözött hölgyek az étteremben már mind őket bámulják. A két biztonsági őr Rachel széke mögé sietett.

– Minden rendben van, kisasszony?

– *Testőröket* hoztál? Mit képzelsz, ki vagy te? Ó, ez mókás, próbálsz engem utánozni, mi? Nos, nekem kétszer olyan jó biztonsági szolgálatom van, mint neked! Roxanne-nak végig igaza volt veled kapcsolatban – az első naptól fogva irigykedsz rám, és azon dolgozol, hogy elszakíts Carltontól és a családjától. Tökéletesen sikerült a kis terved, nem igaz? Magadnak akarod az összes pénzüket. Nos, tied lehet a szánalmas kis másfél milliárd dollárjuk – az semmi ahhoz képest, ami az én családomnak van. Soha életedben nem fogsz felérni hozzám. A világ minden pénzén sem vásárolhatod meg a stílusomat és az ízlésemet, mert te mindig is közember leszel! Semmi vagy, egy közönséges kis fattyú!

Rachel egy pillanatig teljes csendben ült, és közben érezte, hogy felforrósodik az arca. Eldöntötte, hogy egy percig sem hajlandó tovább hallgatni Colette sértéseit, ezért hátratolta a székét, és felállt az asztaltól.

– Tudod, ez már túlmegy a nevetségesség határán. Egy ideig tényleg rosszul éreztem magam miattad, még akkor is, amikor súlyos betegen feküdtem egy hétig, ami a te hibádból történt. De mára semmi mást nem érzek irántad, csak szánalmat. Igazad van, soha nem leszek olyan, mint te – köszönöm a bókot! Nem vagy más, csak egy elkényeztetett kis liba. És veled ellentétben

én büszke vagyok a gyökereimre – nem az igazi apámról beszélek, az őszinte és keményen dolgozó anyámra gondolok, aki felnevelt, és arra a csodálatos családra, aki támogatta őt. Nem lett őrült nagy vagyonunk egyik napról a másikra, és soha nem kell majd valami puccos komornyikot alkalmaznunk, hogy jómodorra tanítson minket. Te nem a valódi világban élsz, soha nem is tetted, így nem is állok le veled vitatkozni – jóval fölötte állok ennek. Itt ülsz a tökéletes kis eco-luxus buborékodban, miközben az apád vállalatai a legnagyobb környezetszennyezők Kínában. Talán tiéd a világ minden pénze, de te vagy a legszegényebb *gyerek,* akivel valaha találkoztam. Nőj fel végre, Colette, és élj!

Ezzel Rachel kisétált a szállodából, egyenesen a Bundra, a testőrök pedig természetesen azonnal követték.

– Hívjuk az autót, kisasszony? – kérdezte az egyikük.

– Ha nem bánják, szívnék egy kis friss levegőt. Azt hiszem, most már rendben leszek – a házban találkozunk, uraim.

Rachel elindult a világhírű sétányon, felnézett a csillogó szecessziós épületekre és a piros kínai zászlókra, amelyek fölöttük lengedeztek. Amint elsétált egy fiatal házaspár mellett, akik éppen esküvői képet készítettek a Peace Hotel előtt, megszólalt a telefonja. Carlton volt az.

– Rachel! Jól vagy? – kérdezte aggódva és izgatottan.

– Hát persze. Miért?

– Az a veszekedés az előbb Colette-tel…

– Honnan tudsz te arról? – hökkent meg Rachel.

– Valaki videóra vette az egészet a félemeletről, éppen felettetek. Vírusként terjed a WeChaten. „Az elkényeztetett picsát jól kiosztják” – ezt a címet kapta. Az ördögbe is – már kilencmillióan látták!

17
Újságok a világ minden tájáról
•

LOS ANGELES DAILY NEWS

A MAR VISTA-I KISLÁNYT EGY MAGÁNGÉPPEL RABOLTÁK EL

Legfrissebb hírek – A Van Nuys repülőtér tegnap este 21:50-kor üldözési akció helyszíne volt. A Los Angeles-i rendőrök egy magánrepülőgépet kergettek, ami éppen gyorsulni készült a 16R jelű kifutón, és amelyen egy elrabolt két és fél éves gyerek tartózkodott. Legalább négy rendőrségi autó vett részt az üldözésben, de nem sikerült megakadályozniuk a gép felszállását és az amerikai légtér elhagyását.

Percekkel korábban a gyermek édesapja, Bernard Taj kétségbeesetten hívta a 911-et, és bejelentette, hogy lányát, Gisele-t elrabolták az otthonukból, a 11950 Victoria Avenue-ról, Mar Vista városrészből. Gisele bébiszittere beengedett egy ismeretlen nőt a házba, amíg Taj nem tartózkodott otthon, a nő pedig a gyerekkel együtt távozott. Mire a rendőrségnek sikerült kinyomoznia a gyermek tartózkodási helyét a Van Nuys repülőtéren, a nő már a repülőgép fedélzetén volt vele.

Taj, aki szingapúri állampolgár létére Los Angelesben él, munkanélküli, és a rendőrségnek úgy nyilatkozott, hogy ő a gyermek egyedüli gondviselője. Taj a továbbiakban nem volt elérhető. A Los Angeles-i rendőrség nem ad ki további információkat a gépről, amíg azt a nyomozás előrehaladása indokolttá nem teszi.

LOS ANGELES TIMES

ÉDESANYJA RABOLTA EL A GYERMEK ÖRÖKÖSNŐT

Los Angeles – A két nappal ezelőtti rejtélyes, „magángépes gyermekrablás” ügyében a *Los Angeles Times* kiderítette, hogy az áldozatot, Gisele Tajt nem más, mint saját édesanyja, Kitty Pong, egykori szappanoperasztár rabolta el. Gisele Bernard Taj, a TTL Holdings elnökének és ügyvezető aligazgatójának egyetlen lányaként egyedüli vagyonosa apja örökségének. A vállalat székhelye Hongkongban van.

Tajnak, aki a Los Angeles-i rendőrségnek azt nyilatkozta, hogy munkanélküli, a hírek szerint valójában több mint négymilliárd dollárnyi vagyona van, és számos pazar birtok tulajdonosa szerte a világon. Szintén ő a tulajdonosa a Kitty Bősége nevű, 130 méter hosszú, óriási jachtnak. Ennek ellenére az elmúlt néhány évben Taj és családja csendesen, visszafogottan élt egy 260 négyzetméter területű házban, egy felső-középosztálybeli lakónegyedben, Mar Vistában. „Mindig is sejtettem, hogy Bernard pénzes, de azt nem gondoltam volna, hogy ennyire. Tudom, hogy azért költözött Mar Vistába, mert a lehető legtudatosabban akarta felnevelni a lányát. Micsoda apa! Soha nem találkoztam a feleséggel” – nyilatkozta Linda C. Scout, aki közös Nia táncórára járt Tajjal.

Két nappal ezelőtt Taj személyi szakácsa, Milla Lignel – aki a házban él, és aznap este a gyermeket felügyelte – beengedte otthonukba Gisele anyját, Kitty Pongot. Pong, aki jelenleg külön él a férjétől Hongkongban, magával vitte a gyermeket.

„Asszonyom megkért, hogy készítsek neki omlettet, ez pontosan *cinq*[{159}] percet vett igénybe, de mire elkészült, asszonyom és Gisele eltűntek” – nyilatkozta könnyek között Lignel.

Taj sejtette, hogy valami gond van, amikor egy hangfürdő-terápiás foglalkozás kellős közepén kapta kézhez a válási papírokat Santa Monicában. Miután beszélt Ms. Lignellel, azonnal tudta, hogy a felesége el akarja hagyni az országot a lányukkal együtt. A Los Angeles-i rendőrség megerősítette, hogy Taj egy titkos GPS nyomkövető eszközt aktivált Gisele TOMS cipőjében, ami a rendőrséget is riasztotta. A hatóságok követték a gyermek nyomát a Van Nuys repülőtérre, de már túl késő volt ahhoz, hogy megállítsák a Boeing 747–81 típusú magánrepülőgépet.

Scot Ishihara rendőrtiszt, aki a helyszínen tartózkodott, nyugodtan tette hozzá az eseményekhez: „Üldöztük egy darabig, de elég nehéz megakadályozni, hogy egy 450 tonnás jumbo jet felszálljon, ha épp úgy akarja.”

Taj, aki feljelentést tett felesége ellen Los Angelesben, már elhagyta az országot. A TTL hongkongi igazgatóságának címzett hívásainkra nem válaszoltak.

SOUTH CHINA MORNING POST

KITTY TAJ EGY KÍNAI MILLIÁRDOS MAGÁNGÉPÉN SZÖKÖTT MEG A LÁNYÁVAL

Hongkong – A Los Angeles-i rendőr-főkapitányság és a Van Nuys Airport munkatársai megerősítették, hogy a Boeing 747–81 típusú magánrepülőgép, amellyel Kitty Taj elrabolta lányát – a fiatal örökösnőt, Gisele Tajt –, a kínai iparmágnás, Jack Bing tulajdona.

Mr. Bing, akinek a vagyona állítólag 21 milliárd dollár, nyilvánvalóan egy közös barátjuk kérésére adta kölcsön 350 millió dollár értékű gépét Mrs. Tajnak. Mr. Bing szóvivője a mai napon nyilatkozatot adott ki: „Mr. Bing időről időre kölcsönadja repülőgépét különböző magánszemélyeknek és szervezeteknek emberbaráti szeretetből. Mr. Bing semmilyen módon nem áll kapcsolatban Mrs. Tajjal, de jelezték neki, hogy feltétlenül szükség van a repülőre egy embermentési akció érdekében. Sem Mr. Bing, sem a családja többi tagja nem játszott szerepet a Taj család magánügyeiben.”

Egy rövid sanghaji üzemanyagpótlás után Bing magángépe Szingapúrban landolt, ahol Mrs. Tai képviselői azt nyilatkozták, hogy ügyfelük elválik Bernard Tajtól, és pert indít a közös szülői felügyelet érdekében. Taj, aki ma érkezett Szingapúrba, szintén pert indított gyermekrablás vádjával Los Angelesben és Szingapúrban is.

A Csangi nemzetközi repülőtéri landolása után Taj – aki szemmel láthatóan komoly plasztikai beavatkozásokon esett át – röviden nyilatkozott: „A feleségem soha nem vette ki szerepét a lányunk nevelésében, ez egy jól dokumentálható

tény, ami könnyen be is bizonyítható. Bárki, aki fellapozza a bulvárlapokat, láthatja, milyen eseményeken vett részt a feleségem Ázsiában, míg a lányunk Los Angelesben nevelkedett. Gisele életének nagy részét Los Angelesben töltötte, és számos értékes tanulási és fejlődési lehetőséget mulaszt el. Ez a zavaros viszonyok tragédiája, ezért Gisele-nek azonnal vissza kell térnie azok közé, akik tiszta szívből szeretik őt és gondoskodnak róla."

Nyilatkozatért kerestük Mrs. Tajt, de nem volt elérhető.

NOBLESTMAGAZINE.COM.CN

A legújabb szenzáció Kína legmegbízhatóbb közösségi rovatvezetőjétől, Honey Csajtól

Mindenki jól ül? Mert annyi szenzációs hírem van, hogy nem is fogjátok győzni! Először is, itt halljátok ELŐSZÖR: **Mrs. Bernard Taj,** azaz **Kitty Pong, Jack Bing** szeretője! Felettébb megbízható forrásból tudom, hogy Pong és Bing kapcsolata már jó ideje tart; két éve találkoztak először – ezt kapjátok ki – *Kitty apósa,* **Taj Toh Luj dato** temetésén! Taj sokáig volt Bing mentora, és bizony úgy tűnik, *valóban* sistergett a levegő a krematóriumban, amikor Jack találkozott Kittyvel. Eközben az összetört Mrs. Bing – a jelentések szerint – bejelentkezett egy egészségügyi központba, a Brenners Park-Hotelbe Baden-Badenben, Németországban. **Colette Bing,** aki mindenki szerint haragban van az apjával, szintén elhagyta Sanghajt, legutóbb Ibizán látták, egy közismert playboyjal enyelgett egy klubban.

Ez vezet a következő szenzációhoz: a világon már mindenki ismeri azt a kiszivárgott videófelvételt, amelyen látható, ahogy egy ismeretlen nő alaposan kiosztja Colette-et. E miatt a felvétel miatt bontotta fel többmillió dolláros szerződését a Prêt-à-Couture Colette-el. Most már felfedhetem, hogy ez a nő, akinek a monológja minden nem milliárdos kínai szívéből szólt (és sajnos még mindig elég sokan vagyunk, akik nem jutottak fel a *Heron Wealth* listájára!), nem más, mint Rachel

Csu, Colette korábbi szerelmének, Carlton Baónak a nővére. (Velem vagytok még?) Lényeg a lényeg, a videó Carlton és Colette szakításához vezetett, amikor pedig arról kérdeztem Carltont, hogy érezte magát előző este a DR Bárban, fintorogva azt felelte: „Milyen szakítás? Mindig is mondtam, hogy Colette nem volt a barátnőm. Jó barátként állt mellettem, amikor szükségem volt rá, és a legjobbakat kívánom neki.” Véleményem szerint ez elég elegáns válasz volt.

Ha már az eleganciáról beszélünk, Carlton szülei, **Bao Kaoliang** és felesége, **Bao Shaoyen** búcsú vacsorapartit adtak a Yong Foo Elite Klubban Bao lányának, Rachel Csunak és férjének, Nicholas Young professzornak, akik hamarosan visszatérnek New Yorkba. Szem nem maradt szárazon a pazar, szecessziós stílusú teremben, amikor Bao érzelmes beszédet mondott „rég elveszett” lányának, visszaidézve fiatalsága emlékeit, és annak történetét, hogyan mentette ki kislányát és annak édesanyját egy erőszakos család szorításából. A Kína legfontosabb politikai és pénzügyi alakjaiból álló, fényűző vendégsereg lelkesen tapsolt a beszéd után, beleértve Charles Wut, a hongkongi IT-gurut is. Wu, aki néhány héttel ezelőtt egész Hongkongot megrázta azzal a hírrel, hogy elválik feleségétől, Isabeltől, most egy gyönyörű nő társaságában érkezett, aki a valaha látott legcsodálatosabb fehér ruhát viselte. Úgy tűnt, a vendégek közül sokan ismerik őt, de a nevét sajnos nem sikerült megtudnom.

Most, hogy már említést tettem a Yong Foo Elite-ről, erőszakos családokról és fehér ruhás nőkről is, méghozzá majdhogynem egy mondatban, úgy érzem, itt az ideje lezárni ezt a cikket. Maradjatok naprakészek a Bing-Pong affér ügyében. Tudom, hogy sok bomba fog még robbanni, amikor a jogászok is beszállnak a történetbe!

* * *

– Mi az ördögöt művelsz? – rikácsolt Corinna, amikor végre sikerült elérnie Kittyt.

– Gondolom, olvastad a reggeli újságokat. Vagy talán Honey Csaj legújabb posztjából tudod? – kuncogott Kitty.

– Úgy hangzik, mintha még büszke is lennél magadra!

– Nagyon is büszke vagyok! Végre sikerült elvennem Gisele-t Bernardtól.

– De teljesen tönkretettél mindent, amin eddig olyan keményen dolgoztunk! Ez az eset visszafordíthatatlan károkat okoz majd a jó hírednek Hongkongban – jajveszékelt Corinna.

– Tudod, engem ez már egyáltalán nem érdekel. Ada Poon megtarthatja Hongkongot saját magának – most Szingapúrban vagyok, itt ez a sok bájos, külföldi ember, akik roppant szórakoztatóak, és egy fikarcnyit sem érdekli őket a helyi társadalom. És épp most költöztem be egy mesés új házba a Cluny Park Roadon. Igazából elég régi a ház, de érted, mire gondolok.

– Édes jó istenem – te vagy a Frank Brewer-ház titokzatos vevője?

– Haha. Igen, de – maradjon köztünk – igazából ajándék volt Jacktől.

– Szóval, Honey Csaj nem csak kitalálta az egészet. Te *tényleg* Jack Bing szeretője vagy!

– Nem a szeretője! A *barátnője* vagyok. Annyi fantasztikus dolgot vett nekem, és kimenekített engem és a lányomat abból a pokolból Mar Vistában. Furcsa, hogy így hívják azt a lakónegyedet – azt jelenti, „a tenger látványa”, de az egyetlen kilátás, amit valaha is csodálhattunk, az a 405-ös autópálya volt.

Corinna sóhajtott.

– Azt hiszem, nem hibáztathatlak, amiért ki akartál szabadulni onnan. Hogy van Gisele?

– Olyan boldog, amilyen egy kislány csak lehet. Épp az udvaron hintázik a nagymamájával. És olyan csodás dolgokat fedez fel, mint az ananásztorta és a Barbie baba.

– Nos, remélem, nem bánod meg, amit tettél – mondta aggodalmasan Corinna.

– Magasabbra, azt hiszem. Bocsánat, mit is mondtál, Corinna? – kérdezte Kitty, miután egy pillanatra elterelték a figyelmét.

– Csak azt, hogy… nem érdekes. Remélem, sikerül békésen rendeznetek az ügyeket Bernarddal.

– Mit jelent az, hogy „békésen”?

– Barátságosan, nyugodtan.

– Nem akarok Bernarddal harcolni. Csak azt akarom, hogy megossza velem Gisele-t, ez minden.

– Ez a beszéd! Mindenesetre sok szerencsét, és ne habozz felhívni, ha legközelebb Hongkongban jársz.

– Majd elvisszük Gisele-t uzsonnázni a Four Seasonsbe.

– Nem, a Mandarinba. Csakis a Mandarinba. És ne mondd, hogy „uzsonna”, csak a gyári munkások uzsonnáznak. *Délutáni teá*nak hívják.

– Hát persze. Ahogy mondod, Corinna.

Kitty letette a telefont, és néhány lépést hátrált.

– Tudod, Oliver, talán igazad volt. Mégse kéne olyan magasra tenni. Tedd vissza oda, ahol eredetileg volt.

Oliver Csien rákacsintott.

– Igazam volt, amikor azt mondtam, hogy vedd meg a házat, és akkor is igazam volt, amikor azt mondtam, hogy vedd meg a festményt, ugye? Mindig is tudtam, hogy bámulatosan fog mutatni ezen a falon. Az adja a különlegességét, ahogy a fény átszűrődik azokon a régi üvegablakokon.

– Igazad van. Csodás lesz – mondta Kitty, miközben a munkásokat figyelte, akik felakasztották a *Tizennyolc ékesség palotájá*t a nappali falára.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ezt a könyvet nem tudtam volna megírni az alábbi rendkívüli emberek segítsége, szakértelme, türelme, támogatása, zsenialitása, lelkesítése és humorérzéke nélkül.

Alan Bienstock
Ryan Matthew Chan
Lacy Crawford
Cleo Davis-Urman
David Elliott
Simone Gers
Aaron Goldberg
Jeffrey Hang
Daniel K. Isaac
Jenny Jackson
Jeanne Lawrence
Baptiste Lignel
Wah Guan Lim
Carmen Loke
Alexandra Machinist
Pang Lee Ting
David Sangalli
Jeannette Watson Sanger
Sandi Tan
Jackie Zirkman

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja
Kevin Kwan: *Crazy Rich Girlfriend*

First published in the United States by Doubleday,
a division of Random House, Inc., New York
and in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Csermák Annamária

Borítófotó
123RF

Epub: ISBN 978-963-09-9395-1
Mobi: ISBN 978-963-09-9396-8

© Kevin Kwan 2015
© Kossuth Kiadó 2018
© Hungarian translation Németh Dorottya 2018

Minden jog fenntartva.
www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com

{1} Eddie szerencsétlenségére csak az Emirates, az Etihad Airways és a Singapore Airlines járatain volt magánkabin az Airbus 380-asok fedélzetén. Az Emiratesen még két, zuhanyzós fürdőszoba is az első osztályon utazók rendelkezésére állt (a Mile High Club tagjai számoltak be róla). *(a Szerző)*

{2} Legalábbis Cassandra Sang, vagyis „Rádió 1 Ázsia" szerint... *(a Szerző)*

{3} Az Eleanorhoz hasonló nők inkább aludnának hatan egy szobában, vagy bármelyik távoli ismerősük nappalijának a padlóján, mint hogy pénzt költsenek szállásra. Ugyanezen nők viszont szemrebbenés nélkül adnának 90 ezer dollárt egy dél-tengeri gyöngyökkel díszített csecsebecséért nyaralás közben. *(a Szerző)*

{4} Kíváncsi *(hokkien)*

{5} Eleanor, aki általában nem hordott márkás holmikat, és mindig azzal dicsekedett, hogy „már a hetvenes években" elege lett a márkákból, tartogatott néhány különleges darabot – a maihoz hasonló – különleges alkalmakra. *(a Szerző)*

{6} Annak ellenére, hogy a fehérre meszelt, dongaboltozatos étterem egy nyolcvanas évekbeli görög tavernára emlékeztetett, az ázsiai ínyencek elrepültek Londonba, hogy megkóstolják a Mandarin Konyha specialitásait. Mert a világon sehol másutt nem lehet kézzel szaggatott kínai tojásos tésztát kapni gyömbéres mogyoróhagymaszósszal, amit Skócia partjainál fogott óriáshomárral kínáltak. *(a Szerző)*

{7} A szentháromságot a következők alkotják: a Four Seasons a sült kacsa, a Mandarin Konyha a fent említett homáros tészta és a Royal China a *dim sum* miatt. *(a Szerző)*

{8} Oliver Csien – a Christie's egyik legértékesebb alelnöke – régóta jó kapcsolatot ápolt a világ legtekintélyesebb gyűjtőivel. (Hiszen gyakorlatilag minden fontosabb ázsiai családdal rokonságban volt, és ez nem jött rosszul.) *(a Szerző)*

{9} Kör alakú épület, csarnok *(lat.)*

{10} A francba! *(kantoni)*

{11} Csi Paj-si (1864–1957) kínai festőművész *(a Szerk.)*

{12} A festmény eredetisége később megkérdőjeleződött, és a vásárló elállt az ügylettől (vagy talán rájöttek, hogy nem illik a kanapéjukhoz). *(a Szerző)*

{13} Helikopteres sízés *(a Szerk.)*

{14} Az amerikai Dita von Teese (1972) napjaink egyik legismertebb burleszktáncosnője és -modellje. Napjainkban már divattervezőként is ismert, és van saját parfümmárkája is. Az ötvenes és hatvanas éveket idéző stílusával őt tartják az utolsó pin-up girlök (címlaplányok) egyikének. *(a Szerk.)*

{15} A párizsi Joel Arthur Rosenthal – ismert nevén JAR – a világ legkeresettebb kézi készítésű ékszereit árulja. Ha Belindának jobb szeme lett volna, rájöhetett volna, hogy Rachel gyűrűjében egy hibátlan gyémánt van, amelyet hajszálvékony, fehérarany masnik és kék zafírok közé ékeltek be. (Nick nem mondta meg Rachelnek, mennyit fizetett érte.) *(a Szerző)*

{16} Párizsi hajótúra-szervező iroda *(a Szerk.)*

{17} Hússal és fűszeres húslével töltött gombócok, amelyek – mivel egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek a nemzetközi piacon – számtalan gyanútlan szájat égetnek meg. *(a Szerző)*

{18} Oriental Garments (Keleti Darabok): 1962-ben alapított hazai áruházlánc. Jó ár-érték arányos dísztárgyakat, kiegészítőket és háztartási eszközöket árulnak. A régi gazdagok szívesen járnak oda. Egy bizonyos korú szingapúri hölgyek, akik azt állítják, hogy csakis Hanro alsóneműt hordanak, titokban minden leértékelt Triumph melltartójukat és bugyijukat ott szerzik be. *(a Szerző)*

{19} Köszönöm *(mandarin)*

{20} ...hogy bemutassam *(kantoni)*

{21} Boldog új évet! *(mandarin)*

{22} Te idióta! *(mandarin)*

{23} A kínai újévi vacsora hagyományos fogása Szingapúrban. Alapja a nyers hal. A nagy méretű tányérra halat, apróra vágott zöldségeket, fűszereket és szószokat helyeznek. Adott pillanatban a vacsorázók felállnak, és evőpálcájukkal feldobják a különféle hozzávalókat, miközben jólétet és gazdagságot kívánnak egymásnak. Azért hívják ezt a szokást bőségdobásnak, mert a hiedelem szerint minél magasabbra dobja az ember az ételt, annál gazdagabb lesz a jövőben. *(a Szerző)*

{24} Vörös csomag *(hokkien);* ezeket a vörös, arannyal díszített borítékokat készpénzzel tömik meg, és a kínai újév alkalmából adják át a házaspárok a még egyedülállóknak, különösen a gyerekeknek, hogy legyen szerencséjük az életben. A pénz összege változó, elsősorban az adományozó jövedelmétől függ, de a legtöbb esetben legalább száz dollárt illik adni. A hét végére a gyerekek több ezer dollárt gyűjtenek össze, és sokuknak az egész éves zsebpénze ezen az összegen alapul. A hagyományokat a Tyersall Parkban nem követték teljes mértékben: vörös boríték helyett itt halvány rózsaszín pergamenzsákocskákat kaptak a gyerekek, amelyekbe csekélyke, szimbolikus összegeket tettek. Azok a gyerekgenerációk, akiket minden évben elvittek a Tyersall Parkba, rendszerint csalódva konstatálták ezt a tényt: „Kan ni nah! – Csak két dollár!" – mondták általában. *(a Szerző)*

{25} Ha valakinek elváltak, majd újra megházasodtak a szülei, vagy olyan családból származik, ahol a nagyapának több felesége, így több családja is volt, az nagy szívás. *(a Szerző)*

{26} Ne rontsd tovább a helyzetet! *(kantoni)*

{27} Női szellem, akinek hosszú, szénakazalhaja van, és egy banánfán él. Az indonéz és maláj mitológiában a pontianakok olyan nők szellemei, akik szülés közben haltak meg. A pontianak éles körmeivel belemarkol az áldozata hasába, és kitépi a szerveit. Nyámnyám… *(a Szerző)*

{28} „Gratulálok, és minden jót kívánok" – kantoni nyelven ez a megfelelő újévi üdvözlés. A rossz gyerekek inkább azt mondják: „Boldog új évet, meghúzom a füledet." Vagy: „Minden jót, ide a zsozsót!" *(a Szerző)*

{29} Az idegeimre megy! *(kantoni)*

{30} Jun Takahasi az Undercover kultikus márka kreatív mozgatórugója. Astrid ruhájának prototípusa nagy szerepet játszhatott a 2014-es őszi–téli kollekció elkészítésében. *(a Szerző)*

{31} Az afrikaans nyelv (vagy régebbi nevén a búr, illetve fokföldi holland nyelv) a germán nyelvek nyugati ágába tartozó, a hollandból önállósodott nyelv. *(a Szerk.)*

{32} Szintén szőkék, talán svédek *(a Szerző)*

{33} Jacqueline természetesen Espen Oeinóra utal, aki a világ első számú hajótervezője. Ő készítette többek között Paul Allen, a katari emír és az ománi szultán jachtjainak tervét is. *(a Szerző)*

{34} Macerás *(hokkien)*

{35} Őrült gazdag kínaiak + Indonézia = *kindonéz*iaiak

{36} Kutyaszar *(hokkien)*

{37} Vörös hajú *(hokkien);* szleng elnevezés a kaukázusi emberekre, bár a többségüknek nem is vörös a haja. *(a Szerző)*

{38} Ez a kantoni kifejezés azt jelenti: 'halálra ijeszti az embert', és általában olyasmire mondják, ami ijesztő, vagy közönséges. *(a Szerző)*

{39} Hú, de jól megy valakinek! *(hokkien)*

{40} „Tizenötödik éjszaka" *(hokkien)*. Az első holdhónap tizenötödik napján tartott ünnepség, amely hivatalosan is véget vet az újévi ünnepségsorozatnak. Ezen az éjszakán az egyedülálló hölgyek narancsot dobnak a folyóba abban reménykedve, hogy

jó férjet kapnak. Szingapúrban pedig mindenki más már a fogyókúráját tervezgeti. *(a Szerző)*

{41} A Mogul Birodalom észak-indiai muszlim birodalom volt, amelyet a mongol–török Bábur alapított 1526-ban. *(a Szerk.)*

{42} Nehéz, tápláló, indiai desszertgolyó *(a Szerk.)*

{43} A Garrard & Co a világ egyik legrégebbi és legtekintélyesebb ékszerkészítő cége. *(a Szerk.)*

{44} Nem érdekel *(hokkien)*

{45} Négy kantopop énekes a kilencvenes évekből: Jacky Csong, Aaron Kwok, Leon Laj és Andy Lau. Stadionokat töltöttek meg, és uralták az ázsiai toplistákat. Nem utolsósorban elfogadottá tették, hogy a macsó ázsiai férfiak befessék a hajukat, és flitteres blézert hordjanak. *(a Szerző)*

{46} Kantoni kifejezés: 'legfőbb feleség'. Abból a szituációból ered, amikor egy férfinak több felesége is van. Ma már azonban nem ilyen szigorú a jelentése, mivel 1971 óta tilos poligámiában élni Hongkongban. Manapság inkább a gazdag, magas társadalmi pozícióban lévő nőkre használják. Bizonyos előfeltételek megléte szükséges ahhoz, hogy valakit taj tajnak nevezzenek: jómódú férj, aki mellett a nőnek temérdek szabad ideje van ebédelni, vásárolgatni, szépségszalonokba és uzsonnákra járni, pletykálkodni, lakást díszíteni, állatmenhelyeket létrehozni, jótékonykodni, teniszórákat venni, magántanárokat fogadni a gyerekek mellé és terrorizálni a szolgálókat – persze nem feltétlenül ebben a sorrendben. *(a Szerző)*

{47} Egy olyan városban, ahol az emberek odavannak az ételekért és a társadalmi státuszért, ezen a téren talán az a legnagyobb titok, hogy a legjobb fogásokat nem az ötcsillagos szállodák Michelin-csillagos éttermeiben szolgálják fel, sokkal inkább a magánklubokban. Ezek a szigorúan zártkörű helyek az irodaépületek legfelső szintjén megbúvó szentélyek voltak, ahol a híres emberek és a leggazdagabbak gyűltek össze, hogy a paparazzók mindent kileső szeme elől rejtve hódolhassanak a kulináris élvezeteknek. A tagságért folyamodóknak gyakran éveken át kell várniuk a sorukra, és csak a legmenőbb szállodák legjobb főportásait lehet megvesztegetéssel rábírni, hogy szerezzenek egy-egy „vendégtagságit", de csakis akkor, ha az illető elég híres. *(a Szerző)*

{48} Solange Azagury-Partridge neves brit ékszerkészítő, művei megtekinthetőek a londoni Victoria and Albert Museum állandó gyűjteményében, valamint a párizsi Musée des Arts Décoratifs-ban. *(a Szerk.)*

{49} A kantoni kifejezés szó szerint azt jelenti, 'teázni', de Hongkongban általában ebédet értenek alatta. *(a Szerző)*

{50} Valószínűleg a kormányfőre gondol... *(a Szerző)*

{51} Általánosan használt, pejoratív kantoni kifejezés fehér idegenekre. Jelentése: 'fehér ördög'. Napjainkban sok hongkongi használja általánosítva a kifejezést idegenekkel kapcsolatban, nem törődve annak lenéző jellegével. *(a Szerző)*

{52} Hajnani rizses csirke, amelyet vitatottan Szingapúr nemzeti ételének tartanak. (Igen, Éleanor áll elébe a gasztrobloggerek támadásának az étterem kiválasztása miatt. Azért választotta a Wee Nam Keet, mert a United Square csak öt percre van Baóék lakásától, és este hat után csak 2 dollár a parkolás. Ha a Chatterboxba mentek volna – amelyet egyébként jobban kedvel –, a Mandarin Hotel mellett kész rémálom a parkolás, és 15 dollárért át kellett volna adnia a Jaguarja kulcsát egy parkolófiúnak. És ő inkább MEGHALNA, mint hogy ilyesmit tegyen.) *(a Szerző)*

{53} A *blue chip* részvények olyan, nagypiaci kapitalizációval rendelkező vállalatok részvényei, amelyek egyben az adott tőzsde leglikvidebb részvényei is. *(a Szerk.)*

{54} Nincs olyan angol szó, amely teljes hűséggel adná vissza ezt a lenyűgöző hokkien kifejezést, amelyet azokra az emberekre használnak, akik egyszerre aljasak, esztelenek, felfuvalkodottak, és képtelenség jó belátásra bírni őket. *(a Szerző)*

{55} Alávaló gengszter *(hokkien)*

{56} Szingapúri–angol szleng a kávéra. A *kopi engedély* kifejezés olyan papírokra vonatkozik, amit annyi kenőpénzért szereztek, amely éppen elegendő egy kávéra. Habár a kifejezést általában sértésként használják orvosok, ügyvédek vagy más, magasabban képzett személyek esetében, gyakran alkalmazzák a rossz sofőrökre is, akik biztosan megvesztegetés útján szerezték a jogosítványukat. (Hiszitek, vagy sem, időnként az ázsiaiak közül is kerülnek ki rossz sofőrök.) *(a Szerző)*

{57} Cyndi Lauper 1983-as *She's So Unusual* debütáló nagylemeze *Time After Time* című, elsöprő sikerű dalának részlete („Ha elveszett vagy, keress, és megtalálsz... újra és újra") *(a Szerk.)*

{58} Konfuciusz közvetlen leszármazottja, akit „Jen Szent Hercegeként" is emlegetnek. *(a Szerző)*

{59} Az 1964-ben bemutatott, Oscar-díjas, *My Fair Lady* című film egyik legismertebb betétdala, Audrey Hepburn felejthetetlen előadásában (a magyar változatban *Csudijó* címmel ismerjük) *(a Szerk.)*

{60} Ázsiában az új uralkodó osztály tagjai leginkább segítőnek hívja azokat az embereket, akiket a szüleik szobalányoknak, a nagyszüleik pedig szolgáknak neveztek. *(a Szerző)*

{61} Nyitott, út menti étkezde, ahol Corinna beállítja az összes paparazzófotóját. A Club Monaco férfiüzlettel szemben, a St. Francis Yardnál álló különlegesen jól mutat a képeken. *(a Szerző)*

{62} A „kantopop" a kantoni nyelvű popzene megnevezésére szolgál, a kínai popzene egyik alfaja. *(a Szerk.)*

{63} A *-gal jelölt művek magyar nyelven is megjelentek. *(a Szerk.)*

{64} Agnolo Bronzino (1503–1572), firenzei festő *(a Szerk.)*

{65} Szingapúri apák, iskolaigazgatók és kínai tanárok generációi használták testi fenyítésre a nádpálcát. (Mrs. Csan, még mindig gyűlölöm Önt.) *(a Szerző)*

{66} 1979–1981 között készült, 37 epizódos, amerikai sci-fi kalandfilmsorozat, eredeti címe: *Buck Rogers in the 25th Century (a Szerk.)*

{67} Egy mindössze 8 epizódból álló, amerikai akció-kalandfilm-sorozat 1983-ból *(a Szerk.)*

{68} ACS Old Boys, és most mind énekeljünk együtt: „Hajdanában, a Nyugati partokról, Oldham elszánt hőse jött..." *(a Szerző)*

{69} Lásd *A narancsvidék* című tévésorozat harmadik évadát. Szerintem a film akkor veszítette el a népszerűségét, amikor hősnője, Marissa Cooper – akit a fenomenális Mischa Barton alakított – (figyelem, spoiler!) véletlenül meghalt egy autóbalesetben. *(a Szerző)*

{70} Valójában mindenki tudja, hogy a hétéves Tommen Baratheon volt a legfiatalabb, aki a Vastrónra ülhetett (George R. R. Martin: *Kardok vihara*). *(a Szerző)*

{71} Kívül sárga, belül fehér *(a Szerző)*

{72} A körülbelül 220 ezer Sanghajban élő és dolgozó külföldiből több mint 20 ezer francia, akik jelentős számban INSEAD- vagy École Polytechnique-hallgatók voltak. Míg Európa még mindig a gazdasági tetszhalál állapotában van, a legjobb egyetemek végzősei egyre nagyobb számban költöznek Sanghajba. Egyikük sem beszéli a mandarin nyelvet, de miért is kellene, amikor az M1NT, a Mr. & Mrs. Bund vagy a Bar Rouge pultosai sem ismerik. *(a Szerző)*

{73} Magas, gazdag, jóképű férfi *(mandarin)* – ezek minimumelvárások a férjre vadászó kínai lányok szemében. *(a Szerző)*

{74} Tarkánszőtt pamut-poliészter anyagból készült ing *(a Szerk.)*

{75} A japán Kobe tartományból származó szarvasmarha, amelynek húsa a világon a legexkluzívabb, legdrágább – eladási ára elérheti a huszonötmillió forintot is. *(a Szerk.)*

{76} Testhez simuló, egyrészes kínai női ruha, amelyet a húszas években, Sanghajban készítettek először, és ami azóta töretlenül divatos, hogy Suzie Wong* egy ilyen ruhában csábította el Robert Lomaxet. Szingapúrban és Hongkongban a kantoni nevén – *chőngszám* – emlegetik. *(a Szerző)*

* Richard Mason: *The World of Suzie Wong* (Suzie Wong világa) című, 1957-ben írt regényének a főszereplője, aki prostituáltként hódítja meg a fiatal, amerikai festőművész, Robert Lomax szívét. A történetet 1960-ban filmvászonra is vitték, a film női főszereplőjének (Nancy Kwan) a játékát Golden Globe-díjjal jutalmazták. *(a Szerk.)*

{77} Légfrissítőmárka *(a Szerk.)*

{78} A 2011-ben készült japán dokumentumfilmben Jiro Ono szusikészítő mester élete elevenedik meg. *(a Szerk.)*

{79} A svéd királyi család matrackészítői 1852 óta. Az alapmodell ára 15 ezer dollárnál kezdődik, de a csúcsterméknek számító 2000T modell 120 ezer dollárba kerül. De vajon mennyi pénzt érhet meg egy olyan matracon aludni, ami a rajongók szerint rákmegelőző hatással bír....? *(a Szerző)*

{80} Luxusszálloda a Maldív-szigeteken *(a Szerk.)*

{81} Andy Warhol (1928–1987) amerikai képzőművész, a pop-art irányzat központi figurája. Reklámrajzoló karrierje után festőként és avantgárd filmkészítőként lett világhírű. *(a Szerk.)*

{82} A hölgy nemcsak Kína legünnepeltebb, kortárs népdalénekese, hanem Hszi Csin-ping elnök felesége, így Kína first ladyje. *(a Szerző)*

{83} A szó szerinti jelentése: 'húzós kocsi', de a hokkien kifejezés a riksásokra utal, illetve mindenre, ami alacsonyabb rangú. (Michael természetesen sosem járt Manhattanben, ahol a biciklis riksások úgy néznek ki, mint a munkanélküli modellek, és többet kérnek, mint a fekete Uber-taxisok.) *(a Szerző)*

{84} Ó, milyen csodásan néz ki, asszonyom! *(fr.)*

{85} Köszönöm, Ludivine. *(fr.)*

{86} Ki más? *(fr.)*

{87} A kurva életbe! *(hokkien)*

{88} Szójaszószos disznósült – egyszerű, hokkien étel *(a Szerző)*

{89} A sommelier (ejtsd: szomeljé) olyan személy, aki főként borok és egyéb italok kiválasztásával, ételekhez való párosításával és felszolgálásával foglalkozik. *(a Szerk.)*

{90} A csirkét hoisin szósszal és ötfűszer-keverékkel dörzsölik be, majd egy éjszakára vékony pergamenlapokba tekerik. (A trüffel általában nem része a kantoni konyhának, ezt Bingék rendkívül kreatív szakácsa tette hozzá.) A csomagokat másnap kisütik, és a finom szószos pác rákaramellizálódik a csirkére. A tíz ujját is megnyalja utána az ember! *(a Szerző)*

{91} Miniszter *(mandarin)* – a magas rangú politikusokat és hivatalnokokat így kell *megszólítani*. *(a Szerző)*

{92} Főnök *(mandarin)* – a magas rangú politikusoknak és hivatalnokoknak így szokás *benyalni*. *(a Szerző)*

{93} Híres francia belsőépítész és lakberendező *(a Szerk.)*

{94} A hölgy brit–ír társasági előkelőség, divattervező, műgyűjtő, modell, zenész, színész és producer, egyben Arthur Guinnessnek, az ír Guinness sörgyár alapítójának egyenes ági leszármazottja. *(a Szerk.)*

{95} Rég nem láttuk egymást! *(kantoni)*

{96} Ausztrál luxuskiegészítő-márka *(a Szerk.)*

{97} Milyen sötét lelkű! *(kantoni)*

{98} St. Germain bodzalikőrből, ginből, grépfrútléből és fehér Lilletből áll ez a klasszikus, pezsgő ital. Egészségünkre! *(a Szerző)*

{99} Oh my God! (Istenem!) *(ang.)*

{100} Hülyeség! *(mandarin)*

{101} A gazdagok második generációja *(mandarin)* – általában pejoratív jelentést hordoz, a kínai újgazdagok gyerekeire használják, akik a kínai reformok idején nagy hasznot zsebeltek be. *(a Szerző)*

{102} Nagymama *(mandarin)*

{103} Francia táskamárka *(a Szerk.)*

{104} Az utaslistán a következő emberek szerepeltek: Rachel, Nick, Carlton, Colette Bing, Mrs. Bing, Bing nagyi, Pan Di néni, Stephanie Shi, Mrs. Shi, Adele Deng, Wen Pi Fang, Mrs. Wen, Perrineum Wang, Tiffany Yap, Roxanne Ma és hat szolgáló (Colette minden barátnője hozta a saját szobalányát). *(a Szerző)*

{105} A világ legnagyobb buddhista templomegyüttese, a buddhista tanítás kőből épült fellegvára Indonéziában *(a Szerk.)*

{106} A Hangcsou körüli hegyek híresek a Longcsing, más néven Sárkánykút teáról. Állítólag 600 ezer friss tealevél kell egyetlen kilogramm készítéséhez. A kínai teakereskedők szerint az egyik legértékesebb teafajta. *(a Szerző)*

{107} Sós, szárított szilva, amelyet a kínaiak már generációk óta szopogatnak. Úgy tartják, csillapítja a hányingert, de nálam pont ellenkező hatást vált ki... *(a Szerző)*

{108} Gyertyapóz *(szanszkrit) (a Szerk.)*

{109} Olcsójános, zsugori *(hokkien)*

{110} Akár hiszitek, akár nem, ez a szingapúri ingatlankereskedők szóhasználata azon luxusingatlanok esetében, amelyek legalább 1600–1700 négyzetméteresek, de csupán kétszintesek. Az 5,3 milliós szigeten összesen kb. 1000 ilyen ingatlan található, kizárólag a 10., 11., 21. és 23. kerületben. Egy egyszerűbb JMV-t potom 45 millió dollárért meg is lehet szerezni. *(a Szerző)*

{111} Kapcsolat, kontakt *(maláj)*

{112} Lihegős *(hokkien)*

{113} A kurva életbe! Ez a ház rohadtul HATALMAS! *(hokkien szleng)*

{114} Szívet melengető, bűbájos hokkien mondás, amelynek szó szerinti fordítása: 'Baszd meg az anyád büdös valagát!' *(a Szerző)*

{115} Ez a hagyományos szingapúri finomság egy apró, virág formájú tésztából és darált mogyoróból vagy kókuszreszelékből áll. A tészta rizslisztből készül, a tölteléket barna cukorral ízesítik. A „kueh tutus bácsit" régebben gyakran lehetett látni Szingapúr utcáin, de ma már ritkaságszámba megy, ha feltűnik. *(a Szerző)*

{116} Laza, gyakorlatias *(hokkien)*

{117} A Stockholm-szindróma egy 1973-as stockholmi túszdrámáról kapta a nevét. Lényege, hogy a túszok – és a kiszolgáltatott helyzetben lévő emberek általában – szeretetet kezdenek érezni kínzóik, fogvatartóik iránt. *(a Szerk.)*

{118} Carly Rae Jepsen kanadai énekesnő népszerű slágere 2011-ből *(a Szerk.)*

{119} Valójában Bonaparte Rolandról van szó, aki Napóleon testvérének az unokája volt (Rachel kissé másnapos volt, amikor ezt írta, ezért tévedett). *(a Szerző)*

{120} *Oh My Fucking God! (ang.)*

{121} A Fordító szellemes „találmánya", az eredeti szövegben: HENRY, azaz *High Earners, Not Rich Yet* – mindkettő zseniális. *(a Szerk.)*

{122} Különleges, XV. Lajos korabeli óra, Jean-Pierre Latz munkája. Majdnem ugyanolyan, mint amit Nagy Frigyes porosz császárnak készítettek a potsdami palotájába. *(a Szerző)*

{123} Őrület! *(mandarin)*

{124} Rendkívül ritka Patek Philippe 18K, egygombos aranykronográf függőleges regiszterrel és osztott számlappal. Hiv. szám: 130; készült 1928-ban. Nick a huszonegyedik születésnapjára kapta a nagymamájától. *(a Szerző)*

{125} Nagyon fontos ügyfél – *very important client (ang.)*

{126} Baselworld Watch and Jewellery Show – ezt az impozáns kiállítást 1917 óta rendezik minden év tavaszán Svájcban, Baselben, ahol mintegy 45 ország közel 2100 kiállítója mutatja be luxustermékeit. *(a Szerk.)*

{127} Burgundiában található borászatból származó borfajta. A legmagasabb kategóriák Burgundiában a Grand cru-k, amik általában csak egy-egy piciny dűlőt jelentenek. Ez a bor is egy ilyen parcellán terem – a dűlő neve Romanée-Conti, erről nevezték el a borászatot is, és csak az innen szüretelt bort lehet Romanée-Continak nevezni. A dűlőben Pinot noir-t, Burgundia vezető szőlőfajtáját termesztik. Magyarul Kékburgundinak vagy Nagyburgundinak is nevezik. (a *Szerk.* – borszakértő segítségével)

{128} Ilias Lalaounis (1920–2013) görög aranyműves, ékszertervező és -készítő *(a Szerk.)*

{129} A Bukit Timah hegy Szingapúrban található, 163,63 méteres magasságával a város legmagasabb pontja. *(a Szerk.)*

{130} A párizsi székhelyű Repossi ékszerházat Gian Petro Repossi alapította 1920-ban, Turinban *(a Szerk.)*

{131} Te faszfej! *(mandarin)*

{132} „Nyomorék heréjű kretén” *(sanghaji szleng)*

{133} Világhírű amerikai séf, író és médiaszereplő *(a Szerk.)*

{134} A Veyron, amit a „leggyorsabb, közúti közlekedésre alkalmas kocsi a világon” szlogennel reklámoznak, 267,856 mérföld per órás (431 km/h) sebességcsúcsot állított be. Ha meg akarod venni, 2,7 millióért már viheted is a garázsba. *(a Szerző)*

{135} Ó, istenem! *(mandarin)*

{136} Szingapúri angol kifejezés a kormányra *(a Szerző)*

{137} Ajándék barátjától, őfelségétől, a kenti hercegtől *(a Szerző)*

{138} Gyáva *(hokkien),* szó szerinti jelentése: ’töketlen’

{139} Kész szerencse *(hokkien)*

{140} Gyümölcszselé *(fr.)* (ejtsd: pát dö früi)

{141} Hülye picsa *(mandarin)*

{142} A fiatalabb szingapúriak újabban „KNK”-sként (Kínai Népköztársaság) emlegetik a kínai állampolgárokat, míg az idősebb generáció tagjai anyaországbelieknek hívják őket. *(a Szerző)*

{143} A TIPS a transzjuguláris intrahepatikus portoszisztémás shunt beavatkozás rövidítése. (Próbáld meg kimondani gyorsan, ötször egymás után.) *(a Szerző)*

{144} Hihetetlen véletlen! *(kantoni)*

{145} Sült sertéshús wontontésztával *(a Szerző)*

{146} Milyen drága! Ennyit nem költök rá! *(hokkien)*

{147} „Egy zacskóba a kutyának” *(hokkien)*

{148} Mi a francról beszélsz? *(mandarin)*

{149} A kínai buddhista panteon három fő istene között Guanyin bodhiszattva a harmadik és talán legnépszerűbb. Kínában a jószívűség és erényesség istennőjévé avatták, és éppúgy tisztelik, mint a keresztény országokban Szűz Máriát. Leginkább női alakban jelenik meg, és a legkülönbözőbb bajoktól menti meg az embereket: gyermekáldást hozó isten, segít a szülésben, valamint a női lakrészek védelmezője. *(a Szerk.)*

{150} Ifj. Henry Leong személyes vagyonának nettó értéke – óvatos becsléssel – 420 millió dollár, de mivel apja még életben van, jelentős örökség várományosa is. Ezen okból, és mert napi rendszerességgel ingázik Woodlandsbe a munkája miatt, Harry egy rendkívül üzemanyag-takarékos autót vezet. Felesége és egyben ügyvédje, Cathleen Kah (aki pedig a Kah Csin Kee-vagyon örököse), konzulátusszerű házukból mindennap elgyalogol a Nassim Road-i buszmegállóhoz, hogy a 75-ös busszal mehessen az irodájába a Raffles Palotához. *(a Szerző)*

{151} A Père-Lachaise temető Párizs legnagyobb (48 hektár), egyben Franciaország és a világ egyik leghíresebb temetője. (Többek között Frankel Leót és Zách János Ferencet [csillagász és geodéta] is itt helyezték végső nyugalomra.) *(a Szerk.)*

{152} Ma spanyol nap van, nem igaz? *(sp.)*

{153} James Douglas Muir Leno, amerikai humorista, az NBC televíziós csatorna The Tonight Show című műsorának a házigazdája *(a Szerk.)*

{154} Csak azt esszük, amit mi termelünk. *(sp.)*

{155} Maguindanao a Fülöp-szigetek egyik tartománya. *(a Szerk.)*

{156} Népszerű kínai párkereső játék a tévében, ami angolul *If You Are the One* (Ha te vagy az Igazi) néven ismert. Országos felháborodást váltott ki, amikor egy szerencsétlen udvarló megkérdezett egy női versenyzőt, hogy eljönne-e vele biciklizni randevú gyanánt, mire a hölgy azt felelte: „Inkább sírnék egy BMW-ben, mint hogy mosolyognom kelljen egy biciklin!” *(a Szerző)*

{157} A világ egyik legdrágább pezsgője, egy palack közel négyezer dollárba kerül. *(a Szerk.)*

{158} Hú, de kibaszott nagy szarban vagyunk! (Franciául milyen kifinomultan hangzik, ugye?) *(a Szerző)*

{159} Öt *(fr.)*